ဆယ်ကျော်သက်လူငယ်များ အကြိုက်နှစ်သက်ဆုံး ရုပ်ရှင်ဝတ္ထု

သက်ပိုင်

(ဘာသာပြန်သည်)

တိတ်ဆိတ်ခြင်းရဲ့နောက်ကွယ်

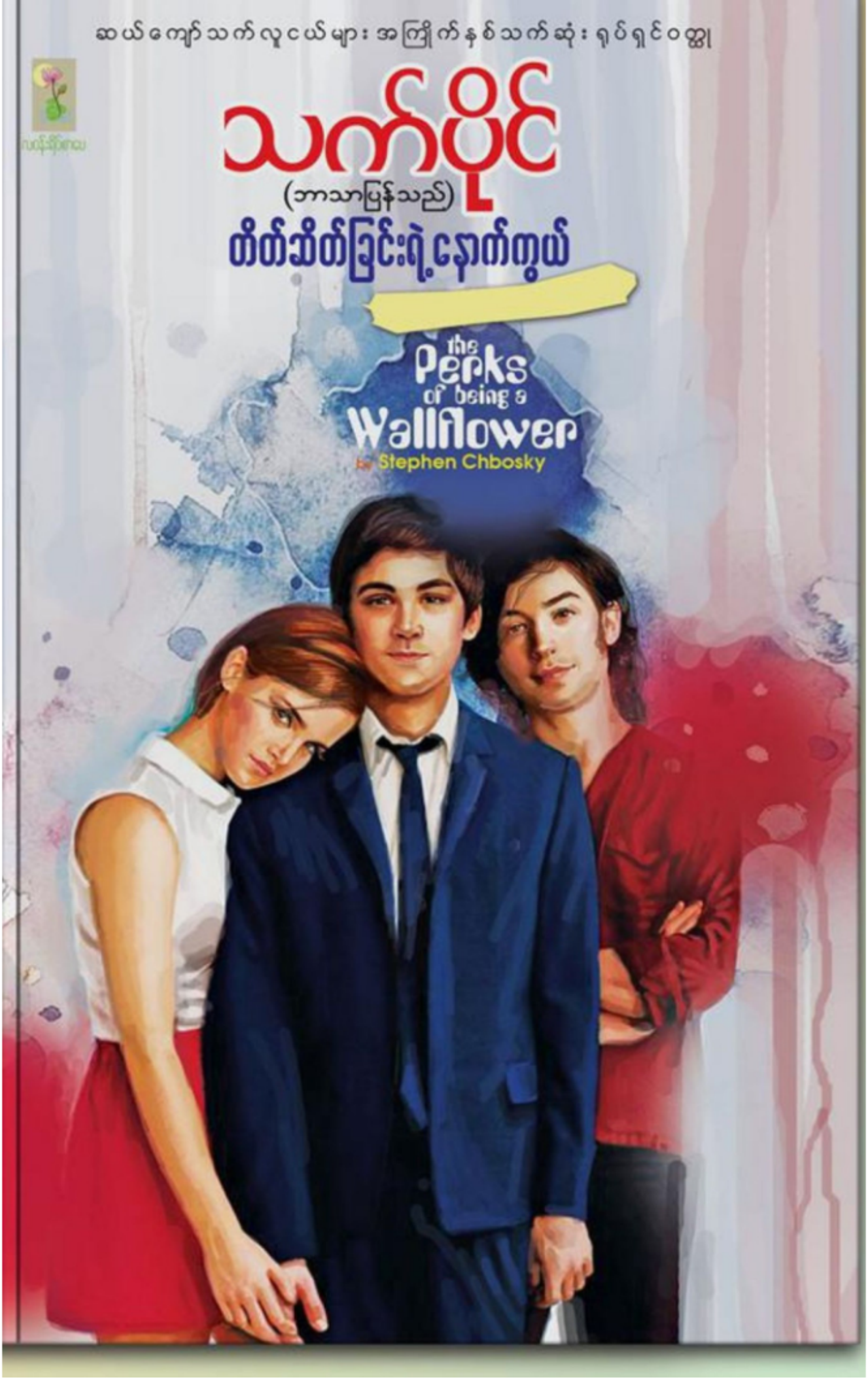

the Perks of being a Wallflower
by Stephen Chbosky

The perks of being a wallflower

(တိတ်ဆိတ်ခြင်းရဲ့ နောက်ကွယ်)

သက်ပိုင် (မြန်မာပြန်သည်။)

အပိုင်း (၁)

ဩဂုတ်လ ၂၅ ရက်၊ ၁၉၉၁ ခုနှစ်

သူငယ်ချင်းလေးရေ။ ။

ငါဒီစာကိုရေးနေတာ သူ့ကြောင့်ပေါ့။ သူက မင်းဆိုရင်တော့ ငါ့ခံစားချက်တွေကိုနားလည်မယ်လို့ပြောတယ်ကွ။ သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာတော့ မင်း ကျေးဇူးပြုပြီး မသိချင်ပါနဲ့ကွာ။ သူဘယ်သူလဲ မင်းသိတဲ့အခါ ဒီစာပိုင်ရှင်ဖြစ်တဲ့ ငါ့ကိုပါမင်းသိသွားမှာပေါ့။ ဒီစာထဲက နာမည်တွေကိုလည်း ငါတတ်နိုင်သလောက် အမည်လွှဲပြီးရေးလိုက်တယ်။ ငါဘယ်သူလဲ မင်းမသိအောင်လို့ စာပြန်ရမဲ့ လိပ်စာလည်းမထည့်ပေးတော့ဘူးနော်။ ဒီလိုလုပ်တာ မင်းကိုမထိခိုက်စေရဘူးလို့ငါ အာမခံရဲပါတယ်။ တကယ်ပါ။

တကယ်တော့ ငါပြောမဲ့စကားတွေကို သေချာနားလည်ပြီး နားထောင်ပေးမဲ့သူမျိုး ငါလိုအပ်နေတာကွ။ နောက်ပြီး မင်းကို တွေ့ကရာလူနဲ့လည်း အိပ်လိုက်မဲ့လူမျိုးလည်းမဖြစ်စေချင်ဘူး။ ဒီလိုမျိုးလူတွေရှိနေသေးတယ်လို့ ငါယုံကြည်ထားချင်တယ်လေ။

မင်းအပါအဝင်လူတွေအားလုံးလည်း ငါဘာကိုဆိုလိုချင်တယ်ဆိုတာ နားလည်ကြမယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။ လူတွေက များသောအားဖြင့်တော့ မင်းဆီကနေ သူငယ်ချင်းဖြစ်ခွင့် ဒါမှမဟုတ် မင်းရဲ့အကာအကွယ် ဆိုပြီး တခုခု လိုချင်ကြတာချည်းမဟုတ်လား။ ငါတော့ သူငယ်ချင်းဆိုတာ ဒါကို ဆိုလိုတာပဲလို့ထင်တယ်။

ကဲ အခုပြောပြမှာ ငါ့ရဲ့ဘဝပဲပေါ့။ ငါ မင်းကိုသိစေချင်တာတစ်ခုကတော့ ငါ အခု ပျော်လည်းပျော်တယ်၊ ဝမ်းလည်းနည်းနေတယ်ဆိုတာပါပဲ။ ငါဒီလိုဖြစ်နေရတာ ငါ့မိသားစုကြောင့်လို့ ငါတွေးကြည့်ဖူးတယ်။

ပြီးခဲ့တဲ့နွေဦးက ရက်တစ်ရက်မှာပေါ့ကွာ။ ငါ့သူငယ်ချင်း မိုက်ကယ် ကျောင်းအတော်ပျက်ပြီးေနာက် တစ်နေ့မှာ မစ္စတာ ဗွန်နဲ့ရဲ့ အသံကို ကျောင်းက စပီကာကနေ ကြားလိုက်ရတယ်။

"ကလေးတို့ရေ၊ ဒီလိုသတင်းမျိုးပြောရတာ ဝမ်းနည်းဖို့ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့်

မင်းတို့ရဲ့သူငယ်ချင်း မိုက်ကယ်ဟာ ဆုံးပါးသွားခဲ့ပါပြီ။ ဆရာတို့အနေနဲ့လည်း မိုက်ကယ်ဒက်ဆန့်ကိုအောက်မေ့သောအားဖြင့် ဒီတစ်ပတ် သောကြာနေ့မှာ ကျောင်းသားအားလုံးစုစည်းပြီး အခမ်းအနားကျင်းပမှာဖြစ်ပါတယ်။" တဲ့။

ဒီသတင်းကို တခြားလူတွေ ဘယ်လိုသိသွားလဲတော့ ငါမသိလိုက်ဘူး။ ထမင်းစားဆောင်ကနေ ပြန့်သွားတာပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ထူးထူးဆန်းဆန်း မျက်မှန်တပ်တကားကားတပ်တတ်တဲ့ ဒေ့ဗ် ကပြောတယ်။ မိုက်ကယ်က သူ့ကိုယ်သူသတ်သေသွားတာတဲ့လေ။ သူ့အမေက အိမ်နီးနားချင်းတွေနဲ့ ဖဲကစားနေတုန်း သူတို့ သေနတ်သံကြားလိုက်ရတယ်တဲ့။

အဲ့ဒီသတင်းကြားပြီးနောက် ငါဘာဆက်ဖြစ်သွားလဲမမှတ်မိတော့ပါဘူး။ ငါ့အစ်ကို မစ္စတာ ဗွန့်ရဲ့ ရုံးခန်းထဲမှာ ငိုနေတဲ့ငါ့ကို လာကြိုတာက လွဲပြီးတော့ပေါ့။ သူက ငါ့ပုခုံးကိုကိုင်ပြီး အဖေပြန်မလာခင် အငိုတိတ်ဖို့ပြောတယ်လေ။ ပြီးတော့ ငါတို့ McDonald's မှာ အာလူးကြော်စားဖို့ထွက်လာခဲ့ပြီး အစ်ကိုက ငါ့ကို pinball (သံတိုင်များကိုဖြတ်၍ဘောလုံးလိမ့်ကစားနည်း) ကစားနည်းလည်းသင်ပေးခဲ့သေးတယ်။ သူက ငါ့ကိုလာခေါ်ရလို့ နေ့လည်ခင်းအတန်းမတက်ရတာ ဝမ်းသာတယ်လို့တောင် ဟာသ လုပ်နေပြီး ငါ့ကိုလည်း သူ့ရဲ့ ကမ်မရို (Camaro) ကားပြင်တာ ကူညီချင်လားလည်းမေးပါသေးတယ်။ ကြည့်ရတာ ငါတော်တော် စိတ်ပျက်နေပုံရပါတယ်။ သူက ဘယ်တုန်းကမှ သူ့ကားကိုထိခွင့်ပေးတာမဟုတ်ဘူးလေ။

ကျောင်းက အတိုင်ပင်ခံဆရာကတော့ ငါ့ကို မိုက်ကယ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး တခုခုပြောချင်လားလို့မေးတယ်။ သူတို့က ကျောင်းသားတွေထဲက တယောက်ယောက်များ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေဖို့ကြိုးစားဦးမယ်ထင်နေကြလားမသိဘူး။ သူတို့ကြည့်ရတာ ဂဏာမငြိမ်နဲ့ မျက်စိပျက်မျက်နှာပျက်ဖြစ်နေကြတာကိုး။

ဘရစ်ဂျက် လို့ခေါ်တဲ့ကောင်မလေးကတော့ အတိုင်ပင်ခံဆရာ့ကို သူက တီဗွီမှာ ကြော်ငြာတွေအများကြီးလာရင် သေပစ်လိုက်ချင်တော့တာပဲလို့ပြောတယ်လေ။ သူကတော့ရိုးရိုးသားသားပြောလိုက်တာဆိုပေမဲ့ ဆရာ့အတွက်တော့ ခေါင်းရှုပ်သွားရတာပေါ့။ အားလုံးအပေါ်ကောင်းတတ်တဲ့ ကားလ် ကတော့ သူဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သတ်ပြီး အရမ်းဝမ်းနည်းကြောင်း၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေတာဟာ ဘုရားသခင်မကြိုက်တဲ့ အပြစ်ဖြစ်တာကြောင့် သူဘယ်တော့မှမလုပ်ဘူးလို့ပြောပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ တယောက်ချင်းစီပြောပြီးအဆုံးမှာ ငါ့အလှည့်ရောက်လာတာပေါ့။

"မင်းရော ဘယ်လိုထင်လဲ ချာလီ"

ထူးဆန်းတာတခုကတော့ ဒီ အတိုင်ပင်ခံပညာရှင်ဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ငါ့နာမည်ကို သိပေမဲ့ ငါက သူ့ကို လုံးဝမသိတာပါပဲ။

" ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ မိုက်ကယ်က
သူငယ်ချင်းကောင်းတစ်ယောက်လို့ထင်ပါတယ်။ သူဘာကြောင့်
ဒီလိုလုပ်သွားတာလဲေတာ့ ကျွန်တော်မသိဘူးပေါ့ဗျာ။ သူ့အတွက် ကျွန်တော်
ဝမ်းနည်းရပေမဲ့ ဘာလို့လုပ်သွားမှန်းမသိရတာက ကျွန်တော့်ကို ပိုပြီး
စိတ်ရှုပ်ထွေးစေပါတယ် ခင်ဗျာ။ "

ငါပြောတဲ့စကား ငါပြန်ကြားလိုက်မိတော့ ဒါဟာငါပြောနေကြပုံစံမဟုတ်မှန်း
သတိထားမိတယ်။ ငိုကလည်းငိုနေတာကိုး ။ ဆရာကတော့ မိုက်ကယ့်မှာ
အိမ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြဿနာရှိပုံရတယ်လို့ ယူဆပြီး သူ့မှာ
စကားပြောဖော်သူငယ်ချင်းမရှိခဲ့ဘူးလို့ ပြောပါတယ်။ အဲ့ဒါကြောင့်ပဲ သူ
အထီးကျန်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေသွားရတာတဲ့လေ။

အဲ့ဒီမှာ ငါလည်း ဆရာ့ကို မိုက်ကယ်က ငါ့ကို စကားပြောခဲ့သင့်တယ်လို့
အော်တော့တာပဲ။ ပြီးတော့ သည်းသည်းလှိုက်အောင် ငိုချပစ်လိုက်တယ်။
ဆရာကလည်း သူပြောချင်တာက ဆရာတယောက် ဒါမှမဟုတ် လူကြီးတယောက်နဲ့
စကားပြောတာကို ပြောတာပါလို့ ပြာပြာသလဲနဲ့
ငါစိတ်ငြိမ်အောင်ပြောပေးပါတယ်လေ။ နောက်တော့ ငါ့အစ်ကိုက သူ့
ကမ်မရိုကားလေးစီးပြီး ငါ့ကို ကြိုဖို့ ရောက်လာတော့တာပေါ့။

အဲ့ဒီကျောင်းတနှစ်လုံး ဆရာတွေက ငါ့ကို ပိုပြီး ဂရုစိုက်လာတာတွေ့ရတယ်ကွ/ ငါ
စာမေးပွဲသိပ်မဖြေနိုင်တာတောင်မှ အဆင့်ကောင်းကောင်းပေးကြတယ်လေ။ သူတို့
ငါတခုခုလုပ်သွားမှာကို ကြောက်နေကြတာထင်ပါတယ်။

မိုက်ကယ့်အဖေက သူ့ဈာပနပွဲမှာ တချက်မှမငိုခဲ့ပါဘူး။ နောက်ပြီး သုံးလကြာတော့
မိုက်ကယ့်အမေကို ထားခဲ့တယ်လို့ကြားလိုက်သေးတယ်။ ဒွေဗ်ရဲ့စကားအရပေါ့လေ။
ငါတခါတလေ မိုက်ကယ့်အိမ်မှာ ထမင်းစားချိန်တို့ တီဗီကြည့်ချိန်တို့မှာ
ဘယ်လိုတွေဖြစ်နေမလဲလို့ တွေးမိဘူးတယ်။ မိုက်ကယ်ကတော့
သူ့မိဘတွေအတွက် စာလေးတစောင်တောင်မချန်ခဲ့ဘူးလေ။ သူ့မိဘတွေ
ငါတို့ကိုအသိမပေးတာလည်း ဖြစ်ရင်ဖြစ်မှာပေါ့ ။ ဖြစ်နိုင်တာကတော့ အဲ့ဒီ '
အိမ်ကပြဿနာ' လို့ပဲထင်ပါတယ်။ အဲ့ဒါဘာလဲလို့ငါသိချင်လိုက်တာ။
အနည်းဆုံးတော့ မိုက်ကယ် ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်သွားရလဲလို့ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း
တွေးလို့ရတာပေါ့။

နောက်တချက် ငါတွေးမိတာကတော့ ငါ့မှာလည်း အဲ့ဒီ ' အိမ်ကပြဿနာ' ဆိုတာကြီး
ရှိသလားလို့ပါပဲ။ လူတော်တော်များများမှာတော့ ရှိတာငါသိပါတယ်။ ဥပမာ
ငါ့အစ်မရဲ့ ပထမဆုံးကောင်လေးက သူ့ကိုဖြတ်ပြီး နောက်တယောက်တွဲသွားတော့
သူ တပတ်လောက် အိမ်မှာ ငိုနေတာမျိုးပေါ့။

အဖေကတော့ပြောပါတယ်။ " တချို့လူတွေရဲ့ ပြဿနာက ပိုကြီးတယ်" တဲ့လေ။
အမေကတော့ တိတ်တိတ်ပဲ။ တလလောက်ကြာတော့ ငါ့အစ်မလည်း
နောက်ထပ်ရည်းစားအသစ်ရသွားပြီး အရင်ကလို ပြန်ပျော်နေပါရောလား။ အဖေက
အလုပ်လုပ်မြဲ၊ အမေက တံမြက်စည်းလှဲမြဲ ၊ ငါ့အစ်ကိုက သူ့ကမ်မရွန်ကားကို ပြင်မြဲ
နဲ့ အရာရာက အရင်လို ပြန်ဖြစ်သွားခဲ့တာပေါ့။ ငါ့အစ်ကို နွေရာသီအစမှာ

ကောလိပ်တက်ဖို့ အိမ်ကမထွက်သွားခင်အထိတော့ အခြေအနေတွေက ငါပြောတဲ့အတိုင်းပါပဲ/ သူက ပန်(Penn) ပြည်နယ်အသင်းက ဘောလုံးကစားသမားလေ။ နွေရာသီကြီးဖြစ်နေပေမဲ့ သူကျောင်းမှာအဆင့်ကောင်းကောင်းနဲ့အောင်ပြီး အားကစားကိုအေးအေးဆေးဆေးလုပ်နိုင်အောင် ကောလိပ်ကိုသွားခဲ့ရတာပေါ့။

ငါတို့မိသားစုထဲမှာ အချစ်ခံရဆုံးကလေးရယ်လို့မရှိဘူးလို့ထင်တယ်။ မောင်နှမသုံးယောက်ထဲမှာ အကိုကအကြီးဆုံး၊ အလတ် အစ်မတယောက် နဲ့ ငါက အငယ်ဆုံးလေ။ အစ်ကိုကြီးကတော့ ဘောလုံးကစားတာနဲ့ သူ့ရဲ့ကားကို တော်တော်သဘောကျပါတယ်။ ငါ့အစ်မကတော့ တော်တော်လေးလှပေမဲ့ ကောင်လေးတွေကိုဆို လုံးဝမျက်နှာသာကိုမပေးတတ်ဘူး။ ငါလည်းအခုတော့ ငါ့အစ်မလိုမျိုး အဆင့် A တွေချည်းပဲ ရလာပြီဆိုတော့ သူတို့က ငါ့ကို သိပ်အခေါ်အပြော မလုပ်ကြတော့ဘူး လေ။

ငါ့အမေကတော့ တီဗီကဇာတ်လမ်းတွေကြည့်ပြီး ငိုတတ်ပါတယ်။ အဖေကတော့ အလုပ်အရမ်းကြိုးစားပြီး ရိုးသားတဲ့လူ တစ်ယောက်ပါ/ ငါ့အဒေါ် ဟယ်လန်ကတော့ အဖေ့ သက်လတ်ပိုင်းမှာ ပြဿနာများ တွေ့လာခဲ့ရင် တော်တော် ဂုဏ်ယူနေဦးမှာပဲလို့ ပြောဖူးပါတယ်။

ငါတော့ သူဘာပြောလဲ အခုမှနားလည်ပါတယ်။ အဖေက အသက် လေးဆယ်ထဲရောက်လာပေမဲ့ ဘာဆိုဘာမှ လုံးဝ ပြောင်းလဲမသွားပဲကိုး။

အဒေါ် ဟယ်လန်ကတော့ ဒီကမ္ဘာမှာ ငါ သဘောအကျဆုံးလူတယောက်ပါ။ သူက အမေ့ရဲ့ညီမလေ။ သူ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်တုန်းက အဆင့်ဆို A တွေချည်းရခဲ့တာလို့ပြောတတ်ပြီး သူ့ရဲ့ စာအုပ်ဟောင်းလေးတွေကို လည်း ငါဖတ်ဖို့ပေးတတ်ပါတယ်။ အဖေကတော့ ဒီစာအုပ်တွေက ငါ့အတွက်ဆို တော်တော် ဟောင်းနေပြီလို့ဆိုပေမဲ့ ငါ သိပ်သဘောကျတာပဲ။

အဒေါ်ဟယ်လန်က သူမဆုံးခင် နှစ်အနည်းငယ်လောက် ငါတို့နဲ့အတူနေသွားသေးတယ်လေ။ သူ့ဘဝမှာ တခုခုဆိုးဆိုးရွားရွားဖြစ်ခဲ့လို့ ငါတို့နဲ့အတူလာနေတယ်လို့တော့ပြောကြတာပဲ။ ဘာဖြစ်လဲဆိုတာတော့ အိမ်ကလူတွေတယောက်မှ ငါ့ကိုမပြောကြပါဘူး။ ငါအရမ်းသိချင်နေပေမဲ့လည်းပေါ့လေ။ ငါအသက် ခုနစ်နှစ်လောက်တုန်းကထင်တယ်။ ငါဘာလို့ အဒေါ် ဟယ်လန်က ငါတို့နဲ့အတူနေတာလဲလို့ မေးတော့ အဒေါ်က ချုံးပွဲချငိုတာပေါ့ ။ အဲ့ဒီမှာ အဖေက ငါ့ပါးကို ရိုက်လိုက်ပြီး ပြောတယ်။ " မင်းက မင်း အဒေါ် ဟယ်လန့်ကို နာကျင်အောင်လုပ်နေတာပဲ"တဲ့။ ငါ သူ့ကို မနာကျင်စေချင်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ငါလည်း ဘယ်တော့မှ ထပ်မမေးတော့ဘူးလေ။ ဟယ်လန်ကတော့ အဖေ့ကို သူ့ရှေ့မှာ ဘယ်တော့မှာ ကလေးတွေကိုမရိုက်ပါနဲ့လို့ပြောပေမဲ့ အဖေက သူ့အိမ်မှာ သူလုပ်ချင်သလိုလုပ်မယ်လို့ပြန်ပြောလိုက်တာပေါ့။ အမေ ကတော့ တိတ်တိတ် နေမြဲပါပဲ။ အစ်ကိုကြီးနဲ့ အစ်မရောပဲပေါ့။

အဲ့ဒီနေ့အကြောင်း သိပ်တော့မမှတ်မိတော့ပါဘူး။ ငါအရမ်းငိုနေတာပဲသိတယ်။

နောက်တော့ အမေက ငါ့ကို အခန်းထဲခေါ်သွားပြီး ငါ့ကို ဒေါ်လေးဟယ်လန် ဘာဖြစ်ခဲ့လဲဆိုတာ ပြောပြခဲ့တယ်လေ။ ဒါကြောင့်လည်း လူတချို့မှာ တကယ့်ပြဿနာကြီးတွေ ရှိတယ်လို့ ငါယုံခဲ့တာပေါ့။ သူတို့မှာတကယ့် ပြဿနာကြီးတွေရှိပါတယ်။

အခုတော့ ငါအိပ်သင့်ပြီထင်တယ်။ အရမ်းလည်းနောက်ကျနေပြီလေ။ ငါဘာလို့ မင်းဖတ်ဖို့ ဒီလောက်အရှည်ကြီးချရေးလိုက်မှန်း မသိတော့ပါဘူး။ ငါကမနက်ဖြန်ကစပြီး အထက်တန်းကျောင်းကို စတက်ရမှာမို့ ကြောက်ပြီး ရေးလိုက်တာလို့ ထင်မိတာပဲ။

ချစ်ခြင်းများစွာဖြင့်။
ချာလီ ။ ။

စက်တင်ဘာလ ၇ရက်၊ ၁၉၉၁ ခုနှစ်။

သူငယ်ချင်းလေးရေ။ ။

ငါတော့ အထက်တန်းကျောင်းကိုမကြိုက်ဘူးကွ။ အဲ့ဒီမှာ ကန်တင်းကို ' အာဟာရ စင်တာ' လို့ထူးထူးဆန်းဆန်း ခေါ်ကြတယ်လေ။ ငါတက်နေတဲ့ အဆင့်မြင့်အင်္ဂလိပ်စာအတန်းမှာ ဆူဆန် ဆိုတဲ့ကောင်မလေးတယောက်ရှိတယ်။ အလယ်တန်းတုန်းကဆို ဆူဆန် က အရမ်းပျော်တတ်တာပေါ့။ သူက ရုပ်ရှင်တွေကြိုက်တယ်။ သူ့အစ်ကို ဖရန့်ခ် စပ်ပေးထားတဲ့ သီချင်းခွေတွေကို ငါတို့နဲ့အတူနားထောင့်လေ့ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်မှာ သူ့သွားထိန်းတွေတောင်ဖြုတ်ပစ်လိုက်ပြီကွ ။ သူ့အရပ်လေးနည်းနည်းပိုရှည်လာသလို မိန်းမဆန်ဆန်နဲ့ ဖွံ့ဖွံ့ထွားထွားရှိလာတယ်လေ ။ အခုတော့ သူက ကောင်လေးတွေနဲ့ လျှောက်လမ်းမှာတွေ့ရင် ရှက်သလိုလို နဲ့မူနေတယ်လို့ ငါထင်တယ်။ သူ့ကြည့်ရတာလည်း ပျော်နေပုံလည်းမပေါ်ပါဘူးကွာ။ အမှန်အတိုင်းပြောရမယ်ဆိုရင် သူနဲ့ငါ တစ်တန်းထဲအတူတက်ကြတယ်ဆိုပေမဲ့ ငါ့ကို 'မင်္ဂလာပါ' တခွန်းတောင် နှုတ်မဆက်ဘူးကွ။

ဆူဆန် နဲ့ အတိုင်ပင်ခံ ဆရာတို့ မိုက်ကယ့်ကိစ္စနဲ့စကားပြောကြတုန်းက ဆူဆန်က မိုက်ကယ်ဟာ သူ့ကို ကမ္ဘာပေါ်မှာ သွားထိန်းကြိုးလေးနဲ့ အလှဆုံးမိန်းကလေးပါလို့ပြောတယ်တဲ့လေ။ ပြီးတော့ သူ့ကို လျှောက်လည်ဖို့ခေါ်တယ်တဲ့။ အထက်တန်းကျောင်းမှာတော့ ဒီလိုလျှောက်လည်တာကို တွဲတယ် လို့ခေါ်တယ်ကွ။ ပြီးတော့ သူတို့ အကြွင်နာတွေပေးကြ၊ ရုပ်ရှင်အကြောင်းတွေပြောကြတယ်ဆိုပဲ။ ဆူဆန်က မိုက်ကယ်ကို အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းတယောက်အနေနဲ့ အရမ်းလွမ်းတယ်လို့လဲ ပြောတယ်လေ။

ဒါက နည်းနည်းတော့ရယ်ရသား။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါတို့ကျောင်းမှာ မိန်းကလေးတယောက်နဲ့ ယောကျ်ားလေးတယောက် အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းရယ်လို့ သိပ်မရှိကြဘူးလေ။ ဒါပေမယ့် မိုက်ကယ်နဲ့ ဆူဆန်ကတော့

တကယ့်အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းတွေပါ။ ငါနဲ့ အဒေါ် ဟယ်လန်လိုမျိုးပေါ့။ အိုး မှားလို့ ' အဒေါ် ဟယ်လန်နဲ့ ငါ' လို့ပြောချင်တာပါ။ သဒ္ဒါနည်းကျကျ ရေးဖို့ ငါဒီတစ်ပတ်သင်ခဲ့ရတယ်လေ။

များသောအားဖြင့်တော့ ငါက တိတ်တိတ်ပဲနေလေ့ရှိပါတယ်။ ရှောင်န် ဆိုတဲ့တစ်ယောက်ပဲ ငါ့ကို သတိထားမိတယ်လို့ထင်တယ်။ သူက ကိုယ်ကာယ သင်တန်းချိန်ပြီးတော့ ငါ့ကို 'မွှေ့ပစ်မယ်' လို့ ကလေးဆန်ဆန် လာပြောသေးတယ်လေ။ 'မွှေ့ပစ်မယ်' ဆိုတာက ကလေးအချင်းချင်း အနိုင်ကျင့်တဲ့အခါ တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ ခေါင်းကို အိမ်သာခွက်ထဲနှစ်ပြီး ရေဆွဲချလိုက်တော့ ဆံပင်တွေ မွှေ့ယမ်းသွားတာကိုပြောတာပါ။ ငါလည်း သူ့ကိုပြန်ခံပြောတော့ သူ ငါ့ကို စပြီး ရိုက်တော့တာပေါ့။ ငါကတော့ အစ်ကိုကြီး သင်ထားတဲ့အတိုင်း ပြန်ချလိုက်တာပဲ။ ငါ့အစ်ကိုကြီးက ဖိုက်တာ လို့ နာမည်ကြီးတယ်လေ။

" ဒူးကိုဖြတ်ရိုက်၊ ပြီးရင် လည်ပင်း၊ ပြီးရင် မျက်စိ" တဲ့။

ငါလဲ အဲ့ဒီအတိုင်း လိုက်လုပ်ခဲ့တာပဲ။ ရှောင်န် တော်တော် အထိနာသွားပါတယ်။ ငါလည်း အဲ့တော့မှ ကြောက်ပြီး ထငိုမိပါရောလား။ နောက်တော့ ငါ့အစ်မလည်း အကြီးတန်း သင်တန်းကိုဖျက်ပြီး ငါ့ကို ကားမောင်းပြီး အိမ်ပြန်ပို့ရတော့တာပေါ့။ ငါ့ကို မစ္စတာ စမော ကခေါ်တွေ့တယ်လေ။ ကျောင်းသားတယောက်က ရန်ပွဲနဲ့ပတ်သက်ပြီး သတင်းအမှန်ပြောပြထားတော့ ငါ့ကို ကျောင်းနားခံရအောင်တော့ အပြစ်မပေးခဲ့ပါဘူး။

" ရှောင်န် အရင် စလုပ်တာပါ။ ချာလီက ပြန်ပြီး ကာကွယ်ရုံလေးပါ။"

ဟုတ်ပါတယ်။ ငါက ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကာကွယ်ရုံပါပဲ။ ရှောင်န် ဘာလို့ ငါနဲ့ ရန်ဖြစ်ချင်ရတာလဲတော့ ငါမသိဘူး။ ငါက အကောင်သေးတော့ အစခံရတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်လေ။ သေချာတာကတော့ ရှောင်န် က ငါ ဘယ်လို ပြန်ချနိုင်လဲဆိုတာ ထည့်မတွက်ခဲ့ဘူးဆိုတာပါပဲ။ ငါ သူ့ကို တော်တော်လေး အထိနာအောင် ပြန်လုပ်ခဲ့တာပေါ့။ ငါလုပ်သင့်တယ်လို့လည်း ထင်ပါတယ်။ မစ္စတာ စမော ဆီ သတင်းအမှန်ပြောပေးတဲ့ ကောင်လေးကို သူအနိုင်ကျင့်ရင်လည်း ငါလုပ်မိဦးမယ် ထင်တာပဲ။ ရှောင်န်က အဲ့ဒီကောင်လေးကိုတော့ အနိုင်မကျင့်ခဲ့ပါဘူး။ နောက်တော့ အားလုံးက မေ့သွားကြတာပါပဲ/

ကျောင်းသား ကျောင်းသူ အချို့က ငါ့ကို ထူးထူးဆန်းဆန်းကြည့်ကြတယ်။ ငါက ကိုယ်ပိုင် လော့ကာ ကို လှလှပပမှ မဆင်ထားဘဲကိုး။ နောက်ပြီး ငါက ရှောင်န့်ကို အနိုင်ထိုးခဲ့ပြီးတော့ အရင်စ ငိုတဲ့တစ်ယောက်လေ။ ငါကတော်တော်လေး စိတ်ပျော့တဲ့သူ ထင်ပါတယ်။

အစ်မက မိသားစုထဲမှာ အကြီးဆုံးတစ်ယောက်လို နေရာတကာ ဝင်ပါတတ်ပါတယ်။ အစ်ကိုကြီးကတော့ ဘောလုံးအသင်းကိစ္စ နဲ့ပဲ အလုပ်ရှုပ်နေတတ်တာပေါ့။ စခန်းသွင်းလေ့ကျင့်ရေးဆင်းပြီးနောက်မှာတော့ အစ်ကိုကြီးဟာ အရင် ကစားတုန်းကထက် ပိုပြီးခြေစွမ်းကောင်းလာတယ်လို့ နည်းပြကပြောပါတယ်။

ငါ့အဖေကလည်း သူ တနေ့ စတီလားစ် (Steelers) အသင်းအတွက် ကစားပေးနိုင်မယ်လို့မျှော်လင့်နေတာပါ။ ငါ့အစ်မကတော့ အားကစားတွေဘာတွေ မကစားဘူးလေ။ အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက် ကောလိပ်ကို အားကစားနဲ့ပတ်သတ်ပြီး အလကားတက်ရမယ်ဆိုတော့ ငါ့အမေ ဝမ်းသာနေတာပေါ့။ သူတို့နှစ်ယောက်လုံးကို ကောလိပ်ပို့ဖို့အထိ ငါတို့မိသားစုက အဆင်မပြေဘူးလေ။ ဒါကြောင့်လည်း အမေက ငါ့ကို စာကြိုးစားပြီး ပညာသင်ဆုရအောင်ယူဖို့ အမြဲမှာနေခဲ့တာပါ/

ကဲ ဒါတွေကတော့ ငါ အထက်တန်းကျောင်းမှာ သူငယ်ချင်း မရတုန်းက လုပ်နေခဲ့တဲ့ အရာတွေပေါ့။ ငါ့ရန်ပွဲတုန်းက သတင်းပေးတဲ့ကောင်လေးနဲ့ ငါသူငယ်ချင်းဖြစ်ချင်ပေမဲ့ သူကတော့ ဖြစ်ချင်ပုံမရ ပါဘူးလေ။ သူက အမှန်တရားအတိုင်းပဲ ပြောပေးတာထင်ပါတယ်။

ချစ်ခြင်းများစွာဖြင့်။
ချာလီ။ ။

စက်တင်ဘာ ၁၁ ရက်၊ ၁၉၉၁ ခုနှစ်။
သူငယ်ချင်းလေးရေ။ ။

ငါ့ အဆင့်မြင့် အင်္ဂလိပ်စာ အတန်းက ဆရာက ငါ့ကို စာအုပ်တွေအများကြီးဖတ်ဖို့ပေးထားတော့ ငါ့မှာအချိန်သိပ်မရှိဘူးကွ။ ငါက ဘယ်စာအုပ်မဆို နှစ်ခါက်လောက်ဖတ်ရမှ ကျေနပ်တာလေ။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် စာအုပ်ကလည်း "To Kill A Mockingbird" ဖြစ်နေတယ်။ မင်းမဖတ်ရသေးဘူးဆိုရင် ဖတ်ကြည့်ဖို့ ငါတိုက်တွန်းလိုက်ပါတယ်။ တော်တော် စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတယ်ကွ။ ဆရာက ငါတို့ကို အခန်းအနည်းငယ်လောက်ပဲ ဖတ်ဖို့မှာလိုက်တာပါ။ ဒါပေမယ့် ငါက အဲ့ဒီလို ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်း ဖတ်ရတာမကြိုက်ဘူးလေ။ အခုတောင် ပထမတစ်ခါက်ဖတ်နေတာ တဝက်ကျိုးတော့မယ်။

ဒါနဲ့ ငါစာကိုရေးနေရတဲ့အကြောင်းကတော့ ငါ့အစ်ကိုကြီးကို တီဗီမှာတွေ့လိုက်ရလို့ပါပဲ။ ငါက ပုံမှန်ဆို အားကစား သိပ်မကြိုက်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီတခါက်ကတော့မတူဘူးလေ။ ငါ့အမေက မျက်ရည်တွေတောင်ကျလို့၊ အဖေကတော့ အမေ့ပုခုံးပေါ် လက်တင်လျှက်ပါ။ အစ်မကတော့ ပြုံးနေတယ်လေ။ ရယ်စရာတော့ကောင်းတယ်ကွ။ အစ်ကိုကြီးနဲ့ အစ်မက ဘယ်တုန်းကမှတည့်တာမှမဟုတ်တာ။

ငါ့အစ်ကို တီဗီမှာပါလာတာလောက်ပဲ ထူးထူးခြားခြား ဒီနှစ်ပတ်ထဲမှာ ကြုံရပါသေးတယ်။ ငါကလည်း ထူးထူးဆန်းဆန်း အစ်ကိုကြီးကို လွမ်းလို့ပါ။ အိမ်မှာရှိတုန်းကတို ငါတို့နှစ်ယောက်က စကားသိပ်ပြောကြတာမှမဟုတ်တာကိုး။ တကယ့်ကို မပြောဖြစ်ကြတာပါ။

ငါ့အစ်ကိုကြီးအကြောင်း အသေးစိတ်ပြောပြချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းငါ့ကို သိသွားမှာစိုးလို့ မပြောတော့ပါဘူး။ မင်းနားလည်မယ်လို့ ငါမျှော်လင့်ပါတယ်လေ။

ချစ်ခြင်းများစွာဖြင့်။
ချာလီ။ ။

စက်တင်ဘာ ၁၆ ရက်၊ ၁၉၉၁ ခုနှစ် ။
သူငယ်ချင်းလေးရေ။

ငါအခုတော့ 'To Kill A Mockingbird' ကို ဖတ်လို့ပြီးပါပြီ။ အခုတော့ သူက ငါ့ရဲ့ အကြိုက်ဆုံး ဝတ္ထုပေါ့။ ငါက နောက်တစ်အုပ်မဖတ်ခင်အထိ ဖတ်ပြီးသား စာအုပ်အကြောင်းကို ခဏခဏ တွေးနေလေ့ရှိတယ်လေ။ ငါ့ အင်္ဂလိပ်ဆရာကတော့ သူ့ကို ဘီလ် လို့ပဲခေါ်ပါလို့ ရင်းရင်းနှီးနှီးပြောပါတယ်။ ပြီးတော့ ငါဖတ်ဖို့ နောက်ထပ်စာအုပ်တွေထပ်ပေးလိုက်သေးတာပေါ့။ ငါက ဘာသာစကားကို နားလည်သဘောပေါက်တတ်သလို စာဖတ်အားလည်း ကောင်းတယ်လို့ ဆရာကပြောပြီး 'To Kill A Mockingbird' နဲ့ ပတ်သက်ပြီး စာစီစာကုံး တပုဒ်ရေးခိုင်းလိုက်သေးတယ်။

ငါ့အမေကို ဒီအကြောင်းပြန်ပြောတော့ သူက ဒုတိယနှစ်တွေရဲ့အတန်း ဒါမှမဟုတ် ဂျူနီယာ အင်္ဂလိပ်စာအတန်းကို ဘီလ် ကငါ့ကို မတက်ခိုင်းတာလဲလို့မေးတယ်။ ငါလည်း ဒီ အတန်းတွေက အခုတက်နေတဲ့ အတန်းနဲ့အတူတူဖြစ်ကြောင်း၊ ပိုပြီးရှုပ်ထွေးတဲ့ စာအုပ်တွေနဲ့ ငါကလည်း အဆင်သင့်မဖြစ်သေးကြောင်း ဘီလ်က ပြောတယ်လို့ ပြောရာပြေကြောင်း ပြောလိုက်ပါတယ်။ အမေကတော့ ဘီလ်နဲ့ တရက်တော့ စကားပြောကြည့်ဦးမှပါတဲ့လေ။ နောက်တော့ ငါ့ကို ပန်းကန်တွေ ကူဆေးခိုင်းပါရောလား။

အမှန်တိုင်းပြောရမယ်ဆို ငါက ပန်းကန်ဆေးရတာမကြိုက်ဘူးကွ။ ဒီ့အပြင် ငါက လက်နဲ့စားရတာ ပိုကြိုက်သေးတယ်။ အစ်မကတော့ ဒီအကျင့်က ပတ်ဝန်းကျင်အတွက် မကောင်းဘူးလို့ပြောတယ်လေ။ သူက ကျောင်းမှာဆို ' ကမ္ဘာမြေကြီးရဲ့ နေ့ ' ဆိုတဲ့ ကလပ်မှာတောင်ပါသေးတာကိုး။ အဲ့ဒီကလပ်မှာပဲ ကောင်လေးတွေနဲ့ သူတွေ့တာပေါ့။ ကောင်လေးတွေကတော့ သူ့အပေါ်ကောင်းကြပေမဲ့ သူ ဘာလို့ ကောင်လေးတွေကို တချက်မှ မျက်နှာသာ မပေးတာ ဘာလို့လဲ ငါစဉ်းစားလို့မရပါဘူး။

ကောင်လေးတစ်ယောက်ဆို သူ့ကို အသေအလဲကြိုက်တာကွ။ သူ့နာမည်တော့မပြောတော့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ့အကြောင်းတော့ မင်းကို ပြောပြမှာပါ။ သူက ဆံပင်အညိုရောင်ရှည်ရှည်ကို နောက်မှာသိမ်ပြီး စည်းထားလေ့ရှိတယ်။ သူ အသက်ကြီးလာရင် ငယ်ငယ်တုန်းက ဒီလိုစည်းထားတာကိုကြည့်ပြီး သူနောင်တရလိမ့်မယ်လို့ ငါထင်တယ်။ သူက ငါ့အစ်မအတွက် သီချင်းလေးတွေ စုပြီး ခေါင်းစဉ်အမျိုးမျိုးခွဲကာ ပေးလေ့ရှိတယ်လေ။ အဲ့ဒီအထဲက တစ်ခွေရဲ့နာမည်က ' ဆောင်း သစ်ရွက်များ' တဲ့။ အခွေထဲမှာ သူက စမစ်သ် (the Smiths) အဖွဲ့ရဲ့ သီချင်းတွေတော်တော်များများ ထည့်ထားပါတယ်။ နောက်ပြီး အခွေကာဗာလေးကို လက်နဲ့တောင် ဆေးရောင်ခြယ်ထားသေးတာပါ ။ သူငှားထားတဲ့ ရုပ်ရှင်ကား ငါတို့အတူကြည့်ကြပြီးတော့ သူက အစ်မကို အဲ့ဒီအခွေလေးပေးခဲ့တယ်လေ။ အစ်မက တော့ သူပြန်ပြန်ချင်း ငါ့ကို ပေးပစ်တာပဲ။

" ချာလီ နင် ဒါကို လိုချင်လား" တဲ့။

အခွေကို ငါယူခဲ့ပါတယ်။ ဒီအခွေက သူ့အတွက် လုပ်ပေးထားတာဆိုတော့ ငါနည်းနည်း ကြောင်တောင်တောင်တော့ ဖြစ်မိတာပေါ့။ ငါနားထောင်ခဲ့ပါတယ်။ နောက်ပြီး တကယ်လည်း သဘောကျတယ်။ အားလုံးထဲက Asleep ဆိုတဲ့ သီချင်းလေး သိပ်နားထောင်ကောင်းတာပဲ။ အစ်မကိုတောင် အဲ့ဒီသီချင်းလေး သိပ်နားထောင်ကောင်းကြောင်း ပြန်ပြောဖြစ်ခဲ့သေးတယ်။ သူက အခွေပေးတဲ့ကောင်လေးကို ငါပြောတဲ့အတိုင်း Asleep သီချင်းကောင်းကြောင်းလေး ပြန်ပြောခဲ့တယ်တဲ့လေ။ ကောင်လေးကတော့ သူ့သီချင်းကို ကြိုက်တယ်ဆိုလို့ ဝမ်းသာနေတာပေါ့။ နောက်တပတ်ကြာတော့ သူ ငါ့ကို ကျေးဇူးတောင်တင်နေသေးတယ်။ ငါလည်း အရွယ်ရောက်လာရင် ကောင်မလေးတွေနဲ့တွဲတဲ့အခါ အဆင်ပြေမယ် ထင်တာပဲ။

အရေးကြီးတာပြောရပါဦးမယ်။ ဘီလ်က ငါ့အရေးအသားဟာ စကားပြောလေးတွေနဲ့တူတယ်လို့ပြောတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း သူ ငါ့ကို 'To Kill A Mockingbird' အကြောင်း စာစီစာကုံးရေးခိုင်းတာလို့ ထင်ပါတယ်။

ငါ့အစ်မကို ကြိုက်နေတဲ့ကောင်လေးကတော့ ငါ့မိဘတွေနဲ့လည်း အဆင်ပြေပါတယ်။ အဖေကတော့ သူ့ကို ပျော့တိပျော့ဖတ်နိုင်လွန်းတယ်ထင်ပေမဲ့ အမေကတော့ သိပ်သဘောကျတယ်လေ်။ ဒါပေမယ့်လည်း အစ်မကတော့ သူ့ကို သိပ်မျက်နှာသာ မပေးပါဘူး။

တစ်ညမှာပေါ့။ အစ်မက အဲ့ဒီေကာင်လေးကို သူ့အသက် ၁၅ နှစ်လောက်တုန်းက ကျောင်းမှာ အနိုင်ကျင့်ခံခဲ့ရတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြန်မခံလုပ်ခဲ့တဲ့အကြောင်း စကားအချေအတင်ပြောနေခဲ့ကြပါတယ်။ အမှန်အတိုင်းပြောရမယ်ဆိုရင် ငါက သူတို့ငှားလာတဲ့ ရုပ်ရှင်ထဲ စိတ်ရောက်နေလို့ သူတို့ပြောနေတာကို သိပ်အာရုံမရလိုက်ပါဘူး။ သူတို့ကလည်း အမြဲတမ်း ရန်ဖြစ်နေကြတာများတော့ ငါလည်း ရုပ်ရှင်ကတော့ သူတို့ထက် စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းမယ်အထင်နဲ့ စိတ်နှစ်ထားတာပေါ့။ တကယ်တော့ ရုပ်ရှင်ကို သိပ်လည်း နားမလည်လိုက်ပါဘူး။ အဲ့ဒီကားက ဒုတိယတွဲကြီးကိုး။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ရုပ်ရှင် သုံး၊ လေး ခန်းလောက်အကြာမှာပေါ့။ ဆယ်မိနစ်လောက်တော့ ထင်တာပဲ။ သူ့ကောင်လေးက ရုတ်တရက် ထငိုပါလေရော။ တော်တော် သည်းသည်းပါပဲ။ ငါလည်း လှည့်ကြည့်ရော အစ်မက ငါ့ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ပြောတော့တာပဲ။

" နင်သိလား။ ချာလီကတောင် သူ့ကို လာအနိုင်ကျင့်တာ ပြန်ခံလုပ်ခဲ့သေးတယ်" တဲ့။

အဲ့ဒီကောင်လေးက ရှက်လို့ မျက်နှာကြီးကို နီလို့ပါ။ ပြီးတော့ ငါ့ကိုတချက်ကြည့်လိုက်တယ်။ နောက်ပြီး အစ်မကို ပြန်ကြည့်ပြီးတော့ စိတ်တိုတိုနဲ့ သူ့ကို ပါးရိုက်ချလိုက်ပါရောလား။ တကယ့် အားပြင်းပြင်းနဲ့ကို ရိုက်ချလိုက်တာပါ။ သူဒီလိုလုပ်မယ်မှန်း ငါမထင်ထားတော့ ငါလည်း ကြောင်ပြီး ကြည့်နေတာပေါ့။

သူ့အကျင့်က ဘယ်သူ့ကိုမှ ရိုက်တတ်မဲ့ပုံလည်း မပေါ်ပါဘူးလေ။ သူက အစ်မကို ထ မရိုက်ခင်တုန်းကတော့ သီချင်းခွေမှာတောင် လက်နဲ့ ရောင်စုံခြယ်ပြီး ပေးတတ်တဲ့ကောင်လေးရယ်ပါ။ နောက်တော့ သူလည်း အငိုတိတ်သွားပါတယ်။

ထူးဆန်းတာ တစ်ခုက ငါ့အစ်မ ဘာမှမလုပ်တာပါပဲ။ သူက ကောင်လေးကို ငြိမ်ငြိမ်ပဲ ထိုင်ကြည့်နေတယ်လေ။ ဒါ တော်တော့်ကို ထူးဆန်းပါတယ်။ ငါ့အစ်မက တူနာငါးစားရင်တောင် သူမကြိုက်တဲ့ အပိုင်းဆိုရင် သည်းသည်းလှုပ်ဖြစ်နေတတ်တဲ့သူမျိုးပါ။ အခုတော့ သူက သူ့ကောင်လေး သူ့ကို ထရိုက်တာတောင် တခွန်းမှ ထမပြောဘူးလေ။ ပြီးတော့ သူ အသံဖျော့ဖျော့နဲ့ ငါ့ကို အိပ်ခန်းထဲ သွားနေဖို့ပြောတယ်။ ငါလည်း သွားခဲ့ပါတယ်။ ကောင်လေးလည်း ပြန်ရော အစ်မက ငါ့ကို သူတို့က တွဲနေဆဲပဲဖြစ်ကြောင်း၊ အဖေနဲ့ အမေ့ကို ဒီနေ့ဖြစ်ခဲ့တာ ပြန်မပြောဖို့ ငါ့ကို ပြောတယ်လေ။

ငါတော့ ဒီကောင်လေးက သူ့ကိုအနိုင်ကျင့်တာကို ပြန်ခုခံနိုင်ခဲ့ပြီလို့ ထင်ပါတယ်။ အဲ့ဒီတစ်ပတ်လုံး အစ်မနဲ့ သူ့ကောင်လေးတို့ ပျော်နေတာတွေ့ရပါတယ်။ သူတို့က အရင်ကထက်တောင် ပိုပြီး ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နဲ့ပါပဲ။ သောကြာနေ့ညမှာပေါ့ ငါစာအုပ်အသစ်တစ်အုပ်ဖတ်နေရင်းနဲ့ ပျင်းလာလို့ တီဗီကြည့်မလားဆိုပြီး မြေအောက်ထပ်ကိုဆင်းလာခဲ့တာပေါ့။ ငါအခန်းတံခါးလည်းဖွင့်လိုက်ရော အခန်းထဲမှာ ငါ့အစ်မနဲ့ သူ့ကောင်လေးတို့ကို ကိုယ်လုံးတီးနဲ့ တွေ့လိုက်ရတယ်လေ။

ကောင်လေးက သူ့အပေါ်မှာပါ ။ အစ်မရဲ့ ခြေထောက်တွေက ဆိုဖာပေါ်ကနေ တွဲလောင်းချထားလျက်နဲ့လေ။ ပြီးတော့ သူ ငါ့ကို တိုးတိုးလေး လှမ်းအော်တယ်။

" ထွက်သွား။ နှာဘူးလေးရဲ့ " တဲ့။

အဲ့ဒီတော့ ငါလည်း ထွက်လာခဲ့တာပေါ့။ နောက်တနေ့တော့ ငါတို့အားလုံး အစ်ကိုကြီး ဘောလုံးကစားတာကို တီဗီမှာကြည့်ကြပါတယ်။ အစ်မကတော့ အဲ့ဒီကောင်လေးကို ညစာဖိတ်ကျွေးခဲ့တယ်လေ။ ဟိုနေ့ညက သူအိမ်ပြန်သွားလားတော့ ငါလည်း သေချာမသိပါဘူး။ သူတို့နှစ်ယောက်ကတော့ လက်တွေချိတ်လို့ အရာရာက ပျော်ရွှင်စရာကောင်းနေတဲ့ အတိုင်းပဲ။ သူ့ကောင်လေးက အစ်ကိုကြီး ပါလာလို့ သူတို့အသင်းက ပိုပြီး အောင်မြင်လာတယ်လို့ပြောတော့ အဖေက ကျေးဇူးတောင် တင်နေပါသေးတယ်။ ကောင်လေးပြန်သွားတော့ အရင်က အမြင်မကြည်တဲ့ အဖေက ဒီကောင်လေးတယောက် တဖြည်းဖြည်းနဲ့ တည်တည်ကြည်ကြည် ရှိလာတယ်ဆိုပြီး မှတ်ချက်ချနေတာ ငါကြားလိုက်ပါတယ်။ အမေကတော့ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပါပဲ။ အမကတော့ ငါ ဘာမှမပြောအောင် တချက်တချက် လှမ်းကြည့်နေတာပေါ့။ ငါလည်း ဘာတခွန်းမှ မပြောခဲ့ပါဘူး။

ငါ့အစ်မကတော့ အဖေ့မှတ်ချက်ကို သံယောင် လိုက်ရင်း ဟုတ်ပါတယ်၊ သူ့ကောင်လေးက ရင့်ကျင်လာပါပြီလို့ ပြောလေတယ်။ အဲ့ဒီကောင်လေး တယောက်တော့ သူ့အိမ်မှာ အိမ်စာတွေလုပ်နေရင်း ငါ့အစ်မ ကို ကိုယ်လုံးတီးနဲ့ မြင်ယောင် နေမယ်လို့ ငါထင်ပါတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက် လက်ချင်းတွဲလို့ သူတို့မကြိုက်တဲ့ ဘောလုံးပွဲကိုအတူတူ သွားမှာတွေ၊ ကောင်လေးရဲ့ အိမ်မှာ

ပါတီပွဲကြီးတွေ ပေးနေတာတွေ ငါမြင်ယောင်ကြည့်လို့ရပါတယ်။ နောက်ပြီး ငါ သူတို့နှစ်ယောက်လုံးအတွက်လည်း ်သနားမိပါတယ်။

ချစ်ခြင်းများစွာဖြင့်။
ချာလီ။ ။

စက်တင်ဘာ ၁၈ ရက် ၊ ၁၉၉၁ ခုနှစ်။
သူငယ်ချင်းလေးရေ။

ငါ မင်းကို ကျောင်းမှာ Shop Class တက်ရတယ်ဆိုတာ မပြောဖူးဘူးမဟုတ်လား။ (Shop Class ဆိုတာ Workshop ၏ အတိုကောက်ဖြစ်ပြီး ကျောင်းသားများအား စက်ပစ္စည်းများ ကိုင်တွယ် အသုံးပြုခြင်း၊ လက်သမား လုပ်ငန်း စသည်တို့ကို လက်တွေ့သင်ကြားပေးသော အတန်းဖြစ်ပါတယ်။)
ဘီလ်ရဲ့ အင်္ဂလိပ်စာအတန်းပြီးရင် Shop Class ကို ငါအကြိုက်ဆုံးပဲကွ။ မနေ့ညက ငါ 'To Kill A Mockingbird' အတွက် စာစီစာကုံးရေးပြီး ဒီနေ့မနက် ထပ်လိုက်တယ်လေ။ မနက်ဖြန် နေ့လည်လောက်တော့ ငါတို့ပြန်ဆွေးနွေးကြမယ်ထင်ပါတယ်။

ပြောချင်တာကတော့ ငါ့ရဲ့ Shop Class ထဲမှာ Nothing ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ ကောင်လေးတယောက်ရှိတယ်ကွ။ ငါနောက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့နာမည်က 'Nothing' တဲ့လေ။ သူက တော်တော်တော့ ရယ်ရပါတယ်။ 'Nothing' ဆိုတဲ့ နာမည်ကို သူအလယ်တန်းတုန်းက ရခဲ့တယ်လို့ ပြောပါတယ်။ အခုတော့ သူက စီနီယာအတန်းက ထင်တယ်။ ကျောင်းသားတွေကတော့ သူ့နာမည်အရင်း ပက်ထရစ်ကို ဖျက်ပြီး ပတ်တီ လို့ခေါ်ကြတယ်လေ။ အဲ့ဒီတော့ သူက ပြောတယ်။

" ဟေး မင်းတို့ ငါ့ကို ပက်ထရစ် လို့ခေါ်ရင်ခေါ် မဟုတ်ရင် Nothing လို့ပဲခေါ်ကြ" တဲ့လေ။

အဲ့ဒီတော့ ကျောင်းသားတေွက သူ့ကို 'Nothing' လို့စခေါ်ကြတာပေါ့။ သူက ဒီကျောင်းမှာ အခုမှပြောင်းလာတဲ့ ကျောင်းသားအသစ်ပါ။ သူ့အဖေက ဒီအနီးအနား တဝိုက်က အမျိုးသမီးတဦးနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်လို့ ပြောင်းလာရတယ်လို့ ကြားမိတာပဲ။ သူ့နာမည် 'Nothing' လို့ခေါ်ခေါ်နေရတာ ငါပြောရတာတောင် စကားတွေမှားကုန်ပြီ။ မင်း ငါပြောနေတာကို နားလည်လိမ့်ဦးမယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။ တခုခု အကြောင်းထူးလာရင်လည်း ငါမင်းကို သေချာ ပြောပြမှာပါ။

ကဲ့ အဲ့ဒီတော့ Shop Class ထဲမှာ 'Nothing' က ငါတို့ဆရာ ကယ်လာဟန် လိုမျိုး ပုံစံလုပ်ပြီး ရယ်စရာလုပ်တယ်လေ။ သူ့နားထင်မှာ ဆရာနဲ့တူအောင် နားသယ်မွှေးထူထူကြီး ဆွဲလို့ပေါ့။ တော်တော်ရယ်စရာကောင်းပါတယ်။ ဆရာကိုယ်တိုင်တောင် သူ့ကို ရယ်ရတဲ့အထိပါပဲ။ ငါ မင်းကို အဲ့ဒီအချိန်မှာ ရှိစေချင်လိုက်တာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲ့ဒီအချိန်က ငါ့အစ်ကို အိမ်ကထွက်သွားပြီးနောက်ပိုင်းမှာ ငါတကယ် ဟက်ဟင်ပက်ပက် ရယ်မိတဲ့ အချိန်မို့လို့ပါပဲ။ ငါ့အစ်ကိုက ပိုလန်သားတွေ အကြောင်း

ရယ်စရာတွေပြောတတ်ပါတယ်။ သူမှားနေမှန်းသိပေမဲ့ သူပြောနေတဲ့ပုံက တော်တော့်ကို ရယ်စရာကောင်းလွန်းတာပါ။

ဪ ဒါနဲ့ ငါ့အစ်မက ငါ့ဆီက ' ဆောင်းသစ်ရွက်များ' သီချင်းခွေ ကိုပြန်တောင်းတယ်ကွ။ အခုတော့ သူ အမြဲ အဲ့ဒီအခွေကို နားထောင်နေပြီလေ။

ချစ်ခြင်းများစွာဖြင့်။
ချာလီ။ ။

စက်တင်ဘာ ၂၉ ရက် ၊ ၁၉၉၁ ခုနှစ်

သူငယ်ချင်းလေးရေ။ ။

ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်ပတ်အကြောင်း မင်းကိုပြောစရာတွေ အများကြီးရှိတယ်ကွ။ ကောင်းတာတွေရော ဆိုးတာတွေရောပေါ့။ ဘာကြောင့် ဒီလိုတွေဖြစ်ရလဲတော့ ငါလည်းမသိဘူးပေါ့ကွာ။

ဘီလ်က ငါ့ရဲ့စာစီစာကုံးကို အဆင့် C ပေးခဲ့တယ်။ သူက ငါ စာကြောင်းတွေထပ်နေအောင်ရေးထားတယ်တဲ့။ ငါလည်း အဲ့ဒီလို ထပ်မရေးဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေရတာပေါ့။ ဘီလ်က ငါ့ကို အတန်းထဲမှာ သင်ခဲ့တဲ့ Corpulent (ဝဝဖိုင့်ဖိုင့်) ၊ Jaundice (အသားဝါရောဂါ) လိုမျိုး ဝေါဟာရ အသစ်တွေသုံးပြီး ရေးစေချင်တာတဲ့လေ။ ငါ ဒီစာထဲမှာတော့ အဲ့ဒီ စကားလုံးတွေ ထည့်ပြီးရေးနိုင်အောင် ကြိုးစားကြည့်ပါဦးမယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီ စာနဲ့ အဲ့ဒီ စကားလုံးတွေ လိုက်ဖက်ပါ့မလားတော့ ငါလည်း မသိတော့ပါဘူး။

အမှန်အတိုင်းပြောရမယ်ဆိုရင် အဲ့ဒီစကားလုံးတွေကို ဘယ်လိုမှန်မှန် ကန်ကန် သုံးရမယ်မှန်းတောင် ငါသေချာမသိပါဘူး။ မင်းလည်း မသုံးရဘူးလို့တော့ ငါမပြောဘူးနော်။ ငါ တခါမှကို အဲ့ဒီ Corpulent ၊ Jaundice ဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေသုံးတာကိုတခါမှ မကြားဖူးတာပါ။ ငါ့ဆရာတွေ အပါအဝင်ပေါ့။ အဲ့ဒီတော့ ဘယ်သူမှ နားမလည်မဲ့ စကားလုံးကို ငါကဘာလို့သုံးရမလဲ ဆိုတာ နားကိုမလည်နိုင်တော့ဘူးလေ။

နောက်ပြီး တချို့ သရုပ်ဆောင်ညံ့တဲ့ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်တွေ ဘာလို့ ရုပ်ရှင်ရိုက်ကြလဲ ငါနားမလည်နိုင်ဘူးကွ။ ငါ့အထင် ဒီလူတွေက တော်တော်ချမ်းသာတာပဲဖြစ်ရမယ်။ သူတို့ကတော့ ဆက်ရိုက်နေဆဲပဲလေ။ ငါ မဂ္ဂဇင်းတွေ ဖတ်တဲ့အခါ တချို့သရုပ်ဆောင်တွေရဲ့ အင်တာဗျူးတွေဖတ်ရတဲ့အခါများ သူတို့အတွက် ငါအရမ်းဝမ်းနည်းတာပဲ။ သူ့အကြောင်း ဘယ်သူမှမသိချင်ပေမဲ့ သူတို့တွေက အင်တာဗျူးတွေလုပ်နေမြဲပဲကိုး။ ဘယ်အင်တာဗျူးဖြစ်ဖြစ် အတူတူတွေချည်းပါပဲလေ။

သူတို့တွေက ဘယ်စားသောက်ဆိုင်မှာ စားတာကအစ ရေးကြတယ်ကွ။

" သရုပ်ဆောင်....... က တရုတ်စတိုင် ကြက်သားသုပ်စားနေရင်းနဲ့ အချစ်အကြောင်း စကားစလေသည်။" လိုမျိုးပေါ့။ ကာဗာအဖုံးမှာလည်း အတူတူပါပဲ။ " ရေပန်းအစားဆုံး ရုပ်ရှင်ထွက်ပြီးနောက်မှာ .... က ပြည်သူ့အချစ်တော်လေး ဖြစ်လာပါတယ်။" ဆိုတာတွေပေါ့။

ငါတော့ သူတို့လို အောင်မြင်တဲ့သူတွေက ငါတို့နဲ့အတူတူပဲဆိုတာ သတိရအောင် အင်တာဗျူးတာမျိုးတာကို ကောင်းတယ်လို့ထင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လည်း ငါ အဲ့ဒီကိစ္စကို အလိမ်အညာတခုပဲလို့ယူဆတယ်။ ပြဿနာကတော့ ဘယ်သူက လိမ်နေမှန်းမသိရတာပေါ့။ နောက်ပြီး ဒီလို မဂ္ဂဇင်းတွေ ဘာလို့ ရောင်းအားကောင်းမှန်းလည်း ငါသေချာမသိပါဘူး။ ပြီးတော့ သွားဆေးခန်းထဲမှာ ငါ တွေ့ခဲ့တဲ့ မိန်းမနှစ်ယောက်က ဒီလိုမဂ္ဂဇင်းတွေ ဘာကြောင့် အရမ်းကြိုက်လဲ ငါခန့်မှန်းလို့ကိုမရတာပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့ စနေနေ့ကပေါ့၊ ငါ သွားဆေးခန်းမှာ မိန်းမနှစ်ယောက် စကားပြောနေတာ ကြားခဲ့ရတယ်လေ။

" ရှင် အဲ့ဒီ ရုပ်ရှင်ကား ကြည့်ပြီးပြီလား"
သူက မဂ္ဂဇင်းပေါ်က ပုံကို လက်ညှိုးထိုးရင်းပြောတယ်လေ။
"ကြည့်ပြီးပြီပေါ့။ ကျွန်မ ဟာရီး နဲ့အတူတူ သွားကြည့်ခဲ့တာလေ။"
" ဒါဖြင့် ရှင်ဘယ်လိုထင်လဲတော့"
" အိုး သူက သိပ်ကိုချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲ"
" ဟုတ်တာပေါ့ရှင် "
" ကြည့်စမ်းပါဦး။ ဒီ ဟင်းချက်နည်းလေး ကိုကျွန်မ သိပ်ကြိုက်တာပဲ"
" အဆီမတက်တဲ့ ဟင်းချက်နည်းလား တော့"
" ဟုတ်တာပေါ့ရှင်"
" ရှင် မနက်ဖြန် အချိန်ရှိမလား"
" မရဘူးတော့။ ရှင် အဲ့ဒီ ဟင်းချက်နည်းလေး ဖက်စ်နဲ့ ပို့ဖို့ ဟာရီး ကို ပြောပေးပါလားရှင်"
" ကောင်းပါပြီတော်"

ပြီးတော့ အဲ့ဒီ မိန်းမနှစ်ယောက် ငါခုနကပြောတဲ့ သရုပ်ဆောင်ညွှံ့တယ်ဆိုတဲ့ သရုပ်ဆောင်တယောက်အကြောင်း ဆက်ပြောနေကြသေးတယ်။ အာပေါင်အာရင်း သန်သန်နဲ့ပါပဲ။

" ကျွန်မကတော့ ဒါ တော်တော်ဆိုးတယ်ထင်တာပဲရှင်"
" ရှင် Good Housekeeping မဂ္ဂဇင်းထဲက အင်တာဗျူးရော ဖတ်ပြီးပြီလား"
" လွန်ခဲ့တဲ့ လအနည်းငယ်က ထုတ်တဲ့တစ်အုပ်လား"
" ဟုတ်တာပေါ့"
" အိုး ဆိုးရွားလိုက်တာရှင်"
" Cosmopolitan မဂ္ဂဇင်းထဲက ဟာရော ရှင်ဖတ်ပြီးပြီလားတော့"
" ဒါတော့ မဖတ်ရသေးပေါင်"
" တော်သေးတာပေါ့၊ ဘာမှမထူးပါဘူး။ ဒီပုပ်ထဲက ဒီပဲပါပဲလေ"
" သူတို့ ဘာလို့ အချိန်ကုန်ခံပြီး အင်တာဗျူးလုပ်မှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူးရှင်"

ဒီအမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကို ကြည့်ရင်း ငါ့အမေအကြောင်းတောင် သတိရမိသေးတယ်။ အမေက အမြဲတမ်း ဝိတ်ချတတ်တယ်လေ။ အဖေကတော့ အမေ့ကို အလှလေး လို့ခေါ်တတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် အမေကြားအောင်တော့ ခေါ်တာမဟုတ်ပါဘူးလေ။ စကားမစပ် ငါ့အဖေကလည်း အိမ်ထောင်ဦးစီးကောင်းပါပဲ။ သူက လက်တွေ့ဆန်တဲ့သူလေ။

သွားဆေးခန်းကပြန်တော့ အမေက သူ့အမျိုးတွေကို မြှုပ်နှံထားတဲ့ သင်္ချိုင်းဆီ ငါနဲ့

ကားပတ်မောင်းရင်း ဝင်ခဲ့ပါတယ်။ အဖေကတော့ ဒီလို သင်္ချိုင်းဆီလာရတာ ကြက်သီးထလို့ဆိုပြီး သိပ်မကြိုက်ပါဘူး။ ငါကတော့ အဒေါ်ဟယ်လန့်ကို မြှုပ်ထားတဲ့ ဒီနေရာကို လာရတာ သဘောကျပါတယ်။
သူတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက်ထဲမှာဆို အမေက အလှဆုံးပဲပေါ့။ လူတွေကလည်း သူတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက် ကို တော်တော်ကွာတယ်လို့ ပြောကြပါတယ်လေ။
အဒေါ်ဟယ်လန့်က ဘယ်တော့မှ ဝိတ်မချတတ်တော့ အမြဲ ဝဝဖိုင့်ဖိုင့် (Corpulent) နဲ့ပေါ့။ ဟေး ကြည့်စမ်းပါဦး။ နောက်ဆုံးတော့ ဒီဝေါဟာရကို ငါသုံးတတ်သွားပြီလေ။

အဒေါ်ဟယ်လန့် ကလေးထိန်းပြီဆို ငါတို့ကို Saturday Night Live တီဗီအစီအစဉ်ကို အမြဲကြည့်ခွင့်ပေးတတ်တယ်။ ငါမှတ်မိပါသေးတယ်။ ငါ ငယ်ငယ်တုန်းက အစ်ကိုကြီး၊ အစ်မနဲ့ အဒေါ်ဟယ်လန့် တို့ တီဗီကလာတဲ့ Love Boat and Fantasy Island ကြည့်နေရင် ငါကအမြဲအိပ်ချင်တာလေ။
ငယ်ငယ်တုန်းကဆို ငါ အိပ်ချင်စိတ်ကို ထိန်းလို့ကိုမရဘူး။ ငါအဲ့ဒီတုန်းကသာ မအိပ်ခဲ့ဘူးဆို အစ်ကိုကြီးနဲ့ အစ်မတို့ တခါတလေ
အရင်အကြောင်းတွေပြန်ပြောတဲ့အခါ ငါလည်း တခုခုဝင်ပြောနိုင်မယ်ထင်တာပဲ။
သူတို့ အဒေါ်ဟယ်လန့်အကြောင်းပြောကြရင် ငါမမှတ်မိတာများနေတာ ဝမ်းနည်းဖို့ကောင်းပါတယ်။ အဒေါ်ဟယ်လန့်ကို ငါအရမ်းချစ်ပါတယ်။ သူနဲ့အတူ နေခဲ့ရတဲ့ အချိန်တွေကို ငါ သိပ်သဘောကျတာပေါ့။

တီဗီဇာတ်လမ်းတွေအကြောင်းပြောနေတာဆိုတော့ ငါ တခုလောက် မင်းကို ပြောပြချင်သေးတယ်။ ဒီတခုကို မင်းလည်း သိလိမ့်မယ်လို့ ငါထင်တယ်လေ။
ငါလည်း မင်းကို မသိဘူးဆိုတော့ ဒီတခုက ငါတို့နှစ်ယောက်လုံး သိမဲ့အရာဖြစ်မယ်လို့မျှော်လင့်ပါတယ်။

အဲ့ဒီတုန်းက ငါတို့တမိသားစုလုံး More"inA"inSo"inHave ဇာတ်လမ်းရဲ့ နောက်ဆုံးအပိုင်းကို ကြည့်နေကြတာလေ။ ငါ ငယ်ငယ်လေးရှိသေးပေမဲ့ ဒီအချိန်ကို ငါဘယ်တော့မှ မေ့နိုင်မယ်မထင်ဘူး။ အမေကတော့ မျက်ရည်စက်လက်နဲ့ပေါ့။
ငါ့အစ်မလဲ အတူတူပါပဲ။ အစ်ကိုကြီးကတော့ ရှိရှိသမျှ အသံအားတွေစုစည်းပြီး မငိုမိအောင် ထိန်းနေရတဲ့ပုံနဲ့ပါ။ နောက်တော့ အဖေက ဆန်းဒွစ်ချ် လာပ်လိုက်ဦးမယ်ဆိုပြီး မီးဖိုချောင်ထဲထွက်သွားတာပေါ့။ ငါ ငယ်ငယ်တုန်းကဆိုတော့ အဲ့ဒီကားအကြောင်းကိုတော့ သိပ်မမှတ်မိတော့ပါဘူး။
ဒါပေမယ့် အဖေက ကြော်ငြာဝင်တဲ့အချိန်ကလွဲရင် ဘယ်အချိန်မှ တီဗီရှေ့ကမခွာတတ်ဘူးဆိုတာ ငါမှတ်မိပါတယ်။ အမေ့ကိုပဲ ခိုင်းလေ့ရှိတာပေါ့။
ဆိုတော့ ငါလည်း မီးဖိုချောင်ထဲ လိုက်သွားတယ်လေ။ အဲ့ဒီမှာ အဖေက အမေ့ထက်တောင် ပိုပြီး ကြိတ်ငိုနေတာ တွေ့ပါရောလား။ ငါ ယုံတောင်မယုံနိုင်ဘူး။
အဖေ ဆန်းဒွစ်ချ် လုပ်ပြီးတော့ ရေခဲသေတ္တာနားမှာ မျက်ရည်တွေသုတ်နေရင် ငါ့ကိုမြင်သွားတာပေါ့။

ပြီးတော့ သူက ငါ့ဆီလျှောက်လာပြီး ပုခုံးလေးပုတ်လို့ပြောတယ်။ " ဒီကိစ္စကို ငါတို့နှစ်ယောက်ကြားက လျှို့ဝှက်ချက်လေးအဖြစ် သိမ်းထားကြတာပေါ့ ချန်ပီယံလေးရေ " တဲ့။
" ဟုတ်ကဲ့ပါ" လို့ ငါလည်းပြောလိုက်တယ်။

ပြီးတော့ အဖေက လက်တဖက်က ဆန်းဒွစ်ချ်ကိုင် ပြီး တဖက်က ငါ့ကိုပွေ့ချီလို့

တီဗီဆီပြန်လာပြီး ငါ့ကို သူ့ပေါင်ပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး တီဗီကြည့်ခွင့်ပေးတယ်လေ။
ဇာတ်လမ်းပြီးသွားတော့ အဖေက တီဗီကိုပိတ်ပြီး အမေ့ကိုလှမ်းပြောလိုက်တယ်။

" ဒီဇာတ်လမ်းလေးက တော်တော်ကောင်းတာပဲ"
" အကောင်းဆုံးပေါ့ရှင်" တဲ့ အမေကပြန်ပြောတယ်။
အစ်မက မေးတယ် " သူ့ကို တီဗီမှာ ပြတာ ဘယ်လောက်တောင်ကြာခဲ့တာလဲဟင်"
တဲ့။အစ်ကိုက " ကိုးနှစ်လေ၊ အရူးမလေးရဲ့" လို့ပြန်ဖြေတယ်လေ။
အစ်မကပြန်ပြောတယ်။ " နင်ကသာ အရူး" တဲ့။ အဲ့ဒီမှာ အဖေက
ထပြီးပြောတော့တာပေါ့။
" နှစ်ယောက်လုံး အခုချက်ချင်း ရပ်တော့"
" နင်တို့အဖေပြောတာ နားထောင်ကြ" တဲ့ အမေကလည်း ဝင်ပြောပါတယ်။
အဲ့ဒီတော့မှ အစ်ကိုကြီးရော အစ်မပါ ပါးစပ်ပိတ်သွားကြတာပေါ့။
ငါ့အစ်ကိုပြောတာမှားနေမှန်း နောက်ထပ် နှစ်အနည်းငယ်ကြာမှ ငါသိတယ်လေ။

ငါ တစ်ခါတုန်းက စာကြည့်တိုက်မှာ ရုပ်ပြစာရုပ်လိုက်ရှာရင်းနဲ့ ငါတို့ကြည့်ခဲ့တဲ့
ဇာတ်လမ်းက ရုပ်မြင်သံကြားအစီအစဉ်မှာ ကြည့်ရှုမှုအများဆုံး
ဇာတ်လမ်းဖြစ်တယ်ဆိုတာ သိလိုက်ရတယ်လေ။ ငါနည်းနည်းအံ့သြသွားတယ်။
ငယ်ငယ်တုန်းက ငါတွေးထားတာက ငါတို့ မိသားစု ငါးယောက်ပဲ ကြည့်တယ်လို့
ထင်ထားတာကိုး။

ဒါနဲ့ မင်းသိလား။ ကလေးတော်တော်များများက သူတို့မိဘတွေကို
သဘောမကျကြဘူးကွ။ တချို့ကလေးတွေက အရိုက်ခံကြရတယ်။ တချို့ကတော့
မွေးဖွားလာတာ မှားတယ် ထင်ကြတယ်။ တချို့ကြတော့လည်း မိဘတွေအတွက်
ဆုတံဆိပ်တွေ၊ ရွှေဖလားဆုတွေ ဆွတ်ခူးပေးကြတယ်လေ။
တချို့ကလေးတွေကတော့ အေးအေးဆေးဆေး အရက်လေးသောက်ပြီး
ငြိမ့်နေချင်ကြပြန်တယ်။

ငါ့အနေနဲ့ကတော့ ငါ့မိဘတွေကို နားမလည်သလို တခါတလေ သူတို့အတွက်
စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါသူတို့ကို ချစ်ပါတယ်။ အမေက
သူချစ်တဲ့လူတွေကို မြှုပ်နှံထားတဲ့ အုတ်ဂူတွေဆီ သွားသွားလည်တတ်တယ်။
အဖေဆို More"inA"inSo"inHave ဇာတ်လမ်းကြည့်ရင်း ငိုတယ်လေ။ ငါ့ကို
သူ့ပေါင်ပေါ်မှာ ထိုင်ခိုင်းပြီး ချန်ပီယံလေးလို့လည်း ခေါ်တတ်တယ်လေ။

စကားမစပ် ငါ့မှာ သွားပိုးပေါက်တပေါက်ပဲရှိတယ်တဲ့။ ငါ့သွားဆရာဝန်က
သွားပွတ်ကြိုးသုံးဖို့ ပြောပေမဲ့ ငါကိုက ပျင်းလွန်းတာပါ။

ချစ်ခြင်းများစွာဖြင့်။
ချာလီ။ ။

အောက်တိုဘာ ဇရက်၊ ၁၉၉၁ ခုနှစ် ။

သူငယ်ချင်းလေးရေ။ ။

ငါနည်းနည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရှက်မိတယ်။ တနေ့က ငါ အထက်တန်းကျောင်းက ဘောလုံးပွဲကိုတယောက်ထဲသွားခဲ့တယ်လေ။ အလယ်တန်းကျောင်းတုန်းက မိုက်ကယ်ရှိနေချိန်မှာတော့ သူနဲ့ငါက သောကြာနေ့မှာ ရုပ်ရှင်မကြည့်ချင်ရင် ဘောလုံးပွဲသွားကြည့်နေကြပေါ့။ တခါတလေတော့ ဆူဇန် နဲ့ ကွင်းထဲမှာ တွေ့တဲ့အခါ မိုက်ကယ်နဲ့ သူက လက်ချင်းတွဲလို့နေတယ်လေ။

အခုတော့ မိုက်ကယ်မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ ငါတယောက်ထဲသွားရတာပေါ့။ ဆူဇန် ကလည်း တခြားကောင်လေးတွေနဲ့ တတွဲတွဲလေ။ ဘရစ်ဂျက် ကတော့ အရင်လို ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ပါ။ ကားလ် ရဲ့အမေက သူ့ကို ကတ်သလစ်ကျောင်းပို့ပစ်လိုက်တယ်။ မျက်မှန် ထူထူကြီးတပ်တတ်တဲ့ ဒွေဗ်ကတော့ ပြောင်းသွားပါပြီ။ ငါကတော့ ဘယ်သူတွေက ဘယ်သူတွေနဲ့တွဲပြီးလာကြလဲ ထိုင်ကြည့်နေမိတာပေါ့။ ပြီးတော့ ငါမင်းကို ပြောဘူးတဲ့တယောက်ကိုလည်း တွေ့သေးတယ်။ မင်းမှတ်မိသေးလား Nothing လေ။ Nothing က ကွင်းထဲမှာ ဘောပွဲထဲ အာရုံရောက်နေပုံပါပဲ။ သူက တကယ့်ကို စျာန်ဝင်နေတာပါ။ တခါတခါများ သူက လှမ်းတောင် အော်လိုက်သေးတယ်။

" လုပ်လိုက်စမ်းပါ ဘရက်ဒ် ရယ်" တဲ့။ ဘရက်ဒ်ဆိုတာ ငါတို့ ရဲ့ တိုက်စစ်ကစားသမားပါ။ ပုံမှန်အားဖြင့်တော့ ငါက အရမ်းရှက်တတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် Nothing ကိုကြည့်ရတာ မင်း ငယ်ငယ်ကြီးကြီး ဂရုစိုက်မနေပဲ ဘောလုံးပွဲကို ဘောလုံးပွဲကြည့်ဖို့ သက်သက်လာတဲ့လူလိုပါပဲ။

"ဟေး မင်းက ငါနဲ့ Shop Class အတူတူပဲမဟုတ်လား" ။ သူက ဖော်ရွေတတ်တဲ့သူပါ။
" ကျွန်တော်က ချာလီပါ" ငါ သိပ်ရှက်နေပုံမပေါက်အောင်ပြောလိုက်ပါတယ်။
"ငါက ပက်ထရစ်ပါ။ ဒါက ဆမ်လေ" သူ့ဘေးနားမှာထိုင်နေတဲ့ ကောင်မလေးလှလှကို ထိုးပြီး မိတ်ဆက်ပေးတယ်။ သူကလည်း ငါ့ကို လက်ပြနှုတ်ဆက်ပါတယ်။
"ဟေး ချာလီ" တဲ့။ ဆမ် ပြုံးတာ တော်တော် လှပါတယ်။

သူတို့နှစ်ယောက်လုံးက ငါ့ကို အတူထိုင်ဖို့ခေါ်ကြပါတယ်။ ငါလည်း အတူဝင်ထိုင်ခဲ့တာပေါ့။ Nothing ကတော့ တပွဲလုံးကို ထိုင်အော်နေတာပါပဲ။ သူအော်တာ နားထောင်ရတာ သူကဘောလုံးပွဲအကြောင်း တော်တော်နားလည်တဲ့ပုံပေါက်ပါတယ်။ သူလည်း ငါ့အစ်ကိုကြီးလိုပဲ ဘောလုံးအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိမယ်ထင်ပါတယ်။ ငါလည်း သူ့ကို အခုကစပြီး ပက်ထရစ်လို့ ခေါ်သင့်ပါပြီ။ သူကိုယ်တိုင်လည်း ဒီနာမည်နဲ့ မိတ်ဆက်ခဲ့တာမဟုတ်လား။ ဆမ်ကလည်း သူ့ကို ဒီလိုပဲခေါ်ပါတယ်။

ဒါနဲ့ ဆမ့်မှာ ဆံပင်အညိုရောင်တွေနဲ့ မျက်လုံး စိမ်းစိမ်းလေးတွေရှိတာ ငါသတိထားမိပါတယ်။ အရမ်းလည်းမစိမ်းလွန်းတဲ့ အရောင်လေးပေါ့။ အစကတော့ငါလည်း မတွေ့မိပါဘူး။ ကစားပွဲပြီးတော့ ငါ့ကို သူတို့ Big Boy စားသောက်ဆိုင်ဆီ ခေါ်သွားကြတယ်လေ။ အဲ့ဒီမှာ မျက်လုံးစိမ်းလေးတွေကို ငါသတိထားမိတာပေါ့။ ဆမ်နဲ့ ပက်ထရစ်က ဆေးလိပ်သောက်တတ်ကြပါတယ်။ ငါပျင်းနေမှာစိုးလို့တောင် သူတို့ချင်း ချည်း စကားပြောမနေကြပါဘူး။

" မင်း အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ ချာလီ"
" ၁၅ နှစ်ပါ"
" မင်း ကြီးလာရင် ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ"
" ငါ သေချာတော့မသိသေးပါဘူး"
" မင်း အကြိုက်ဆုံး အဆိုတော်အဖွဲ့ကရော..."
" the Smiths လို့ထင်တာပဲ။ ငါ သူတို့ Asleep သီချင်းကို တော်တော်ကြိုက်တယ်လေ။ေသချာတော့ မသိပါဘူး။ ငါက သီချင်းတွေ သိပ်နားမထောင်ဘူးလေ။"
" အကြိုက်ဆုံး ရုပ်ရှင်ကရော"
" အကြိုက်ဆုံးလို့ မရှိပါဘူး။ ငါ့အတွက်တော့ အားလုံးက အတူတူပါပဲ။ "
" အကြိုက်ဆုံး စာအုပ်ကရော"
" စကော့ဖစ်ဂျရယ် (Scott Fitzgerald) ရဲ့ This Side of Paradise "
" ဘာလို့လဲ"
" ဘာလို့လဲဆိုတော့ အဲ့ဒါ ငါနောက်ဆုံးဖတ်ထားတဲ့ စာအုပ်လေ"

ငါဒီလိုဖြေလိုက်တော့ သူတို့ ရယ်ကြတယ်။ သူတို့က ငါရိုးသားတာ သိကြတယ်လေ။ နောက်တော့ သူတို့အကြိုက်ဆုံးတွေပြောပြကြပြီး ငါတို့ ခဏလောက် ထိုင်နေခဲ့ကြတယ်။ ငါကတော့ ဆိုင်ရှင်ပြောတဲ့ ရာသီစာဆိုတဲ့ ဖရုံသီးပိုင်မုန့်စားခဲ့ပါတယ်။ ပက်ထရစ်နဲ့ ဆမ်ကတော့ စီးကရက်ပဲ သောက်နေကြတာပေါ့။

သူတို့ကို ကြည့်ရတာ ပျော်ရွှင်တဲ့ အတွဲတွေလိုပါပဲ။ တော်တော့်ကို ပျော်ရွှင်နေကြတာပါ။ ဆမ့်ကိုကောင်မလေးကို ငါကားမောင်းနိုင်တဲ့အရွယ်ရောက်ရင် တွဲချင်လိုက်တာလို့ ငါတွေးမိတယ်။ သူ့မှာ ရည်းစားရှိလည်း ငါဂရုမစိုက်နိုင်တော့ပါဘူး။
" မင်းတို့ တွဲနေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ" လို့ ငါမေးလိုက်တော့ သူတို့ ထရယ်ကြပါရောလား။ တကယ့် ဟက်ဟက်ပက်ပက်ပါပဲ။
"ဘာကရယ်စရာကောင်းလို့လဲ" ငါပြန်မေးလိုက်တယ်။
"ငါတို့က မောင်နှမတွေလေ" တဲ့။ ပက်ထရစ်ကတော့ အရယ်မသတ်နိုင်သေးပါဘူး။
" ဒါပေမယ့် မင်းတို့နှစ်ယောက်က တချက်မှလဲမတူကြပါဘူး"လို့ ငါ ဆက်ပြောလိုက်တယ်။

အဲ့ဒီတော့မှ ဆမ်က ပက်ထရစ်အဖေနဲ့ သူ့အမေလက်ထပ်လိုက်တဲ့ အကြောင်း ပြောပြတယ်လေ ်။ ငါကလည်း ဆမ့်ကို တနေ့နေ့တော့ တွဲဖို့ပြောချင်နေတာဆိုတော့ သိပ်ကို ဝမ်းသာသွားတာပေါ့။ ငါသူ့ကို တကယ် သဘောကျပါတယ်။

ငါနည်းနည်းတော့ရှက်မိတယ်ကွ။ အဲ့ဒီညက ငါ ထူးထူးဆန်းဆန်း အိပ်မက်တွေ မက်ခဲ့တယ်လေ။ ငါနဲ့ဆမ် အတူတူပေါ့။ ငါတို့နှစ်ယောက်လုံးက ကိုယ်လုံးတီးနဲ့လေ။ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ခြေထောက်တွေက ဆိုဖာပေါ်ကနေ တွဲလောင်းချလို့ပါ။ ပြီးတော့ ငါ အိပ်ရာက လန့်နိုးလာပါရောလား။ ငါ့ဘဝမှာ ဒီလိုမျိုး တခါမှ မခံစားဖူးပါဘူး။ ဒါေပမယ့် သူ့ခွင့်ပြုချက်မပါပဲ သူ့ကို ကိုယ်လုံးတီး အိပ်မက်မိတာကိုတော့ နည်းနည်း အားနာမိနေပါတယ်။ ငါသူ့ကို ဒီအကြောင်း ဖွင့်ပြောသင့်ထင်ပါတယ်။ သူငါ့ကို စိတ်မဆိုးခေါက်ဘူးတော့ ထင်တာပဲ။ ငါ တကယ် သူငယ်ချင်းတေယာက်

ရချင်ခဲ့တာပါ။ သူနဲ့တွဲချင်တယ်ဆိုတာထက် သူငယ်ချင်းရဖို့ကို ငါပိုပြီး မျှော်လင့်တာ အမှန်ပါ ။

ချစ်ခြင်းများစွာဖြင့်။
ချာလီ။ ။

အောက်တိုဘာ ၁၄ရက်၊ ၁၉၉၁ ခုနှစ်။

သူငယ်ချင်းလေးရေ။ ။

မင်း အာသာဖြေတယ်ဆိုတာကို ကြားဖူးလား။ မင်းက ငါ့ထက်အသက်ကြီးမယ်ဆိုရင်တော့ သိမယ်ထင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါမင်းကိုပြောပြမှာပါ။ အာသာဖြေတယ်ဆိုတာက မင်းရဲ့ အင်္ဂါကို ခံစားချက်တွေ အထွတ်အထိပ်ရောက်တဲ့အထိ ပွတ်သတ်ရတာကို ပြောတာတဲ့။ ဝိုး.....။

ငါ ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာ ကြားကြားနေရတဲ့ ကော်ဖီအတွက်အနားယူချိန်တွေအပြင် အာသာဖြေတဲ့အနားယူချိန်တောင် ရှိသင့်တယ်ထင်မိတယ်။ ဒါပေမယ့်လည်း ဒီလိုလုပ်နေမယ်ဆို အကျိုးမရှိနိုင်ပါဘူးလေ။

ဒါနဲ့ ငါ ဆမ့်ကို ငါ့ရဲ့ အိပ်မက်အကြောင်းပြောပြခဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့ ငါ စိတ်မကောင်းလို့ ငိုခဲ့တာပေါ့။ သူဘာလုပ်လဲ မင်းသိလား။ သူက ငါ့ကိုကြည့်ပြီး ရယ်တယ်လေ။ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ရယ်တဲ့ပုံစံမျိုးပါပဲ။ သူက ငါ့ကို ချစ်စရာကောင်းတယ်လို့ပြောတယ်လေ။ သူက ငါသူ့ကို အိပ်မက်မက်တာ သူဘာမှမဖြစ်ပါဘူးတဲ့။ ငါလည်း အငိုတိတ်သွားတာပေါ့။ ပြီးတော့ ငါ့ကို သူက လှလား လို့မေးတယ်။ ငါလည်း သူက ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်လို့ ဖြေလိုက်တာပေါ့။ ဆမ်က ငါ့ကို မျက်လုံးတွေထဲအထိ စိုက်ကြည့်နေတယ်လေ။

" နင်က ငါ့အတွက် အရမ်းငယ်လွန်းတယ် ချာလီရယ်။ နင်သိတယ်မဟုတ်လား"

" အင်း ငါသိပါတယ်"
" ငါ နင့်ကို အဲ့ဒီလိုတွေတွေးပြီး အချိန်မကုန်နေစေချင်ဘူးဟာ"
" ငါမတွေးပါဘူး။ အိပ်မက်မက်ရုံလေးပါ"

နောက်တော့ ဆမ် က ငါ့ကိုဖက်တယ်လေ။ အဒေါ်ဟယ်လန်ကလွဲရင် ငါ့မိသားစုတောင် ငါ့ကို သိပ်မဖက်ကြလို့ ဒါက နည်းနည်းတော့ ထူးဆန်းသလို ခံစားမိပါတယ်။ ငါ ဆမ့်ရဲ့ ရေမွှေးနံ့လေးတောင် ရှူရှိုက်လိုက်သေးတယ်။ ပြီးတော့ ငါ နောက်ဆုတ်ပြီး သူ့ကို ပြောလိုက်တယ်။

" ဆမ်၊ နင့်အကြောင်း ငါ တွေး တွေးမိနေတယ်"
ဆမ်က ခေါင်းခါပြီး ငါ့ကို ကြည့်နေတာပေါ့။ ပြီးတော့ ငါ့ပုခုံးတွေပေါ် သူ့လက်တွေတင်ထားရင်း ငါတို့အတူ လမ်းလျှောက်လာခဲ့ကြတယ်။ ပက်ထရစ်ကိုတော့ ကျောင်းအပြင်မှာ ငါတို့တွေ့ခဲ့ကြတာပေါ့။ သူကတခါတလေ ကျောင်းပြေးတတ်တယ်လေ။ သူက အမြဲတမ်း စီးကရက် လက်တပ်လျှက်နဲ့

စတိုင်ကျကျပါပဲ ။

" ချာလီက ငါ့အပေါ် ချာလီ့စတိုင်နဲ့ ကြိတ်ကြိုက်နေတယ်၊ ပက်ထရစ်ရေ"
" ဟေ ဟုတ်လား"
" ငါ မကြိုက်မိအောင်ကြိုးစားနေပါတယ်" လို့ ငါပြောလိုက်တော့ သူတို့နှစ်ယောက် ရယ်ကြပါရောလား။

ခဏနေတော့ ပက်ထရစ်က ဆမ့်ကို ပြန်ခိုင်းလိုက်ပြီး ငါ့ကို ဆမ့်အပေါ် ဒီလိုတွေးနေပြီး အချိန်ဖြုန်းမနေဖို့ပြောတယ်။

" ချာလီ မင်းကို မိန်းကလေးတွေနဲ့ တွဲတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တယောက်ယောက်က သင်ပြဖူးလား"
" ဟင့်အင်း "
" ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ဒီလိုကိစ္စမှာ မင်းဘက်က မကြိုက်ပေမဲ့ လိုက်နာရမဲ့ စည်းကမ်းတွေရှိတယ်ကွ၊ မင်း ငါပြောတာ သဘောပေါက်လား"
" ထင်တာပဲ"
" အိုကေ ဒီလိုစဉ်းစားကြည့်ကွာ။ မင်းရဲ့ ကောင်မလေးက သူတို့အမေလိုမျိုး အလှလိုက်ပြင်တတ်ပြီး မဂ္ဂဇင်းတွေထဲက ယောကျ်ားနိုင်နည်းတွေလိုမျိုး ဖတ်တတ်တယ်ဆိုပါစို့"

ငါ မဂ္ဂဇင်းတွေနဲ့ အဒေါ်ကြီးတွေအကြောင်းတောင် တွေးလိုက်မိသေးတယ်။ အတွေးနဲ့တင် လန့်သွားတာပဲ။ တီဗီထဲကအတိုင်း လိုက်လုပ်ကြမယ်ဆိုရင် ပိုတောင် ကြောက်ဖို့ကောင်းသေးတယ်။

" ငါပြောချင်တာကကွာ။ ရုပ်ရှင်ထဲကလိုမျိုး မိန်းကလေးတွေက လူဆိုးလေးတွေကိုမှ ရွေးကြိုက်တတ်ကြတာမဟုတ်ဘူးကွ။ တကယ်တော့ အဲ့ဒီလောက် မလွယ်ဘူး။ မိန်းကလေးတွေက သူတို့ကို မျှော်လင့်ချက်ပေးနိုင်တဲ့ သူမျိုးကိုမှ ကြိုက်တတ်တာလေ"
" မျှော်လင့်ချက် တဲ့လား"
"ဒါပေါ့ကွ ၊ မိန်းကလေးတွေက ယောကျ်ားလေးတွေကို ပုံသွင်းချင်ကြတယ်ကွ။ အမေ တွေလိုမျိုးပေါ့။ မင်းအမေက မင်းကို အခန်းသန့်ရှင်းဖို့ ပူညံပူညံ လုပ်နေမယ်ဆို မင်းဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ အမေက မင်းကို ဘာမှမပြောပဲ၊ မခိုင်းပဲ နေမယ်ဆိုရင်ရော မင်းဘာလုပ်မယ်ထင်လဲ။ လူတိုင်းမှာ အမေဆိုတာ လိုအပ်တယ်ကွ။ အမေကလည်း မင်းတို့ ဘာလိုတယ်ဆိုတာသိတယ်။ အဲ့ဒီလိုမျိုးပေါ့ကွာ။ မင်း သဘောပေါက်လား"
" အင်းကွာ" ငါတကယ် အားလုံးနားမလည်ပေမဲ့ ခေါင်းငြိမ့်လိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် " အင်း" လို့ ပြောရလောက်အောင်တော့ နားလည်ပါတယ်လေ။

" အခုက ပြဿနာက မိန်းကလေးက သူတို့တွေ ယောကျ်ားလေးတွေကို ပြုပြင်နိုင်တယ်လို့ ထင်နေတာပဲကွ။ ရယ်စရာတခုက သူတို့ တကယ် ယောကျ်ားလေးတွေကိုပြုပြုနိုင်သွားရင် သူတို့က ပျင်းသွားတတ်တယ်လေ။ သူတို့မှာ ဆက်ပြီး ဖြေရှင်းရမဲ့ ပြဿနာမှ မကျန်တော့တာ။ အဲ့ဒီတော့ မင်းက သူတို့ကို တခြားနည်းလမ်းလေးနဲ့ ပြောင်းပြီး ဆိုးပြရတာပေါ့။ တချို့ကတော့

မင်းတခြားနည်းနဲ့ ဆိုးနေမှန်း မကြာခင် သိလာတာပါပဲ။ တချို့ကတော့ သဘောပေါက်လာဖို့ တော်တော်ကြာတယ်။ တချို့ကြတော့ ဘယ်တော့မှ မသိကြပါဘူးလေ။ ငါတော့ အဲ့ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သတ်လို့ သိပ်ပြီး စိတ်မပူပါဘူး"

ငါကတော့ အဲ့ဒီကိစ္စကို စိတ်ပူမိတယ်ထင်တယ်။ သူစပြောကတည်းကကို ငါစိတ်ပူနေတာပါ။ ငါ ကျောင်းလျှောက်လမ်းမှာ လက်ချင်းတွဲထားတဲ့ စုံတွဲတွေကိုကြည့်ပြီး သူတို့ဘယ်လိုများ သူတို့ပြဿနာကို ဖြေရှင်းနေကြလဲ စိတ်ဝင်စားမိတယ်။ ကျောင်းကပွဲတွေမှာဆိုလည်း ငါက နောက်ဆုံးတန်းမှာထိုင်နေပြီး ခြေထောက်လေးလှုပ်လို့ စုံတွဲတွေ သီချင်းနဲ့ အညီ လိုက်ကနေလဲ ကြည့်နေတတ်တာပေါ့။ မိန်းကလေးတွေက သူတို့ရည်းစားရဲ့ ဂျက်ကတ်လေးဝတ်လို့ ကြွကြွရွရွလေးလျှောက်လာတာမြင်မိတော့ မိန်းကလေးတွေက သူတို့ရည်းစားကို သူတို့ရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတခုလို မြင်တတ်ကြတယ်လို့ ငါတွေးမိပါတယ်။ ပြီးတော့ ငါ သူတို့ကိုလည်း တကယ့်ကို ပျော်စေချင်ပါတယ်။ တကယ်ပါ။

ဘီလ်က ငါလူတွေကို လိုက်ကြည့်နေတာ သတိထားမိတော့ အတန်းပြီးတဲ့အခါ ငါ့ကိုမေးတယ်လေ။ ငါလည်း သူ့ကိုပြောပြလိုက်ပါတယ်။ သူကတော့ ခေါင်းကလေးတငြိမ့်ငြိမ့်နဲ့ သူသဘောပေါက်ကြောင်း သံယောင်လေးလိုက်လို့ပေါ့။ ငါစကားပြောပြီးတော့ သူက မျက်နှာတည်ကြီးနဲ့ပြောသေးတယ်။

" မင်း အမြဲတမ်း ဒီလိုတွေးနေတာပဲလား ချာလီ"
" အဲ့ဒါက ဆိုးလို့များလား ခင်ဗျာ"
သူ အမှန်အတိုင်း ဖြေဖို့ ငါဆုတောင်းတယ်။
" အဲ့ဒီလိုတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ လူတွေက တခါတလေ လူမှုပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဝင်ဆံ့ဖို့ အဲ့ဒီလောက် မတွေးနေကြဘူးလေ"
" အဲ့ဒါက ဆိုးလို့များလား ခင်ဗျာ"
" ဒါပေါ့"
"ကျွန်တော်ကတော့ လူမှုပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဝင်ဆံ့တယ်လို့ထင်တာပဲ။ ဆရာရော ကျွန်တော့်ကို အဲ့ဒီလို ထင်လားဗျ"
" ဒါဆို မင်းဘာလို့ ကပွဲမှာ ကမနေတာလဲ"
" ကျွန်တော်က သိပ်မကတတ်ဘူးဗျ"
" မင်းမှာ ရည်းစားရောရှိလား"
" ဗျာ၊ ကျွန်တော့်မှာ ကားတော့မရှိဘူးဗျ။ ရှိလည်း ကျွန်တော်က ၁၅ နှစ်ပဲရှိသေးတာ ဆိုတော့ ကားမောင်းခွင့်မရှိသေးဘူးလေ။ ဆမ် ဆိုတဲ့ကောင်မလေးကိုတော့ ကျွန်တော်သဘောကျတယ်။ ဒါပေမယ့် သူက ကျွန်တော့်ထက်ကြီးတော့ ကျွန်တော်နဲ့တွဲရင် သူ့ပဲ ကားမောင်းနေရမှာပေါ့ဗျ။ ကျွန်တော်ကတော့ အဲ့ဒီလို တွဲရတာမျိုးကြီး မကြိုက်ဘူး"

ဘီလ်က ငါ့ကို ပြုံးပြပြီး မေးခွန်းတချို့ဆက်မေးနေသေးတယ်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အိမ်ကပြဿနာ အပိုင်းကိုရောက်လာတာပေါ့။ အဲ့ဒီတော့ ငါလည်း သီချင်းခွေပေးတဲ့ကောင်လေး ငါ့အစ်မကို ရိုက်တဲ့အကြောင်း၊ အစ်မကတော့ အဖေနဲ့အမေ့ကို ပြန်မပြောဖို့မှာထားတဲ့အကြောင်း ကရားရေလွှတ်သလို ပြောမိတယ်လေ။ ဘီလ့်ကိုတော့ ငါ ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ ရင်ဖွင့်လို့ရမယ်ထင်ပါတယ်။ ငါ အားလုံးပြောချပြီးတော့ ဘီလ်က

မျက်နှာတည်ကြီးနဲ့ ဒီစာသင်နှစ်တစ်နှစ်လုံး ငါမမေ့နိုင်မဲ့ စကားတခွန်းပြောခဲ့တယ်။

" ချာလီ၊ ငါတို့က ငါတို့နဲ့ ထိုက်တန်မယ်ထင်တဲ့ အချစ်ကို မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ လက်ခံတတ်ကြတယ်လေ" တဲ့။

ငါ ခဏလောက်ကြောင်ပြီး မှင်သက်သွားတယ်။ ဘီလ်က ငါ့ပုခုံးကို ပုတ်လို့ ဖတ်ဖို့စာအုပ်အသစ်တွေပေးတယ်လေ။ အားလုံး အဆင်ပြေသွားမှာပါလို့လည်း ပြောသေးတယ်။

ငါက ပုံမှန်ဆိုရင်တော့ ကျောင်းကနေ အိမ်ကို လမ်းလျှောက်ပြီး ပြန်လေ့ရှိပါတယ်။ ဒီလိုပြန်ရတာ ငါ့ကိုငါ တခုခုကို ဖြစ်မြောက်အောင် လုပ်လိုက်ရသလို အားတက်စေတယ်လေ။ ငါ တချိန်မှာ ကလေးတွေရှိလာခဲ့မယ်ဆို သူတို့ကို ငါလည်း ငါ့ အဘိုးအဘွားတွေခေတ်ကလို ကျောင်းကို လမ်းလျှောက်ပြီး တက်ခဲ့ရတဲ့အကြောင်း ပြောပြချင်တယ်။ အခုထိ ရည်းစားတောင်မရှိသေးပဲ ဒီအကြောင်းတွေတွေးနေတာတော့ နည်းနည်းကြောင်တောင်တောင်နိုင်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဒီလိုတွေးနေရတာ ငါတကယ် ကြိုက်ပါတယ်။ ဘတ်စ်ကားမစီးပဲ လမ်းလျှောက်ပြန်ရတာ တစ်နာရီလောက်တော့ ပိုကြာပေမဲ့ ဒီလိုရာသီဥတုကောင်းပြီး သာယာတဲ့နေ့မျိုးမှာ လမ်းလျှောက်ရတာကတော့ ဘာနဲ့မှမလဲနိုင်ပါဘူးလေ။

ငါ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ငါ့အစ်မက ခုံပေါ်မှာ မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေတယ်။ အဖေနဲ့ အမေကတော့ သူ့အရှေ့မှာ မတ်တပ်ရပ်လို့ပေါ့။ ဘီလ်တစ်ယောက် ငါ့အိမ်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး အကြောင်းကြားလိုက်ပြီထင်တယ်။ ငါ့ကြောင့် အစ်မ ပြဿနာတက်ရတာဆိုတော့ ငါလည်း မျက်နှာဘယ်ထားရမှန်း မသိတော့ပါဘူး။

ငါ့အစ်မက ကတော့ တရှုံ့ရှုံ့နဲ့ ငိုနေတာပါပဲ။ အမေကတော့ သူ့ဂသီအတိုင်း တိတ်တိတ်ပေါ့။ အဖေပဲ တတွတ်တွတ်ပြောနေတာပါ။ သူက အစ်မကို သူ့ကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် ရိုက်ခဲ့တဲ့ကောင်လေးနဲ့ ထပ်မတွဲရတော့ဘူးလို့ ပြောနေတာပေါ့။ ဒီည အဲ့ဒီကောင်လေးအိမ်ကိုလည်း သွားပြောဦးမယ်တဲ့လေ။ ငါ့အစ်မကတော့ ဒါတွေအကုန်လုံးက သူရန်စလို့ဖြစ်ရတာပါချည်း ခံငြင်းနေတယ်လေ။ အဖေ့ကိုတော့ နားဝင်အောင် သူမပြောလိုက်နိုင်ပါဘူး။

" ဒါပေမယ့် သမီး သူ့ကိုချစ်တယ်လေ"
အစ်မ ဒီလိုငိုတာ ငါတခါမှ မမြင်ဘူးပါဘူး။

" မရဘူး။ မင်း မချစ်ရဘူးကွ"
" အဖေ့ကို မုန်းတယ်"
" မဟုတ်ဘူး။ မင်းမမုန်းပါဘူးကွာ”
အဖေက တခါတလေတော့ တော်တော်လေး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ရှိပါတယ်။
" သူ့က သမီးရဲ့ ဘဝပဲ"
" ဘယ်သူကမှ နင့် ဘဝမဟုတ်သေးဘူး။ နောက် ဒါမျိုး ဘယ်တော့မှ ထပ်မပြောနဲ့"
ဒါကတော့ အမေကိုယ်တိုင် ဝင်ပြောတာပေါ့။

ငါ့အမေက အမြဲတမ်း အေးအေးဆေးဆေးလေးပဲ ပြောတတ်တယ်လေ။ ငါတို့ မိသားစုထဲမှာ အမေ ဝင်ပြောရင် မရတာ မရှိဘူးကွ။ ဒီတခါလည်း အမေနိုင်တာပေါ့။ အစ်မဆို ချက်ချင်းကို အငိုရပ်သွားတာပဲ။

ပြီးတော့ အဖေက ငါ့အစ်မ နဖူးလေးကိုနမ်းပြီး သူ့ Oldmobiles ကားပေါ်တက်လို့ မောင်းထွက်သွားတာပေါ့။ ငါထင်တာတော့ သူ အစ်မရဲ့ရည်းစားကောင်လေး အိမ်ကိုသွားတာပဲ ဖြစ်ရပါမယ်။ ငါ ကောင်လေးရဲ့ မိဘတွေအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတယ်။ ငါ့အဖေက ရန်ဖြစ်လာရင် ဘယ်တော့မှ မရှုံးဖူးဘူးလေ။ တကယ် အတည်ကြီးကို တခါမှ မရှုံးဖူးတာပါ။

အမေကတော့ မီးဖိုချောင်ထဲဝင်ပြီး သူ့သမီးအကြိုက်ဆုံး ဟင်းသွားချက်တာပေါ့။ အစ်မက ငါ့ကို ကြည့်ပြီးပြောတယ်။

" ငါ နင့်ကို မုန်းတယ်" တဲ့။
သူ အဖေ့ကို မုန်းတယ် ပြောတဲ့စကားထက် ငါ့ကိုပြောတာက ပိုပြီး စိတ်ရင်းအတိုင်းပြောနေသလိုပါပဲ။ တကယ်လည်း ဟုတ်မှာပါ။

" ငါ နင့်ကို ချစ်ပါတယ်" လို့ပဲ ငါပြန်ပြောနိုင်တယ်လေ။
" နင်သိလား၊ နင်က ငကြောင်ကောင်ပဲ။ လူတိုင်းကလည်းပြောတယ်။ နင်က ငကြောင်လို့လေ"
" ငါလည်း မဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေပါတယ်ဟာ"

နောက်တော့ ငါ့အခန်းထဲဝင်ပြီး တံခါးပိတ်ထားလိုက်တယ်။ တကယ်တော့ ငါ့ခေါင်းကို ခေါင်းအုံးအောက်မှာထားပြီး တခဏလောက် ငြိမ်ငြိမ်နေနေခဲ့တာပါ။

ဒါနဲ့စကားမစပ် မင်း ငါ့အဖေအကြောင်းကို သိချင်နေမယ်ထင်တယ်။ သူ ငါတို့ငယ်ငယ်တုန်းက ရိုက်ဖူးလား၊ အခုလော ရိုက်သေးလား စတာတွေပေါ့။ မင်းသိချင်နေမယ်ထင်တာပဲ။ ဘီလ်ကတော့ ငါ့အစ်မအကြောင်း ပြောပြီးကတည်းက ငါ့အဖေအကြောင်း သိချင်နေတာလေ။ ဒါပေမယ့် သူ မရိုက်ခဲ့ပါဘူး။ သူက ငါ့အစ်ကိုကြီးနဲ့ အစ်မကို တချက်မှ ထိဖူးတာမဟုတ်ဘူး။ ငါ့ကိုတောင် အဒေါ်ဟယ်လန့်ကို ငိုအောင်လုပ်မိလို့ တခါပဲ လက်ပါပြီး ရိုက်ဖူးတာပါ။ ငါတို့အားလုံး ငြိမ်သွားတဲ့အခါမှာတော့ အဖေက ငါ့ရှေ့မှာ ဒူးထောက်ရင်း သူ့ပထွေးက သူ့ကို အရမ်းရိုက်ခဲ့ဖူးကြောင်း၊ နောက်ပြီး သူကောလိပ်တက်နေရင်း အမေက အစ်ကိုကြီးကို ကိုယ်ဝန်ရှိလာတဲ့အခါ သူအဖေဖြစ်လာရင် ဘယ်တော့မှ ကလေးတွေကို မရိုက်ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့ကြောင်း ပြောပြဖူးပါတယ်။ သူ ငါ့ကို ရိုက်ခဲ့တဲ့အတွက်လည်း အရမ်း စိတ်ထိခိုက်ရပါတယ်တဲ့လေ။ တကယ်လည်း ဟုတ်ခဲ့ပါတယ်။သူ ငါ့ကို နောက်တခါ ဘယ်တော့မှ မရိုက်ခဲ့ပါဘူး။ တခါတလေတော့ ငါနဲ့ စကား ကတောက်ကဆ ဖြစ်တာမျိုးတော့ ရှိပါတယ်။

ချစ်ခြင်းများစွာဖြင့်။
ချာလီ။ ။

အောက်တိုဘာ ၁၅ ရက်၊ ၁၉၉၁ ခုနှစ်။

သူငယ်ချင်းလေးရေ။

ပြီးခဲ့တဲ့ စာထဲမှာ ငါ့ကို အာသာဖြေတဲ့အကြောင်း ပြောပြတာ ပက်ထရစ်ဆိုတာ ပြောဖို့ မေ့သွားတယ်ထင်တယ်။ နောက်ပြီး ငါ့ အဲ့ဒါကို အခုဘယ်လောက်လုပ်နေလဲဆိုတာ မင်း ယုံနိုင်မှာတောင်မဟုတ်ဘူး။ ငါ ပုံတွေကို ကြည့်ရတာ မကြိုက်ပါဘူး။ မျက်လုံးလေးမှိတ်ပြီး ငါမသိတဲ့ မိန်းမတယောက်ကို ပုံဖော်ကြည့်တာပေါ့။ ငါ ဒီလိုတွေးမိတဲ့အတွက် မရှက်အောင်လည်း ကြိုးစားနေပါတယ်။ ငါ အဲ့ဒါလုပ်နေတဲ့အချိန် ဆမ့်ကိုတော့ လုံးဝ မတွေးမိပါဘူး။ တခါမှကို မတွေးဖူးတာပါ။ သူ ပြောဖူးတဲ့ ' ချာလီ့စတိုင်' တိုတဲ့ စကားလုံးလေးကို ကြားရတာ သူနဲ့ငါ့ကြားမှာ နည်းနည်းပိုပြီး ရင်းနှီးလာတယ်လို့ ခံစားမိတယ်လေ။

တညတော့ ငါ အရမ်းအပြစ်ရှိသလို ခံစားရလို့ နောက်ဘယ်တော့မှ မလုပ်တော့ပါဘူးလို့ ငါ ဘုရားဆီ တိုင်တည်ခဲ့တာပေါ့။ နောက်ပြီး ငါစောင်ခြုံနေတော့လည်း မသက်မသာ၊ ခေါင်းအုံးကိုခွအိပ်တော့လည်း မအီမသာကြီးဖြစ်နေတာမို့ ငါ အဲ့ဒါကို ပြန်လုပ်မိပြန်ပါတယ်။ ငါ့မိဘတွေက ကတ်သလစ်ကျောင်းထွက်တွေပါ။ ဒါပေမယ့် ငါဘုရားကို ယုံကြည်ပါတယ်။ သူ့ကို ပေးထားတဲ့ ကတိမတည်နိုင်ခဲ့လို့ ငါသူ့ကို သိပ် စိတ်မပျက်စေခဲ့ဘူးလို့ မျှော်လင့်ရတာပါပဲ။

ဒါနဲ့ ငါ့အဖေက ကောင်လေးတွေမိဘနဲ့ တော်တော်လေး စကားအချေအတင် ပြောခဲ့တယ်ကွ။ ကောင်လေးရဲ့ အမေဆို စိတ်ဆိုးလွန်းလို့ သူ့သားကို တောင် အော်ပစ်ခဲ့တယ်တဲ့။ ကောင်လေးရဲ့အဖေကတော့ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နဲ့ပေါ့။ ငါ့အဖေက သူတို့ကို သားသမီးကို ဆုံးမတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဆရာကြီးဝင်လုပ်တာတော့ မရှိခဲ့ပါဘူး။

သူမျှော်လင့်တာတခုက အဲ့ဒီကောင်လေးနဲ့ အစ်မတို့ နောက်တခါ အတူမရှိနေဖို့ပါပဲ။ အဲ့ဒီအိမ်မှာ ပြောစရာရှိတာပြောပြီးတော့ အိမ်တန်းပြန်လာခဲ့တာပေါ့။ သူကတော့ ငါတို့ကို အဲ့ဒီလိုပဲ ပြောတာပါ။

ငါကတော့ ကောင်လေးတွေမိဘကို သူ့ကို ရိုက်ကြသေးလားလို့ မေးဖြစ်အောင် မေးလိုက်ပါတယ်။ အဖေက သူမသိဘူးဆိုတဲ့အကြောင်းနဲ့ ငါ့ကိုလည်း ကိုယ့်ကိစ္စကို အာရုံစိုက်ထားဖို့ ပြန်ပြောတာပေါ့။

" လူတိုင်းမှာတော့ အသည်းကွဲဇာတ်လမ်းမရှိကြဘူး ချာလီ။ ရှိခဲ့ရင်လည်း ဒါက အကြောင်းပြချက်သက်သက်ပဲ" လို့ သူကပြောပါတယ်။ ပြီးတော့ ငါတို့အားလုံး တီဗီအတူကြည့်ခဲ့ကြတာပေါ့။

ငါ့အစ်မကတော့ ငါ့ကို အမြင်မကြည်သေးပါဘူး။ အဖေကတော့ ငါလုပ်ခဲ့တာမှန်တယ်ပြောပါတယ်။ ငါလုပ်ခဲ့တာမှန်မယ်လို့ ငါလည်း မျှော်လင့်ပါတယ်။ တခါတလေ အမှန်အတိုင်းပြောရတာက သိပ်ခက်လွန်းလှပါတယ်။

ချစ်ခြင်းများစွာဖြင့်။
ချာလီ ။ ။

အောက်တိုဘာ ၂၈ ရက် ၊ ၁၉၉၁ ခုနှစ်။

သူငယ်ချင်းလေးရေ။ ။

မင်းဆီ စာမရေးတာကြာသွားတာ တောင်းပန်ပါတယ်။ ဘီလ်ပြောတဲ့ လူမှုပတ်ဝန်းကျင်ထဲ ဝင်ဆန့်အောင် ကြိုးစားနေရတာနဲ့ ငါလည်း မအားဘူးလေ။ ငါက စာအုပ်တအုပ် ဖတ်ပြီးသွားရင် ငါကိုယ်တိုင် စာအုပ်ထဲက လူတယောက်လို့ ခံစားမိတာ ထူးဆန်းတယ်ကွ။ စာတစောင်ရေးမယ်ဆိုရင်လည်း ဒီစာထဲမှာ ဘာထည့်ရေးရမလဲဆိုတာ နှစ်ရက်လောက် စဉ်းစားတတ်တယ်။ ဒီအကျင့်က ကောင်းလား ဆိုးလားတော့မသိဘူး။ ပြောချင်တာက ငါ လူမှုပတ်ဝန်းကျင်ထဲ ဝင်ဆန့်အောင် ကြိုးစားနေတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းပါ။

စကားမစ် ဘီလ် ငါ့ကို ပေးလိုက်တဲ့စာအုပ်က Just. More. Barrie ရဲ့ Peter Pan စာအုပ်တဲ့လေ။ မင်း ရုပ်ပြစာအုပ် ပီတာပန် အကြောင်းတွေးနေမိတယ်မဟုတ်လား။ တကယ့်စာအုပ်က ရုပ်ပြထက်ပိုကောင်းပါတယ်။ သူက ဘယ်တော့မှ မကြီးထွားလာချင်တဲ့ကောင်လေးက ဝင်ဒီတယောက် ကြီးထွားလာတော့ သူ့ကို သစ္စာဖောက်တယ်လို့ ထင်နေတဲ့ကောင်လေး အကြောင်းလေ။ အနည်းဆုံးတော့ ငါ ဒါလေးမှတ်မိနေသေးတာပေါ့။ ဘီလ်က ငါ့ကို ဒီစာအုပ်ထဲကတော့ တခုခု သင်ယူစေချင်တယ်လို့ ထင်ပါတယ်။

သတင်းကောင်းကတော့ ဒီစာအုပ်လေးက အပျော်ဖတ်လေးဆိုတော့ ငါအရင်စာအုပ်တွေတုန်းကလို စာအုပ်ထဲက ဇာတ်ကောင်လို့ မခံစားမိတော့ဘူးလေ။ ဒီလိုနည်းနဲ့ပဲ ငါ ဒီစာအုပ်လေးကို ဖတ်ခဲ့တာပေါ့။

လူမှုပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဝင်ဆန့်ဖို့ ငါ ကျောင်းမှာလုပ်တဲ့ပွဲတွေမှာ ပါဝင်ဖို့ ကြိုးစားနေခဲ့ပါတယ်။ ငါအနေနဲ့ အခုမှ ကလပ်တခုခုမှာ လိုက်လံပါဝင်ရတာ နောက်ကျနေပေမဲ့ အနည်းဆုံးတော့ ငါတတ်နိုင်သလောက် လုပ်ကိုင်နေတာပေါ့။ များသောအားဖြင့်တော့ ကျောင်းကြိုဆိုရေးကပွဲ၊ ဘောလုံးပွဲ စတာတွေလေ။

ငါဒီလို ဒီနေရာတွေကို တယောက်ထဲ ဘာလို့လာမိမှန်းတောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို နားမလည်ပါဘူး။ အဲ့ဒီ လူမှုပတ်ဝန်းကျင်ဝင်ဆံ့ဖို့ ကိစ္စကြောင့်လို့ပဲထင်ပါတယ်။ ပွဲထဲက ပရိတ်သတ်တွေကြားထဲမှာ ပက်ထရစ်နဲ့ ဆမ့်ကို ငါလှမ်းတွေ့လိုက်ပါတယ်။ သူတို့ထိုင်နေကြ နေရာလေးမှာပါပဲ။ ငါ သူတို့ကို တနှစ်လောက် မတွေ့ရတဲ့အတိုင်း သိပ်မမှတ်မိသလို ဟန်ဆောင်နေခဲ့ပါတယ်။ အမှန်က နေ့လည်စာစားချိန်မှာတောင် သူတို့နှစ်ယောက် ဆေးလိပ်သောက်နေကြတာကို လိမ္မော်သီးစားရင်း လှမ်းမြင်လိုက်တာပါ။

" မင်း ပက်ထရစ် မဟုတ်လား။ မတွေ့ရတာ ကြာပြီနော်။ ဘယ်သူတွေ နိုင်နေတာလဲကွ။ အိုး ငါ့ ဆရာကတော့ ဒီအပတ်အတွင်းမှာ စာအုပ် ၂၇ အုပ်လုံးပြီးအောင် ဖတ်ခိုင်းနေတယ်လေ။ ငါ့ကောင်မလေးကလည်း ဒီတပတ်

အင်္ဂါနေ့ သူ့ရဲ့ ဆန္ဒထုတ်ဖော်ပွဲအတွက် ပိုစတာဆေးခြယ်ပေးဖို့ ငါ့ကိုပြောထားတာ။ အဖေက သူ့ဂေါက်ရိုက်တဲ့ ကိစ္စနဲ့အလုပ်ရှုပ်နေတာပဲ။ အမေကတော့ တင်းနစ်ရိုက်ရလို့ မအားဘူးလေ။ ငါ မင်းတို့နဲ့ ထိုင်ကြည့်ချင်လိုက်တာကွာ။ ငါ့အစ်မကို သူ့အတန်းကနေ သွားကြိုရဦးမယ်လေ။ မင်းတို့ကို တွေ့ရတာ ဝမ်းသာတယ်ကွာ"

လို့ ကရားရေလွှတ် တတွတ်တွတ်ပြောပြီး ငါ မုန့်စျေးတန်းဘက် လမ်းလျှောက်ထွက်လာတယ်လေ။ ပြီးတော့ နာချိုမုန့် ၃ ဗူး နဲ့ ဆမ့်အတွက် အချိုမပါတဲ့ ကိုလာ ၁ ဗူးဝယ်ခဲ့တာပေါ့။ နောက်တော့ ပက်ထရစ်နဲ့ဆမ့်ကို နာချိုနဲ့ ကိုလာတွေပေးပြီး ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ ဆမ်ကတော့ ငါ့ကို ကြည့်ပြီး ပြုံးနေတာပါ။ ဆမ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါသဘောကျတဲ့အချက်က သူက ငါ လူမှုပတ်ဝန်းကျင်ထဲ ဝင်ဆံ့ဖို့ ဟန်ဆောင်ကြိုးစားနေတာတောင် သူက ငါ့ကို နားလည်ပေးနိုင် တာပါ။ ပက်ထရစ်လည်း ငါ့ကို နားလည်ပေးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ကစားပွဲထဲက ဘရက်ဒ် ကို လှမ်းအော် အားပေးနေရင်း အလုပ်ရှုပ်နေလေရဲ့။

ဆမ်က ဘောလုံးပွဲပြီးတဲ့အခါသူတို့ သူငယ်ချင်းအိမ်ကို သွားမှာမို့ လိုက်ခဲ့မလားလို့ငါ့ကို မေးပါတယ်။ ငါလည်း တခါမှ ပါတီဆိုတာကို မရောက်ဖူးတော့ သွားမယ်လို့ပြောခဲ့တာပေါ့။ ငါ့အိမ်မှာ လုပ်တဲ့ ပါတီကိုပဲ အခုထိ ငါမြင်ရုံမြင်ဖူးတာပါ။

အဲ့ဒီတုန်းက ငါ့မိဘတွေက အိုဟိုင်းယိုးမှာရှိတဲ့ ဝမ်းကွဲတယောက်ရဲ့ မင်္ဂလာဆောင်သွားနေကြတာပေါ့။ ဘယ် ဘက်ကအမျိုးလဲတော့ သေချာမမှတ်မိတော့ပါဘူး။ သူတို့ အစ်ကိုကြီးကို အိမ်စောင့်ဖို့မှာခဲ့တာလေ။ အဲ့ဒီတုန်းက သူ့အသက်က ၁၆ နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ငါ့အစ်ကိုလည်း မိဘတွေမရှိတုန်း ဘီယာတွေနဲ့ ပါတီပွဲကြီး ကျင်းပခဲ့တာပေါ့။ ငါ့ကိုတော့ အခန်းထဲကနေ အပြင်ကိုမထွက်ဖို့ မှာထားတာပါ။ လာတဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းတွေက ငါ့အခန်းထဲမှာ ကုတ်အင်္ကျီတွေ ဝင်ထားခဲ့ကြတာဆိုတော့ ငါလည်း သူတို့အိတ်ထဲ ဘာတွေရှိမလဲ လျှောက်ကြည့်ရင်း ပျော်နေတာလေ။ ၁၀ မိနစ်လောက်ကြာတော့ အရက်မူးနေတ့ ကောင်လေးနဲ့ ကောင်မလေးက သူတို့ ၂ ယောက် အေးအေးဆေးဆေး နမ်းလို့ရမဲ့နေရာကိုရှာရင်း ငါ့အခန်းထဲ ရောက်လာတာပေါ့။ အခန်းထဲမှာ ငါ့ကို မြင်တော့ သူတို့လည်း ပြန်ထွက်သွားပါတယ်။ နောက်စုံတွဲ တစ်တွဲက လွဲလို့ပေါ့။

အဲ့ဒီ တစ် တွဲက အရမ်းနာမည်ကြီးကြောင်း ငါအသက်နည်းနည်းကြီးလာတော့ သိခဲ့ရပါတယ်။ သူတို့က ငါ့ကို ခဏလောက် အခန်းထဲနေဖို့ခွင့်တောင်းတယ်လေ။ ငါ့အစ်ကိုကြီးနဲ့ အစ်မက ငါ့ကို အခန်းထဲမှာ နေဖို့ပြောထားတယ်လို့ ပြောတော့ သူတို့ကခဏပဲနေမှာပါလို့ ပြောတယ်။ ငါလည်း ရပါတယ်ပြောလိုက်တာပေါ့။ နောက်တော့သူတို့ တံခါးပိတ်ပြီး နမ်းကြတော့တာပါပဲ။ တော်တော်ကြမ်းကြမ်းကို နမ်းရှုံ့နေကြတာပါ။ ခဏကြာတော့ ကောင်လေးရဲ့ လက်က ကောင်မလေးရဲ့ အင်္ကျီထဲဝင်လာတော့ ကောင်မလေးက ငြင်းဆန်တာတွေ့ရပါတယ်။

" တော်စမ်းပါ ဒွေဗ်ရယ်"
" ဘာလို့လဲ"

" ဒီထဲမှာ ကလေး ရှိနေတယ်လေ"
" ရပါတယ်ကွာ"

ပြီးတော့ ကောင်လေးက သူ့အင်္ကျီထဲ ဆက်နှိုက်နေတော့တာပါပဲ။ ကောင်မလေးက မလုပ်ပါနဲ့ပြောလေ၊ ကောင်လေးက ဆက်နှိုက်နေလေပါပဲ။ တခဏကြာတော့ ကောင်မလေးက ဆက်ပြီးမငြင်းတော့ဘူးလေ။ အဲ့ဒီတော့ ကောင်လေးက ကောင်မလေးရဲ့ အင်္ကျီကို ဆွဲချွတ်လိုက်တော့ သူက အဖြူရောင်ဇာ အတွင်းခံလေးနဲ့ပါ။ အဲ့ဒီအချိန်မှာ ငါ တကယ့်ကို ဘာလုပ်ရမှန်းကိုမသိတာပါ။ မကြာခင်မှာပဲ ကောင်လေးက ကောင်မလေးရဲ့ ဘရာကို ဆွဲချွတ်ပြီး သူ့ရင်သားတွေကို နမ်းရှုံ့တော့တာပေါ့။ ကောင်မလေးကတော့ ညည်းညူလျှက်နဲ့လေ။ သူတို့ ၂ ယောက် တော်တော်လေး မူးနေကြပြီလို့ ငါထင်တယ်။ ကောင်လေးက ကောင်မလေးရဲ့ အတွင်းခံကို ချွတ်ဖို့ကိုင်လိုက်တဲ့အချိန်မှာတော့ ကောင်မလေးက ငိုပါရောလား။ ဒါနဲ့ ကောင်လေးက သူ့အတွင်းခံကို ဒူးထိရောက်အောင် ချွတ်ချရင်း အနားတိုးလာပါတယ်။

" ဒေဗ့် ကျေးဇူးပြုပြီး မလုပ်ပါနဲ့"

ဒါပေမယ့် ကောင်လေးက ကောင်မလေးအနားကပ်ကာ သူဘယ်လောက်လှကြောင်း တတွတ်တွတ်နဲ့ ပြောပြီးနောက် ကောင်မလေးက သူ့ရဲ့ လိင်တံကို လက်နဲ့ဆွဲကိုင်ပြီး ပွတ်သီးပွတ်သတ်လုပ်တော့တာပါပဲ။ ငါ ဒီအခြေအနေကို လိင်တံ ဆိုတဲ့စကားလုံးမပါပဲ ပြောပြချင်ပေမဲ့ ငါဘယ်လို ပြောရမှန်းကို စကားရှာမရဘူးကွ ။

ခဏအကြာမှာတော့ ကောင်လေးက ကောင်မလေးရဲ့ ခေါင်းကို အောက်ကိုဖိချလိုက်ပြီး ကောင်မလေးက သူ့ရဲ့ လိင်တံကို နမ်းရှုပ်နေပါတယ်။ဒါနဲ့ ကောင်မလေးက ငိုလျှက်ပါပဲ။ နောက်ဆုံးကျတော့ ကောင်လေးက သူ့လိင်တံကို ကောင်မလေး ပါးစပ်ထဲထည့်လိုက်တော့ သူအငိုရပ်သွားတယ်လေ။ သူ့ပါးစပ်ထဲမှာ ပြည့်ကျပ်နေတဲ့ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးနဲ့ ငိုနိုင်လိမ့်မယ်လို့လည်း ငါမထင်ပါဘူး။ ငါကြည့်ရင်း အန်ချင်လာလို့ မျက်နှာလွှဲထားရတယ်လေ။ သူတို့ကတော့ တခြားအရာတွေ ဆက်လုပ်နေဆဲပါပဲ။ ကောင်မလေးက မလုပ်ပါနဲ့လို့ တတွတ်တွတ်ပြောနေပေမဲ့လို့ပေါ့။ ငါနားအုပ်ထားတာတောင် ကောင်မလေးရဲ့ မလုပ်ပါနဲ့လို့ တောင်းပန်တိုးလျှိုးသံကို ကြားနေရသေးတယ်။

ငါ့အစ်မက ငါ့ကို အာလူးကြော်ပေးဖို့ အခန်းထဲဝင်လာတော့ သူတို့ ၂ ယောက် ရပ်သွားတယ်လေ။ အစ်မက တော်တော့်ကို ရှက်သွားတယ်လေ။ ဟိုမိန်းကလေးဆို ဘယ်လောက်ရှက်မလဲ တွေးသာကြည့်ပေတော့ ။ ကောင်လေးကတော့ ဘဝင်ခိုက်နေတဲ့ ပုံနဲ့ပါ။ သူက ဘာမှာတော့မပြောပါဘူး။ သူတို့အခန်းထဲက ထွက်သွားတော့ အစ်မက ငါ့ကိုမေးတယ်။

" နင် ဒီမှာရှိနေမှန်း သူတို့သိလား"
" သိတယ်လေ။ သူတို့က ငါ့ကို ဒီအခန်းမှာ ခဏနေလို့ရမလား မေးတယ်"
" ဒါဖြင့် နင် သူတို့ကို ဘာလို့ မရပ်ခိုင်းတာလဲ"

" သူတို့ဘာလုပ်နေလဲမှ ငါမသိတာ"
" နင်က နှာဘူးလေးပဲ"
လို့ ပြောပြီး အစ်မက အခန်းထဲကထွက်သွားခဲ့ပါတယ်။ ငါ့ကိုပေးဖို့ယူလာတဲ့ အာလူးကြော် ပန်းကန်ကြီးတောင် မေ့ပြီးမပေးခဲ့ဘူးလေ။

ငါ ဒီအကြောင်းကို ဆမ်နဲ့ ပက်ထရစ်ကိုပြောပြတော့ သူတို့က ငြိမ်ပြီး နားထောင်နေကြပါတယ်။ ပြီးတော့ ဆမ်က သူ Punk ဂီတကိုစိတ်မဝင်စားခင်တုန်းက ဒေ့ဗ်နဲ့ ခဏာတွဲဖူးကြောင်းပြောပြီး၊ ပက်ထရစ်ကလည်း ငါ့အစ်ကိုကြီး ကျင်းပခဲ့တဲ့ ပါတီအကြောင်း ကြားဖူးကြောင်း ပြန်ပြောပြတာပေါ့။ အဲ့ဒီပါတီအကြောင်း လူတိုင်းသိတာမဆန်းပါဘူး။ ငါ့အစ်ကိုကြီးက ဘယ်သူလဲငါပြောပြတိုင်း အနည်းဆုံးတော့ သူ့ရဲ့ ပါတီအကြောင်း ငါပြန်ကြားနေကြလေ။

ရဲတွေရောက်လာတဲ့အချိန်မှာတော့ သူတို့က ငါ့အစ်ကိုကြီး တစ်ယောက် အမိုးပေါ်မှာ အရက်မူးပြီး အိပ်နေတယ်လို့ပြောတယ်လေ။ သူအဲ့ဒီလို ဘယ်လိုရောက်သွားလဲတော့ ဘယ်သူမှ မသိလိုက်ပါဘူး။ အစ်မကတော့ အဝတ်လျှော်တဲ့အခန်းထဲမှာ စီနီယာကျောင်းသားတယောက်နဲ့ အနမ်းပေးနေကြတာပေါ့။ သူက အဲ့ဒီတုန်းက အထက်တန်းကျောင်းသူလေ။ မိဘတွေတော်တော်များများက သူတို့ကလေးတွေကို ငါတို့အိမ်မှာ လာခေါ်ကြသလို သူတို့တွေကလည်း တချို့ကငိုလို့ တချို့က အန်လို့ နဲ့ အလဲလဲ အကွဲကွဲပါ။ ယောက်ျားလေးတော်တော်များများကတော့ အဲ့ဒီအချိန်မှာ ထွက်ပြေးသွားကြပါပြီ။ အစ်ကိုကြီးကတော့ တော်တော်လေးဒုက္ခရောက်ခဲ့ပြီး အစ်မကိုလည်း မိဘတွေက ကြပ်ကြပ်မတ်မတ်လေး ဆုံးမခဲ့ကြပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ပြီးသွားတာပေါ့။

ဒေဗ့်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးကတော့ အခု စီနီယာကျောင်းသားဖြစ်သွားပါပြီ။ သူကလည်း ဘောလုံးအသင်းထဲက ကစားသမားတယောက်ပါ။ ငါ သူ့ကိုတောင် ဘရက်ဒ် နဲ့တွဲပြီးကွင်းထဲမှာဆော့နေတာ တွေ့လိုက်ပါသေးတယ်။ သူတို့နိုင်သွားတာပေါ့လေ။ ပရိတ်သတ်တွေကလည်း ငါတို့ဘက်ကနိုင်လို့ တခဲနက် အားပေးကြတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ငါတွေးနေတာကျတော့ ပါတီအကြောင်းပါပဲ။ ငါ တော်တော်လေးတွေးပြီးတော့မှ ဆမ့်ကို မေးခွန်းတခုမေးလိုက်တယ်။

" သူ အဲ့ဒီကောင်မလေးကို မုဒိမ်းကျင့်ခဲ့တာမဟုတ်လား"

သူကတော့ ခေါင်းလေးငြိမ့်ရုံပဲ ပြန်ဖြေခဲ့ပါတယ်။ သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာလား ၊ အတွေးလွန်နေတာလားတော့ ငါလည်း မခွဲခြားတတ်ပါဘူး။

" ငါတို့ တယောက်ယောက်ကို ပြောပြသင့်တယ်မဟုတ်ဘူးလား"

ဆမ် ဒီတခါတော့ ခေါင်းခါတယ်လေ။ နောက်တော့ သူက ငါ့ကို အထက်တန်းကျောင်းသားတွေရဲ့ အချစ်ကိစ္စတွေနဲ့ ငါကြုံတွေ့လာရမဲ့ ပြဿနာပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင်ကို ရှင်းပြပါတယ်။

နောက်တနေ့မှာတော့ ကျောင်းသားဟောင်းများ တွေ့ဆုံပွဲမှာ ဒေဗ့်နဲ့

သူ့ကောင်မလေး အတူတူတွဲကနေတာ ငါတွေ့လိုက်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့မှန်းမသိဘူး။ သူတို့ကို ကြည့်ရင်း ငါ တော်တော်လေး စိတ်ဆိုးမိတယ်။ ငါကိုယ်ငါတောင် ပြန်ကြောက်မိတဲ့အထိပဲ။ ငါ ဒေဗ့် ကို ရှောန် နဲ့တုန်းကလို သွားပြီး ရိုက်ပစ်လိုက်ချင်တာပဲသိတယ်။ ဒါပေမယ့် ဆမ်က ငါ့ကို မသွားမိအောင် ဖက်ထားတယ်လေ။ သူ ငါ့ကို စိတ်ငြိမ်သွားတဲ့အထိကို ဖက်ပေးထားတာပါ။ သူ ဒီလိုလုပ်ပေးတာ ငါ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ။ နို့မဟုတ်ရင် ငါ ဒေဗ့်ကို သေချာပေါက် ရိုက်မိမှာ။ သူ့ကောင်မလေးကပါ ဝင်ဆွဲမယ်ဆို ငါ့ကိုယ်ငါတောင် ထိန်းလို့ရမယ်မထင်ဘူး။

အဲ့ဒီတော့ ငါ ဒေါသဖြေတဲ့အနေနဲ့ ဒေဗ့်ကား တာယာကို လေလျှော့ပစ်လိုက်တယ်။ ဒေဗ့်ကား ဘယ်ဟာ ဆိုတာ ဆမ် ကသေချာသိတယ်လေ။

ငါမင်းကို ဘယ်လိုပြောပြရမလဲတော့ သေချာမသိဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျောင်းသားဟောင်း တွေ့ဆုံပွဲပြီးနောက် တရက် သောကြာနေ့ညမှာ ငါ နွေးထွေးတဲ့ခံစားမှုလေးကို ခံစားမိတယ်ကွ။ ပက်ထရစ် နဲ့ဆမ်က ငါ့ကို ပါတီကိုခေါ်သွားတာလေ။ ငါက သူတို့နှစ်ယောက်ကြားက ထိုင်လိုက်လာတာပေါ့။ ဆမ်က ဒီထရပ်ကားလေးဟာ သူ့အဖေကို သတိရစေလို့ သဘောကျတယ်လို့ ပြောဖူးပါတယ်။ ငါပြောတဲ့ နွေးထွေးတယ်ဆိုတဲ့ ခံစားချက်က ဆမ်က ပက်ထရစ်ကို ရေဒီယိုကနေ အနီးဆုံး ဆီဖြည့်ဆိုင် ရှာခိုင်းတဲ့အချိန်လေးမှာ ခံစားရတာပေါ့။ ပက်ထရစ် ရေဒီယိုဖွင့်လိုက်တော့ ကြော်ငြာတွေချည်းပဲလာနေတယ်လေ။ ပြီးတော့ Baby, Baby ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို လှိုင်လှိုင်သုံးထားတဲ့ အချစ်သီချင်းဆိုးဆိုး တပုဒ်လာသေးတယ်။ သီချင်းပြီးတော့ ကြော်ငြာတွေလာပြန်ရော။ နောက်ဆုံးတော့ ကောင်လေးတယောက်အကြောင်းဆိုထားတဲ့ သီချင်းကောင်းလေးတပုဒ် ရေဒီယိုကနေ လာတော့ ငါတို့ အားလုံး ငြိမ်ပြီး နားထောင်နေကြတာပေါ့။

ဆမ်က စတီယာရင်ဘီးလေးပေါ်မှာ လက်ကလေးပုတ်လို့ လိုက်ဆိုနေတာ ငါမှတ်မိတယ်။ ပက်ထရစ်ကတော့ ပြတင်းပေါက်ကနေ လက်ထုတ်ရင်း ညလေအေးကို ခံစားနေပါတယ်။ ငါကတော့ သူတို့ကြားမှာ ထိုင်နေတာပေါ့။ သီချင်းလည်းဆုံးရော ငါတခွန်းထပြောလိုက်တယ်။

" ငါ အရမ်းကို လွင့်မျောနေတယ်လို့ ခံစားရတယ်" လို့လေ။

ဆမ်နဲ့ ပက်ထရစ်က ငါပြောဖူးသမျှစကားထဲက အကောင်းဆုံးကို ကြားလိုက်ရသလို ငါ့ကို ပြုံးစေ့စေ့နဲ့ လှည့်ကြည့်ကြတယ်။ သီချင်းလေူကလည်းကောင်းသလို ငါတို့အားလုံးလည်း ကြိုက်ကြတယ်လေ။ အခု ငါ အဲ့ဒီအခွေလေးဝယ်ထားပြီးပြီဆိုတော့ နောက်မှ သီချင်းလေးအကြောင်း ပြောပြပါဦးမယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ ပထမဆုံး ပါတီကို သွားနေတဲ့အချိန်မှာ နားထောင်ခဲ့ရတဲ့ ခံစားချက်နဲ့တော့ ဘယ်တော့မှ မတူနိုင်မှာ သေချာပါတယ်။ အဲ့ဒီတုန်းက မိုးတွေကလည်း ဖွဲဖွဲ ရွာလို့ပေါ့။

ငါတို့ ပါတီပေးနေတဲ့ အိမ်ကိုရောက်တော့ ပက်ထရစ်က လျှို့ဝှက် တံခါးခေါက်သံနဲ့ အချက်ပေးတယ်လေ။ ဒီစာထဲမှာတော့ ငါ အဲ့ဒီ တံခါးခေါက်သံကို ဘယ်လို ရေးပြရမလဲမသိဘူး။ တံခါး ကိုသေးသေးလေးဖွင့်ပြီးတော့ ဆံပင်စုတ်ဖွာဖွာနဲ့

လူတယောက်ကမေးတယ်။

" Nothing သို့မဟုတ် ပက်တီ သို့မဟုတ် ပက်ထရစ်လား"
" အေး ဘော့ရေ"

အဲ့ဒီတော့မှ တံခါးဖွင့်ပြီး သူတို့နှစ်ယောက် နှုတ်ဆက်ကြတယ်။ နောက်ပြီး ဘော့က ဆမ့်ကို ဖက်ပြီး နှုတ်ဆက်ပါတယ်။ ဆမ်က ငါ့ကိုမိတ်ဆက်ပေးတယ်။

" ဒါ ငါတို့ သူငယ်ချင်း ချာလီပါ" တဲ့လေ။

မင်း ယုံမှာတောင်မဟုတ်ဘူး။ ဘော့က ငါ့ကိုလည်း ဖက်လှဲတကင်းနဲ့ ဖက်ပြီးတောင် နှုတ်ဆက်တယ်ကွ။
ငါတို့ ကုတ်အင်္ကျီသွားချိတ်တော့မှ ဆမ်က ပြောတယ်။ ဘော့က " သောက်ရမ်း ကောင်းနေပြီ”

တဲ့။ ဒီစကားက ဆဲတဲ့စကားပါပေမဲ့လို့ ငါတော်တော် သဘောကျပါတယ်။

ပါတီက မြေအောက်ထပ်ထဲမှာ လုပ်တာပါ။ အခန်းက ညှိမှိုင်းမှိုင်းနဲ့ ဧည့်သည်တွေကလည်း ငါ့ထက်အသက်ကြီးကြပါတယ်။ မိန်းကလေး နှစ်ယောက်က အချင်းချင်း တက်တူးတွေလှန်ပြနေကြတာလည်း ငါတွေ့လိုက်တယ်။ စီနီယာတန်းကပဲ ထင်ပါတယ်။

ဖရစ်ဇ် လို့ခေါ်တဲ့ လူတယောက်ကတော့ တွင်ကီ ကိတ်မုန့်တွေစားလို့ သူ့ရည်းစားပြောနေတဲ့ အမျိုးသမီးအခွင့်အရေးဆိုတာကိုနားထောင်ရင်း " ကိုယ်သိတာပေါ့။ ကလေးရယ်" ကို တတွင်တွင်ပြောနေလေရဲ့။

ဆမ်နဲ့ ပက်ထရစ်ကတော့ စီးကရက်စသောက်ကြတာပေါ့။ မီးဖိုချောင်ဘက်က အသံကြားတော့ ဘော့က ပြေးသွားတယ်လေ။ သူပြန်လာတော့ Milwaukee's Best ဘီယာ တစည်နဲ့ နောက်ထပ် ဧည့်သည့် ၂ ယောက်ထပ်ပါလာပါတယ်။ တယောက်က မက်ဂီ ပါ။ သူက သန့်စင်ခန်း သုံးဖို့ဘော့ကိုမေးနေတာပေါ့။ နောက်တယောက်က ငါတို့ကျောင်း ဘောလုံးအသင်းက ဘရဒ် ပါ။ ငါ သူ့ကို ကိုယ်တိုင်တွေ့နေရတာ ယုံတောင်မယုံနိုင်ဘူး။

ဘာလို့လဲတော့မသိဘူး။ ဖြစ်နိုင်တာကတော့ လူတိုင်းက သူတို့ တီဗီမှာ ဒါမှ မဟုတ် သူ့တို့အားပေးတဲ့အသင်းက ကစားသမားကို အပြင်မှာ မြင်ရရင် ဒီလိုပဲ ခံစားရတတ်တယ်ထင်ပါတယ်။

အားလုံးက ငါ့အဖော် ဖော်ရွေကြပါတယ်။ မေးခွန်းတွေလည်း အများကြီးမေးကြတယ်လေ။ ငါက ဘီယာလည်းမသောက်ဘူး၊ အငယ်ဆုံးလည်း ဖြစ်နေတယ်ဆိုတော့ သူတို့က ငါ့ကိုနည်းနည်း စိတ်ဝင်စားကြတယ်ထင်ပါတယ်။ ငါ အသက် ဆယ့်နှစ် နှစ်လောက်တုန်းကတော့ အစ်ကိုကြီးနဲ့ တခါ ဘီယာသောက်ဖူးပါတယ်။ ငါ အရသာကို မကြိုက်တာပါ ။

သူတို့မေးတဲ့ မေးခွန်းတွေက ငါဘယ်အတန်းရောက်နေပြီလဲ၊ ကြီးလာရင် ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ စတာတွေပေါ့။

" ကျွန်တော် အခုမှ အထက်တန်းစတက်တာပါ။ ဘာဖြစ်ချင်လဲ မသိသေးပါဘူး"

ငါ ဘေးဘီတချက်ကြည့်ကြည့်တော့ ဆမ်နဲ့ ပက်ထရစ်က ဘရဒ်နဲ့ တွဲပြီး အပြင်ထွက်သွားတာတွေ့လိုက်တယ်။ အဲ့ဒီအချိန်မှာ ဘော့ က မုန့်လိုက်ကျွေးနေပြီလေ။

" ညီလေး မင်း ချောကလက် ကိတ်မုန့်စားဦးမလား"
" ဟုတ်ကဲ့။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ"

ပုံမှန်ဆို ဆမ်နဲ့ ပက်ထရစ်က ဘောလုံးပွဲကြည့်ပြီးရင် Big Boy စားသောက်ဆိုင်မှာ စားနေကြလေ။ ဒီနေ့ ပါတီဆီ တန်းမောင်းလာတာဆိုတော့ ငါတော်တော့်ကို ဗိုက်ဆာနေတာပါ။ ငါချောကလက် ကိတ်မုန့်ကို တကိုက်ကိုက်လိုက်တယ်။ အရသာကတော့ နည်းနည်းထူးဆန်းတယ်။ ဒါပေမယ့်လည်း ဗိုက်ဆာနေတော့ စားပစ်လိုက်တာပေါ့။ မင်း က ငါ့ထက်ကြီးတယ်ဆိုတော့ ငါပြောတဲ့ ချောကလက် ကိတ်မုန့်က ဘယ်လို ကိတ်မုန့်လဲဆိုတာ မင်းသိမယ်ထင်တယ်။

နာရီဝက်လောက်လဲကြာရော ငါ့မျက်စိထဲ အခန်းကြီးက လည်နေသလိုပဲ။ ငါက စောစောက တက်တူးတွေနဲ့ ကောင်မလေးတယောက်နဲ့ စကားပြောနေတာပါ။ သူ့ကိုကြည့်ရတာ ရုပ်ရှင်ထဲ ရောက်နေသလိုပဲ။ ငါ မျက်တောင် ခဏခဏ ခတ်နေတာ သတိထားမိပါတယ်။ အခန်းထဲက သီချင်းကလည်း ရေလှိုင်းတွေလိုပဲ ကြားနေရတယ်။

ဆမ် ငါ့ကိုတွေ့တော့ ဘော့ ဆီ လှည့်ပြီး ပြောတယ်။

" နင် ဘာလို့ အဲ့ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ"
" နေစမ်းပါဦး ဆမ်ရယ်။ သူကြိုက်ပါတယ်။ မေးကြည့်ပါလား"
" ချာလီ နင် ဘယ်လိုခံစားနေရလဲ"
" မျောနေသလိုပဲ "
" တွေ့လား "

ဘော့တောင် ငါ့ကိုကြည့်ပြီးနည်းနည်းလန့်သွားတယ်။ ဆမ်က အေးစက်နေတဲ့ ငါ့လက်တွေကိုင်ထားလျှက်ပေါ့။

" နင် မြင်ရသေးလား ချာလီ"
" မျောနေတယ်"
" နေလို့ကောင်းလား"
" အင်း"
"နင် တခုခုသောက်ချင်လား"
" အင်း"
" ဘာသောက်မလဲ"

" မစ်ရှိတ် "

အဲ့ဒီမှာ ဆမ်က လွဲလို့ တခန်းလုံး ဝါးလုံးကွဲ ထရယ်ကြတာပဲ။

" ဒီကောင်လေး ကောင်းနေပြီ" တဲ့လေ။

" နင် ဗိုက်ဆာလား ချာလီ"
" အင်း"
" ဘာစားချင်လဲ"
" မစ်ရှိတ်"

သူတို့ ထပ်ရယ်ကြသေးလားတော့ ငါမသိတော့ပါဘူး။ ဆမ့်ကို တွဲပြီး ငါထလာတယ်လေ။

" လာခဲ့၊ ငါ နင့်ကို မစ်ရှိတ်တိုက်မယ်"

ဆမ်က ဘော့ဆီ လှည့်ပြောလိုက်တယ်။

" နင် တော်တော် မကောင်းတဲ့ အကောင်ပဲ"

ဘော့ကတော့ ခွက်ထိုးခွက်လန်ပါပဲ။ နောက်ဆုံးတော့ ဆမ်လည်း ရယ်တယ်လေ။ သူတို့ ငါ့ကြောင့်ရယ်ကြလို့ ငါလည်း သဘောကျပါတယ်။

ဆမ်က ငါ့ကို မီးဖိုချောင်ထဲ တွဲခေါ်သွားပါတယ်။ သူ အခန်းမီး ဖွင့်လိုက်တော့ ငါ့စိတ်ထဲ အံ့သြသွားတယ်။ မီးက တော်တော်လင်းတာပဲ။ အဲ့ဒီအလင်းက ရုပ်ရှင်ရုံထဲက ထွက်လာတဲ့အချိန်မှာ တွေ့လိုက်ရတဲ့ အလင်းလို လင်းထိန်နေတာပဲ။ ဆမ်က ရေခဲမုန့်နည်းနည်း၊ နို့နဲ့ မွှေစက်ယူနေတုန်း ငါ သူ့ကို သန့်စင်ခန်းဘယ်မှာလဲ မေးလိုက်တယ်လေ။ သူက အခန်း တခန်းကို လက်ညှိုးလှမ်းထိုးပြတယ်။ ဒီလောက် ရင်းနှီးတာကြည့်ရတာသူနဲ့ ပက်ထရစ် အထက်တန်းတုန်းက ဒီအိမ်မှာ မကြာခဏ နေဖူးတဲ့ပုံပါပဲ။

ငါ သန့်စင်ခန်းထဲက ထွက်လာတော့ ကုတ်အင်္ကျီထားတဲ့အခန်းထဲက အသံကြားလို့ ငါတံခါးဖွင့်ကြည့်မိသေးတယ်။ အထဲမှာ ပက်ထရစ် နဲ့ ဘရက်ဒ် တို့ နမ်းနေကြတယ်လေ။ ကြည့်ရတာ ခိုးနမ်းနေတဲ့ပုံပါပဲ။ တံခါးဖွင့်သံကြားတော့ သူတို့ လှည့်ကြည့်ပြီး ပက်ထရစ်ကပြောတယ်။

" ဟေး မင်း ချာလီလား"
" ဆမ်က ငါ့အတွက် မစ်ရှိတ်လုပ်ပေးနေတာလေ"
" ဒီကောင်လေးက ဘယ်သူလဲ" လို့ ဘရက်က မေးတာပေါ့
ဘရက်ဒ် ကြည့်ရတာ လန့်နေပုံပါပဲ။ စောစောက ဘော့ ငါ့ကို ကြည့်ပြီး လန့်တာနဲ့တော့ မတူပါဘူး။

" ချာလီက ငါ့သူငယ်ချင်းပါ။ ရပါတယ်"

ပက်ထရစ်က ငါ့ကို တွဲခေါ်လာပြီးတော့ တံခါးကိုပိတ်လိုက်တယ်။ သူ့လက်တွေကို ငါ့ပုခုံးပေါ်တင်ပြီး မျက်လုံးတွေကို စိုက်ကြည့်ကာ ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြောတယ်။

" ဘရက်ဒ်က လူတွေကို မသိစေချင်ဘူး"
" ဘာလို့လဲ"
" သူကြောက်နေလို့ပေါ့"
" ဘာလို့လဲ"
" ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူက .... နေစမ်းပါဦး။ မင်း.......ကောင်းနေတာလား"
" ခုနက ငါ အောက်ထပ်မှာ။ အခု ဆမ်က ငါ့အတွက် မစ်ရှိတ်လုပ်ပေးနေတယ်"

ပက်ထရစ်က မရယ်မိအောင် ကြိုးစားရင်း ပြုံးစေ့စေ့နဲ့ ပြောတယ်။

" နားထောင် ချာလီ ၊ ဘရဒ်က လူတွေကို မသိစေချင်သေးဘူး။ မင်းလျှောက်မပြောဘူးလို့ ငါ့ကို ကတိပေးမလား။ ငါတို့ နှစ် ယောက်ကြားက လျှို့ဝှက်ချက် လေးပေါ့လေ။ အိုကေလား"

" အိုကေလေ"
" ကျေးဇူး"

ပက်ထရစ်က အခန်းထဲပြန်ဝင်သွားပါတယ်။ ပြီးတော့ အခန်းထဲက ဝူးဝူးဝါးဝါး အသံတချို့ကြားရတယ်။ ဘရဒ် အသံက စိတ်ဆိုးနေပုံပါပဲ။ ဒါလည်း ငါ့ကိုစွမဟုတ်ဘူးဆိုတော့ ငါလည်း မီးဖိုချောင်ထဲပြန်လာခဲ့တာပေါ့။

ဆမ့်ရဲ့ မစ်ရှိတ်က ငါသောက်ဖူးတဲ့အထဲမှာ အကောင်းဆုံးပဲကွ။ ငါကုန်သွားမှာတောင် ကြောက်နေမိတယ်။

ငါတို့ ပါတီကမပြန်ခင် ဆမ်နဲ့ သီချင်း နားထောင်ကြသေးတယ်လေ။ တပုဒ်က Blackbird နောက်တပုဒ်က MLK တဲ့။ နှစ်ပုဒ်လုံးက နားထောင်လို့ကောင်းပါတယ်။ ငါ အမူးပြေတဲ့အချိန် ပြန်နားထောင်ကြည့်တော့လည်း အရင်လို နားထောင်ကောင်းတုန်းပါပဲ။

နောက်ထပ် စိတ်ဝင်စားစရာတခုကတော့ ပက်ထရစ်ပါပဲ။ ပက်ထရစ် အခန်းထဲက ပြန်ထွက်လာတာ ငါတွေ့လိုက်ပါတယ်။ ဘရက်ဒ်ကတော့ ပြန်သွားပြီ ထင်တာပါပဲ။ သူကတော့ ပြုံးလျှက်ပဲလေ။ ဘော့က ပက်ထရစ်ကိုတွေ့တော့ ဘောလုံးသမားလေးအပေါ် ကြိတ်ကြိုက်နေတယ်လို့ စတယ်လေ။ ပက်ထရစ် သဘောကျပုံရပါတယ်။ သူ့အဲ့ဒီလောက် ပြုံးတာ ငါတခါမှ မတွေ့ဖူးပါဘူး။ ပြီးတော့ သူက ငါ့ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ဘော့ကို ပြောလိုက်တယ်။

" ဒီကောင်လေးက တခုခုပဲ မဟုတ်လား"

ဘော့က ခေါင်းငြိမ့်ပြီး ပက်ထရစ်ကို ပြောလိုက်တယ်။

" ဟုတ်တယ်၊ သူက ရေခဲတုံးလေး လေ"

တဲ့။

တခန်းလုံးကလူတေ့ွကလည်း ဘော့ကိုထောက်ခံကြပါတယ်။ ပက်ထရစ်က ငါ့ဘေးနားမှာထိုင်ချလိုက်ပြီးပြောတယ်။

" မင်းက တချို့ကိစ္စတွေကို သိတယ်။ ဒါပေမယ့် မင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ လျှောက်မပြောဘူး။ မင်း က သူတို့ကို နားလည်ပေးတတ်တယ်"

လူတွေ ငါ့အကြောင်းကို ဘယ်လိုတွေးသလဲဆိုတာ ငါမသိပါဘူး။ ငါ ဆမ်နဲ့ ပက်ထရစ်တို့နဲ့အတူ ပါတီပွဲထဲမှာ ရှိနေဆဲပါ။ ငါသတိရတာတခုကတော့ ဆမ်က ငါ့ကို ဘော့နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးတယ်။ ပက်ထရစ်က ဘရက်ဒ်ကို ဘော့နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးတယ်။ ခေါင်းတွေချာချာလည်ပြီး ငါ ထငိုမိလိုက်ပါတယ်။ ဒီအခန်းထဲက ဘယ်သူမှ င့ွါကို ထူးထူးဆန်းဆန်း ဝိုင်းမကြည့်နေကြပေမဲ့ ငါ ငိုမိခဲ့ပါတယ်။

ဘော့က အားလုံးနဲ့ ခွက်မြှောက်ပြီး ပြောလိုက်တယ်။

" ချာလီအတွက်" တဲ့။

အားလုံးကလည်း လိုက်ပြီး " ချာလီ့အတွက်" တဲ့လေ။

သူတို့ဘာလို့ အဲ့ဒီလိုလုပ်ကြမှန်း မသိပေမဲ့ ငါ့အတွက်ဆိုတဲ့ အသိက ထူးခြားစေပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ဆမ့်ကြောင့်ပေါ့။

ငါ မင်းကို ကျောင်းသားဟောင်းတွေ့ဆုံပွဲနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပိုပြောပြချင်ပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် အခုထိ ငါလုပ်ခဲ့သမျှထဲက အကောင်းဆုံးကတော့ ဒေဗ့်ရဲ့ ကားတာယာကို လေလျှော့ခဲ့တာလို့ပဲ ထင်ပါတယ်။ ကပွဲထဲမှာ ငါ ဘီလ် အကြံပေးသလို လူမှုပတ်ဝန်းကျင်ထဲ ဝင်ဆံ့အောင် ကခဲ့ပါသေးတယ်။ ပုံမှန်ဆိုရင် ငါက သီချင်း အေးအေးလေးတွေပဲ ကြိုက်တတ်တာမျိုး သိပ်တော့ မကဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။

ဆမ်ဝတ်လာတဲ့ ဝတ်စုံနဲ့ သူ တော်တော်လိုက်ဖက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး မတွေးမိအောင် ကြိုးစားနေဆဲပါ။

နောက်ပြီး ဘရက်ဒ်နဲ့ ပက်ထရစ် ကပွဲတလျှောက်လုံး စကားမပြောကြတာ သတိထားမိပါတယ်။ ဘရက်ဒ်က သူ့ရည်းစားကောင်မလေး နန်စီနဲ့ကနေတာပေါ့။ ငါ့အစ်မကတော့ အိမ်က သဘောမကျတဲ့ကောင်လေးနဲ့ တွဲကနေတာ တွေ့လိုက်ပါတယ်။ သူ အိမ်က ထွက်သွားတုန်းကတော့ တခြားကောင်လေးတယောက်နဲ့ပါ။

ကပွဲပြီးတော့ ငါတို့တွေ ဆမ်ရဲ့ ထရပ်ကားလေးထဲမှာ ဆုံကြတာပေါ့။ ဒီတခါတော့ ပက်ထရစ်မောင်းတာပါ။ ငါတို့ Fort Pitt ဥမင်နားရောက်ခါနီးတော့ ဆမ်က ပက်ထရစ်ကို လမ်းဘေးနား ခဏ ကားရပ်ပေးဖို့ပြောတယ်။ ဘာကြောင့်လဲတော့ ငါမသိပါဘူး။ ဆမ်က အမိုးမပါတဲ့ ကားနောက်ခန်းထဲကို ပြောင်းထိုင်ပြီး ပက်ထရစ်ကို ကားပြန်မောင်းဖို့ပြောတယ်လေ။ ပက်ထရစ်က တော့ပြုံးလို့ပေါ့။ ကြည့်ရတာ သူတို့ ဒီလို ခဏခဏ လုပ်ဖူးတယ်ထင်ပါတယ်။

ပက်ထရစ်က ဥမင်ထဲကို အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ မောင်းဝင်ချိန်မှာ ဆမ်က နောက်တွဲထဲကနေ မတ်တတ်ရပ်ပြီးလိုက်လာပါတယ်။ သူ့ရဲ့ ကပွဲတက်တဲ့ ဝတ်စုံလေးက လေထဲမှာ လှိုင်းလေးတွေလို လွင့်မျောနေတာပေါ့။ ပက်ထရစ်ကလည်း ကေဒီယိုကိုပိတ်ပြီး Landslide ဆိုတဲ့ သီချင်းတိပ်ခွေလေးဖွင့်ထားတယ်လေ။ ဥမင်ကို ကျော်လာတဲ့အထိ ဆမ်တယောက် အူမြူးလျှက်ပါပဲ။ ပြီးတော့ ချစ်စရာအော်သံလေးနဲ့ အော်လိုက်သေးတယ်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ငါတို့ မီးရောင်စုံထွန်းထားတဲ့ မြို့ထဲဝင်လာတော့ ဆမ်က ထိုင်ချလိုက်ပါတော့တယ်။ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့အရယ်တွေက ငါတို့ကိုပါ ကူးစက်ခဲ့တာပေါ့။ အဲ့ဒီအချိန်လေးမှာ ငါတို့အားလုံး ပေါ့ပါးသလို ခံစားနေကြတယ်လေ။

ချစ်ခြင်းများစွာဖြင့်။
ချာလီ။ ။

အပိုင်း ၂

နိုဝင်ဘာလ ၇ ရက်၊ ၁၉၉၁ ခုနှစ်။

သူငယ်ချင်းလေးရေ။ ။

အဲ့ဒီနေ့က ရာသီဥတုလေးကောင်းလို့ ကျောင်းသွားရတာ ပျော်ဖို့ကောင်းပါတယ်။ ကောင်းကင်ကြီးမှာ တိမ်ထူထပ်လို့ လေအေးလေးတွေတိုက်ခတ်လျှက်ပါ။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မုန့်ဖိုး အတွက် ငါ မြက်ခင်းရိတ်ပေးရတယ်လေ။ ငါ့အတွက်တော့ မပင်ပန်းပါဘူး။ သီချင်းလေးနားထောင်လိုက် တနေ့လုံးကြုံတွေ့ခဲ့ရတာလေး ပြန်တွေးလိုက်နဲ့ပေါ့။ အိမ်နီးနားချင်းတွေ၊ အိမ်တွေ၊ မြက်ခင်းတွေနဲ့ သစ်ပင်ရောင်စုံကို ကြည့်နေရတာကိုက စိတ်ထဲ ကြည်နူးမိပါတယ်။

ငါ တရုတ်တွေ (သို့မဟုတ်) အိန္ဒိယလူမျိုးတွေ ဘာသာရေးအရလုပ်လေ့ရှိတဲ့ Zen ကျင့်စဉ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး တော့ သိပ်မသိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ပါတီမှာတွေ့ခဲ့တဲ့ ချက်မှာ ကွင်းလေးတပ်ထားတဲ့ တက်တူးနဲ့ ကောင်မလေးက သူဟာ ဇူလိုင်လထဲက ဗုဒ္ဓဘာသာကို စပြီး ကိုးကွယ်နေတယ်လို့ ပြောတယ်လေ။ သူက သိပ်စကားများတတ်တယ်။ ငါနဲ့တွေ့တုန်းက လည်း စီးကရက်တွေချေးကြီးတာကအစ သေးသေးမွှာမွှားလေးတွေပါ မနားတမ်းပြောခဲ့တာပါ။ သူ့ကို နေ့လည်စာစားချိန်ဆို ပက်ထရစ်နဲ့ ဆမ်တို့ကြားမှာ စီးကရက်အတူ သောက်နေတာ တွေ့ရပါတယ်။ သူ့နာမည်က မေရီ အဲလီဇဘတ် တဲ့လေ။

မေရီ အဲလီဇဘတ်က Zen ဆိုတာ မင်းနဲ့ တကမ္ဘာလုံးက အရာဝတ္ထုတွေကို ဆက်သွယ်နေတဲ့ ခံစားချက်ကိုပြောတာလို့ ငါ့ကို ပြောဖူးပါတယ်။ မင်းက သစ်ပင်တွေရဲ့ တစိတ်တပိုင်းဖြစ်သလို မြက်ခင်းတွေ၊ ခွေးတွေ ရဲ့ တစိတ်တပိုင်းလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ အဲ့ဒီလိုမျိုးပေါ့။ သူ့ တက်တူးက Zen ကို ကိုယ်စားပြုတယ်လို့လည်း ပြောပါသေးတယ်။ ဘယ်လိုလဲဆိုတာတော့ သေချာ မမှတ်မိတော့ပါဘူး။ ပြောချင်တာက အဲ့ဒီ Zen ဆိုတာ ဒီလိုနေ့မျိုးကို ဆိုလိုတာ လို့ထင်တယ်။ လေထဲမှာ မျောပါနေတယ်လို့ခံစားရပြီး မင်းက အရာရာနဲ့ တသားတည်းကျနေတယ်ဆိုတဲ့ ခံစားချက်မျိုးပေါ့။

နောက်တခု ငါမှတ်မိတာက လူတွေကစားကြတဲ့ ကစားနည်းတခုပါ။ ကစားနည်းကတော့ လူတယောက်က ဘောလုံး ကို လက်ထဲရလာပြီဆို တခြားလူတွေက သူ့ကို လိုက်ကပ်ပြီး လုကြတယ်။ နောက်ထပ်တယောက်ဆီ ဘောလုံးရောက်သွားပြီဆို သူက ကွင်းကိုပတ်ပြေးပြီး ကျန်တဲ့သူတွေက

အဲ့ဒီနောက်ကို လိုက်ကြပြန်ရော။ အဲ့ဒီ ကစားနည်းက နာရီတော်တော်ကြာပါတယ်။ ကစားနည်းရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို ငါနားမလည်ပေမဲ့ ငါ့အစ်ကိုကြီးကတော့ တော်တော်သဘောကျပါတယ်။ သူက ဘောလုံးကိုင်ပြီး ပတ်ပြေးရတာထက်ကို ဘောလုံးရနေတဲ့သူဆီက လိုက်လုရတာကို ပိုသဘောကျပုံရပါတယ်။ ကစားနည်းလေးရဲ့ နာမည်က 'ထူးခြားတဲ့သူကို ရှာထုတ်ပါ' (Smear the queer) တဲ့။ ဘာကို ဆိုလိုလဲတော့ ငါလည်း အခုထိ သေချာတွေးမိပါတယ်။

ပက်ထရစ်က သူနဲ့ ဘရက်ဒ်တို့ အကြောင်းကို ငါ့ကိုပြောပြပါတယ်။ အခုတော့ ကပွဲမှာ ဘရက်ဒ်က ကောင်မလေးနဲ့တွဲကတာကို ပက်ထရစ် ဘာလို့ စိတ်မဆိုးတာလဲ ငါ သဘောပေါက်ပါပြီ။
သူတို့နှစ်ယောက်က ဂျူနီယာအတန်းမှာတုန်းက ပါတီပွဲကိုတခါ အတူသွားဖူးတယ်တဲ့လေ။ ပက်ထရစ်နဲ့ ဘရက်ဒ်ဟာ အရင်တုန်းက ရေပန်းစားတဲ့ လူငယ်တွေပါ။ ဆမ်နဲ့ မတွေ့သေးခင်ကပေါ့။

သူတို့ ၂ယောက် အဲ့ဒီ ပါတီမှာ အမူးလွန်ခဲ့ကြပါတယ်။ ပက်ထရစ်ကတော့ ဘရက်ဒ်က မူးချင်ယောင်ဆောင်နေခဲ့တာလို့ ဆိုပါတယ်။ သူတို့ က ဟက်သာ ဆိုတဲ့ကောင်မလေးနဲ့ စကားပြောနေခဲ့ကြတာပေါ့။ ဟက်သာက သန့်စင်ခန်းသွားတဲ့အချိန်ဟာ သူတို့ နှစ် ယောက် အတွက် မသက်မသာ ခံစားရစေခဲ့ပါတယ်။

" မင်းက မစ္စတာ ဘရော့နဟန် ရဲ့အတန်းထဲကလား......"

" မင်း Pink Floyd ရဲ့ Laser Light ရှိုးပွဲသွားကြည့်ဖူးလား......."

" အရက်အတည်မသောက်ခင် ဘီယာ သောက်ရတယ်ကွ။ ဒါ ထုံးစံပဲ"

သူတို့ အလာပ သလာပ ပြောစရာမကျန်တော့ တယောက်ကို တယောက် ကြည့်ပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်နေခဲ့ပါတယ်။ နောက်တော့ သူတို့ ၂ယောက် အချင်းချင်း စနောက်ရင်း ညကို ကုန်ဆုံးခဲ့တာပေါ့။ ပက်ထရစ်က အဲ့ဒီညက ခံစားချက်ဟာ သူ့ရဲ့ ပုခုံးပေါ်က ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးကို လွှတ်ချလိုက်ရတဲ့ အတိုင်းပဲလို့ ဆိုပါတယ်။

ဒါပေမယ့် တနင်္လာနေ့ ကျောင်းရောက်တော့ ဘရက်ဒ်က ပက်ထရစ်အပါအဝင် ပါတီမှာ ရှိသမျှလူတွေကို သူ ပါတီမှာ အမူးလွန်ခဲ့ကြောင်း၊ ဘာတခုမှ မမှတ်မိကြောင်း လိုက်ပြောခဲ့တာပေါ့။ ဘယ်သူမှ သူတို့ကို ပါတီမှာ မတွေ့ခဲ့ပေမဲ့ ဘရက်ဒ်က လိုက်ဖုံးနေဆဲပါ။ နောက်ထက် ပါတီတခုမှာလည်း ဘရက်ဒ်က ပက်ထရစ်နဲ့ ထပ်ပြီး တွေ့ခဲ့ပါတယ်။ ဒီတခါတော့ သူတို့ ၂ယောက်လုံး မူးယစ်ဆေးဝါးသုံးထားတာပါ။ အရင်လိုပဲ ဘရက်ဒ်က သူနဲ့ တညလုံး ကုန်ဆုံးရင် ကျောင်းရောက်တဲ့အခါမှာတော့ သူအမူးလွန်နေကြောင်း၊ ဘာတခုမှ မမှတ်မိကြောင်း ရှင်းတမ်းထုတ်ခဲ့ပြန်ပါတယ်။

ဒီလိုပုံစံနဲ့ သူတို့ ဇာတ်လမ်းက ၇ လလောက်ကြာခဲ့တာပေါ့။ ဘရက်ဒ်က ပက်ထရစ်နဲ့ သောကြာနေ့ တိုင်းပါတီမှာ တွေ့နေပေမဲ့လို့ ကျောင်းမှာဆိုရင်တော့ နှုတ်တောင်မဆက်သူပါ။ ငါ ပက်ထရစ်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပါတယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ နွေရာသီတခုတုန်းက သူတို့ ၂ယောက် ပါတီတခုမှာ ဆုံကြပါသေးတယ်။ ဘရက်ဒ်ကတော့ ဆေးသမားလုံးလုံးကို ဖြစ်နေပြီဆိုရမှာပေါ့။ အဲ့ဒီနေ့ညက ဧည့်သည်တွေ အားလုံးပြန်သွားတော့ ပက်ထရစ်နဲ့ ဘရက်တို့ ပထမဆုံး အကြိမ် လိင်ဆက်ဆံခဲ့ကြပါတယ်။

အဲ့ဒီအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့တော့ ငါ သူများတွေရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စကို အသေးစိတ်ရှင်းမပြနေတော့ဘူးနော်။ ဒါပေမယ့် ငါ့အထင်တော့ ဘရက်ဒ်က လိင်ဆက်ဆံတဲ့အခါ မိန်းကလေးနေရာကနေ ခံစားရတာ ကြိုက်တယ်ထင်တယ်။ သူတို့ ဆက်ဆံပြီးတော့ ဘရက်ဒ်က လူမှန်း သူမှန်းမသိအောင် မူးပြီး တော်တော် ကွဲနေတာပေါ့။ ပြီးတော့ သူက ဆောက်တည်ရာမရ ထငိုတယ်တဲ့လေ။ ပက်ထရစ်ကိုတောင် အကပ်မခံပါဘူး။ ငါ သာဆိုလည်း ပက်ထရစ်နေရာမှာဆို ကိုယ်နဲ့ လိင်ဆက်ဆံခဲ့တဲ့သူကို ဖက်ထားပြီး နှစ်သိမ့်ပေးချင်မှာပဲလေ။ ပက်ထရစ်ကို ငါ စာနာမိပါတယ်။

နောက်ဆုံးတော့ ပက်ထရစ်က ဘရက်ဒ် ကိုဘောင်းဘီ ပြန်ဝတ်ပေးပြီး ပြောလိုက်တယ်။

" မင်း အမူးလွန်ပြီး အိပ်ပျော်သွားတယ်ပဲ ပြောလိုက် "

ပြီးတော့ သူလည်း အခန်းထဲကနေ ပါတီဆီ ဘာမှမဖြစ်သလို ပြန်လာခဲ့တာပေါ့။ ပက်ထရစ်က သူလည်း ကြိတ်ငိုနေပေမဲ့ ဘယ်သူမေးမေး သူ ဆေးခြောက် သုံးထားလို့ မျက်စိရဲနေတာပါလို့ ဖြေခဲ့ပါတယ်။ မမူးပေမဲ့လည်း မူးချင်ယောင် ဆောင် နေခဲ့တာပေါ့။ နောက်ပြီး သူက ဆမ့်ကို မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီ သွားမေးတယ်။

" နင် ဘရက်ဒ် ကိုတွေ့မိသေးလား" တဲ့။

ဆမ်က ရိပ်မိပါတယ်။ ပက်ထရစ်ကတော့ ပါတီ ထဲက လူတွေ အားလုံးကို ဘရက်ဒ်ကို တွေ့မိသေးလား ထပ်မေးနေတာပေါ့။ အဲ့ဒီတော့မှ ပါတီထဲက လူတွေ ဘရက်ဒ်ကို လိုက်ရှာကြတော့ ခုနက အခန်းထဲမှာ ဘရက်ဒ်တယောက် အမူးလွန်ပြီး အိပ်နေတယ်လို့ ပြောကြတယ်လေ။

နောက်ဆုံးတော့ ပက်ထရစ်က ဘရက်ဒ်ရဲ့ မိဘတွေကို ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်ပါတယ်။ ဘရက်ဒ်ရဲ့ အဖေရောက်လာတော့ သူကိုယ်တိုင်ပဲ ဘရက်ဒ်ကို သယ်ပြီး ကားထဲ ပို့ပေးခဲ့တာပါ။ ဘရက်ဒ်က တကယ်ပဲ အိပ်ပျော်နေတာလား ဆိုတာတော့ ဘယ်သူမှ မသိခဲ့ပါဘူး။ သူသာ အိပ်ပျော်နေခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ဘရက်ဒ်က တော်တော် သရုပ်ဆောင်ကောင်းတဲ့လူလို့ ငါပြောလိုက်ချင်ပါတယ်။ ဘရက်ဒ်ရဲ့ အဖေက သူ့သားကို တနွေလုံး ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းရေး စခန်းကို ဆေးဖြတ်ဖို့ ပို့ခဲ့ပါတယ်။ ဒါမှ ကျောင်းတက်တဲ့အခါ သူဘောလုံးပြန်ကစားနိုင်မှာပါ။ ပက်ထရစ်ကတော့ ဘရက်ဒ်နဲ့ တနွေတွင်းလုံး ထပ်မတွေ့ရတော့ဘူးပေါ့။

ဘရက်ဒ်ရဲ့ မိဘတွေက သူ့သား ဘာလို့ ဆေးစွဲသွားလဲ ဆိုတာ လုံးဝမသိခဲ့ပါဘူး။ သူ့အကြောင်း အတွင်းသိ အဆင်းသိ သူငယ်ချင်းတွေက လွဲလို့ပေါ့။

ကျောင်းတွေ ပြန်ဖွင့်တဲ့အခါမှာတော့ ဘရက်ဒ်က ပက်ထရစ်ကို ရှောင်နေခဲ့ပါတယ်။ တလကျော်လောက်ကြာတဲ့အထိ ပက်ထရစ် ရှိတဲ့ ပါတီတွေကိုတောင် ဝေးဝေးကရှောင်နေခဲ့တာပါ။ တညမှာတော့ ဘရက်ဒ်က ပက်ထရစ်အိပ်ခန်းထဲက ပြတင်းပေါင်းကို ခဲနဲ့ပေါက်ပြီး သူ့ကိုလာတွေ့ဖို့ပြောခဲ့ပါတယ်။ နောက်ပြီး သူ့အကြောင်းကို ဘယ်သူ့ကိုမှ အသိမခံနိုင်ကြောင်း ပြောခဲ့ပြီး ပက်ထရစ်ကလည်း သူ့ကို နားလည်ပေးခဲ့ပါတယ်။ အခုတော့ သူတို့ ၂ယောက်က ဂေါ့ဖ်အသင်းမှာ ဒါမှမဟုတ် ဘော့ရဲ့ ပါတီတွေလို သူတို့ကို နားလည်းပေးပြီး နားအေး ပါးအေးရှိတဲ့ နေရာတွေမှာပဲ တွေ့ကြပါတော့တယ်။

ငါလည်း ပက်ထရစ်ကို ဒီလို လျှို့ဝှက်ပြီး တွေ့နေရတာ စိတ်မကောင်းမဖြစ်ဘူးလားလို့မေးခဲ့ပါတယ်။ သူကတော့ ဘရက်ဒ်တယောက် အရင်ကို သူနဲ့တွေ့ဖို့ အမူးလွန်တဲ့အထိ ဆေးချစရာမလိုတော့တာကိုပဲ ဝမ်းသာပါတယ်တဲ့။

ချစ်ခြင်းများစွာဖြင့်။
ချာလီ။ ။

နိုဝင်ဘာလ ၈ ရက်၊ ၁၉၉၁ ခုနှစ်။

သူငယ်ချင်းလေးရေ။ ။

ဘီလ်က Peter Pan စာအုပ်နဲ့ ပတ်သတ်ပြီး ရေးထားတဲ့ ငါ့ စာစီစာကုံးကို ပထမဆုံးအနေနဲ့ အဆင့် B ပေးခဲ့ပါတယ်။ အမှန်တိုင်း ပြောရရင်တော့ ငါ ဘယ်လို ရေးလိုက်လို့ အခုလို အဆင့်ရလာတာလဲတော့ သေချာမသိပါဘူး။ ငါ က ဘယ်စာဖြစ်ဖြစ် ဒီလိုရေးနေကြပါပဲ။ သူက ငါ့ရဲ့ စာအရေးအသားနဲ့ အသုံးအနှုန်းတွေ တိုးတက်လာတယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ဒီလို အရာတွေက ငါသတိထားစရာတောင်မလိုပဲ အလိုလို တိုးတက်လာတယ်ဆိုတော့ တော်သေးတာပေါ့။ နောက်ပြီး ဘီလ်က ငါ့ရဲ့ လစဉ်အရည်အချင်း စစ်ဆေးအကဲဖြတ် ကဒ်မှာတော့ အဆင့် A နဲ့ စာတချို့ကို ငါ့မိဘတွေဆီ ပေးခဲ့ပါသေးတယ်။ အတန်းတွင်း အဆင့်သတ်မှတ်ချက်တွေကတော့ ငါနဲ့ သူပဲ သိတာပေါ့လေ။

ငါ အသက်ကြီးလာရင် စာရေးဆရာလုပ်ဖို့တောင် စဉ်းစားမိပါတယ်။ ဘာရေးမလဲတော့ အခုထိ မသိသေးဘူးပေါ့။ မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ရေးရင်ကောင်းမယ်လို့ စဉ်းစားမိတယ်။ ငါအရင်က ပြောခဲ့တဲ့ ဖန်တရာတေ အကြောင်းအရာတွေကို မရေးမိအောင်တော့ ရှောင်ရမှာပေါ့လေ။
" ပြည်သူ့အချစ်တော် ....ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေး" လိုမျိုး ဓါတ်ပြားဟောင်းကြီးတွေကိုပြောတာပါ။ ရိုးရိုးသားသားပြောရရင် သတင်းထောက်အလုပ်က ငါနဲ့ ကိုက်မယ်မထင်ဘူး။ ငါကိုယ်တိုင်ကိုက နိုင်ငံရေးသမားတွေ၊ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်တွေနဲ့ တစားပွဲထဲအတူထိုင်ပြီး မေးခွန်းတွေ တသီကြီးမေးနေရတာ မကြိုက်ဘူးလေ။ ပုံမှန်အတိုင်းဆို ငါ့အမေအတွက် သူတို့လက်မှတ်ပဲ တောင်းမိမှာပါ။ တွေ့သမျှ အနုပညာရှင်တိုင်းကို လက်မှတ်လိုက်တောင်းနေလို့လည်း ငါ အလုပ်ပြုတ်နိုင်ပါတယ်။ အဲ့ဒီတော့ ငါ

သတင်းစာမှာ ပုံမှန်ဆောင်းပါးလေးတွေ ရေးတာကို ပိုပြီး သဘောကျပါတယ်။ ငါ့အစ်မကတော့ သတင်းစာဆိုတာ အမြဲ အလိမ်အညာတွေချည်းပဲတဲ့။ သူပြောတာမှန်မမှန်ကတော့ ငါ အသက်ကြီးလာတဲ့အခါ သိလာရမှာပါ။

ငါ Punk Rocky ဆိုတဲ့ ပရိတ်သတ်ကြိုက်မဂ္ဂဇင်းမှာ စပြီး အလုပ်လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ သူက Punk Rock အကြောင်းနဲ့ The Rocky Horror ဇာတ်လမ်းအကြောင်း ဖော်ပြတဲ့ မဂ္ဂဇင်းမျိုးပါ။ ငါက စာရေးတဲ့အပိုင်း ကူညီရတာမဟုတ်ပေမဲ့ ထုတ်လုပ်ရေး အပိုင်းမှာ ပါဝင်ခဲ့ပါတယ်။

မေရီ အဲလိဇဘက် က အွဲ့ဒီပရောဂျက်ရဲ့ ခေါင်းဆောင် ဖြစ်ပါတယ်။ မေရီ အဲလိဇဘက်က စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးပါ။ သူက အလှဆင်တဲ့ ကွင်းလေးကို ချက်မှာ တပ်ထားပြီးတော့ ဆံပင် ဘုတ်သိုက်နဲ့မို့ တွေ့သမျှလူ ရင်မောစေလောက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူက ခေါင်းဆောင်တဲ့နေရာမှာတော့ ငါ့အဖေ အလုပ်ကနေ ပင်ပန်းပြီး ပြန်လာတဲ့ အတိုင်းပါပဲ။ စိတ်သိပ်မရှည်တတ်ဘူးလေ။ သူက ငါ့အစ်မနဲ့အတန်းအတူတူဖြစ်ပြီး ငါ့အစ်မက ကပ်ဖားလျက်ဖားလို့တောင် ငါ့ကို ပြောဖူးပါသေးတယ်။

ဒီနှစ်ထဲမှာ လုပ်ခဲ့သမျှထဲမှာ The Rocky Horror Picture Show သွားကြည့်တာ အကောင်းဆုံးပဲလို့ထင်တယ်။ ပက်ထရစ်နဲ့ ဆမ်က ငါ့ကို ဟောလိုးဝင်းညမှာ ခေါ်ပြီး သွားကြည့်ခဲ့ကြတာလေ။ ထူးဆန်းတာတခုက အဲ့ဒီရုပ်ရှင်ကို လာကြည့်တဲ့လူတိုင်းက ရုပ်ရှင်ထဲက ဇာတ်ကောင်တွေလို လိုက်ဝတ်ထားကြတာပေါ့။ ပက်ထရစ်က ' Frank 'Not Furter' နေရာက သရုပ်ဆောင်ပြီး ဆမ်က ' Janet' အနေနဲ့ပါ။ ဆမ်က အတွင်းခံ သာသာ အဝတ်နဲ့ပဲ လာတာဆိုတော့ သူ့ကို ငါစေ့စေ့ မကြည့်မိအောင် ကြိုးစားနေရပါတယ်။ မကြည့့်ပဲလဲ မနေနိုင်ပါဘူး။ သူက စင်ပေါ်မှာ သရုပ်ဆောင်နေရတာကိုး။

အမှန်အတိုင်းပြောရမယ်ဆိုရင် ငါ ဆမ့်ကို ချစ်ပါတယ်။ ရုပ်ရှင် ထဲက သရုပ်ဆောင်ကို ချစ်တဲ့ အချစ်မျိုးထက်ပိုတာ သေချာပါတယ်။ သူက ငါသိသမျှ မိန်းကလေးထဲမှာ သဘောအကောင်းဆုံးနဲ့ အလှဆုံးလို့ ငါထင်တယ်။ သုက ဉာဏ်ကောင်းပြီး ပျော်ပျော်လည်း နေတတ်တယ်လေ။ ငါ သူ သရုပ်ဆောင်တာကြည့်ပြီးတော့ သူ့အတွက် ကဗျာတပုဒ် ရေးမိသေးတယ်။ ရှက်လို့ သူ့ကိုတော့မပြဘူးပေါ့လေ။ ငါ မင်းကိုတော့ ပြချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီကဗျာက ဆမ့်အတွက် ရည်စူးထားတာဆိုတော့ မင်းကို ပြဖို့ မဖြစ်နိုင်လို့ပါ။

နောက်တခု ပြဿနာဖြစ်နေတာက အခု ဆမ်က ခရက် ဆိုတဲ့ကောင်လေးနဲ့ တွဲနေတာပါ။ခရက် က ငါ့အစ်ကိုထက်တောင်ကြီးသေးတယ်။ သူက ၂၁ နှစ်လောက်ရှိပြီထင်ပါတယ်။ ဝိုင်နီတောင် သောက်တတ်နေပြီလေ။ သူက ပြပွဲညမှာ Rocky နေရာက သရုပ်ဆောင်တာပါ။ ပက်ထရစ်ကတော့ ခရက်ကို တောင့်တောင့် ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး လို့ခေါ်ပါတယ်။ သူ ဒီလို အခေါ်အဝေါ်တွေ ဘယ်ကသိလဲတော့ ငါမသိပါဘူး။

သူပြောတာ မှန်တော့လည်း မှန်ပါတယ်လေ။ ခရက် က တကယ့်ကို

တောင့်တောင့်ဖြောင့်ဖြောင့်ယောကျ်ားတယာက်ပါ။ သူက JCPenney မဂ္ဂဇင်းအတွက်တောင် မော်ဒယ်လုပ်ပေးဖူးပါတယ်။ ဓါတ်ပုံရိုက်ကူးရတာ ဝါသနာပါသလို သူရိုက်ကူးဖူးတဲ့ ဓါတ်ပုံအချို့ကို ကြည့်ရတာ သူကတော်တော်လေး ပါရမီပါတဲ့သူဆိုတာ မငြင်းနိုင်ပါဘူး။ အဲ့ဒီအထဲမှာ ဆမ့်ပုံ တပုံတောင်ပါသေးတယ်။ သူကပုံထဲမှ လှနေလိုက်တာဆိုတာ ငါ ဘယ်လိုဖော်ပြရမယ်တောင် စကားရှာမရခဲ့ပါဘူး။

သူ့ဓါတ်ပုံကို ကြည့်ပြီး ငါခံစားရတဲ့ ခံစားချက်က ဒီလိုကွ။ မင်း ' Asleep' သီချင်းလေးနားထောင်ပြီး ရာသီဥတုသာယာတဲ့နေ့လေးအကြောင်းတွေးရသလို၊ မင်း ဘဝမှာ အလှပဆုံးမျက်လုံးတစုံကိုမြင်လိုက်သလို ၊ မင်း ငိုကြွေးနေတဲ့အချိန်မှာ မင်းကိုထွေးပွေ့ထားမဲ့သူရှိတဲ့ ခံစားချက်လေး ခံစားရသလိုမျိုးလေးပါ။ ဆမ် ခရက်ကို မကြိုက်တော့ ရင်ကောင်းမှာပဲ။

ငါကခရက်ကို မနာလိုဖြစ်နေတယ်လို့ မင်းတွေးကောင်းတွေးနေပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် တကယ်တော့မဟုတ်ဘူးကွ။ ခရက်က ဆမ့်ကို အမြဲတမ်း နားမထောင်ပေးတတ်ဘူးလေ။ ငါပြောချင်တာက သူက အမြဲတမ်း သူ့အလုပ်နဲ့သူ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုသိပ်စိုက်ပေးတတ်တဲ့သူမဟုတ်ဘူးဆိုတာပါ။

သူက ဆမ့်ပုံ လှလှလေး ဓါတ်ပုံရိုက်မယ်။ ပြီးရင် ပုံထွက်လေး လှမယ်ဆိုရင် ဒါက သူ့ ဓါတ်ပုံရိုက်တဲ့ စွမ်းရည်ကြောင့် လှရတာပါဆိုပြီး ဂုဏ်ယူတတ်တဲ့သူမျိုးကွ။ တကယ်လို့ ငါသာ ဆမ့်ကို ဓါတ်ပုံရိုက်ပေးရမယ်ဆိုရင် ပုံထွက်ကောင်းရတာဟာ ဆမ့်ရဲ့ အလှကြောင့်ပါလို့ ပြောမိမှာ အမှန်ပါ။

ယောကျ်ားလေးတယောက်ဟာ သူ့ကြောင့် ကောင်မလေးရဲ့အလှတိုးတယ်လို့ ယူဆတာဟာ မကောင်းဘူးလို့ ငါထင်မိတယ်။ နောက်ပြီး ဒီကောင်မလေး လှရတာဟာ သူ့ ကင်မရာကြောင့်ပါလို့ ပြောတဲ့သူကိုတော့ ငါမကြိုက်ဆုံးပါပဲ။ ဆမ့်ကို ခရက်က အဲ့ဒီလိုမြင်တာ တွေ့နေရတာ ငါ့အတွက် သိပ်ကို ခက်ခဲလွန်းပါတယ်။

ငါ့အစ်မကို အဲ့ဒီအကြောင်းပြောပြတော့ သူက ဆမ်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တန်ဘိုးနိမ့်တဲ့သူလို့ပြောတယ်။ နောက်ပြီး ဆမ့် ဒုတိယနှစ်အတန်းမှာတုန်းက ကောလဟာလတွေ ထွက်ဖူးတယ်လို့လည်း သူကပြောသေးတယ်လေ။ ငါ့အစ်မ စကားအရတော့ ဆမ်က " အမှုတ်သန်တဲ့ကောင်မလေး" တဲ့လေ။ ငါဘာပြောလဲဆိုတာ မင်းနားလည်မယ်ထင်ပါတယ်။ ငါ ဒီ့ထက်ပိုပြီး မရှင်းပြတတ်တော့ပါဘူး။ ငါ ဆမ့်ကို တကယ်ချစ်တာမို့ ဒီလိုကြားရတာ သိပ်နာကျင်ရပါတယ်။

နောက်ပြီး ငါ အစ်မကို သူ ကပွဲညက တွဲကနေတဲ့ ကောင်လေးအကြောင်းမေးခဲ့သေးတယ်။ သူက ငါ ဘီလ် အပါအဝင် ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြန်မပြောပါဘူးဆိုတဲ့ ကတိတောင်းပြီးမှ သူ့ကောင်လေးအကြောင်းကို ပြောပြပါတယ်။ သူက အဲ့ဒီကောင်လေးနဲ့ ထပ်မတွေ့ရတော့ဘူးလို့ အဖေပြောပြီးကတည်းက ဆက်တွဲနေတာတဲ့လေ။ သူမရှိလည်း အစ်မက သူ့အကြောင်းကို တွေးနေမိတယ်တဲ့။ အစ်မကပြောသေးတယ်။ သူတို့ ၂ယောက်က

ကောလိပ်ပြီးတဲ့အခါ အိမ်ထောင်ပြုကြမယ်တဲ့။ သူ့ကောင်လေးက ဥပဒေဘာသာရပ်လေ့လာဖို့ စဉ်းစားထားတာပါ။ နောက်ပြီး သူ့ကောင်လေးက ဟိုညပြီးကတည်းက သူ့ကို ထပ်မရိုက်တော့တာမို့ စိတ်မပူဖို့လည်း ငါ့ကိုပြောသေးတယ်။ သူ ကရားရေးလွှတ်စကားတွေပြောနေပေမဲ့ ငါ့ခေါင်းထဲ ထပ်ပြီး မဝင်တော့ပါဘူး။

အဲ့ဒီညက ငါ့အစ်မနဲ့ ငါ စကားတော်တော်ပြောဖြစ်ခဲ့ကြတာ ငါဝမ်းသာပါတယ်။ ငါတို့က ပုံမှန်ဆို တော်ရုံစကားပြောကြတာ မဟုတ်ဘူးလေ။ သူ့အနေနဲ့ ဒီလျှို့ဝှက်ချက်ကြီးကို ငါ့ကို ထုတ်ပြောလိုက်တာ ငါ အံ့သြရသလို သူ့အတွက်လည်း နည်းနည်း စိတ်ပူမိပါတယ်။ ဘာပဲပြောပြော သူက ငါ့အစ်မပဲလေ။

ချစ်ခြင်းများစွာဖြင့် ။
ချာလီ။ ။

နိုဝင်ဘာလ ၁၂ ရက်၊ ၁၉၉၁ ခုနှစ်။

သူငယ်ချင်းလေးရေ။ ။

ငါအခု တွင်ကီမုန့်လေးတွေ စားရတာ ကြိုက်နေပါပြီ။ နောက်ပြီး ငါတို့အားလုံးက နေထိုင်ရှင်သန်ရမဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေရှိဖို့ လိုအပ်တယ်လို့ငါထင်တယ်။ မစ္စတာ အက်စ် ကတော့ သိပ္ပံအတန်းမှာ လက်တွေ့လုပ်နေရင်း အစမ်းသပ်ခံ ကြွက်လေးတွေအကြောင်းပြောပြတယ်။ စမ်းသပ်တာက ဒီလိုပါ။ သူတို့က ကြွက်တွေကို လှောင်အိမ်ရဲ့ တဖက်ဂမှာထားပြီး တခြားဖက်က အပေါက်မှာတော့ အစာကိုထားထားတယ်လေ။ ပြီးတော့ ကြွက်ကိုလွှတ်လိုက်တဲ့အခါ ကြွက်က တဖက်ခြမ်းက အစာကို သွားစားတာပေ့ါ။ နောက်တချိုကြတော့ သူတို့က ကြွက်သွားမဲ့ လမ်းကို လျှပ်စစ် အနည်းငယ်စီးအောင် လုပ်ထားတယ်လေ။ လျှပ်စစ်ဖြတ်လိုက်တိုင်း ကြွက်က တုံ့ခနဲ့ ၊ တုံ့ခနဲ ရပ်သွားပေမဲ့ တဖက်က အစာကို သွားယူဆဲပါ။ နောက်တော့ သူတို့က တဖက်ခြမ်းက အစာကို ကြွက်တွေအတွက် အထူးပြုလုပ်ထားတဲ့ စားစရာတမျိုးနဲ့ လဲလှယ်ပြီး ပြန်လည် လမ်းလျှောက်စေပါတယ်။ သူတို့ တဖက်ခြမ်းမှာ ထားတ့ အစာက ကြွက်တွေကို ဘယ်လောက်ထိ စွဲလမ်းစေလဲတော့မသိဘူး။ ကြွက်ကလေးတွေကတော့ လျှပ်စစ်ဗို့အားမြင့်တာကိုတောင် ဂရုမစိုက်နိုင်အားပဲ ရအောင် သွားစားကြတာကို တွေ့ရပါတယ်။ ငါ သတိထားမိတာ တခုကတော့ သူတို့တခေါက်ဖြတ်ပြီးတိုင်း အစာကို ပိုပြီးတောင့်တကြသလို လျှပ်စစ်ဓါတ်ကို ပိုခံလာနိုင်တာပါပဲ။

ဒါ ဘာကိုညွှန်ပြတာလဲ ငါ နားမလည်ပေမဲ့ စိတ်ဝင်စားဖို့တော့ ကောင်းပါတယ်။

ချစ်ခြင်းများစွာဖြင့်။
ချာလီ။ ။

နိုဝင်ဘာလ ၁၅ ရက်၊ ၁၉၉၁ ခုနှစ်။
သူငယ်ချင်းလေးရေ။ ။

ဒီမှာ တော်တော်လေး အေးလာပြီကွ။ သတင်းကောင်းတခုကတော့

အားလပ်ရက်ရာသီလာတော့မယ်ဆိုတော့ ငါ့အစ်ကို အိမ်ကိုပြန်လာလို့ရပြီ ဆိုတာပါပဲ။ သူ ကျေးဇူးတော်နေ့တောင် အမှီအိမ်ပြန်လာလို့ရမယ်ထင်တာပဲ။ ငါ့အမေကတော့ သူ့သားကို အမြန်ပြန်လာစေချင်နေပြီလေ။

ငါ့အစ်ကိုက အိမ်ကို မဆက်သွယ်တာကြာပါပြီ။ အမေကတော့ သူ့စာမေးပွဲအဆင့်တွေ၊ အိပ်ရေးမှန်ရဲ့လား၊ အစားကောင်းစားရရဲ့လား လို့ တတွတ်တွတ် ပြောနေတာပေါ့။ အဖေကတော့ တခွန်းထဲနဲ့ပဲ တုံ့ပြန်ပါတယ်။

" သူ မကျိုးမပဲ့ ပြန်လာမှာပါကွ"

ငါ့အနေနဲ့ကတော့ အစ်ကိုက ကောလိပ်မှာ ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို လုပ်နေတယ်လို့ ထင်တယ်။
မင်း သိပါတယ်။ ကောလိပ်မှာ ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်နဲ့ မျက်မှန်တပ်တတ်ပြီး ဆွယ်တာလေးတွေ ဝတ်တဲ့ ကောင်မလေးနဲ့တွေ့ပြီး ချစ်ကြိုက်တဲ့ ကောလိပ် ရုပ်ရှင်တွေမျိုးပေါ့။ သူတို့ အတူ ကိုကိုးဖျော်ရည်အတူသောက်ကြ၊ စာအုပ်အကြောင်းတွေပြောကြ ပြီးတော့ မိုးရေထဲမှာ အကြင်နာတွေပေးကြတာမျိုးလေးလေ။ ကောင်မလေးက လှလှလေးဆိုရင် ပိုတောင်ကောင်းသေးတာပေါ့။ ဒီလိုကောင်မလေးမျိုးနဲ့သာ ငါ့အစ်ကိုတွေ့ခဲ့ရင် ကောင်းမှာပဲ။ ငါဆိုရင်တော့ အဲ့ဒီလိုကောင်မလေးကို သဘောကျပါတယ်။ စူပါမော်ဒယ်တွေထက်တောင် သဘောကျသေးတယ်။

ဒါပေမယ့် ငါ့အစ်ကိုရဲ့ အခန်းထဲမှာဆို စူပါမော်ဒယ်တွေရဲ့ ပိုစတာတွေအပြည့်ပါပဲ။ နောက်ပြီး သူက ကားတွေကို သဘောကျတယ်လေ။ ဘီယာကိုတော့ ပြောနေစရာတောင်မလိုတော့ပါဘူး။သူ့ အခန်းနဲ့ အိပ်ယာက ရှုပ်ပွနေပေမဲ့လို့ သူ့အဝတ်အစားတွေကိုတော့ သန့်ပြန့်နေအောင် ထားတတ်ပါတယ်။ စဉ်းစားသာကြည့်ပေတော့။

ပြောချင်တာက ငါ့အစ်ကို အိမ်ကိုဖုန်းခေါ်ခဲ့ပါတယ်။ သိပ်တော့အထွေအထူးမဟုတ်ပါဘူး။ သူ့အတန်းတွေအကြောင်းနဲ့ ဘောလုံးပွဲစဉ်တွေအကြောင်းပါပဲ။ သူတို့ အသင်းရဲ့ ခြေစွမ်းတွေတက်လာတဲ့အကြောင်း စတာတွေပေါ့။ အစ်ကိုက ပြောပါတယ်။ သူတို့အသင်းထဲက တယောက်ဟာ တနေ့မှာ မီလျံနာဖြစ်လာဖို့ အလားအလာရှိပေမဲ့ အဲ့ဒီတယောက်က ' ခါတ်တိုင်လို တုံးတယ်' တဲ့လေ။ ငါ့အထင်တော့ အဲ့ဒီတယောက်က တော်တော် တုံးတယ် ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

သူတခုပြောသေးတယ်။ သူတို့အသင်းသမားတွေ လော်ကာအခန်းထဲမှာ စကားစပ်မိကြတုန်း သူတို့ ကောလိပ်တက်ဖို့ စာမေးပွဲအကြောင်း ပြောကြတယ်တဲ့။ နောက်ဆုံး သူတို့ SAT စာမေးပွဲအကြောင်းရောက်သွားတော့ တယောက်က ထပြောတယ်။

" ငါ SAT အမှတ် ၇၁၀ ရတယ်ကွ"
"သင်္ချာမှာလား ၊ နှုတ်ဖြေမှာလား" လို့ ငါ့အစ်ကိုကပြန်မေးလိုက်တယ်။အဲ့တယောက် ပြန်ဖြေနိုင်တာကတော့

" ဟင်" တဲ့။
တဖွဲ့လုံး ထရယ်ကြပါလေရောလား။

ငါလည်း တနေ့တော့ ဒီလို အားကစားအသင်းတခုခုမှာ ပါဝင်ချင်ပါတယ်။ ဘာလို့လဲသေချာမသိပေမဲ့ သူတို့ပြောတဲ့ ' အောင်မြင်မှုနေ့စွဲများ' ဆိုတာကို ငါလည်း ခံစားကြည့်ဖူးချင်မိတာပါ။ ငါ သားသမီးတွေကို ဒါမှမဟုတ် ဂေါ့ဖ် ရိုက်ဖော်ရိုက်ဖက်တွေကို အသက်ကြီးတဲ့အခါ ပြောပြရင်း အချိန်ကုန်လို့ရတာပေါ့။ အခုလောလောဆယ် အခြေအနေနဲ့တော့ ငါအသက်ကြီးလာရင် ငါ့မိတ်ဆွေတွေကို Punk Rocky အကြောင်းနဲ့ ငါ ကျောင်းကနေ အိမ်ကို လမ်းလျှောက်ပြီး ပြန်လေ့ရှိတဲ့အကြောင်းပဲ မယ်မယ်ရရ ပြောစရာရှိပါသေးတယ်။ ဒါတွေကလည်း ငါ့ရဲ့ ' အောင်မြင်မှု နေ့စွဲများ' ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ငါက ဘောလုံးကိုပဲ စိတ်စွဲနေလို့ ဒီလိုမတွေးမိတာနေမှာပါလေ။

ငါ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ အားကစားတချို့မှာ ပါဝင်ဖူးပါတယ်။ တော်တော်လည်း တော်ခဲ့တာပေါ့။ ပြဿနာကတော့ ငါက အရမ်း စိတ်ဓါတ်ပြင်းထန်လွန်းတော့ ဆရာဝန်တွေက ငါ့အမေ့ကို ငါ အားကစားလုပ်တာ ရပ်ခိုင်းဖို့ နားချခဲ့တယ်လေ။

ငါ့အဖေမှာလည်း တချိန်က 'အောင်မြင်မှုနေ့စွဲများ' ဆိုတာရှိခဲ့ပါတယ်။ ငါသူ့ရဲ့ ငယ်ငယ်ကပုံတွေမြင်ဖူးတာပါ။ သူက ဓါတ်ပုံထဲမှာ တော်တော် ခန့်ငြားပါတယ်။ ငါတခုစဉ်းစားမိတာက ဓါတ်ပုံဟောင်းထဲက လူတွေက အမြဲတမ်း ငါတို့ထက် ပိုပျော်နေပုံ ပေါက်နေတယ်ဆိုတာပါပဲ။ ငါ့အမေကလည်း ဓါတ်ပုံထဲမှာ တော်တော်လေးလှပါတယ်။ သူက ငါမြင်ဖူးသမျှမိန်းမတွေထဲမှာ အလှဆုံးပါပဲ။ ဆမ် လောက်တော့ မဟုတ်ဘူး လို့ငါ ထင်မိပါတယ်။ တခါတလေကျတော့ ငါ့မိဘတွေကို အရင်လို ဓါတ်ပုံထဲကလို အပြင်မှာ ငယ်နေရင် ဘယ်လိုပုံပေါက်နေမလဲ စဉ်းစားမိဖူးတယ်။ နောက်ပြီး ငါ့အစ်မရဲ့ ရည်းစား ဥပဒေကျောင်းက ဘွဲ့ရရင် ဘာတွေဖြစ်လာမလဲဆိုတာရောပေါ့။ ငါ့အစ်ကို ရဲ့ပုံက ဘောလုံးကစားသမားပုံထဲမှာ ဘယ်လိုရှိမလဲ၊ သူ ကစားသမားပုံထဲမှာ မပါရရင်ရော ဘယ်လိုဖြစ်မလဲ၊ သို့လော သို့လော ငါလျှောက်တွေးမိပါတယ်။ ငါ့အဖေက ကောလိပ်မှာ ၂ နှစ်လောက် ဘေ့စ်ဘော ကစားဖူးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အမေက အစ်ကိုကြီးကို ကိုယ်ဝန်ရှိလာတော့ အဖေကကျောင်းထွက်ပြီး လုပ်ငန်းခွင်ထဲ ဝင်ခဲ့ရတာပေါ့။ အဲ့ဒီအချိန်ကစပြီး အဖေက ရုံးခန်းထဲမှာ အလုပ်စလုပ်ရတာပါပဲ။ သူ ဘာလုပ်လဲတော့ ငါသေချာမမေးကြည့်မိပါဘူး။

သူက တခါတလေ သူငယ်ငယ်တုန်းက အကြောင်းတွေ ပြောပြလေ့ရှိပါတယ်။ သူ အထက်တန်းကျောင်းမှာတုန်းကတည်းက ဘေ့စ်ဘောကစားတဲ့အကြောင်းတွေပေါ့။ အဖေ့ရဲ့ အသင်းက ရှုံးခါနီးနေတဲ့အချိန်မှာ အားလုံးက သူ့အပေါ် မျှော်လင့်ထားခဲ့ကြတာပေါ့။ အဖေ့က အထက်တန်း ဒုတိယနှစ်ပဲရှိသေးတာဆိုတော့ ဘယ်သူက သူလုပ်နိုင်မယ်လို့မထင်ခဲ့ကြဘူးလေ။ သူလည်း တကယ့်ကို ကြောက်နေခဲ့ပါတယ်။ အရမ်းပဲပေါ့။ သူ့ရဲ့နောက်ဆုံး ရိုက်ချက်တခုက အသင်းရဲ့ အနာဂတ်ကိုပြောင်းလဲသွားစေခဲ့တာပါပဲ။ သူ့အသင်းက ပြည်နယ်အဆင့် ချန်ပီယံဆုကို ဆွတ်ခူးနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ သူ ဒီအကြောင်းကို ခဏခဏ ပြောတတ်သလို ပြောတိုင်းလဲ မပြောင်းမလဲ ဒီအတိုင်းပါပဲ။ သူက ဘယ်တော့မှ ချဲ့ကားပြီး မပြောတတ်ဘူးလေ။

ငါ ပက်ထရစ်နဲ့ ဆမ်တို့နဲ့ အတူ ဘောလုံးပွဲကြည့်တိုင်း ဒီအကြောင်းကို သတိရမိပါတယ်။ ငါကွင်းပြင်ကြီးကို ငေးပြီး အနိုင် ရိုက်နိုင်ခဲ့တဲ့ ကောင်လေးရဲ့ ရိုက်ချက်ကို ပုံဖော်ကြည့်မိပါတယ်။ အဲ့ဒီကောင်လေးရဲ့ အကြောင်းက အနာဂါတ်မှာ လူတိုင်းပြောနေစရာအဖြစ် တွင်ကျန်ခဲ့မှာ သူမှ သိပါ့မလား။ သူ့အဖေဖြစ်လာတော့မှာ အဲ့ဒီကောင်လေး သိပါ့မလား။ အဲ့ဒီကောင်လေးရဲ့ အမှတ်တရ ကျောင်းစာအုပ်ထဲက သူငယ်ငယ်က ပုံကို ကြည့်ပြီး သူ့အတွက် ဂုဏ်ယူအားကျနေမဲ့ သားတယောက်ရှိမှာကို သူသိပါ့မလား။

ငါ့ရဲ့ တချိန်မှာ ရှိလာမဲ့ သားသမီးတွေကိုတော့ ငါ့ရဲ့ ဓါတ်ပုံဟောင်းလေးတွေကိုကြည့်ပြီး ငါ ပျော်ရွှင်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သိစေချင်ပါတယ်။ သူတို့လည်း ငါပျော်ရွှင်ခဲ့တာကို ယုံကြည်စေချင်ပါတယ်။

ချစ်ခြင်းများစွာဖြင့်။

ချာလီ။ ။

နိုဝင်ဘာလ ၁၈ ရက်၊ ၁၉၉၁ ခုနှစ်။
သူငယ်ချင်းလေးရေ။ ။

ငါ့အစ်ကိုကြီး မနေ့က ဖုန်းခေါ်ပြီး ကျေးဇူးတော်နေ့ပြန်မလာနိုင်ဘူးလို့ အကြောင်းကြားပါတယ်။ သူက အားကစားလုပ်နေရတော့ စာနောက်ကမကျအောင် ကောလိပ်မှာပဲနေရမယ်တဲ့။ အမေကတော့ စိတ်တိုပြီး ငါနဲ့အတူ စျေးဝယ်ထွက်ခဲ့ပါတယ်။

ငါအခုပြောမှာကို မင်း ငါပုံကြီးချဲ့လွန်းတယ်လို့ ထင်ကောင်းထင်လိမ့်မယ်။ အမှန်ပြောတာပါ။ အမေက အိမ်ကနေစထွက်တဲ့အချိန်ကနေစလို့ ဈေးဝယ်ပြီး အိမ်ကိုပြန်ရောက်တါဲအချိန်အထိ ပြောလိုက်တဲ့စကားဆိုတာ နားပူတဲ့အထိပါပဲ။ တချက်မှကို မနားပါဘူး။ ငါ အဝတ်လဲခန်းထဲမှာ ဘောင်းဘီဝတ်ကြည့်နေတုန်းကတောင် သူအပြင်မှာ တတွတ်တွတ်ပြောနေတာ ကြားလိုက်ပါသေးတယ်။

သူက အဝတ်လဲခန်းရှေ့မှာ မတ်တပ်ရပ်ပြီး ရှိရှိသမျှ ကိစ္စတွေကို စိတ်ပူနေတာလေ။ အဖေက အစ်ကိုကြီးကို ခဏပဲဖြစ်ဖြစ်ပြန်လာအောင် ပြောခဲ့သင့်တဲ့အကြောင်း၊ အစ်မရဲ့ ကျောင်းက ကိစ္စတွေအကြောင်း စုံစေ့နေတာပါပဲ။ နောက်ပြီး ငါက အညိုရောင်နဲ့ ပိုလိုက်တယ်လို့လဲ ပြောပါသေးတယ်။

ငါ့ အမေ့ကို နားလည်ပါတယ်။ တကယ်ပါ။ ငါတို့ ငယ်ငယ်တုန်းကဆို အမေက ကလေး ၃ယောက်လုံးနဲ့ မီးဖိုချောင်ပစ္စည်း တိုလီမုတ်စတွေ လာဝယ်နေကြလေ။ အစ်ကိုကြီးနဲ့ အစ်မက ခဏခဏ ရန်ဖြစ်ကြတော့ အမေက စိတ်တိုတိုနဲ့ လက်တွန်းလှည်းကို တွန်းသွားတာများ အထဲမှာ ဝင်ထိုင်နေတဲ့ ငါတော့ ရေငုပ်သဘော်ာထဲ ရောက်နေသလိုပါပဲ။ မနေ့က ဈေးဝယ်ထွက်တုန်းကတော့ ငါ အမေနဲ့အတူ ကားရှေ့ခန်းမှာ ထိုင်လိုက်ခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။

ဒီနေ့ ပက်ထရစ်နဲ့ ဆမ့်ကို ကျောင်းမှာတွေ့တော့ သူတို့က ငါ့အမေ အရွေးတော်ကြောင်း ချီးကျူးကြပါတယ်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ သူတို့ပြောတာကို အမေ့ဆီပြန်ပြောတော့ အမေက ငါ့သူငယ်ချင်းတွေကို အားလပ်ရက်တွေပြီးတဲ့ တနေ့ ညစာစားဖို့ ဖိတ်ပါလားတဲ့လေ။ အမေက အားလပ်ရက်တွေဆို အလုပ်များလွန်း လို့ ဧည့်သည်လာတာ မကြိုက်တတ်ပါဘူး။ ငါလည်း ဆမ်နဲ့ ပက်ထရစ်ကို ဖုန်းဆက်ပြောတော့ သူတို့ကလည်း လာပါမယ်တဲ့။

ငါတကယ် စိတ်လှုပ်ရှားမိပါတယ်။ ငါတို့ အိမ်မှာ ညစာလာစားဖူးတဲ့ သူငယ်ချင်းက မနှစ်က မိုက်ကယ်တယောက်ပဲရှိဖူးတာပါ။ အဲ့ဒီတုန်းက ငါတို့ တာကို မုန့်လုပ်စားခဲ့တာပေါ့။ မိုက်ကယ့်ကို သူ့မိဘတွေက ငါ့အိမ်မှာ ညအိပ်ခွင့်ပြုတော့ ငါတို့တော်တော်ပျော်ခဲ့ကြပါတယ်။ ငါတို့ တညလုံး ရုပ်ရှင်အကြောင်းတွေ၊ မိန်းကလေးတွေနဲ့ သီချင်းအကြောင်းတွေ တညလုံး ထိုင်ပြောခဲ့ကြတာပါ။ ငါမှတ်မိတာတခုကတော့ အဲ့ဒီကြညက ငါတို့ မိဘတွေ အိပ်နေတုန်း ခိုးထွက်ပြီး လမ်းသလားခဲ့သေးတယ်လေ။ မိုက်ကယ်က ငါ့အိမ်နီးနားချင်းတွေအကြောင်း စေ့စေ့ပေါက်ပေါက် လိုက်မေးနေတာပေါ့။ အရာရာကလည် ညဘက်မှာ တိတ်ဆိတ်မှောင်မဲနေပါတယ်။

" အဲ့ဒီအိမ်က လူတွေက သဘောကောင်းကြလား"

" အန်ဒါဆင် မိသားစုလား၊ အေးကွ။ သူတို့က နည်းနည်းတော့
အသက်ကြီးနေပြီလေ"
" ဟိုဘက် အိမ်ကလူတွေရော"
" အေး၊ မစ္စ လမ်းဘတ် ကတော့ သူ့ခြံထဲ ဘောလုံးဝင်တာမကြိုက်ဘူးကွ"
" ဒါဆို ဒီအိမ်က လူတွေကရော"

" မစ္စ တန်နာ က သူ့အမေဆီ သွားနေတာ ၃ လလောက်ရှိပြီကွ။ မစ္စတာ တန်နာ ကတော့ ခြံထဲက ဒန်းပေါ်မှာထိုင်ပြီး ဘေ့စ်ဘောပွဲကြည့်ရင်း အချိန်ဖြုန်းနေတာ များပါတယ်။ သူတို့မှာ ကလေးတော့မရှိဘူးကွ။ သူတို့ သဘောကောင်းလားတော့ ငါလည်း သေချာမသိပါဘူး"
" သူက နေမကောင်းဖြစ်နေတာလား"
" ဘယ်သူက လဲ"
" မစ္စ တန်နာ့ အမေ လေ"
" မသိဘူးလေ ။ ငါ့အမေတော့သိမှာပေါ့။ သူ ဘာမှတော့ မပြောပါဘူး"
" သူတို့က ကွာရှင်းကြတော့မှာလား"
မိုက်ကယ်က ခေါင်းတငြိမ့်ငြိမ့်နဲ့ မေးတယ်။
" မင်း ရော ထင်လို့လား"
" အေးလေ"

ပြီးတော့ ငါတို့ ဆက်ပြီး လမ်းလျှောက်နေခဲ့ကြပါတယ်။ မိုက်ကယ်က တခါတရံ အလွန် အေးပါတယ်။ အခုတော့ ငါ့အမေ လည်း မိုက်ကယ့် မိဘတွေ ကွာရှင်းကြတယ်ဆိုတာ သိသွားပါပြီ။ သူကပြောသေးတယ်။ ကလေးတယောက်ဆုံးရှုံးသွားတဲ့အခါ ဇနီးမောင်နှံ ၇၀ ရာခိုင်နှုန်းလောက်ပဲ အိမ်ထောင်ရေး တည်မြဲကြတယ်တဲ့။ ငါ့အထင်တော့ သူ ဒါကို မဂ္ဂဇင်း တခုခုက ဖတ်လာတာ ဖြစ်ရပါမယ်။

ချစ်ခြင်းများစွာဖြင့် ။
ချာလီ။ ။

နိုဝင်ဘာ ၂၃ ရက်၊ ၁၉၉၁ ခုနှစ်။
သူငယ်ချင်းလေးရေ။ ။

မင်း မိသားစုနဲ့အတူ အားလပ်ရက် ကုန်ဆုံးရတာကြိုက်လား။ ငါပြောချင်တာက မိဘတွေအပြင် အခြား ဦးလေး၊ အဒေါ်လို အမျိုးတွေနဲ့ ကုန်ဆုံးရတာကို ပြောတာပါ။ ငါကတော့ သဘောကျတယ်။ ဘာလို့သဘောကျလည်းဆိုတာလည်း မင်းကို ပြောပြဦးမယ်။

ပထမဆုံးကတော့ ငါ သူတို့တွေတယောက်နဲ့ တယောက် ဘယ်လောက်ချစ်ခင်ကြောင်း ပြောတာကို သဘောကျပါတယ်။ သူတို့ တကယ်တော့ တယောက်နဲ့တယောက် မတည့်ကြပါဘူး။ ဒုတိယအချက်ကတော့ သူတို့က လူစုံရင် ရန်ဖြစ်ကြတဲ့အချက်ပါ ။

ငါတို့မိသားစုမှာကို ဒီလိုကွ။ ငါ့အမေရဲ့ အဖေ၊ ငါ့အဘိုးက သူ အရက် ၃ခွက်လောက်သောက်ပြီးရင် စပြီ။ သူ့စကားဗလုံး ဗထွေးတွေ စပြောပြီလေ။ ငါ့အဘိုး ပြောတတ်တာတွေကတော့ လူမည်းတွေ လူဖြူတွေကြားထဲ အတူနေလာကြတဲ့အကြောင်းပေါ့။ အဲ့ဒါစပြောပြီဆို ငါ့အစ်မက မကြိုက်ဘူးလေ။ အဲ့ဒီတော့ အဘိုးက သူ့ကို နင်တို့က မြို့မှာအခြေချတော့ ငါတို့ ဆီကအခြေအနေတွေကို နားမလည်ဘူး၊ သူ့မှာတော့ အငြိမ်းစားရိပ်သာမှာ လာလည်မဲ့သူတွေ မရှိဘူး စသဖြင့် ပြတ်ပက်တာပေါ့။ နောက်ပြီး မိသားစုထဲက

သူသိသမျှ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ၊ ဘယ်သူ့ သမီးက ဘယ်သူ့သားနဲ့ မရှင်း မရှင်း ဖြစ်နေကြတယ်ဆိုတာတွေ စုံလို့ပါပဲ၊ သူဆက်ပြောတတ်ပါတယ်။ အဘိုက နားသိပ်မကြားတော့ဘူးဆိုတော့ ဘာပြောပြော ကျယ်ကျယ်ကလည်း ပြောတတ်သေးတယ်လေ။

ငါ့အစ်မကတော့ နှစ်တိုင်း အဘိုးနဲ့ ဒိုင်ခံ ငြင်းတတ်ပေမဲ့ နောက်ဆုံးတော့လည်း သူ ရှုံးရတာပါပဲ။ အဘိုးက သူခေါင်းမာတာလောက်တော့ ထည့်ကို မစဉ်းစားတာပါ။ အမေက သူ့အဒေါ်နဲ့အတူ ညစာပြင်တတ်ပါတယ်။ ပြီးရင် အဘိုးက ဟင်းပွဲအကြောင်း အပြစ်ရှာတော့တာပဲ။ သူက ဟင်းရည်ကိုတောင် ခြောက်ကပ်ကပ်နိုင်တယ်လို့ ပြောတတ်သူပါ။ သူဒီလိုပြောပြီဆို အမေ့ရဲ့ အဒေါ် ၊ သူ့ညီမက ရေချိုးခန်းထဲ သော့ပိတ်ပြီး ငိုတော့တာပါပဲ။

ငါ့အဘွားလေးရဲ့ အိမ်မှာ ရေချိုးခန်းက တခုပဲရှိပါတယ်။ အဲ့ဒီတော့ ပြဿနာဖြစ်ပြီဆို ဘီယာသောက်တတ်တဲ့ ဂမ်းကွဲအစ်ကိုတွေက ဒုက္ခရောက်တော့တာပေါ့။ သူတို့ခမျာ ဆီးသွားချင်လို့ အခန်းထဲဂင်ငိုနေတဲ့ အဘွားလေးကို မထွက်ထွက်အောင် နံရံထုပြီး ခေါ်ရတဲ့အထိပါပဲ။ အဲ့ဒီ နံရံထုသံတွေကြားတော့ အဘိုးက တခေါက်ထဆဲနဲ့၊ ငါ့တို့မိသားစုက အားလက်ရက်တွေဆို ပြဿနာတွေနဲ့ ကျွက်ကျွက်ကိုညံလို့ပါ။ ဒါပေမယ့် တနှစ်မှာပေါ့။ အဘိုးက ညစာစားပြီး မကြာခင်မှာပဲ ဆုံးပါးသွားခဲ့တယ်လေ။ လူတွေကလည်း များနေတော့ ငါ့ရဲ့ ဂမ်းကွဲအစ်ကိုတွေ အပြင်ထွက်ပြီး ဆီးသွားရပါရောလား။ သူတို့ကို ပြတင်းပေါက်ကနေလှမ်းမြင်လိုက်ရတာ တောထဲသွားတော့မဲ့ မုဆိုးတွေအတိုင်းပါပဲ။ ငါ့အဘွားလေးနဲ့ ဂမ်းကွဲ အစ်မတွေအတွက်တော့ စိတ်မကောင်းပါဘူး။ သူတို့က ယောကျ်ားလေးတွေလို တွေ့ကရာ နေရာမှာ ကိစ္စဖြေရှင်းလို့မှ မရတာကိုး။ ရာသီဥတုကလည်း အေးခဲ့လို့ပါ။

ဒီလိုအချိန်တွေကို အဖေကတော့ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နဲ့ပဲ အရက်လေးထိုင်သောက်နေတတ်ပါတယ်။ ငါ့အဖေက အရက်အလွန်အကျွံသောက်တတ်တဲ့သူတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ့ဂမ်းကွဲအစ်ကို တွမ်ရဲ့ စကားအရတော့ အဖေက သူ့မိန်းမမိသားစုနဲ့ နေရတဲ့အချိန်ဆို စိတ်ရှုပ်လွန်းလို့ အမူးကိုချတတ်တယ်တဲ့လေ။ ငါ့အဖေလည်း အိုဟိုင်းယိုးမှာရှိတဲ့ သူ့မိသားစုနဲ့ အားလပ်ရက်ကို ကုန်ဆုံးချင်မယ် ထင်ပါတယ်။ အဲ့ဒီလိုသာဆို သူက အဘိုးရဲ့ ပြဿနာတွေကို ထိုင်နားထောင်နေစရာမလိုတော့ဘူးပေါ့။ သူက ငါ့အဘိုး၊ သူ့ယောက္ခထီးကို သိပ်သဘောမကျပေမဲ့ ဘာမှတော့ ထွေထွေထူးထူး ဂင်ပြောလေ့မရှိပါဘူး။ အားလပ်ရက်ပြီးလို့ အိမ်ပြန်လာရင်တော့ ကားပေါ်မှာ စကားတခွန်းမှ မပြောတဲ့အထိ အဖေက ငြိမ်နေတတ်ပါတယ်။

ဆိုတော့ကာ ညနေခင်းလောက်ဆို ငါ့အဘိုးက မူးနေတတ်ပြီလေ။ အဖေရယ်၊ ငါ့အစ်ကိုကြီးရယ်နဲ့ သူ့ကို စိတ်ဆိုးမနေတဲ့ ဂမ်းကွဲမောင်နှမတွေအချို့ပေါင်းပြီး ကားပေါ်တင်ပေးရတာပေါ့။ ငါက အမြဲ သူတို့ကို တံခါးဖွင့်ပေးနေကြပါ။ အဘိုးက တော်တော်လေး ဂပါတယ်။

ငါ့အစ်ကိုကြီးနဲ့ ငါတို့ အဘိုးကိုတခါက အငြိမ်းစားရိပ်သာဆီ ပြန်လိုက်ပို့ပေးဖူးပါတယ်။ အစ်ကိုနဲ့ အဘိုးနဲ့က အတည့်ဆုံးပါပဲ။ အဘိုးက အမေ့အကြောင်း ဒါမှမဟုတ် ငါ့အစ်မအကြောင်း ပြောတာတောင်မှ အစ်ကိုကြီးက

တော်ရုံဆို ပြန်ခံငြင်းမနေတတ်ဘူးလေ။ အဲ့ဒီနေ့က နှင်းတွေကျပြီး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတာပါပဲ။ အဘိုးက စိတ်ကြည်လင်နေတော့ အရင်ကမပြောဘူးတဲ့ စကားမျိုး ပြောခဲ့ပါတယ်။

သူပြောတာက သူ့အသက် ၁၆ နှစ်တုန်းက သူ့အဖေဆုံးပါးသွားတဲ့အတွက် သူက မိသားစုကိုထောက်ပံ့ဖို့ အလုပ်ထွက်လုပ်ခဲ့ရပါတယ်တဲ့။ သူက နေ့စဉ် ၃ မိုင်လောက် ခရီးကို ခြေလျင်လျှောက်ပြီး အလုပ်ကလေးများ ရမလားမျှော်လင့်ချက်နဲ့ သွားခဲ့ရပါတယ်။ အေးကလည်း အေးလို့ပေါ့။ သူ ဘယ်လောက် ဗိုက်ဟောင်းလောင်း ဖြစ်နေပါစေ၊ သူ့မိသားစုကိုတော့ ဗိုက်ပြည့်အောင် ကျွေးဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။ ငါတို့ကတော့ သူ့ထက်ကံကောင်းတော့ ဒီလိုအရာတွေ မကြုံတွေ့ခဲ့ရဘူးပေါ့လေ။ နောက်တော့ သူ့အမေအကြောင်း၊ သမီးတွေအကြောင်းနဲ့ အဒေါ် ဟယ်လန့်အကြောင်းတွေပါ ရောက်တတ်ရာရာ ပြောခဲ့ပါတယ်။

" မင်းတို့အမေ ငါ့အပေါ် ဘယ်လို စိတ်ထားတယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်။ ဟယ်လန့်ရဲ့ စိတ်ထားကိုလည်း ငါသိတာပေါ့။ တနေ့တုန်းကပေါ့၊ ငါ သစ်စက်ကို အလုပ်ကလေးများ ရှိမလားလို့ သွားခဲ့ဖူးတယ်။ အလုပ်ကလည်း မရှိတော့ ငါ အိမ်ကိုခြေလျင်ပြန်လာတာ မနက် ၂ နာရီကြီးရှိရောပေါ့။ မင်းတို့ အဘွားက သမီး၂ ယောက်ရဲ့ လစဉ်အကဲဖြတ်မှတ်တမ်းကို ပြတယ်လေ။ သူတို့ ၂ယောက်လုံး အဆင့်က C တဲ့။ ငါတော်တော့်ကို စိတ်ဆိုးလွန်းလို့ သူတို့အခန်းထဲသွားပြီး ဆူပစ်လိုက်တာပေါ့။ သူတို့ခမျာလည်း ရှိုက်ကြီးတင်နဲ့ ငိုကြတယ်။ ပြီးတော့ ငါ သူတို့ကို အကဲဖြတ်မှတ်တမ်း ပေးပြီး နောက် ဒါမျိုး မဖြစ်စေနဲ့လို့ ပြောလိုက်တယ်။ မင်းအမေလည်း ပြောဖူးမှာပါ။ သူတို့ တခါမှ စာမေးပွဲ မကျတော့ဘူးလေ။ ငါ သူတို့ ၂ ယောက်လုံးကို ကောလိပ်ပို့ပေးချင်ခဲ့တာပေါ့။ ဟယ်လန်လည်း ငါ့ခံစားချက်ကို နားလည်မယ်ထင်ပါတယ်။ မင်းအမေကတော့ ငါ့ကို နားလည်ပေးပါတယ်။ သူက မိန်းမကောင်းလေးပါ။ ဒီလိုအမေမျိုးရှိတာ မင်းတို့ ဂုဏ်ယူသင့်တယ်။ "

ငါ အမေ့ကို အဘိုးရဲ့ စကားတွေ ပြန်ပြောပြတော့ သူစိတ်မကောင်းပါဘူး။ အဘိုးက သူ့ကို ဒီလိုစကားတွေ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ဘယ်တုန်းကမှ မပြောခဲ့ဘူးလေ။ သူမင်္ဂလာဆောင်တဲ့နေ့က လက်ချိတ်ပြီး လမ်းလျှောက်တဲ့အခါတုန်းကတောင် ဆိတ်ဆိတ်နေခဲ့တာပါ။

ဒီနှစ် ကျေးဇူးတော်နေ့က ထူးခြားပါတယ်။ ငါတို့ အမျိုးတွေ အားလုံးစုပြီး ငါ့အစ်ကိုကြီး ဘောလုံးကန်တာ ကြည့်ခဲ့ကြတယ်လေ။ ရှိသမျှလူအားလုံး တီဗီရှေ့မှာ ဝိုင်းလို့ပါ။ ဘောလုံးပွဲ တခါမှ မကြည့်ဖူးတဲ့ ငါ့အဘွားလေး အပါအဝင်ပေါ့။ အစ်ကိုကြီး ဘောလုံးကစားနေတာကို ဝိုင်းကြည့်နေကြတဲ့ သူတို့မျက်နှာကို ငါမေ့နိုင်မယ်မထင်ဘူး။ ငါ့ဝမ်းကွဲအစ်ကိုတယောက်က ဓါတ်ဆီဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်တယ်လေ။ နောက်တယောက်က အလုပ်မှာ မတော်တဆမှုကြောင့် လက်ကျိုးသွားပြီး နားနေရတာ ၂ နှစ်လောက်ရှိပါပြီ။ နောက်ထပ်တယောက်ကတော့ ကောလိပ်တက်ဖို့ ပြင်နေတာ ၇ နှစ်လောက်ရှိရောပေါ့။ အဖေကတော့ သူတို့က ငါ့အစ်ကိုကြီးကို မနာလိုဖြစ်နေကြတယ်လို့ပြောပါတယ်။ အစ်ကိုကြီးက သူတို့အထဲမှာ အအောင်မြင်ဆုံး ဖြစ်နေတာ မဟုတ်ပါလား။

ဒါပေမယ့် အစ်ကိုကြီး ဘောလုံးကို သေချာတဖက်ဂိုးဆီ ဆွဲသွားတာ

တွေ့လိုက်ရတော့ အားလုံးက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲကို အားပေးကြပါတယ်။ တချက်တချက် အစ်ကိုကြီး အားပြင်းပြင်းနဲ့ ကန်ချက်တွေတွေ့လိုက်တိုင်း ငါတို့ကြည့်ပြီးသားဖြစ်ပေမဲ့လို့ အားလုံးနဲ့လိုက်ပြီး ညာသံပေးလို့ အားပေးကြပါတယ်။ ငါ အဖေ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ သူ ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်နေတာပေါ့။ အမေလည်း အတူတူပါပဲ။
ဒါပေမယ့် သူ့ကြည့်ရတာ အစ်ကိုကြီး အထိနာသွားမှာ စိုးရိမ်နေတဲ့ပုံနဲ့ပါ။ ဗီဒီယိုက သူကြည့်ပြီးသားဖြစ်ပြီး အစ်ကိုကြီး အထိမနာခဲ့မှန်း သိပေမဲ့လည်းပေါ့။ အဘွားလေး၊ ဝမ်းကွဲမောင်နှမတွေနဲ့ ငါ့အစ်မတောင် ဗီဒီယိုကြည့်ပြီး ပြုံးနေကြပါတယ်။ မပြုံးနေတဲ့သူ ၂ ယောက်ရှိပါတယ်။ ငါနဲ့ အဘိုးနဲ့ပါပဲ။ အဘိုးက မျက်ရည်တွေကျနေတာပါ။

သူတိတ်တိတ်လေး ငိုနေတာပေါ့။ ငါပဲ သတိထားမိလိုက်တယ် ထင်ပါတယ်။ ငါလည်း အဘိုး ငယ်ငယ်တုန်းက အမေတို့ ညီအစ်မ ၂ ယောက်အခန်းထဲဝင်ပြီး အဆင့်တွေကျလို့ ဆူတဲ့အကြောင်း တဆက်တည်း စဉ်းစားမိပါတယ်။ အခုတော့ ငါတို့တွေကို ကြည့်ပြီး သူ့လို သစ်စက်ရုံမှာ အလုပ်မလုပ်လုပ်ရတာတွေးပြီး ဝမ်းသာလို့ မျက်ရည်ကျနေတယ် ထင်ပါတယ်။

ငါ အဘိုးနေရာကနေ တွေးကြည့်ပါတယ်။ ကိုယ့်ကလေးကို ကောလိပ်မပို့ပဲ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ထားတာ ဆုံးဖြတ်ချက်အမှန်လား။ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ့်သမီးလေးကို အနားမှာထားပြီး ကိုယ့်ထက်ကောင်းမွန်တဲ့ ဘဝတခုရအောင် ပျိုးထောင်တာက ပိုကောင်းသလား။ ငါ မစဉ်းစားတတ်တော့ပါဘူး။ တိုးတိုးလေးနေပြီးတော့ပဲ သူ့ကို ကြည့်နေလိုက်ပါတော့တယ်။

ဗီဒီယိုကြည့်ပြီးတော့ ညစာလည်း ပြင်ပြီးပြီလေ။ ညစာမစားခင် အားလုံးက ဒီနှစ် ဘာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆိုတာ ပြောကြတာပေါ့။ အားလုံးကတော့ ငါ့အစ်ကိုအကြောင်း၊ ကလေးတွေအကြောင်း၊ မိသားစု ဒါမှမဟုတ် ဘုရားသခင် အကြောင်း ပြောကြပါတယ်။ ငါ့အလှည့်ရောက်လာတော့ ဒီနှစ်မှာ ငါ့ကိုလည်း လူကြီးတွေနဲ့ တန်းတူ ထိုင်စားခွင့်ရပြီဆိုတော့ ဘာပြောရမလဲ တော်တော် စဉ်းစားလိုက်ရပါတယ်။

" ကျွန်တော်ကတော့ အစ်ကိုကြီး ရဲ့ ဘောလုံးကစားတဲ့ ဗီဒီယိုကို ကြည့်နေရလို့ ဘယ်သူမှညရန်ဖြစ်ဖို့ အချိန်မရှိတော့တာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"
လို့ပြောလိုက်တော့ စားပွဲက လူကြီးတွေက ရှက်ကိုး ရှက်ကန်းတွေ ဖြစ်ကုန်ကြတာပေါ့။
အဖေကတော့ ငါပြောတာကို ထောက်ခံတဲ့ ပုံနဲ့ လှမ်းကြည့်နေပါတယ်။ ဘာမှတော့ ဝင်မပြောပါဘူး။ အမေကတော့ အဖေ တခုခု ထပြောမှာစိုးလို့ လန့်နေပုံပါပဲ။ ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်ဝင်ငိုတတ်တဲ့ အဘွားလေးက ထပြောတယ်။

" ဘုရားသခင် ကောင်းချီးပေးပါစေ၊ အေမင်"

ငါတို့ ပြန်ခါနီးတော့ အဘိုးဖက်ပြီး ပါးကိုနမ်းခဲ့ပါသေးတယ်။ သူက လက်ဖဝါးနဲ့ ပါးကို ပွတ်ပြီး ငါ့ကို မကြိုက်တဲ့အကြည့်နဲ့ ပြန်ကြည့်တာပေါ့။ သူက မိသားစုထဲက ယောကျ်ားလေးတွေနဲ့ လက်ပွန်းတတီးမနေ တတ်ဘူးလေ။ ငါကတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်

အဘိုးကို နမ်းခဲ့ရတာ ကျေနပ်ပါတယ်။ သူ ဘယ်အချိန် ဆုံးပါးသွားမလဲ မသိနိုင်ဘူးမဟုတ်လား။ အဒေါ် ဟယ်လန့်ကိုဆို ငါဘယ်တော့မှ နှုတ်ဆက်အနမ်းလေး ပေးခွင့်မရှိတော့ဘူးလေ။

ချစ်ခြင်းများစွာဖြင့် ။
ချာလီ။ ။

ဒီဇင်လာ ၇ရက် ၊ ၁၉၉၁ ခုနှစ်။

သူငယ်ချင်းလေးရေ။ ။

မင်း ' လျှို့ဝှက်ဆန်တာ' ဆိုတဲ့ ကစားနည်း ဆော့ဖူးလား။ မင်းက မဲနှိုက်ပြီး ကျတဲ့ သူငယ်ချင်းအတွက် ခရစ်စမတ်အတွက် လက်ဆောင်တွေ ဝယ်ပေးရတာမျိုးလေ။ လက်ဆောင်တွေကိုတော့ သူတို့ မသိခင် ထားပေးထားရတာပေါ့။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ဘယ်သူက ဘယ်သူ့ကို လက်ဆောင်ပေးနေတယ်ဆိုတာ ဖော်ထုတ်ပြီး နောက်ဆုံး လက်ဆောင်တခုကို ပါတီမှာ ထပ် ပေးရပါတယ်။

ဆမ်က သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ ၃ နှစ်လောက်ကတည်းက ကစားလာတာပါ။ အခုတော့ သူ နှစ်တိုင်း လုပ်နေကြဖြစ်လာတာပေါ့။ နောက်ဆုံး ပါတီက အမြဲတမ်း ရင်အခုန်ရဆုံးနဲ့ စိတ်အလှုပ်ရှားရဆုံးပါပဲ။ ဒီနှစ်တော့ ကျောင်းမပိတ်ခင် နောက်ဆုံးညမှာ ပါတီ ကျင်းပခဲ့တယ်လေ။

ငါ့နာမည်ကို ဘယ်သူရလဲတော့မသိဘူး။ ငါကတော့ ပက်ထရစ်ကို မဲပေါက်ပါတယ်။ ငါ သူ့ကို မဲပေါက်တာ ဝမ်းသာပါတယ်။ သူနဲ့ Shop Class မှာ မတွေ့ရတာကြာပါပြီ။ အခုတော့ ငါ သူ့အတွက် ဘာလက်ဆောင်ပေးရမလဲ စဉ်းစားနေတာပေါ့။

ပထမဆုံး လက်ဆောင်က သီချင်းခွေတခုပါ။ ငါ ကိုယ်တိုင် သေချာ ရွေးချယ်ပြီး စုထည့်ထားတဲ့ အခွေလေးပေါ့။ တိပ်ခွေရဲ့ ခေါင်းစဉ်ကိုတော့ ' ဆောင်းတရာသီ' လို့ပေးထားတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ အခွေကာဗာကိုတော့ ဆေးမခြယ်တော့ပါဘူး။ ဒီအထဲမှာ ပက်ထရစ်အကြိုက် Village People တို့ Blondie တို့ရဲ့ သီချင်းတွေလည်း ထည့်ထားပါတယ်။ ဆမ်နဲ့ ပက်ထရစ် ၂ယောက်လုံး ကြိုက်တဲ့ Nirvana ရဲ့ Smells Like Teen Spirit လည်း ပါတာပေါ့။ နောက်တခြမ်းမှာတော့ငါ့ အကြိုက်ဆုံးသီချင်းတွေပေါ့။

သီချင်းတွေက
the Smiths ရဲ့ Asleep
Ride ရဲ့ Vapour Trail
Simon and Garfunkel ရဲ့Scarborough Fair
Procol Harum ရဲ့ A Whiter Shade of Pale
Nick Drakeရဲ့ Time of No Reply
the Beatles ရဲ့ Dear Prudence
Suzanne Vega ရဲ့ Gypsy
the Moody Blues ရဲ့ Nights in White Stain

Smashing Pumpkins ရဲ့ Daydream
Genesis ရဲ့ Dusk
Ubleb ရဲ့ MLK
the Beatles ရဲ့ Blackbird
Fleetwood Mac ရဲ့Landslide
နဲ့ နောက်ဆုံးကတော့
the Smiths အဖွဲ့ရဲ့ Asleep ပါပဲ။ (နောက်တခါပေါ့။)

ငါ သီချင်းခွေလုပ်ဖို့ တညလုံးလုပ်နေခဲ့တာပေါ့။ ပက်ထရစ် သဘောကျလိမ့်မယ်လို့လည်း မျှော်လင့်ပါတယ်။ တိပ်ခွေရဲ့ ဒုတိယဘက်ကို ငါက သူကားမောင်းနေချိန်၊ ဝမ်းနည်းနေချိန်လိုမျိုး အခါတွေမှာ နားထောင်နိုင်အောင် ရွေးပေးထားတာပါ။ ငါ့အကြိုက်တွေချည်းပဲလေ။ သူ့အတွက်လည်း အကြိုက်တွေ့မယ်လို့ ငါထင်ပါတယ်။

တိပ်ခွေလေးပြင်ပြီးတော့ ဒီတိပ်ခွေလေးက ပျော်ရွှင်မှု၊ ဝမ်းသာမှုတွေ နဲ့ ခံစားချက်တွေ၊ အမှတ်တရတွေ အားလုံး ပါဝင်နေတယ်လို့ ငါ ခံစားမိပါတယ်။ နောက်ပြီး လူတွေ ဘယ်လောက် ဒီသီချင်းကို ကြိုက်ကြကြောင်း၊ ဒီသီချင်းလေးတွေကြောင့် လူတွေ ဘယ်လို ဝမ်းနည်းမှုတွေကနေ လွတ်မြောက်ခဲ့ကြကြောင်း တွေးမိပါသေးတယ်။ ငါလည်း ဒီလို သီချင်းမျိုးလေးတွေ ရေးနိုင်ရင်ကောင်းမှာပဲ။ ငါသာ ဒီလိုသီချင်းမျိုး ၁ ပုဒ်လောက်ပဲ ရေးခဲ့မယ်ဆိုရင် ငါတော်တော် ဂုဏ်ယူမိမှာပါပဲ။ သီချင်းရေးတတ်တဲ့သူတွေလည်း ပျော်ရွှင်ကြပါစေလို့ ဆုတောင်းတယ်။ သူတို့သီချင်းတေွက ငါ့ကို ပျော်ရွှင်စေတယ်လေ။

ငါယာဉ်မောင်းလိုင်စင် အရမ်းဖြေချင်နေပါပြီ။ မကြာခင်ပေါ့။ စကားမစပ် ငါ မင်းကို ဘီလ့်အကြောင်း မပြောတာကြာပြီနော်။ သိပ်တော့လည်း သူ့အကြောင်း ပြောစရာမရှိပါဘူး။ သူက ငါ့ကို စာအုပ်တွေ ဖတ်ဖို့ချည်း ပေးတတ်ပါတယ်။ ငါ ဖတ်ပြီးရင်လည်း ငါ့ကို စာအုပ်တွေရဲ့ အတွေးအမြင်တွေ အကြောင်း စာစီစာကုံးရေးခိုင်းတယ်လေ။ ငါလည်း ရေးပါတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့လက ငါ The Great Gatsby နဲ့ A Separate Peace ၂ အုပ်ဖတ်ခဲ့ပါတယ်။ ဘီလ်ပေးတဲ့စာအုပ်တွေက ပေးခဲ့ ခံစားချက်တွေကလည်း အခု ငါကိုင်ထားတဲ့ တိပ်ခွေလေးလိုပါပဲ။ ငါ အခုတော့ အားလုံးကို သဘောကျေနတတ်ပါပြီ။

ချစ်ခြင်းများစွာဖြင့်။
ချာလီ။ ။

ဒီဇင်ဘာလ ၁၁ ရက်၊ ၁၉၉၁ ခုနှစ်။

သူငယ်ချင်းလေးရေ။ ။

ပက်ထရစ်က ငါ့တိပ်ခွေကို ကြိုက်တယ်တဲ့။ ငါက သူ့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ဆန်တာဆိုတာ သူရိပ်မိတယ် ထင်ပါတယ်။ ငါတယောက်ပဲ ဒီလို တိပ်ခွေပေးမယ်ဆိုတာနဲ့ ငါ့လက်ရေးကိုလည်း သူသိတယ်လေ။ ငါ ဒီလိုမှန်းသိရင် ဒီတိပ်ခွေကို နောက်ဆုံးမှ

ပေးပါတယ်။ သေချာ မစဉ်းစားခဲ့မိဘူးလေ။

ပက်ထရစ်အတွက် ဒုတိယလက်ဆောင်ကိုတော့ "သံလိုက် ကဗျာစပ်ဖူး" လေးကို ရွေးချယ်ထားပါတယ်။ မင်း " သံလိုက် ကဗျာစပ်ဖူး" ဆိုတာကြားဖူးလား။ သူက သံလိုက်ပေါ်မှာ ရေးထားတဲ့ စာလုံးလေးတွေနဲ့ စာကြောင်းစပ်ပြီး ဆော့ရတဲ့ ကစားနည်းမျိုးပါ။ မင်း မနက်စာ ပြင်နေရင်းနဲ့ ဆော့လို့ရတာပေါ့။ သိပ် ပျော်စရာကောင်းတဲ့ ကစားနည်းလေးပါပဲ။

ငါ့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ဆန်တာ ဆီက ရတဲ့ လက်ဆောင်က သိပ်တော့ မထူးခြားပါဘူး။ ငါ့အတွက်လက်ဆောင်က ခြေစွပ်တဲ့လေ။ နည်းနည်းတောင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသွားတယ်။ မဟုတ်မှလွဲရော ငါ့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ဆန်တာက မေရီ အဲလိဇဘက် ပဲဖြစ်ရမယ်။

ချစ်ခြင်းများစွာဖြင့်။
ချာလီ။ ။

ဒီဇင်ဘာလ ၁၉ရက်၊ ၁၉၉၁ ခုနှစ်။
သူငယ်ချင်းလေးရေ။ ။

ငါ အခုတော့ ခြေစွပ် ရယ်၊ နက်တိုင်၊ ရှပ်အင်္ကျီအဖြူတထည်၊ ရှူးဖိနပ်နဲ့ ခါးပတ်ဟောင်းတခု လက်ဆောင်ရပြီးပြီလေ။ နောက်ဆုံး လက်ဆောင်ကတော့ ကုတ်အင်္ကျီပဲထင်ပါတယ်။ ဝတ်စုံတစုံပြည့်ဖို့ သူပဲ လိုတော့တာကိုး။ ငါ့ကိုပေးတဲ့လက်ဆောင်တွေနဲ့အတူ ပါတီကို ဒါတွေအကုန်ဝတ်လာဖို့ စာတစောင်ပါသေးတယ်။ တခုခုတော့ အကြောင်းထူးပါစေလို့ မျှော်လင့်ရတာပါပဲ။

သတင်းကောင်းကတော့ ငါ့လက်ဆောင်တွေ အားလုံးကို ပက်ထရစ်က သဘောကျတယ်ဆိုတာပါ။ ငါ့ရဲ့ တတိယလက်ဆောင်က ရေဆေးပန်းချီ ဆေးတချို့နဲ့ ပန်းချီဆွဲ စက္ကူတွေလေ။ သူ မသုံးပေမဲ့ ဒီလို လက်ဆောင်မျိုး ရတာ သဘောကျလိမ့်မယ်လို့ ငါထင်ပါတယ်။ စတုတ္ထလက်ဆောင်ကတော့ ဘာဂျာလေးနဲ့ ဘယ်လိုအသုံးပြုရမလဲဆိုတဲ့ စာအုပ်လေးပေါ့။

သူ ဒီတခုကိုလည်း ရှေ့က လက်ဆောင်တွေကို ဘဘောကျလောက်မှာပါ။ ငါကတော့ လူတိုင်းမှာ ပန်းချီဆေးလေးတွေ၊ သံလိုက် ကဗျာစပ်ဖူးနဲ့ ဘာဂျာလေး ရှိသင့်တယ်ထင်တာပဲ။

ငါ့ရဲ့ ပါတီပွဲမတိုင်ခင်လက်ဆောင်ကတော့ ဆန်ဖရန်စစ္စကို က ဟာဗေးမစ် လို့ခေါ်တဲ့ လိင်တူချစ်သူ အကြောင်းရေးထားတဲ့ ' The Mayor of Castro Street' စာအုပ်လေးပါ။ ပက်ထရစ်က လိင်တူကြိုက်တတ်တဲ့သူမှန်းသိတုန်းက ဘာမှန်းေသချာမသိလို့ ငါ စာကြည့်တိုက်သွားပြီး နည်းနည်း လိင်တူချစ်သူတွေအကြောင်း စာအုပ်ရှာဖတ်ခဲ့တုန်းက ဒီ ဟာဗေးမစ် ဆိုတဲ့ လူအကြောင်း မှတ်တမ်း ရုပ်ရှင်ကို ရှာတွေ့ခဲ့ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ ရုပ်ရှင်ကိုရှာကြည့်ပေမဲ့ သူ့အကြောင်းရေးထားတဲ့ စာအုပ်ပဲ ရခဲ့တာပေါ့။

ငါကိုယ်တိုင်တော့ မဖတ်ကြည့်ရသေးပေမဲ့ စာအုပ်ပေါ်က အညွှန်းကတော့ အတော်ကောင်းမဲ့ပုံပါပဲ။ ဒီစာအုပ်လေးက ပက်ထရစ်ကို အားပေးနိုင်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။ ငါကတော့ သူ့ကို ဒီစာအုပ်လေး လက်ဆောင်ပေးဖို့ မစောင့်နိုင်တော့ပါဘူး။ ဒါနဲ့ ငါလည်း ကျောင်းမှာ နောက်ဆုံးစာမေးပွဲ ဖြေနေရတော့ နည်းနည်း အလုပ်များနေပါတယ်။ မင်းလည်း ဒီအကြောင်း စိတ်ဝင်းစားမယ်မထင်လို့ မပြောတော့ဘူးနော်။ တကယ်ကိုလည်း စာမေးပွဲတွေအကြောင်းထက် အားလပ်ရက်တွေအကြောင်းကမှ ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းပါတယ်လေ။

ချစ်ခြင်းများစွာဖြင့်။
ချာလီ။ ။

ဒီဇင်ဘာလ ၂၁ ရက်၊ ၁၉၉၁ ခုနှစ်။
သူငယ်ချင်းလေးရေ။ ။

ဝိုး၊ ငါ မင်းကို ဖြစ်နိုင်ရင် ပုံဆွဲပြီးပြလိုက်ချင်တယ်။ ငါတို့တွေ ဆမ်နဲ့ ပက်ထရစ်တို့ အိမ်မှာရောက်နေကြတာပေါ့။ တော်တော် ချမ်းသာတဲ့ အိမ်ပါပဲ။ ကျယ်ဝန်းပြီး သန့်ပြန့်နေတာပဲလေ။ နောက်တော့ ငါတို့ အချင်းချင်း လက်ဆောင်တွေ အပြန်အလှန် လဲလှယ်ကြပါတယ်။ အပြင်ဘက်က မီးအလင်းရောင်တွေနဲ့ နှင်းတွေကျတာကို ကြည့်ရတာ ငါတို့က တခြားကမ္ဘာမှာ ရောက်နေသလို ခံစားရစေပါတယ်။ ပိုကောင်းတဲ့ ကမ္ဘာတခုပေါ့။

ငါ ပထမဆုံး ဆမ်နဲ့ ပက်ထရစ်တို့ရဲ့ မိဘတွေနဲ့ တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။ သူတို့က သဘောကောင်းကြပါတယ်။ ဆမ့်ရဲ့ အမေက သူ့ကိုပဲ လှပြီး ဟာသဉာဏ်လည်းရှိပါတယ်။ ဆမ်ကတော့ သူ့အမေက ငယ်ငယ်တုန်းက ရုပ်ရှင်မင်းသမီး လုပ်ခဲ့တယ်တဲ့လေ။ ပက်ထရစ်ရဲ့ အဖေကတော့ အရပ်ရှည်ရှည်၊ ဖော်ဖော်ရွေရွေနဲ့ပါ။ ဟင်းချက်လည်း တော်ပါတယ်။ သူငယ်ချင်းတော်တော်များများရဲ့ မိဘတွေနဲ့ တွေ့တိုင်း နည်းနည်း ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်ရပေမဲ့လို့ ဆမ်နဲ့ ပက်ထရစ်တို့ မိဘကတော့ ငါ့ကို နွေးထွေးစေပါတယ်။ အားလုံး ညစာစားပြီးတော့ သူတို့မိဘတွေက ကလေးတွေအတွက်ပဲ သီးသန့် ပါတီပွဲကျင်းပလို့ရအောင် ရှောင်ပေးတယ်လေ။ ငါတို့ ဘာလုပ်နေလဲ လာကြည့်တာမျိုးတောင်မရှိဘူး။ ကိုယ့်အိမ် ကိုယ့်ရာ ရောက်နေတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ငါတို့ ကောဇောကြီးတခုခင်းပြီး ကစားနည်းတွေ ဆော့ခဲ့ကြပါတယ်။

ငါက ပက်ထရစ်ရဲ့ လျှို့ဝှက်ဆန်တာဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလိုက်တဲ့အခါမှာ အားလုံးက ရယ်ကြပါတယ်။ သူတို့ သိပြီးသားတဲ့လေ။ ပက်ထရစ်ကတော့ ငါ့အတွက် အံ့ဩပြနေပါသေးတယ်။ နောက်တော့ သူတို့က ငါ့ရဲ့ နောက်ဆုံးလက်ဆောင်အကြောင်းမေးကြပါတယ်။ ငါ့ရဲ့နောက်ဆုံးလက်ဆောင်က ကဗျာတပုဒ်ပါ။ ဒီကဗျာလေးက မိုက်ကယ် ငါ့ကို ကူးပေးခဲ့တဲ့ ကဗျာလေးပါ။ ဘယ်သူရေးမှန်းတော့ မသိပေမဲ့ ငါ အခါပေါင်း မရေနိုင်အောင် ဖတ်ဖူးပါတယ်။ ဒီကဗျာလေးက သင်ရိုးညွှန်းတမ်းထဲမှာ ပါဖူးလား၊ ကဗျာဆရာက အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ ဆိုတာ ငါ မသိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကဗျာဆရာ ဘယ်သူလဲဆိုတာတော့ ငါ သိချင်မိပါတယ်။ သူရော အဆင်ပြေနေပါရဲ့လား။

ပြီးတော့ အားလုံးက ငါ့ကို ကဗျာ ထဖတ်ပြဖို့ ပြောကြတာပေါ့။ ငါတို့အားလုံးက တကယ့် လူကြီးတွေလိုမျိုး ဘရန်ဒီ သောက်နေကြတာဆိုတော့ ငါ ထဖတ်ပြဖို့ သိပ်မရှက်မိပါဘူး။ ဘရန်ဒီက ငါ့ကို နွေးထွေးစေတယ်လေ။ ငါ ထမဖတ်ခင် အားလုံးကို ဒီကဗျာဆရာရဲ့ နာမည်လေးများ သိရင်ပြောကြပါလို့ တောင်းဆိုလိုက်ပါသေးတယ်။

ငါ ကဗျာဖတ်ပြီးတော့ အားလုံးက ငြိမ်လို့ နေကြတယ်လေ။ စိတ်မကောင်းစရာ မျက်လုံးတွေနဲ့ တယောက်ကိုတယောက် ကြည့်လို့ပေါ့။ ဆမ်နဲ့ ပက်ထရစ်က ငါ့ကို ကြည့်နေကြပါတယ်။ ငါလည်း သူတို့ကို ပြန်ကြည့်လိုက်တာပေါ့ ။ သူတို့ ငါ ဘာကိုဆိုလိုလဲ သဘောပေါက်ပါတယ်။ ငါဘာကို ဆိုလိုလဲ ငါကိုယ်တိုင်တောင် မရေရာပေမဲ့ သူတို့ ငါ့ကို နားလည်ပါတယ်။ ဒါက သူငယ်ချင်းတွေကြားက နားလည်မှုပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

ပက်ထရစ်က အဲ့ဒီအချိန်မှာပဲ ငါပေးတဲ့ တိပ်ခွေလေးရဲ့ ဒုတိယဘက်ခြမ်းကိုဖွင့်ပြီး အားလုံးကို ဘရန်ဒီနောက်တခွက် လိုက်ငဲ့ပေးပြန်ပါတယ်။။ ငါတို့အားလုံး ဘရန်ဒီကြောင့် နည်းနည်းမူးနေတယ်ထင်ရပေမဲ့ ငါတို့စိတ်ထဲမှာတော့ မ မူးနေဘူးဆိုတာ ကိုယ်စီ ကိုယ်စီသိလျှက်ပါ။

သီချင်းဖွင့်ပြီး နားထောင်နေတုန်း မကြာခင်မှာ မေရီ အဲလိဇဘက်က မတ်တပ်ထရပ်လို့ ငါတချက်လှမ်း ကြည့်လိုက်တယ်။ သူက ကုတ်အကျႌတော့ မကိုင်ထားပါဘူး။ နောက်မှ သိလိုက်ရတာက သူက ငါ့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ဆန်တာ မဟုတ်ဘူးတဲ့လေ။ သူက ချက်မှာ နားကွင်းတပ်ထားတဲ့ တခြားကောင်မလေးတယောက်ရဲ့ လျှို့ဝှက်ဆန်တာပါ။ သူ့နာမည်ကတော့ အဲလစ်တဲ့။ သူက အဲလစ်ကို လက်သည်းဆိုးဆေး အနက်ရောင် လက်ဆောင်ပေးခဲ့ပါတယ်။ အဲလစ်ကြည့်ရတာလည်း သဘောကျတဲ့ပုံပါ။ ငါလည်း ငါ့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ဆန်တာက ဘယ်သူဖြစ်မလဲဆိုပြီး ဘေးဘီ ငေးကြည့်မိပါတယ်။ ဖြစ်နိုင်တာကတော့ ကုတ်အကျႌ ကိုင်ထားမဲ့သူပါပဲ။

နောက်ထပ်တယောက်အနေနဲ့ ဆမ်က ထပြီး ဘော့ ကို နေးတစ်အမေရိကန်သုံး ဆေးတံ ပေးလိုက်ပါတယ်။ ဘော့နဲ့တော့ တော်တော် လိုက်ဖက်သွားတာပေါ့။

နောက်ထပ် နောက်ထပ် ဘယ်သူက ဘယ်သူ့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ဆန်တာ ဆိုတာ တယောက်ပြီး တယောက် ဆက်ပြောကြပါတယ်။ ပစ္စည်းတွေလဲကြ၊ ဖက်ကြနဲ့ပေါ့။ ပက်ထရစ်ပဲ ကျန်တော့တဲ့အချိန်မှာ သူက

" အာလူးကြော် စားကြဦးမလား" ဆိုပြီး မီးဖိုချောင်ထဲ ဝင်သွားပါတယ်။ ခဏနေတော့ ပရင်ဂယ် တံဆိပ် အာလူးကြော်ဘူး ၃ဘူးနဲ့ ကုတ်အကျႌ တထည် လက်ကပိုက်လို့ ပြန်ထွက်လာပါရောလား။ ပြီးတော့ သူက ငါ့ဆီလာပြီး စာရေးဆရာတိုင်း ကုတ်အကျႌဝတ်ကြတယ်လို့ပြောပြီး ငါ့ကို လက်ဆောင်ပေးခဲ့ပါတယ်။

အဲ့ဒီတော့ ငါလည်း ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနဲ့ ကုတ်အကျႌကို ဝတ်လိုက်ပါတယ်။ ငါ ရေးတဲ့စာဆိုလို့ ဘီလ်ခိုင်းလို့ရေးရတဲ့ စာစီစာကုံးတွေလောက်ပဲ ရှိသေးတာ

မဟုတ်ပါလား။ ့က်ထရစ်ရဲ့ လက်ဆောင်က တကယ်ကောင်းပါတယ်။ အားလုံးကလည်း လက်ခုပ်တီး အားပေးကြပါတယ်။ ဆမ်နဲ့ ပက်ထရစ် ၂ယောက်လုံးကတော့ ငါ့ကြည့်ရတာ တကယ့်ခန်းငြားတယ်တဲ့လေ။ မေရီ အဲလိဇဘက်တောင် ပြုံးနေသေးတာပါ။ အဲ့ဒီအချိန်လေးက ငါ့ဘဂမှာ ငါ ကြည့်ကောင်းတယ်လို့ ခံစားရတဲ့ အချိန်လေးပါပဲ။ မင်း လည်းနားလည်မှာပါ။ မင်းမှန်ထဲကို ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ ဆံပင်ပုံစံက မင်းအကြိုက်ကွက်တိ ဖြစ်နေတဲ့ ခံစားချက်မျိုးလေးပေါ့။ ငါ့အနေနဲ့ ကိုယ်အလေးချိန်တွေ၊ ကြွက်သားရှိတာ၊ မရှိတာနဲ့ ဆံပင်ပုံစံကို သိပ်အလေးမထားပေမဲ့ ဒီလိုလေး ဆံပင်ပုံစံကျကျလေးရှိခဲ့မယ်ဆိုရင်တော့ အားလုံးက သဘောကျကြမှာလို့ ယုံကြည်ပါတယ်။

ကျန်တဲ့ ညနေခင်းအချိန်လေးကတော့ ပျော်စရာပါပဲ။ တချို့တွေကတော့ မိသားစုတွေနဲ့ ဖလော်ရီဒါ၊ အင်ဒီယားနားတို့လို နေရာတွေကို ပျော်ပွဲစားထွက်ဖို့ ပြန်သွားကြပေမဲ့ ကျန်တဲ့သူတွေကဆက်ပြီး လက်ဆောင်လဲကြပါတယ်။

ဘော့က ပက်ထရစ်ကို ခရစ်စမတ်ကတ်လေးနဲ့တွဲပြီး ဆေးခြောက်ထုပ်လေးတွေ လက်ဆောင်ပေးခဲ့ပါတယ်။ သေချာတောင် ထုပ်ပိုးလို့ပေါ့။ မေရီ အဲလိဇဘက်နဲ့ အဲလစ်က ဆမ့်ကို နားဆွဲလေးတွေ လက်ဆောင်ပေးကြသလို ဆမ်ကလည်း သူတို့ ၂ ယောက်ကို နားဆွဲလေးတွေ လက်ဆောင် ပြန်ပေးခဲ့ပါတယ်။ နားဆွဲပေးတာ မိန်းကလေးတွေနဲ့ ကိုယ်ပိုင် ထူးခြားမှုပဲလို့ ငါထင်မိပါတယ်။ ငါ့ကိုတော့ ဆမ်နဲ့ ပက်ထရစ်ကလွဲရင် ဘယ်သူမှ လက်ဆောင်မပေးကြပါဘူး။ ငါနည်းနည်းတော့ ဂမ်းနည်းမိပါတယ်။ ငါကလည်း သူတို့နဲ့ သိပ်မှ မရင်းနှီးခဲ့တာပဲ။ လက်ဆောင်မရတာ ဖြစ်တော့ ဖြစ်သင့်ပါတယ်လေ။ စိတ်မကောင်းတော့ နည်းနည်းဖြစ်မိတာပေါ့။

နောက် ငါ့အလှည့်ရောက်တော့ ငါ ဘော့ကို ဆပ်ပြာပူစီဖောင်း မှုတ်တံလေး လက်ဆောင်ပေးခဲ့ပါတယ်။

" အတိုင်းထက် အလွန်ပဲဟေ့" လို့ သူကပြောပါတယ်။ နောက်တော့ သူက ပါတီပြီးတဲ့အထိ တညလုံး ပူဖောင်းထိုင်မှုတ်နေတော့တာပါပဲ။

နောက်တယောက်က အဲလစ်ပါ။ ငါ သူ့ကို အန်း ရိုက်စ် (Anne Rice) ရဲ့ စာအုပ်တအုပ် လက်ဆောင်ပေးခဲ့ပါတယ်။ သူကိုယ်တိုင်လည်း အဲ့ဒီစာအုပ်အကြောင်း တဖွဖွပြောဖူးတာ သတိရလို့ပါ။ သူ ငါ့လက်ဆောင်ကို ကြည့်တဲ့ အကြည့်ကို ခန့်မှန်းပြီး သူဘယ်လောက် အန်း ရိုက်စ် ကို သဘောကျမှန်း သိနိုင်ပါတယ်။ သူဘယ်လောက် ဒီအကြောင်း ပြောမိမှန်း သူတောင်မှတ်မိမှာမဟုတ်ပေမဲ့ ငါတော့ အသေအချာကို သတိရနေပါတယ်။ နောက်တယောက်က မေရီ အဲလိဇဘက်ပေါ့။ သူ့ကိုတော့ ကတ် လေး တကာဒ်ထဲမှာ ၅ ဒေါ်လာညှပ်ပြီး ပေးခဲ့ပါတယ်။ ကတ်ထဲမှာ ရေးထားတာက ရိုးရိုးလေးပါ။ ' Punk Rocky မင်္ဂလာမဂ္ဂဇင်းကို ကာလာနှင့် ထုတ်နိုင်ရန် ' လို့ပေါ့။

သူက ငါ့ကို ရယ်ချင်ချင်နဲ့ ကြည့်လိုက်ပါတယ်။ ဆမ်နဲ့ ပက်ထရစ်က လွဲလို့ပေါ့။ သူတို့ကို ကြည့်ရတာ ငါ့အတွက် လက်ဆောင် မယူလာလို့ အားနေပုံပါပဲ။ လက်ဆောင်ရတာ၊ မရတာ ငါ့အတွက်အရေးမကြီးပါဘူးလေ။ မေရီ အဲလိဇဘက်က

ငါ့ကို ပြုံးကြည့်ရင်း ကျေးဇူးပါလို့ ပြောသွားပါတယ်။

နောက်ဆုံးကတော့ ဆမ်ပေါ့။ ငါ ဒီလက်ဆောင်လေး သူ့ကို ပေးချင်နေခဲ့တာ ကြာလှပြီ။ ငါ ဒီလက်ဆောင်ကို သူ့ကို စတွေ့ကတည်းက ဝယ်ထားတာလေ။ သူ့ကို အပြင်မှာ တွေ့တဲ့ အခါကိုပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ ငါ သူ့ရဲ့ ပုံစံအမှန်ကို စတွေ့တဲ့နေ့ကို ပြောတာပါ။ မင်း နားမရှုပ်သွားဖို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။ လက်ဆောင်လေးက ကတ်နဲ့ တွဲလို့ပေါ့။

ကတ်ထဲမှာတော့ ဒီလက်ဆောင်က ငါ့ကို အဒေါ်ဟယ်လန်ပေးခဲ့တာဖြစ်ပြီး ၄၅နှစ်သက်တမ်းရှိပြီဖြစ်တဲ့ the Beatles အဖွဲ့ရဲ့ Something သီချင်းလေးပါလို့ ရေးထားပါတယ်။ ငါ ဒီသီချင်းလေ့ူကို အမြဲတမ်း နားထောင်နေကြပါ။ ငယ်ငယ်တကတည်းက ဒီသီချင်းလေးနားထောင်ပြီးတော့ ကြီးလာရင် လုပ်ရမဲ့ အလုပ်တွေကို စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့တာပေါ့။ ငါက အိပ်ခန်းထဲက ပြတင်းပေါ်တေ◌့ပေါ်မှာ ငါ့ကိုယ်ငါ ပြန်ကြည့်ရင်းနဲ့ ဒီသီချင်းလေး ကို ထပ်ခါထပ်ခါ နားထောင်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ အဲ့ဒီကတည်းက ငါ ဒီသီချင်းလေးလို လှတဲ့ကောင်မလေးကိုများ အပြင်မှာတွေ့ခဲ့ရင် ဒီတိပ်ခွေကို လက်ဆောင်ပေးမယ်လို့ တွေးထားခဲ့တာပေါ့။ အပြင်ပိုင်းအလှကိုပဲ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ အရာရာ လှပနေတဲ့သူကို ဆိုလိုတာပါ။ အဲ့ဒီတော့ ငါ အခု ဆမ့်ကို ပေးလိုက်ပါပြီ။

ဆမ်က ငါ့ကို နူးနူးညံ့ညံ့လေး စိုက်ကြည့်ပြီး ဖက်ပါတယ်။ ငါလည်း သူ့ရဲ့ လက်မောင်းလေးတွေရဲ့ အထိအတွေ့ကို မျက်လုံးတွေမှိတ်လို့ ခံစားနေတာပေါ့။ ပြီးတော့ သူ ငါ့ပါးကိုနမ်းပြီး စကားတခွန်း တီးတိုးလေးပြောသွားတယ်။

" ငါ နင့်ကို ချစ်တယ်" တဲ့။

သူပြောတာ သူငယ်ချင်းတယောက်အနေနဲ့ဆိုတာ ငါနားလည်ပေမဲ့ ငါ ဂရုမစိုက်နိုင်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီလို စကားက အဒေါ် ဟယ်လန် ဆုံးပြီးနောက်ဆုံး တတိယအကြိမ်ကြားရတဲ့ စကာ◌းလေးမို့လိုပါ။ ပထမ ၂ ကြိမ်ကတော့ ငါ့အမေ့ဆီကပေါ့။

ဆမ်က ငါ့အတွက် လက်ဆောင်တခုပေးခဲ့ပါသေးတယ်။ ငါက သူပြောတဲ့ ' နင့်ကို ချစ်တယ်' ဆိုတဲ့ စကားက ငါ့အတွက် လက်ဆောင်လို့ ထင်ခဲ့ပေမဲ့ သူ ငါ့ကို တကယ်ကောင်းမွန်တ◌့ လက်ဆောင် ပေးခဲ့ပါတယ်။ ဆမ်နဲ့ ပက်ထရစ်က ဆိုင်တဆိုင်ထဲက လက်ဆောင်အတူတူဝယ်ကြတယ်ထင်ပါတယ်။ သူတို့ ၂ ယောက်လုံးသြော် လက်ဆောင်တွေက တံဆိပ်အတူတူပဲမို့ပါ။
သူက ငါ့ကို အိပ်ခန်းထဲခေါ်သွားပြီး မျက်စိမှိတ်ကာ မတ်တပ်ရပ်ခိုင်းထားတယ်လေ။
သူ့ရဲ့မှန်တင်ခုံရှေ့က ခေါင်းအုံးစွပ်နဲ့ အုပ်ထားတဲ့
ပစ္စည်းလေး ရှေ့မှာပေါ့။ သူ ခေါင်းအုံးစွပ်ကို ဖယ်လိုက်တော့ လက်ဆောင်လေးက ဖဲကြိုးအသစ်လေးနဲ့ ပတ်ထားတဲ့ လက်နှိပ်စက် အဟောင်းတလုံးပါ။ စက်ထဲမှာ စက္ကူလေးတောင်ညှပ်လို့။

အဲ့ဒီ စက္ကူလေးမှာ ရိုက်ထားတဲ့စာက ' ငါ့အကြောင်း တခါတလေ ရေးပေါ့ဟာ' တဲ့။ ငါလည်း သူ့ရှေ့မှာပဲ ပြန်ပြီး စာတကြောင်း ရိုက်ပေးလိုက်တယ်။

' ငါ ရေးမှာပါ' လို့။

ဆမ်ပေးတဲ့ လက်နှိပ်စက်လေးပါ်မှာ ဒီစာလုံးလေးတေွ ရေးလိုက်ရတာ ငါ ဝမ်းသာပါတယ်။ ငါတို့ သူ့အိပ်ခန်းထဲမှာ ခဏလောက် ထိုင်နေကြသေးပါတယ်။ သူကတော့ ပြုံးလို့ပါ။ ငါ လက်နှိပ်စက်ဆီသွားပြီး နောက်တကြောင်း ထပ်ရေးလိုက်တယ်။

' ငါ လည်း နင့် ကို ချစ် တယ် '

ဆမ်က စာရွက်ကို လှမ်းကြည့်ပြီးတော့ ငါ့ကိုမေးတယ်။

" ချာလီ ၊ နင် ကောင်မလေးတယောက်ကို နမ်းဖူးလားဟင်"
ငါ ခေါင်းခါလိုက်ပါတယ်။ ခဏ လောက်ကြာတဲ့အထိ အရာရာက တိတ်ဆိတ်နေတာပေါ့ ။

" နင်ငယ်ငယ်တုန်းကရော မနမ်း ဖူးဘူးလား"
ငါ ခေါင်းထပ်ခါလိုက်တော့ ဆမ် အရမ်း ဝမ်းနဉ်းသွားခဲ့ပါတယ်။

သူက နောက်ပြီးတော့ သူပထမဆုံး အနမ်းခံခဲ့ရတဲ့အကြောင်းကို ပြောပြပါတယ်။ သူ့ကို ပထမဆုံး နမ်းဖူးတာက သူ့အဖေရဲ့ သူငယ်ချင်းပါ။ သူ့အသက်က ၇ နှစ်ပဲရှိပါသေးတယ်။ သူ ဒီအကြောင်းကို မေရီ အဲလိဇဘက် ကိုပဲ ပြောပြဖူးပါတယ်။ ပက်ထရစ်ကိုတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ တနှစ်လောက်က ပြောပြခဲ့တာပေါ့။ ပြောရင်းနဲ့ ဆမ် မျက်ရည်တွေကျလာပါတော့တယ်။ နောက်ထပ် သူက ငါဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်မဲ့ စကားတခွန်းပြောခဲ့ပါတယ်။

" ငါခရက် ကို့ ကြိုက်နေတာ နင်သိနေမှန်း ငါသိတယ်။ နောက်ပြီး ငါ့အပေါ်ခံစားချက်တွေ မထားဖို့ ပြောခဲ့တာလည်း ငါသိတယ်။ ငါတို့ ၂ ယောက်က မဖြစ်နိုင်ဖူးဆိုတာလည်း ငါပြောခဲ့တာဆိုပေမဲ့ ငါ အခု တမိနစ်လောက် ငါပြောထားခဲ့တာတွေကို မေ့ထားချင်တယ်။ နင်သိလား "
" အင်း"
" နင့်ကို နမ်းမဲ့သူဟာ နင့်ကိုချစ်တ◌့ သူပဲ ငါဖြစ်စေချင်တယ်။ နင် နားလည်လား "
"အင်း"

သူက အခုတော့ ခုနကထက် ပိုပြီး သည်းသည်းမဲမဲ ငိုနေပါပြီ။ ငါလည်း ငို နေတာပေါ့။ ဒီလိုစကားမျိုးတွေကြားပြီး ဘာတခုမှ ပြန်မလုပ်ပေးနိုင်တာ ငါ အရမ်း ဝမ်းနည်းရပါတယ်။

" ငါတကယ်ပဲ နင့်အတွက် အဆင်ပြေစေချင်တယ်"
" အင်းပါ"

နောက်တော့ သူ ငါ့ကို စနမ်းတော့တာပါပဲ။ သူ နမ်းတဲ့ အနမ်းက ငါ ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြန်မပြောရဲမဲ့ အနမ်းမျိုးပါ။ အဲ့ဒီအနမ်းက ငါ့ဘဝမှာ ဒီအချိန်လောက် မပျော်ခဲ့ဖူးဘူးဆိုတဲ့ ခံစားချက်မျိုး ပေးတဲ့ အနမ်းပါ။

" " တခါတုန်းက ကောင်လေးတယောက်ဟာ စာရွက်ဝါလေးပေါ်က မျဉ်းကြောင်း စိမ်းလေးတွေပေါ်မှာ ကဗျာတပုဒ်ရေးပြီး အဲ့ဒီ ကဗျာကို သူ့ခွေးလေးအမည်ဖြစ်တဲ့ ' ချော့စ်' လို့ ပေးခဲ့ပါသတဲ့။ နောက်ပြီး သူ့ဆရာက သူ့ကို အဆင့် ၁ နဲ့ ကြယ်လေးတွေ ပေးတဲ့အခါ သူ့အမေက မီးဖိုချောင် တံခါးပေါ်မှာ စာရွက်လေးကို ချိတ်ပြီး သူ့အဒေါ်ကို လှမ်းဖတ်ပြပါသတဲ့။

အဲ့ဒီနှစ်ထဲမှာပဲ ဖာသာ ထရေစီက ကလေးတွေအားလုံးကို တိရိစ္ဆာန်ရုံခေါ်သွားခဲ့တယ်။ ကလေးတွေက ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာ တလမ်းလုံး သီချင်းတွေဆိုလို့ပေါ့။ ပြီးတော့ သူ့ညီမလေးကလည်း လက်သေးသေးလေးတွေနဲ့ လောကကြီးထဲ ဝင်ရောက်လာပါတယ်တဲ့ကွယ်။ သူ့အဖေနဲ့ အမေက အကြင်နာတွေ အချင်းချင်းပေးနေကြသလို သူ့ကိုလည်း ဟောဟိုနားက ကောင်မလေးက ချစ်သူများနေ့လက်ဆောင်ကို X လေးတွေရေးကား မျဉ်းသားလို့ပေးခဲ့တော့ သူ့အဖေကို X က ဘာကိုဆိုလိုသလဲ မေးပါသတဲ့။ နောက်ပြီး သူ့အဖေက သူ့ကို ညတိုင်း အိပ်ရာဆီ ချီပြီး ခေါ်သွားတတ်ပါတယ်တဲ့ကွယ်။

တခါတုန်းက ကောင်လေးဟာ စာရွက်ဖြူလေးပေါ်က အပြာရောင်မျဉ်းကြောင်းတွေပေါ်မှာ ကဗျာတပုဒ်ရေးပြီး ' ဆောင်းဟေမန်' လို့ အမည်ပေးခဲ့ပါသတဲ့။ နောက်ပြီး သူ့ဆရာက သူ့ကို အဆင့် ၁ ပေးပေမဲ့ နောက်တခါ ပိုပြီး ရှင်းလင်းလင်းရေးဖို့ မှာလေတယ်။ သူ့အမေက မီးဖိုချောင်တံခါးကိုဆေးသုတ်ထားလို့ ဒီတခါတော့ စာရွက်လေးကိုမချိတ်တော့ဘူးတဲ့လေ။ သူငယ်ချင်းတွေက ဖာသာ ထရေစီဟာ စီးကရက်သောက်ပြီး ဖင်စီခံဖူးကို ခုံတန်းပေါ်မှာထားတတ်လွန်းလို့ ခုံတွေမှာ အပေါက်တွေတောင် ဖြစ်နေပြီလို့ သူ့ကို ပြောကြတယ်။ အဲ့ဒီနှစ်မှာပဲ သူ့ညီမလေးက သွားထိန်ကြိုးကြီးတပ်လို့ မျက်မှန်ကြီးတကားကားနဲ့ဖြစ်လာတယ်လေ။ ဟောဟိုနားက ကောင်မလေးကို ဆန်တာကလော့သွားကြည့်ဖို့ ခေါ်တော့ သူက ရယ်ပါသတဲ့။ သူငယ်ချင်းတွေကလည်း သူ့အဖေနဲ့အမေက အရမ်းကို အကြင်နာတွေ ပေးကြတယ်လို့ ဝိုင်းပြောကြပါတယ်။ သူ့အဖေကလည်း သူ့ကို အိပ်ရာဆီ မချီသွားတော့တဲ့အပြင် သူက ငိုပြီး ချီခိုင်းတော့ သူ့ကို ဒေါသထွက်ပါသတဲ့ကွယ်။

တခါတုန်းက ကောင်လေးဟာ သူ့မှတ်စုစာအုပ်ထဲက ဆုတ်ဖြဲထားတဲ့ စာရွက်ပိုင်းလေးပေါ်မှာ ကဗျာတပုဒ်ချရေးပြီး ' ရိုးစင်းတဲ့ မေးခွန်း တခု' လို့ နာမည်ပေးခဲ့ပါသတဲ့။ သူ့ရဲ့ဆရာက သူ့ကို အဆင့် ၁ ပေးပေမဲ့ ထူးဆန်းတဲ့အကြည့်နဲ့ ကြည့်လေတယ်။ သူ့အမေကိုလည်း မပြဖြစ်တော့ မီးဖိုချောင်တံခါးပေါ်မှာ မချိတ်တော့ပါဘူးတဲ့ကွယ်။ အဲ့ဒီနှစ်မှာပဲ ဖာသာ ထရေစီ ဆုံးပြီး သူလည်း တမာန်တော် ခရိဒ်ရဲ့ တရားဒေသနာတွေကို မေ့သွားပါတော့တယ်။ သူ့ညီမလေး တခြားကောင်လေးတယောက်နဲ့ နမ်းရှုံ့နေတာ တွေ့ခဲ့ရပြီး သူ့အမေနဲ့အဖေတို့ အကြင်နာ မပေးတော့တာ သူ သတိထားမိပါတယ်။ ဟောဟိုနားက ကောင်မလေးကို နမ်းတဲ့အခါ ကောင်မလေးက သူချောင်းဆိုးရလောက်တဲ့အထိ မိတ်ကပ်ထူရဗျစ်နဲ့ပါ။ မနက်သုံးနာရီ သူ့အဖေ အိပ်နေတုန်းမှာ သူက အိပ်ခန်းထဲမှာ 'ဗလာနတ္ထိ' ဆိုတဲ့ ကဗျာတပုဒ်ကို အညိုရောင် စာရွက်လေးပေါ်မှာချရေးပြီး သူ့ကိုယ်သူ အဆင့် ၁ ပေးလိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ သူ့လက်ကောက်ဝတ်ကို ဟက်တက်ထိုးခွဲပြီးခဲ့ သူ့ကဗျာလေးကိုတော့ ရေချိုးခန်းတံခါးမှာချိတ်ထားခဲ့လေ။ ဒီတခါတော့ သူ မီးဖိုချောင်ထိရောက်အောင် မသွားနိုင်တော့ပဲကိုး။ "

ဒါက ငါပက်ထရစ်ကို ဖတ်ပြခဲ့တဲ့ ကဗျာပါ။ ဘယ်သူမှ ကဗျာဆရာကိုမသိပေမဲ့ ဘော့ကတော့ သူအရင်က ကြားဖူးကြောင်းနဲ့ ဒီကဗျာက လူတယောက်ရဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မသတ်သေခင် ရေးထားခဲ့တဲ့ မှတ်စုလို့ ပြောပါတယ်။ သူပြောတာမဟုတ်ပါနဲ့လို့ပဲ ငါမျှော်လင့်တယ်။ ဒါသာ အမှန်ဆိုရင် ငါ အဆုံးသတ်ကို မကြိုက်နိုင်တော့ပါဘူး။

ချစ်ခြင်းများစွာဖြင့်။
ချာလီ။ ။

ဒီဇင်ဘာလ ၂၃ ရက်၊ ၁၉၉၁ ခုနှစ်။
သူငယ်ချင်းလေးရေ။ ။

ဆမ်နဲ့ပက်ထရစ်တို့က သူ့တို့မိသားစုနဲ့အတူ Grand Canyon ကို မနေ့က ခရီးထွက်သွားပါတယ်။ ငါကတော့ အခုထိ ဆမ့်ရဲ့ အနမ်းလေးတွေကို ခံစားမိနေတုန်းပေါ့။ သူ့အနမ်းလေးက ငြိမ်းချမ်းပြီး ငါ့အတွက် မှန်ကန်တယ်လို့

ခံစားရတယ်လေ။ ငါ တီဗီကပြတဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေထဲကလို
ဆမ့်အနမ်းလေးပျောက်သွားမှာစိုးလို့ သွားမတိုက်ပဲနေရင်ကောင်းမလားလို့
စဉ်းစားကြည့်မိပေမဲ့ ဒါကတော်တော် ရွံစရာကောင်းမှာကွ။ အဲ့ဒီတော့ ငါ
ရက်ကွက်ထဲမှာပဲ လမ်းသလားနေခဲ့ပါတယ်။ ငါ့ရဲ့ စွတ်ဖားအဟောင်းလေးစီးပြီး
မာဖလာအဟောင်းလေးပတ်လို့ပေါ့။ သူတို့လေးတွေကို ပြန်တွေ့ရတာ
ငါ့ကိုနွေးထွေးစေပါတယ်။

ငါ ငယ်ငယ်က စွတ်ဖားစီးနေကျ တောင်ကုန်းလေးကိုရောက်တော့ အဲ့ဒီမှာ
ကလေးတွေအများကြီးပဲလေ။ သူတို့ စွတ်ဖားစီးနေကြတာ၊ တယောက်နဲ့တယောက်
ပြိုင်နေတာကို ကြည့်ရင်း ငါတွေးမိတာတခုက သူတို့ ကြီးလာတဲ့အခါ
ငါအခုလုပ်နေတဲ့ အရာတွေ လုပ်ကြမှာပဲ ဆိုတာပါ။ သူတို့ တနေ့နေ့က
သူတို့ချစ်တဲ့သူတွေကို အကြင်နာပေးကြမှာပါပဲ။ အခုတော့ စွတ်ဖားလေးနဲ့
ကစားနေတာက သူတို့အတွက် လုံလောက်နေပါပြီ။ ငါ ငယ်ငယ်တုန်းက
စွတ်ဖားစီးနေရရင်ကို ဘဝကြီးအတွက် လုံလောက်ပြီထင်နေခဲ့တာပေါ့။ အခုတော့
မဟုတ်မှန်း သိခဲ့ပါပြီ။

မကြာခင် ခရစ်စမတ်ရော ငါ့မွေးနေ့မှာ ရောက်လာတော့မှာမို့ ငါ ဝမ်းသာပါတယ်။
ဒါပေမယ့် မကြာခင် ငါ့ရဲ့ရောဂါဟောင်းတွေ ပြန်ထလာတော့မယ်ဆိုတာ
ခံစားမိနေလို့လည်း နည်းနည်း စိတ်ပူမိပါတယ်။ အဒေါ်ဟယ်လန်ဆုံးသွားပြီးတော့
ငါတခါ ဆိုးဆိုးရွားရွားဖြစ်ဖူးပါတယ်။ ငါ ဆရာဝန်နဲ့ သေချာပြလိုက်ရတဲ့အထိပါပဲ။
အခုတော့ ငါ အဲ့ဒီလိုအတွေးတွေ မတွေးမိဖို့ ကြိုးစားနေပါတယ်။ ဒီအတွေးတွေက
ငါ့အတွက် အဆိုးကလွဲပြီး ဘာမှမဖြစ်စေဘူးမဟုတ်လား။

အဲ့ဒါက မင်းတခါတလေ မှန်ရှေ့ရပ်ပြီး ကိုယ့်နှာမည်ကိုယ် ပြန်ပြောနေသလိုပါပဲ။
ပြီးတော့ မင်းကိုယ်မင်း ဘယ်အရာကမှ အမှန်တရားမဟုတ်ဘူးဆိုတာ
နားလည်လာတဲ့အခါပေါ့။ တခါတလေကျရင် ငါလည်း မှန်ရှေ့မှာရပ်ပြီး
မျက်လုံးဖွင့်လို့ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ ဘာမှ မတွေ့ရတာမျိုးဖြစ်တတ်ပါတယ်။
ဘာကိုဘာမှ မတွေ့ရတော့တာပါ။ အမြဲတမ်းတော့ ဖြစ်တတ်တာမဟုတ်ပေမဲ့
ငါတကယ် ကြောက်မိပါတယ်။ ဒိမနက်တောင်မှ အဲ့ဒီလိုဖြစ်တော့မလို့ပါ။ ငါ ဆမ့်ရဲ့
အနမ်းလေးကိုတွေးလိုက်တော့ စိတ်သက်သာရာရသွားပါတယ်။

ငါ ဒီအကြောင်းတွေ ရေးမနေသင့်ဘူးကွ။ ငါ့ကို ပိုပြီးတွေးမိစေလို့ပါ။ ငါ တခါ
တွေးမိပြီဆို ရပ်လို့မရတော့ဘူးလေ။ ငါ က လူမှုပတ်ဝန်းကျင်မှာ
ဝင်ဆံ့ဖို့ကြိုးစားနေသူပါ။ ဆမ်နဲ့ ပက်ထရစ်တို့ Grand Canyon ကို ရောက်နေတာ
ငါ့အတွက် တကယ် ခက်ခဲပါတယ်။

မနက်ဖြန်ကျရင် ငါ့အမေနဲ့ငါ အမျိုးတွေအားလုံးအတွက်
လက်ဆောင်သွားဝယ်ကြမှာပါ။ ပြီးရင် ငါ့မွေးနေ့ပွဲကျင်းပကြမှာလေ။ ငါ့မွေးနေ့က
ဒီဇင်ဘာ ၂၄ ရက်နေ့ပါ။ ခရစ်စမတ် မတိုင်ခင်တရက်ပေါ့။ ငါ
မင်းကိုပြောဖူးလားတော့မသိဘူး၊ တချို့က ငါ့မွေးနေ့ဟာ
ထူးဆန်းတယ်လို့ယုံကြည်ကြတယ်လေ။ နောက်တော့ ငါတို့ အဖေ့ရဲ့မိသားစုတွေနဲ့
ခရစ်စမတ်ပွဲကျင်းပကြမှာပါ။ အစ်ကိုကြီးကလည်း
အိမ်ကိုခဏပြန်လာမယ်တဲ့လေ။ ငါလည်း ငါ့ရဲ့ ယာဉ်မောင်းလိုင်စင် စာမေးပွဲ
မကြာခင်သွားဖြေရပါမယ်။ အဲ့ဒီတော့ ဆမ်နဲ့ ပက်ထရစ် မရှိတုန်း ငါလည်း

အလုပ်ရှုပ်နေမှာ အသေအချာပါပဲ။

ဒီည ငါ့အစ်မနဲ့အတူတူ ရုပ်ရှင်ကြည့်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူက ခရစ်စမတ်အထူးအစီအစဉ်မကြည့်ချင်ဘူးဆိုတော့ ငါလည်း အပေါ်ထပ်တက်ပြီး စာအုပ်ဖတ်ဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါတယ်။

ဘီလ်က ငါ့ကို အားလပ်ရက်မှာဖတ်ဖို့ စာအုပ်တအုပ်ပေးခဲ့ပါတယ်။ The Catcher in the Rye တဲ့။ ဒီစာအုပ်လေးက ဘီလ်ငယ်ငယ်တုန်းက သူ့အကြိုက်စာအုပ်ပါတဲ့။ သူက ဒီစာအုပ်ဟာ မင်းသေချာပေါက်ဖတ်သင့်တဲ့ စာအုပ်တအုပ်ပဲလို့ပြောပါတယ်။

ငါ ပထမ စာမျက်နှာ ၂၀ တော့ဖတ်ပြီးပါပြီ။ ဘယ်လိုခံစားရလဲတော့ သေချာမသိသေးပါဘူး။ ငါ သိတာတခုကတော့ အခု ဒီစာအုပ်မဖတ်သင့်သေးဘူးဆိုတာပါပဲ။ ဆမ်နဲ့ပက်ထရစ် ငါ့မွေးနေ့မှာ ငါ့ကို ဖုန်းခေါ်ရင်ကောင်းမှာပဲ။ သူတို့ဖုန်းခေါ်ဖြစ်ရင် ငါတကယ်ပျော်မိမှာပါ။

ချစ်ခြင်း များစွာဖြင့်။
ချာလီ။ ။

ဒီဇင်ဘာလ ၂၅ ရက်၊ ၁၉၉၁ ခုနှစ်။

သူငယ်ချင်းလေးရေ။ ။

ငါ အိုဟိုင်းယိုးမှာရှိတဲ့ အိမ်က အဖေ့ရဲ့ ငယ်ငယ်တုန်းက အိပ်ယာပေါ်မှာ ထိုင်နေခဲ့ပါတယ်။ ကျန်တဲ့ မိသားစုတွေကတော့ အောက်ထပ်မှာပါ။ ငါ နေလို့သိပ်မကောင်းပါဘူး။ ဘာဖြစ်နေလဲ မသိပေမဲ့ ငါ့ကိုတခုခုက အနှောင့်အယှက်ပေးနေသလိုပါပဲ။ ငါ ဒီညတွင်းချင်းပဲ အိမ်ပြန်ချင်မိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါတို့က ဒီကိုလာလည်ရင် အမြဲ ညအိပ်နေကြလေ။ အမေ့ကို ပြောလိုက်ရင် စိတ်ပူနေမှာစိုးလို့ ငါ သူ့ကို မပြောခဲ့ပါဘူး။ ဆမ်နဲ့ ပက်ထရစ်ကို ပြောလိုက်ရင် တော်တော်လေး သက်သာသွားမှာဆိုပေမဲ့ သူတို့ မနေ့က ငါ့မွေးနေ့မှာ ဖုန်းမခေါ်ခဲ့ကြပါဘူး။ ငါတို့က ဒီမနက်ပဲ ငါ့အတွက်လက်ဆောင်တွေဖွင့်ပြီးတော့ ချက်ချင်း အိုဟိုင်းယိုးကို ထွက်လာခဲ့ကြတာပါ။ သူတို့များ အိမ်ကို နေ့လည်ပိုင်းခေါ်နေမလား ငါမသိပါဘူး။ မခေါ်ပါစေနဲ့ မျှော်လင့်ရတာပါပဲ။ ငါတို့မှ အိမ်မှာ မရှိတာ။ မင်းကို ဒီအကြောင်းပြောပြတာ အဆင်ပြေမယ်လို့မျှော်လင့်ပါတယ်။ ငါ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ မသိတော့ပါဘူး။ ငါ အဒေါ် ဟယ်လန်နဲ့ မိုက်ကယ့်ကို ငါနဲ့အတူ ရှိနေစေချင်လိုက်တာ။ ငါ အဒေါ် ဟယ်လန့်ကို တကယ်လွမ်းပါတယ်။ သူတို့အကြောင်းကို မတွေးမိအောင် စာဖတ်တာလဲ မရပါဘူး။ ငါအတွေးတွေအရမ်းမြန်နေတာ သတိထားမိပါတယ်။ တော်တော်ကို မြန်နေတာပေါ့။ အဲ့ဒီညလေးအကြောင်း တွေးမိနေတာပါ။

တမိသားစုလုံးက It's a Wonderful Life ဇာတ်လမ်းကို တီဗီမှာ ကြည့်နေကြတာလေ။ သူတို့တွေ ဦးလေး ဘီလီ အကြောင်း ရုပ်ရှင်ရိုက်သင့်တယ်လို့တောင် တွေးနေမိသေးပါတယ်။ ဇာတ်လမ်းလေးကဒီလိုကွ။ ဂျော့ချ် ဘေလီ ဟာ မြို့လေးမှာ အရေးပါတဲ့လူတယောက်ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ကြောင့်ပဲ

လူတော်တော်များများက ဆင်းရဲသားတွင်းကနေလွတ်ခဲ့တာပေါ့။ သူ့အဖေဆုံးသွားတော့ ဒီမြို့ကို ကယ်တင်ဖို့ တာဝန်က သူ့အတွက်ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ စွန့်စားခန်းဖွင့်ချင်တဲ့ အိပ်မက်တွေကို အနစ်နာခံပြီး သူ့ရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်အတွက် ကောင်းတာလုပ်ဖို့ကို ရွေးချယ်ခဲ့တာပါ။ နောက်တော့လည်း သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်လေ။ သူသတ်သေချင်တဲ့ အကြောင်းအရင်းက သူ့မိသားစုကို သူ့အသက်အာမခံကရတဲ့ငွေနဲ့ ထောက်ပံ့နိုင်ဖို့ပါ။ နောက်တော့ နတ်သမီးတပါး က သူသာမမွေးဖွားလာခဲ့ရင် သူ့ဘဝက ဘယ်လိုဖြစ်မယ်ဆိုတာနဲ့ တမြို့လုံးကလူတွေရဲ့ ဘဝဘယ်လိုဖြစ်သွားမယ်ဆိုတာ ပြသခဲ့ပါတယ်။ သူ့မိန်းမကလည်း အပျိုကြီး ဖြစ်နေခဲ့မယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းရောပေါ့။

ငါ့အစ်မကတော့ ဒီဇာတ်လမ်းက ခါတ်ပြားဟောင်းကြီးပဲလို့ ဒီနှစ်တော့ မဝေဖန်တော့ပါဘူး။ အရင်နှစ်တွေတုန်းကတော့ သူက မေရီဇာတ်ကောင်က လက်မထပ်ရလည်းဘာမှမဖြစ်ဘူးတို့၊ အပျိုကြီးဖြစ်ရတာ ဘာမှ နစ်နာစရာမရှိဘူးတို့ လို့ ဝေဖန်နေကြပါ။ ဒီနှစ်တော့ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ သူက ငြိမ်လို့။ သူ့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ထားတဲ့ ရည်းစားကြောင့်လား၊ ငါတို့ ဒီကိုအလာမှာ ကားပေါ်မှာဖြစ်ခဲ့တဲ့ အကြောင်းပဲလားတော့မသိပါဘူး။ ငါ ဦးလေး ဘီလီအကြောင်း ရုပ်ရှင်ရိုက်စေချင်တာက သူ့ရဲ့အရက်အလွန်သောက်တာတွေ၊ ခန္ဓာကိုယ်အလေးချိန်တက်လာတာတွေနဲ့ မွဲပြာကျသွားတဲ့ အကြောင်းတွေကြောင့်ပါ။ သူ့ကိုလည်း နတ်သမီးတပါးလောက်ဆင်းလာပြီး သူ့ဘဝက ဘယ်လောက်အဓိပ္ပါယ်ရှိတယ်ဆိုတာ ပြောပြပေးစေချင်လိုက်တာ။ ဒါသာဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ငါလည်း သူ့အတွက် နည်းနည်း စိတ်သက်သာမိမှာပါပဲ။

မနေ့က ငါ့မွေးနေ့ကို ငါမကြိုက်ပါဘူး။ မုန်းတယ်လို့တောင် ပြောချင်သေးတယ်။ ငါ့အမေနဲ့ အစ်မနဲ့အတူ ဈေးဝယ်ထွက်ခဲ့တယ်လေ။ အမေကတော့ ကားပါကင်ထိုးတဲ့နေရာနဲ့ ပတ်သက်လို့ စိတ်တိုနေတာပေါ့။ အစ်မကလည်း သူ့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ထားတဲ့ ရည်းစားလေးအတွက် အမွေ့အလစ်မှာ လက်ဆောင်ခိုးဝယ်မရလို့ စိတ်တိုနေလေရဲ့။ သူ့ဘာသာ နောက်မှ တခေါက်ပြန်လာဝယ်ရတော့မှာကိုး။ ထူးဆန်းတာတခုကတော့ ငါ ဆိုင်တဆိုင်ပြီး တဆိုင် ဝင်ထွက်ပြီးရှာနေပေမဲ့ အဖေ့ကို ဘာဝယ်ပေးရမလဲ စဉ်းစားမရတာပါ။ ဆမ်နဲ့ ပက်ထရစ်ကို ငါဘာဝယ်ပေးရမလဲ သိပေမဲ့ ကိုယ့်အဖေအရင်းကိုတော့ ဘာဝယ်ပေးရမလဲ မသိခဲ့ပါဘူး။ ငါ့အစ်ကိုက ကောင်မလေးတွေပုံပိုစတာနဲ့ ဘီယာ ကြိုက်တတ်ပါတယ်။ အစ်မအတွက်ကတော့ အလှပြင်ဆိုင်က ဆံပင်ညှပ်ခွင့် ကူပွန်လေးတွေပေါ့။ အမေအတွက် အပင်တွေနဲ့ ရုပ်ရှင်ဟောင်းတွေ ဝယ်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ အဖေက ဂေါ့ဖ်ရိုက်ရတာ ကြိုက်ပါတယ်။ ဖလော်ရီဒါမှာ ဂေါ့ဖ်ရိုက်တာက ဆောင်းရာသီအတွက် အားကစားဆိုပေမဲ့ ငါတို့က အဲ့ဒီမှာနေတာမဟုတ်ဘူးလေ။ နောက်ပြီး အဖေက ဘေ့စ်ဘောလည်း မကစားဖြစ်တော့ပါဘူး။ သူ့ကို ဘေ့စ်ဘောအကြောင်း တယောက်ယောက် လာပြောတာတောင် မကြိုက်ဘူးလေ။ အဖေ့အတွက် တကယ် အဓိပ္ပါယ်ရှိစေမဲ့လက်ဆောင်လေး ဝယ်ပေးဖို့ စဉ်းစားရတာ ခေါင်းတောင်ခြောက်လာပါတယ်။ ငါ နားလည်လိုက်တာတခုကတော့ အဖေက သူ့ရဲ့ အကြိုက်တွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ငါတို့ကို မပြောဖူးဘူးဆိုတာပါပဲ။

" သားနဲ့ သားအစ်မတို့ ၂ယောက် စုပြီး မင်းတို့အဖေကို ဆွယ်တာလေး တထည် ဝယ်ပေးလိုက်ပေါ့ကွယ်"

" မဝယ်ချင်ပါဘူး။ သားက သူ့အတွက် သီးသန့်တခုခု ဝယ်ပေးချင်တာ။ အဖေက ဘယ်လို သီချင်းတွေ ကြိုက်တတ်လဲ"

အဖေက သီချင်းသိပ်နားမထောင်ဖြစ်တော့ပါဘူး။
" သူ ဘာစာအုပ်တွေရော ကြိုက်တတ်လဲ"

ငါ့အဖေက စာအုပ်ဖတ်ရတာထက်စာရင် အသံထွက် ဝတ္ထုလေးတွေကို အလုပ်သွားရင်း ကတ်ဆက်နဲ့ နားထောင်ရတာ ပိုကြိုက်ပါတယ်။ အဲ့ဒီ ကတ်ဆက်လေးတွေက စာကြည့်တိုက်ကနေ အလကား ရတာကိုး။ သူဘာ ရုပ်ရှင်တွေကြိုက်တတ်လဲ၊ ဘာတွေ ကြိုက်တတ်လဲ၊ ခန့်မှန်းလို့ကို မရပါဘူး။

ငါ့အစ်မကတော့ အဖေ့အတွက် ဆွယ်တာတထည် ဝယ်ပေးခဲ့ပါတယ်။ ငါက တဆိုင်ဝင် တဆိုင်ထွက် လုပ်နေတော့ စိတ်ဆိုးပါရောလား။ သူက ဒီဆိုင်ကို နောက်တခါပြန်လာပြီး သူ့ရည်းစားအတွက် လက်ဆောင်လာဝယ်ရဦးမှာကိုး။

" အဖေ့အတွက် ဂေါ့ဖ်လုံးပဲ ဝယ်ပေးလိုက်ပါတော့ ချာလီရယ်။ စိတ်ညစ်လိုက်တာ "
"အဲ့ဒါက နွေရာသီအားကစားကြီးလေ"
" အမေရေ၊ ချာလီ့ကို တခုခု ဝယ်ခိုင်းလိုက်ပါတော့"
" ချာလီ၊ စိတ်အေးအေးထားပြီးရွေးပါ။ ရပါတယ်" တဲ့ ။အမေကပြောတယ်။

ငါစိတ်မကောင်းဖြစ်မိတယ်။ ငါ အဖေ့အတွက် ဘာဝယ်လို့ ဝယ်ရမှန်း မသိတော့ပါဘူး။ အနေက ငါ ဒီလိုစိတ်ရှုပ်နေတဲ့အချိန်တိုင်း ငါ့ကို စတ်ငြိမ်အောင် အနားမှာရှိနေပေးတတ်ပါတယ်။

" သား တောင်းပန်ပါတယ်၊ အမေ"
" မဟုတ်တာပဲကွယ်၊ သားက အဖေ့အတွက် စိတ်ရင်းမှန်မှန်နဲ့ သေချာစဉ်းစားပြီး လက်ဆောင်ပေးချင်တာပဲ။ ဒါက ကောင်းတဲ့အရာပေါ့"

" အမေရေ..........." ငါ့အစ်မကတော့ စိတ်မရှည်တော့ပါဘူး။
အမေ့ကတော့ သူ့ကို နားထောင်ဖို့မပြောနဲ့ လှည့်တောင်မကြည့်ပါဘူး။

" ချာလီ၊ သားအဖေ့ကို ကြိုက်တာဝယ်ပေးလို့ရတယ်နော်။ သူသဘောကျမှာ သေချာတယ်
။ စိတ်အေးအေးထားပြီး ရွေး...သားလေး"

အမေက ငါ့ကို ဆိုင် ၄ ဆိုင်ထိ လိုက်ပို့ပေးပါတယ်။ ဆိုင်တဆိုင်ဝင်တိုင်း ငါ့အစ်မက ဘေးနားက ခုံမှာထိုင်ပြီး သက်ပြင်းချနေတော့တာပါပဲ။ နောက်ဆုံးတော့ ငါ့အကြိုက် ဆိုင်လေးတဆိုင်တွေ့ခဲ့ပါတယ်။ အဲ့ဒါက ရုပ်ရှင်တိပ်ခွေဆိုင်ပါ။ နောက်ပြီး ငါ 'More"inA"inSo"inHave" ဇာတ်လမ်းရဲ့ ဇာတ်သိမ်းပိုင်းကို ကြော်ငြာဖြတ်ပြီးသား တိပ်ခွေကို တွေ့ခဲ့တာပေါ့။ ငါ စိတ်လှုပ်ရှားသွားပြီး အမေ့ကို ငါတို့ ငယ်ငယ်က ဒီဇာတ်လမ်းလေး ကြည့်ခဲ့တဲ့အကြောင်းကို ပြောပြဖြစ်ပါတယ်။

" သူ သိပါတယ်၊ ချာလီရယ်။ သူလည်း အဲ့နေ့တုန်းက ကြည့်ခဲ့တာပဲ။ မြန်မြန်ဝယ်ပြီး

ပြန်ကြပါစို့" လို့ အစ်မက ထပြောပါတော့တယ်။

အမေက ငါ့အစ်မကို ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် လုပ်ဖို့ လှည့်ပြောလိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ငါပြောမဲ့ သူသိပြီးသား အကြောင်းကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်ပေးတယ်လေ။ ငါလည်း အားလုံးပြောပြခဲ့ပါတယ်။ အဖေနဲ့ငါ့ရဲ့ကြားက လျှို့ဝှက်ချက်လေးက လွဲလို့ပေါ့။ အနေက ငါ စကားပြောတာ နားထောင်လို့ သိပ်ကောင်းတာပဲတဲ့။ ငါ အမေ့ကို ချစ်ပါတယ်။ ဒီတခါတော့ ငါ သူ့ကိုချစ်တယ်လို့ ပြောဖြစ်အောင် ပြောလိုက်တော့ အမေကလည်း ငါ့ကို ချစ်ပါတယ်တဲ့။ အဲ့ဒီလိုနဲ့ ခဏလောက်တော့ အရာရာက အဆင်ပြေနေခဲ့ပါတယ်။

ညကျတော့ ငါတို့အားလုံး ထမင်းဝိုင်းမှာထိုင်ပြီး အစ်ကိုကြီးကို လေဆိပ်မှာသွားကြိုတဲ့အဖေ့ကို စောင့်နေကြပါတယ်။ သူတို့ကလည်း အရမ်းနောက်ကျနေတဲ့အပြင် နှင်းတွေကလည်း ကျနေတော့ အမေက ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်ရတာပေါ့။ အမေက ငါ့အစ်မကို ဘယ်မှ မသွားပဲ ညစာပြင်တာ ကူညီဖို့ မှာထားတယ်လေ။ အမေက မတွေ့ရတာကြာပြီဖြစ်တဲ့ အစ်ကိုကြီးနဲ့ ငါ့မွေးနေ့အတွက် အကောင့်တကာ့ အကောင်းဆုံး ပြင်ပေးချင်ခဲ့တာပါ။ ငါ့အစ်မကတော့ သူ့ရည်းစားအတွက် လက်ဆောင် ဝယ်ဖို့ ပြန်မထွက်ရလို့ မျက်နှာက သုန်မှုန်နေပြီး သူ့ကြည့်ရတာ ၁၉၈၀ ခုနှစ် ရုပ်ရှင်တွေထဲက ခပ်ပေါ့ပေါ့ ကောင်မလေးတွေအတိုင်းပါပဲ။ အမေကလည်း သူ့ကို ' မိန်းမငယ်လေး' လို့ ခေါ်တယ်လေ။ ဒီစကားက အမေ ဒေါသထွက်နေပြီဆိုတာ အနုနည်းနဲ့ အသိပေးတာပါ။

အဖေ နောက်ဆုံးတော့ ဖုန်းဆက်ပြီး ရာသီဥတုအခြေအနေကြောင့် အစ်ကိုကြီးရဲ့ လေယာဉ်နောက်ကျမယ်လို့ ပြောပါတယ်။ အမေ ဖုန်းပြောနေတာကို ငါ အတိုင်းသား ကြားနေရတာပေါ့။

" ဒါပေမယ့် ဒီနေ့က ချာလီ့ မွေးနေ့လေရှင်။
..... ကျွန်မက ရှင့်ကို ဘာမှ လုပ်ပေးစေချင်တာမဟုတ်ပါဘူး။
....သူ့ လေယာဉ်လွဲသွားသေးလား ကျွန်မ သိချင်ရုံလေးပါ။
.... ရှင့်အမှားလို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူးလေ။
..... မဟုတ်ပါဘူးဆို။
..... ဟင်းတွေအေးကုန်တာပေါ့။
..... အားလုံးပြန်နွေးရမှာပဲ။
..... ရှင်။
..... ဒါပေမယ့် အဲ့ဒါက သူ့အကြိုက်တွေလေ။
..... ကျွန်မက သူတို့ကို ဘာကျွေးထားရမှာလဲ။
..... ဒါပေါ့ သူတို့လည်း ဗိုက်ဆာနေကြရောပေါ့။
..... ရှင်တို့က တနာရီတောင်နောက်ကျနေပြီရှင့်။
..... စောစောထဲက ဖုန်းခေါ်လိုက်ရောပေါ့ ရှင်။ "

အမေဘယ်လောက်တောင် ဖုန်းကြာအောင် ပြောနေလဲတော့ မသိဘူး။ ငါဆက်တောင် နားမထောင်ချင်တော့လို့ အခန်းထဲကို ဗိုက်ဆာဆာနဲ့ ဝင်နေခဲ့ပါတယ်။ အခုတော့လည်း စားချင်စိတ်မရှိတော့ပါဘူးလေ။ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ပဲ ထိုင်နေချင် မိပါတယ်။ ခဏနေတော့ အမေက

အခန်းထဲလာပြီး အဖေနဲ့ အစ်ကိုကြီးကို နာရီဝက်အတွင်း ရောက်မယ်လို့လာပြောတယ်။ သူက ငါ့ကို ကြည့်ပြီး တခုခုဖြစ်နေလား လို့မေးတယ်လေ။ ငါ့အစ်မကိစ္စနဲ့ အဖေနဲ့ဖုန်းပေါ်မှာ အခြေအတင်ဖြစ်တာကလွဲလို့ပေါ့။ ငါ့အစ်မနဲ့ ငါက အမြဲတကျက်ကျက်ဖြစ်ကျသလို၊ အဖေနဲ့အမေ ရန်ဖြစ်တာလည်း တခါတလေဖြစ်နေကြလေ။ သူက ငါ့မျက်နှာညှိုးနေတာသတိထားမိပါတယ်။

"သားရဲ့ အဒေါ် ဟယ်လန်ကြောင့်လား"

အမေ အဲ့ဒီလိုမေးလိုက်တော့မှ ငါ ငိုချင်လာပါတယ်။

" ကျေးဇူးပြုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို မနှိပ်စက်ပါနဲ့ သားလေးရယ်"

ငါ တကယ်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှိပ်စက်ခဲ့ပါတယ်။ နှစ်တိုင်း ငါ့မွေးနေ့အချိန်တွေမှာပေါ့။
" သား တောင်းပန်ပါတယ်"

အမေက ငါ့ကိုပြောခွင့်မပေးပါဘူး။ ငါ ဒီအကြောင်းစပြောရင် အသက်ရှူ မမှန်ဖြစ်ပြီး ဒုက္ခရောက်မှာစိုးလို့ ငါ့ပါးစပ်ကို သူ့လက်ဝါးနဲ့ပိတ်ထားပြီး မျက်ရည်သုတ်ပေးခဲ့ပါတယ်။ ခဏနေတော့ ငါတို့ အောက်ထပ်ကိုဆင်းလာပြီး အဖေနဲ့ အစ်ကိုကြီး ကို ကြိုကြတာပေါ့။ ငါ နည်းနည်း စိတ်ငြိမ်နေပါပြီ။ ငါတို့ ညစာ စ စားကြတော့ ဟင်းတွေက သိပ်တော့ မအေးသေးပါဘူး။ ခဏနေတော့ ငါတို့အပြင်ထွက်ပြီး အိမ်နီးနားချင်းတွေနဲ့အတူ စာရွက်အိတ်ညိုလေးတွေထဲမှာ သဲထည့်လို့ မီးထွန်းရင်း လူမီနားရီးယား မီးထွန်းပွဲဆင်နွှဲကြပါတယ်။ ငါတို့က ဖယောင်းတိုင်လေးတွေကို သဲထဲမှာစိုက်ပြီး လမ်းဘေး တဖက်တချက်စီမှာ စီတန်းလို့ မီးထွန်းနှိန်းပြီး ဆန်းတာကလေး အတွက် လမ်းလုပ်ပေးကြတာပါ။ ငါ လူမီနားရီးယားမီးထွန်းပွဲကို ချစ်ပါတယ်။ သူက လှပတယ်၊ ရိုးရာတခုဖြစ်တယ်၊ အရေးအကြီးဆုံးကတော့ ငါ့မွေးနေ့အကြောင်း ခဏလောက် မေ့ထားလို့ရမဲ့ အကြောင်းပြချက်တခုဖြစ်တယ်လေ။

ငါ့မိသားစုက ငါ့အတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်ကောင်းကောင်းလေးတွေပေးကြပါတယ်။ အစ်မက ငါ့ကို ကြည့်မရဖြစ်နေပေမဲ့လို့ the Smiths အဖွဲ့ရဲ့ တိပ်ခွေတခု လက်ဆောင်ပေးခဲ့ပါတယ်။ အစ်ကိုကြီးပေးတဲ့လက်ဆောင်ကတော့ ဘောလုံးအသင်းတသင်းလုံး လက်မှတ်ထိုးပေးထားတဲ့ ပိုစတာတခုပေါ့။ အဖေက အစ်မ ပြောထားတဲ့အတိုင်း ငါကြိုက်မယ်ထင်တဲ့ သီချင်းတိပ်ခွေတချို့ပေးတယ်လေ။ အမေ့ဆီကတော့ သူငယ်ငယ်က ကြိုက်ခဲ့တဲ့ စာအုပ်တချို့ ရခဲ့ပါတယ်။ အဲ့ဒီထဲက တအုပ်က The Catcher In The Rye တဲ့။

ငါ ဘီလ့်စာအုပ်နဲ့ ဖက်လက်စနေရာကနေ အမေ့စာအုပ်နဲ့ ဆက်ဖတ်ခဲ့တာပေါ့။ စာအုပ်လေးဖတ်နေတာ ငါ့မွေးနေ့ကို မတွေးမိဖို့ အထောက်အကူပေးပါတယ်။ ငါတွေးနေတာတခုကတော့ မကြာခင် ငါ ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်ဖြေလို့ရတော့မယ်ဆိုတာပါပဲ။ ငါ့မှာ လောလောဆယ်

ကောင်းတဲ့ကိစ္စဆိုလို့ ဒါပဲရှိတာပါ။ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်ဂက်စာမေးပွဲဖြေပြီးတော့ ယာဉ်မောင်းသင်တန်းတက်ခဲ့တာကိုလည်း သတိရပါတယ်။

မစ္စတာ စမစ်သ် က အရပ်ပုပုဂျက်ပျက်ရှိပြီး ကိုယ်သင်းနံ့ကလည်း ထူးထူးဆန်းဆန်းနဲ့ပါ။ သူက ဘယ်သင်တန်းသားမဆို ကားမောင်းနေတုန်း ရေဒီယိုနားထောင်ခွင့်မပေးဘူးလေ။ သင်တန်းသားတွေထဲမှာ ဒုတိယနှစ်ကျောင်းသား တယောက်နဲ့ ကျောင်းသူတယောက်ပါပါသေးတယ်။ ငါမောင်းဖို့အလှည့်ရောက်လာတော့ သူတို့က နောက်ခုံမှာထိုင်ရင်း မကြာမကြာ ခြေထောက်ချင်းထိလို့ကျီစားနေကြတာပေါ့။ ယာဉ်မောင်သင်တန်းနဲ့ ပတ်သတ်လို့ လို့ပြောစရာတွေ အများကြီးရှိပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းလည်းသိပါတယ်။ အဝေးပြေးလမ်းပေါ်မှာ သေတဲ့အကြောင်းတွေ၊ ယာဉ်ထိန်းရဲတွေ ငါတို့ကို စကားလာပြောတဲ့အကြောင်းတွေ နဲ့ ငါတို့ကို သင်တန်းသားတွေမို့လို့ လျှော့ပေးလိုက်တဲ့ အကြောင်းတွေလောက်ပါပဲ။ အဖေနဲ့အမေကတော့ ငါ့ကို မဖြစ်မနေမောင်းဖို့လိုတော့မှ ကားသုံးရမယ်လို့ပြောပါတယ်။ အာမခံခက ဈေးကြီးလွန်းလို့လေ။ ငါကတော့ ဆမ်နဒ့်နောက်တခါတွေ့တဲ့အခါ သူ့ကို မောင်းခိုင်းစရာမလိုတော့တာပဲ ဝမ်းသာပါတယ်။

ဒီအတွေးတွေက ငါ့ရဲ့ မွေးနေ့ညမှာ ငါ့ကို စိတ်ငြိမ်စေခဲ့ပါတယ်။ နောက်တနေ့မနက်ကတော့ ခရစ်စမတ်နေ့ပေါ့။ အဖေက သူ့အတွက် More"inA"inSo"inHave ဓာတ်လမ်းကို အရမ်းကြိုက်တော့ ငါလည်း ဝမ်းသာရပါတယ်။ သူ့အဲ့ဒီနေ့ညက ငါတို့ အတူ ကြည့်ခဲ့ကြတဲ့အကြောင်းလေး ပြန်ပြောခဲ့ပါသေးတယ်။ သူ ငိုတဲ့ အပိုင်းကိုတော့ကျော်ပြီး ငါ့ကို သူမှတ်မိကြောင်း မျက်စိတဖက်မှိတ်ပြီး အချက်ပြတယ်လေ။ ပြီးတော့ အိုဟိုင်းယိုးကို ကားမောင်းလာခဲ့တဲ့ ၂နာရီ ခရီးစဉ်က ပထမ နာရီဂက်လောက်တော့ အဆင်ပြေနေပါသေးတယ်။ အဖေက အစ်ကိုကြီးကို ကောလိပ်အကြောင်း တတွတ်တွတ်မေးနေခဲ့ပါတယ်။ သူက အခုတော့ အားကစားပွဲမှာ ကပြတဲ့ ပန်းပွားမယ် ကယ်လီဆိုတဲ့သူနဲ့ တွဲနေတယ်တဲ့လေ။ အဖေကတော့ စိတ်ဂင်တစားရှိပေမဲ့ ငါ့အစ်မက ပန်းပွားမယ်တွေက ဘယ်လောက် တုံးအကြောင်း ရေရွတ်နေတော့ အစ်ကိုကြီးက သူ့ကို ပါးစပ်ပိတ်ထားဖို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။ ကယ်လီ က ဒဿနိကဗေဒဌာနကလို့ပြောတော့ ငါ ရုတ်တရက် သူက အရမ်းလှတာပဲလားလို့ မေးလိုက်ပါသေးတယ်။

" မဟုတ်ပါဘူး။ သူက ပုံမှန် လှတာလောက်ပါပဲ"

နောက်ပြီး အစ်မက မိန်းကလေးတွေ လှတယ်၊ နလှဘူးဆိုတာ အရေးမကြီးကြောင်း ဆရာကြီးလေသံနဲ့ ထပြောပြန်ပါရော။ ငါလည်း သူနဲ့ ဒီတခါ သဘောတူပေမဲ့ အစ်ကိုကြီးက သူ့ကို 'အပေါက်ဆိုးတဲ့ ယောကျာ်းလျာမလေး' လို့ ခေါ်ပါတယ်။ အဲ့ဒီတော့ အမေက ငါ့ရှေ့မှာ ဒီလို စကားတွေမပြောကြဖို့ ဂင်ပြောတယ်လေ။ နည်းနည်းတော့ ထူးဆန်းတယ်၊ ဒီမိသားစုထဲမှာ ငါတယောက်ထဲ မိန်းမလျာတယောက်နဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်နေတာမဟုတ်ပါလား။ အဖေကတော့ အစ်ကိုကြီးနဲ့ ကယ်လီ တွေ့ခဲ့တဲ့ အကြောင်းမေးနေတာပါပဲ။

အစ်ကိုကြီးနဲ့ ကယ်လီက ပန်(Penn) ပြည်နယ်က ရီအိုးဒ်ကောလိပ် (Ye Olde

College) စားသောက်ဆိုင်မှာ တွေ့ခဲ့ကြပါတယ်။ ကယ်လီက သူ့မိန်းကလေးအဆောင်က သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ရှိနေတာပါ။ သူတို့ စားသောက်ဆိုင်က ပြန်အထွက်မှာ အစ်ကိုကြီးရဲ့ရှေ့မှာ စာအုပ်တအုပ်ထွက်ကျခဲ့တယ်လေ။ အစ်ကိုကြီးကတော့ ကယ်လီ့က သူ့ရှေ့မှာ တမင်တကာ စာအုပ်ပစ်ချခဲ့တာပါတဲ့။ နောက်တော့ သူတို့ ဗီဒီယိုဂိမ်းစက်ရှေ့မှာ ပြန်တွေ့ကြရင်း ဇာတ်လမ်းတွေဖြစ်ခဲ့ကြတာပေါ့။ သူတို့ တနေ့ခင်းလုံး Donkey Kong လို ဗီဒီယိုဂိမ်းအဟောင်းတွေကစားခဲ့ကြပါတယ်တဲ့။ ငါတွေးဖူးတဲ့အတိုင်း ကယ်လီက ကိုကိုးဖျော်ရယ်သောက်တတ်သေးတားမေးတော့ အစ်ကိုကြီးက ငါ့ကို

" ချာလီ မင်း ကောင်းနေတာလား" တဲ့။ အမေက နောက်တခါ ငါရှေ့မှာ ဒီလို စကားမျိုးမပြောဖို့ ဝင်ပြောတော့တာပေါ့။ ဒါကလည်း နည်းနည်းထူးဆန်းပါတယ်။ ဒီမိသားစုထဲမှာ ငါတယောက်ထဲ မူးယစ်ဆေးသုံးဖူးတာ မဟုတ်လား။ အစ်ကိုကြီးလည်း သုံးရင် သုံးဖူးမှာပေါ့။ သေချာတော့ မသိပါဘူး။ ငါ့အစ်မတော့ မသုံးဖူးလောက်ပါဘူး။ ဒါမှမဟုတ် ငါတို့ တမိသားစုလုံး သုံးဖူးပေမဲ့ အချင်းချင်း ပြန်မပြောကြတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။

ငါ့အစ်မကတော့ ဂရိယဉ်ကျေးမှုကနေဆင်းသက်လာတယ်ဆိုတဲ့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားအသင်းတွေရဲ့ မကောင်းကြောင်းကို ၁၀ မိနစ်လောက် ပွစိပွစိပြောနေပါတယ်။ ပြီးတော့ သူက တက္ကသိုလ်မှာ ကျောင်းသားအသစ်တွေကို ဝိုင်းနှိပ်ကွပ်တာ လက်လွန်ပြီး သေသွားရတဲ့အကြောင်းတွေနဲ့ တခါတုန်းက တက္ကသိုလ်မှာ ကောင်မလေးအသစ်တွေကို အတွင်းခံဂတ်စုံပဲဂတ်ကာ မတ်တပ်ရပ်ခိုင်းပြီးတော့ အဆီပိုတွေရှိတဲ့နေရာကို မင်နီနဲ့ ဝိုင်းကြတဲ့အကြောင်း တွေပြောတာ စုံလို့ပါပဲ။ အစ်ကိုကြီးက သူ့ကို စိတ်မရှည်လို့ လှမ်းပြောလိုက်တယ်။

" သောက်ပိုတွေပါကွာ"

ဒီတခါတော့ အဖေရော အမေပါ ဘာမှဝင်မပြောကြလို့ ငါတောင် ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်မိသေးတယ်။ အစ်ကိုကြီးက ကောလိပ်ကျောင်းသားဖြစ်နေပြီဆိုတော့ သူ့အတွက် ဒီလိုဆဲေရးတိုင်းထွာတဲ့ စကားမျိုး တရားဝင်ပြောလို့ရသွားပြီထင်ပါ့။ အစ်မကလည်း ဆက်ပြောတယ်။

" အဲ့ဒါ သောက်ပိုမဟုတ်ဘူး။ ငါကိုယ်တိုင်ကြားခဲ့တာ"
" ဟေး မိန်းမငယ်လေး၊ စကားကို ကြည့်ပြောစမ်း" လို့ အဖေက ကားရှေ့ခန်းကနေ လှမ်းအော်လိုက်ပါတယ်။

အစ်ကိုက သူ့ကို မေးပါလေရော။

" ဟုတ်လား။ နင် က ဘယ်ကကြားခဲ့တာလဲ"
"ငါ နေရှင်နယ် ပက်ဘလစ် ရေဒီယိုလှိုင်းက ကြားခဲ့တာလေ" တဲ့။ အစ်မက ပြန်ေြဖတယ်။

" တော်စမ်းပါဟာ " လို့ပြောပြီး အစ်ကိုကြီးက သူ့ကို တုံးရန်ကော ဆိုတဲ့ အသံနဲ့ ရယ်ပါလေတယ်။

" ငါ တကယ် ကြားခဲ့တာဟဲ့"

အဖေနဲ့အမေကတော့ တင်းနစ်ပွဲကြည့်နေတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ တယောက်ကတခွန်းပြောလိုက် သူတို့က လှည့်ကြည့်လိုက်နဲ့ပါ။ ဘာမှတော့ အထွေအထူး ဝင်မပြောပေမဲ့ သူတို့ ၂ ယောက်ခေါင်းက ကားမှန်ရှေ့က ရေသုတ်တံလို့ ဘယ်ယိမ်းလိုက် ညာယိမ်းလိုက်နဲ့ပေါ့။ ခဏနေတော့ အဖေ ခရစ်စမတ်သီချင်း ခပ်တိုးတိုးလေး ဖွင့်တာ ငါ ကြားလိုက်ပါတယ်။

" နင်က သောက်ပို စကားတွေချည်းပြောနေတာပဲ။ နင်က ကောလိပ်တောင် မရောက်ဖူးသေးပဲနဲ့ ဒါတွေ ဘယ်လိုသိလာရတာလဲ။ ငါ့ရဲ့ ကယ်လီက အဲ့ဒီလို မိန်းကလေးမျိုး မဟုတ်ဘူးကွ"

" အိုး ဟုတ်လား၊ သူက အဲ့ဒီလို မိန်းကလေး မဟုတ်ဘူးလို့ နင့်ကိုပြောထားတယ်ပေါ့လေ"
" ဟုတ်တယ်၊ သူပြောတယ်။ သူနဲ့ ငါ့ကြားမှာ ဘာ လျှို့ဝှက်ချက်မှ မထားဘူး"
" အမလေး၊ နင်က မ, စိတ်မွှန်နေတ့ကောင်လေး သာသာပါဟယ်"

ငါ သူတို့ ရန်ဖြစ်တာ ထိုင်နားထောင်နေရတာ စိတ်ကုန်နေပါပြီ။ သူတို့များ ရပ်မလားလို့ ငါမေးခွန်း တခု ထမေးလိုက်တယ်။

" အစ်ကိုတို့ စာအုပ်အကြောင်းတွေ ပြောကြလား"
" အေးကွာ ချာလီရာ၊ ငါတို့ စာအုပ်အကြောင်းတွေ ပြောကြတာပေါ့။ ကယ်လီ့ရဲ့ အကြိုက်ဆုံးစာအုပ်က ဟင်နရီဒေးဗစ်သာသိုးရိုး (Henry David Thoreau) ရေးတဲ့ 'Walden' တဲ့ကွ။ နောက်ပြီး သူက သာမာန်ဉာဏ်နဲ့လိုက်မမီနိုင်တဲ့ သဘာဝတရားကြီးရဲ့ ဆန်းကြယ်မှုတွေကိုလည်း သဘောကျတယ်လေ။ "

" အမယ်လေးတော်၊ အပြောကလည်း ကြီးပါ့"

ငါ့အစ်မက ငါသိသမျှ မိန်းကလေးထဲမှာ မျက်စောင်းထိုး အတော်ဆုံးပါ။

" ဒါနဲ့၊ နင့်ကို ဘယ်သူက စကားပြောနေလို့လဲ။ ငါက ငါ့ညီလေးကို ငါ့ရည်းစားအကြောင်း ပြောပြနေတာနော်။ ကယ်လီက ဒီမိုကရေစီနည်းကျကျ နိုင်ငံရေးသမားတယောက်က ဂျော့ ဘတ်ရှ် (George Bush) ကို တနေ့တော့ စိန်ခေါ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ပြောတယ်ကွ။ နောက်ပြီး သူက မကြာခင် အဲ့ဒီလိုဖြစ်လာတော့မယ်လို့လည်း ယုံကြည်တယ်လေ။ ငါတို့တွေ အားလုံးစောင့်မျှော်နေတဲ့ ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံတော်ကြီးပေါ့။ ပန်းပွားမယ်ဖြစ်တဲ့ ကယ်လီတောင် ဒီလို အတွေးတွေ တွေးတတ်တာ အံ့သြစရာမကောင်းဘူးလားကွ ဟင်"

အဲ့ဒီအချိန်မှာ ငါ့အစ်မက 'ဂရုမစိုက်ပေါင်' ဆိုတဲ့ အမူအရာနဲ့ လေချွန်နေလေရဲ့။ အစ်ကိုကြီးကတော့ စကားတွေ ရေထွက်ခမန်း ပြောတာ ရပ်မရအောင်ပါ။ ငါ အဖေ့ကို တချက် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူက လည်ပင်းသားတွေတောင် နီလို့၊ စိတ်ဆိုးနေတယ် ထင်ပါတယ်။

" ဒါပေမဲ့ နင်နဲ့ ကယ်လီကြားမှာ ခြားနားချက်တခုရှိတယ်ဟ။ နင်သိလား၊ ကယ်လီက အမျိုးသမီးအခွင့်အရေးရရှိမှုကို ယုံကြည်လို့ သူက ဘယ်တော့မှ ယောကျ်ားတယောက်ရဲ့ အရိုက်ခံမှာမဟုတ်ဘူးလေ။ နင်ကတော့ ငါလည်း မပြောချင်တော့ပါဘူး"

ငါတို့ဘာဆက်ဖြစ်သွားလဲဆိုတာ မင်း ယုံမှာတောင်မဟုတ်ဘူး။ ငါဖြင့် သေပြီတောင်မှတ်တယ်။ အဖေက ဘရိတ်ကိုဆောင့်နင်းပြီး ရပ်လိုက်တာ အစ်ကိုကြီးတယောက် နေရာကနေ ပြုတ်ကျတော့မလို ဖြစ်တဲ့အထိပါပဲ။ တာယာညှော်နံ့ကလည်းထောင်းလို့။ အဖေက အသက်ပြင်းပြင်းရှူပြီး အစ်ကို့ကို တချက်ကြည့်လိုက်တယ်။ သူ စကားတခွန်းမှမပြောပါဘူး။ ကြည့်ရုံပဲ ကြည့်လိုက်တာပါ။

ငါ့အစ်ကို အဖေ့ကို ပြန်ကြည့်နေတဲ့ပုံက သမင်ငယ်လေးအတိုင်းပါပဲ။ ၂ စက္ကန့်လောက် အဖေ သူ့ကိုစိုက်ကြည့်လိုက်တော့ သူက အနောက်လှည့်ပြီး အစ်မကိုတောင်းပန်ပါတယ်။

" ငါ တောင်းပန်ပါတယ်။ ဟုတ်ပြီလား။ အသိုရပ်လိုက်ပါတော့"

ငါ့အစ်မ ငိုတာများ သည်းသည်းလှုပ်လို့။ ငါတောင် နည်းနည်းလန့်သွားတယ်။ ပြီးတော့ အဖေက စကားတခွန်းမှမပြောပဲ အစ်မကို တခါထပ်ကြည့်လိုက်ပါသေးတယ်။ အစ်မမျက်နှာရှေ့မှာ အငိုရပ်အောင် လက်ဖျောက်တီးပြီးခေါ်လိုက်တော့ သူက အဖေ့မျက်နှာကိုမော်ကြည့်တယ်လေ။ အဖေ့ကို သူ့ဘက်ပါမယ်ထင်ပြီး မော်ကြည့်တာ ထင်သလိုမဟုတ်တော့ အစ်မ နည်းနည်း ရှော့ရသွားပုံပါပဲ။ ခဏနေတော့မှ အစ်ကို့ဘက်လှည့်ပြီး ပြန်တောင်းပန်တယ်။

" ကယ်လီ့ကိုမကောင်းပြောခဲ့တာ တောင်းပန်ပါတယ်။ သူ့အကြောင်းကြားရတာ မိန်းမကောင်းလေး ဖြစ်မဲ့ပုံပါပဲ"

ပြီးတော့ အဖေက အမေ့ဘက်ကို တချက်လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသေးတယ်။ အမေက

" နင်တို့အဖေရော ငါရော နင်တို့ကို ထပ်ပြီး ရန်မဖြစ်စေချင်ဘူး။ ဟိုဘက်အိမ်ကိုရောက်ရင် သတိထားကြ။ နားလည်လား"

အမေနဲ့အဖေက တခါတလေ စည်းလုံးတာ မြင်ရတာ ငါ့အတွက်တော့ တော်တော်ကြည့်ကောင်းပါတယ်။ အစ်ကိုကြီးရော အစ်မပါ ခေါင်းငြိမ့်ပြုံး မျက်နှာအောက်ချလျှက်ပေါ့။ ပြီးတော့ အဖေက ငါ့ဘက်လှည့်ပြီးပြောတယ်။

"ချာလီ "
"ဟုတ်ကဲ့၊ ဆရာ"

ဒီလိုအခြေအနေမျိုးမှာ ' ဆရာ' လို့ခေါ်ဖို့လိုအပ်ပါတယ်။ အဓိကက မင်းမိဘတွေ မင်းကို နာမည်တပ်ပြီးခေါ်ပြီဆိုရင် သတိသာထားပေတော့ပဲ။ ငါပြောတာ မင်းယုံလို့ရပါတယ်။

" ချာလီ၊ မင်းကို အဖေ အဖေ့ရဲ့အမေအိမ်ကိုရောက်တဲ့အထိ ကားမောင်းပေးစေချင်တယ်"

အဖေ့အကြံက အဆိုးတကာ့ အဆိုးဆုံးဆိုတာ အားလုံးက သိပေမဲ့ တယောက်မှ စောဒက မတက်ရဲပါဘူး။ အဖေက လမ်းလည်မှာ ကားရပ်ပြီး ငါနဲ့ နေရာလဲထိုင်တယ်လေ။ ငါလည်း အဖေ့နေရာဝင်၊ ခါးပတ်ပတ်ပြီး အမေ့အိမ်ရောက်တဲ့အထိ စ မောင်းတော့တာပေါ့။ ဒီညတော်တော်အေးပေမဲ့ ငါ မောင်းသူခုံမှာ ထိုင်ပြီး ချွေးစေးတွေပြန်နေတာ သတိထားမိပါတယ်။

အဖေ့ရဲ့ မိသားစုတွေကလည်း အမေ့ရဲ့ မိသားစုတွေအတိုင်းပါပဲ။ ငါ့အစ်ကို တခါက အဖေ့ဖက်က ညီအစ်ကိုတွေက အမေ့ဘက်က ညီအစ်ကိုတွေလိုပဲ နာမည်ပဲကွဲတဲ့ ဝမ်းကွဲတွေလို့ ပြောဖူးပါတယ်။ အမေ့မိသားစုနဲ့မတူတာကတော့ အဘွားပေါ့။ ငါ အဘွားကို အရမ်းချစ်ပါတယ်။ အားလုံးက သူ့ကိုချစ်ကြပါတယ်။ သူက ငါတို့အလာကို ထိုင်စောင့်နေတာလေ။ သူ အမြဲတမ်းစောင့်နေကြအတိုင်းပဲပေါ့။

" ငါ့မြေး ချာလီက ကားတောင်မောင်းနေပြီလား"
" သူ မနေ့ကပဲ အသက် ၁၆ နှစ်ပြည့်ပြီလေ"
" အိုး"

အဘွားက အသက်ကြီးပြီးဆိုတော့ သူမမှတ်မိတာတွေများပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ကွတ်ကီးတွေက အခုထိ စားကောင်းတုန်းပါပဲ။ ငါ ငယ်ငယ်လေးတုန်းက အမေ့ရဲ့အမေ၊ ငါ့အဘွားက ငါ့ကို သကြားလုံးတွေကျွေးနေကြလေ။ အဖေ့ရဲ့ အမေက ငါ့ကို ကွတ်ကီးကျွေးနေကြပေါ့။ ငါက သူတို့ကို သကြားလုံးအဘွားနဲ့ ကွတ်ကီးအဘွား လို့ခေါ်တတ်တယ်လို့ အမေက ပြောဖူးပါတယ်။ ငါက ပီဇာပေါ်က အနားသားမာမာလေးတွေကိုလည်း ပီဇာအရိုး လို့ခေါ်ဖူးပါတယ်။ ငါ မင်းကို ဒါတွေ ဘာလို့ပြောပြမိနေမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး။

ဒီအရာလေးတွေက ငါ မှတ်မိတတ်စအရွယ်တုန်းက အမှတ်တရလေးတွေပေါ့။ ငါ ၃ နှစ်သာလောက်တုန်းကထင်တယ်။ အမေနဲ့ အဒေါ်ဟယ်လန်က ငါ့ကို တိရိစ္ဆာန်ရုံခေါ်သွားခဲ့တယ်လေ။ တိရိစ္ဆာန်ရုံထဲမှာ ငါတို့ နွားမကြီးနဲ့သားပေါက်လေး ၂ကောင်ကိုကြည့်နေခဲ့ကြတာပေါ့။ သူတိုနေတဲ့အခန်းလေးက ကျဉ်းလွန်းတော့ အမေကြီးက မတ်တပ်ရပ်လို့ သားငယ်လေးက သူ့အောက်မှာ ဝင်နေတာပေါ့။

ခဏနေတော့ နွားမကြီးက မစင်စွန့်လိုက်တဲ့အခါ နွားသားငယ်လေးခေါင်းပေါ် တည့်တည့်ကျသွားပါရောလား။ ငါလည်း အဲ့ဒါကို ကမ္ဘာပေါ်မှာ အရယ်ရဆုံး ကိစ္စလို့ထင်ပြီး ၃ နာရီလောက်ကြာအောင် ရယ်ခဲ့တယ်တဲ့လေ။ ပထမကတော့ အမေနဲ့ အဒေါ်ဟယ်လန်ကပါ ငါရယ်လို့ လိုက်ရယ်ကြပေမဲ့ ငါ အရယ်မရပ်တော့ သူတို့နည်းနည်းတောင် စိတ်ပူသွားခဲ့ကြပါသေးတယ်။ ငါက ငယ်ငယ်တုန်းက စကားသိပ်မပြောတော့ သူတို့တွေက ငါ့အတွက် စိတ်ပူခဲ့ရပါတယ်။ ငါရယ်တာ တကယ် ၃ နာရီလောက်ထိတော့မကြာပါဘူး ဒါပေမယ့် တော်တော်ကြာတာကိုတော့ ငါမှတ်မိပါတယ်။ ငါအခုတောင် တခါတလေ အဲ့ဒီအကြောင်းလေးတွေးနေမိသေးတယ်။ ငါ့အတွက် ကျက်သရေရှိတဲ့ နေ့လေးတနေ့ပေါ့။

ငါတို့ အချင်းချင်း ပွေ့ဖက်နှုတ်ဆက်ကြပြီးတော့ အိမ်ထဲဝင်လာခဲ့ကြပါတယ်။ အိမ်ထဲမှာ အထေ့ဘက်က အမျိုးတွေ နဲ့ ပြည့်လို့ပါ။ သွားအတုတပ်ထားတဲ့ အဘိုးလေး ဖီလ် နဲ့ မကြာသေးခင်ကပဲ ထပ်ကွာရှင်းထားတဲ့ အဖေ့ရဲ့ညီမ အဒေါ် ရေဗက္ကာ ကိုလည်းတွေ့ပါတယ်။ အမေကတော့ ငါတို့ကို အဒေါ် ရေဗက္ကာရှေ့မှာ သူ့ယောကျ်ားအကြောင်းပြောတာ ဆင်ခြင်ဖို့မှာထားပါတယ်။ အဘွားရဲ့ ကွတ်ကီးတွေစားဖို့ မျှော်လင့်ခဲ့ပေမဲ့ ဒီနှစ်တော့ အဘွားက ခါးနာနေလို့ ကွတ်ကီးမလုပ်ဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။

ခဏနေတော့ ငါတို့အားလုံး တီဗီကြည့်နေကြသလို ငါ့အစ်ကိုကြီးကတော့ ဝမ်းကွဲအစ်ကိုတွေနဲ့ ဘောလုံးအကြောင်း စကားကောင်းနေပါတယ်။ အဘိုးလေး ဖီလ် ကတော့ မူးနေပါပြီ။ ပြီးတော့ ငါတို့အားလုံး ညစာအတူစားကြတာပေါ့။ အဖေ့ဘက်ကအမျိုးတွေက များလွန်းတော့ ငါလည်း ကလေးတွေအတွက် စားပွဲမှာ ထိုင်စားခဲ့ရပါတယ်။ ကလေးတွေက ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေ ပြောတတ်ကြပါတယ်။ တကယ့်ကို ထူးဆန်းတဲ့အကြောင်းတွေပါ။

ညစာစားပြီးတော့ ငါတို့ It's A Wonderful Life ဇာတ်လမ်း ကြည့်ကြတယ်လေ။ ဒီတခါကြည့်ရတာ ငါ့အတွက် ပိုပြီး ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတယ်လို့ ခံစားရပါတယ်။ ပြီးတော့ ငါ့အဖေရဲ့ အိပ်ခန်းအဟောင်းကိုသွားပြီး ဓါတ်ပုံဟောင်းလေးတွေသွားရှာကြည့်ခဲ့တာပေါ့။ ဓါတ်ပုံတွေကို ကြည့်ရင်း ဒီထဲက လူတွေ တချိန်က ဒီအခန်းထဲမှာ နေခဲ့ကြမဲ့ပုံတွေ၊ ထမင်းအတူစားခဲ့ကြမဲ့ပုံတွေ သါတွေးမိပါတယ်။

ငါ့အဘွားရဲ့ ပထမယောကျ်ားက ကိုရီးယားမှာ ကွယ်လွန်ခဲ့တာပါ။ အဖေနဲ့ အဒေါ် ရေဗက္ကာတို့ ငယ်ငယ်ကပေါ့။ နောက်တော့ အဘွားက ကလေး၂ ယောက်လက်ဆွဲလို့ သူ့အစ်ကို ဖြစ်တဲ့ အဘိုးလေး ဖီလ် ဆီ လာနေခဲ့ပါတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ အဘွားက ကလေး၂ ယောက်ကိုရှာဖွေကျွေးမွေးဖို့ စားပွဲထိုးအလုပ်ကို ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ခဲ့ရပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ တနေ့တော့ သူအလုပ်လုပ်တဲ့ စားသောက်ဆိုင်မှာ လာစားနေကျ ထရပ်ကားမောင်းသမား တယောက်နဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်လေ။ အဘွားကို ကြည့်ရတာ ဒီ ဓါတ်ပုံဟောင်းထဲမှာ လှပနေတာပါပဲ။ သူတို့ ၂ ယောက် မကြာခင်မှာပဲ လက်ထပ်ခဲ့ကြပါတယ်။ မကြာခင်မှာပဲ အဖေ့ရဲ့ ပထွေးဟာ သူနဲ့ ရေဗက္ကာ့ကို အရမ်းရိုက်တတ်တဲ့ သူဆိုတာ တဖြည်းဖြည်း သိလာရတာပေါ့။ အဘွားမှာလည်း ဘာမှ လုပ်နိုင်တာမရှိခဲ့ပါဘူး။ အဖေတို့ ၇ နှစ်လောက် အရိုက်ခံခဲ့ရတယ်ထင်ပါတယ်။

အဘိုးလေး ဖီလ် သူ့တူမ ရေဗက္ကာရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ ရှိုးရာတွေတွေ့တော့မှ သူက အဘွားကို မေးတော့ အမှန်တရားကို သိခဲ့ရတာပေါ့။ နောက်တော့ သူ့ရဲ့ သူငယ်ချင်းအရင်း ၃၊ ၄ ယောက် စုပြီး အဘွားရဲ့ ယောက်ျားကို ဘားတခုမှာ စုရိုက်ကြတယ်လေ။ သူတို့ တော်တော် ဆိုးဆိုးဝါးဝါးကို ဆုံးမခဲ့ကြတာပါ။ အဘိုးလေး ဖီလ် က သူ့ညီမ မရှိတဲ့အခါ ဒီအကြောင်းကို ခဏခဏ ပြောပြနေကြလေ။ သူတို့ ဘယ်လို အဲ့ဒီ လူယုတ်မာကို ထိုးနှက်ခဲ့လဲ ဆိုတာ ဂုဏ်ယူတဲ့ အသံနဲ့ပေါ့။ အဖေ့ရဲ့ ပထွေးလည်း ၄ ရက်လောက်ကြာတော့ ဆေးရုံမှာ ဆုံးသွားခဲ့ပါတယ်။

အဘိုးလေး ဘာလို့ ထောင်မကျလဲတော့ ငါ စဉ်းစားလို့မရပါဘူး။ အဖေ့ကို ငါ တခါမေးကြည့်တော့ သူက အဲ့ဒီတုန်းက သူတို့ရဲ့ အိမ်နီးနားချင်းတွေက သူတို့ ဘယ်လောက်နှိပ်စက်ခံကြရလဲ နားလည်ကြတယ်တဲ့လေ။ အကယ်၍ တယောက်ယောက်က မင်းရဲ့ ညီမ၊ အစ်မ ဒါမှမဟုတ် မင်းအမေကို ထိကပါး ရိကပါးလုပ်လာခဲ့ရင် အဲ့ဒီလူတွေ ပြန်ပေးဆပ်ကြရတာချည်းပဲတဲ့။ အားလုံးကလည်း မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်ပေးနေကြတယ်တဲ့လေ။

သူတို့ ဒီလို ၇နှစ်လောက် အနှိပ်စက်ခံခဲ့ရပေမဲ့ အဒေါ် ရေဗက္ကာရဲ့ ကံဆိုးချက်ကတော့ နှိပ်စက်တတ်တဲ့ယောက်ျားနဲ့ အိမ်ထောင်ကျခဲ့တာပါပဲ။ သယ့်ခေတ်ရောက်လာတော့ အရာရာက ပြောင်းလဲ ကုန်ပါပြီ။ အဘိုးလေးကလည်း အသက်ကြီးလာသလို၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း ပြောင်းလဲသွားပြီလေ။ အဖေကလည်း အိမ်က ထွက်လာခဲ့တယ် မဟုတ်လား။

အဒေါ် ရေဗက္ကာရဲ့ ကလေး ၃ယောက် ကြီးကင် ဘယ်လိုဖြစ်လာဦးမလဲ ငါတွေးကြည့်မိတယ်။ မိန်းကလေး တယောက်နဲ့ ယောက်ျားလေး ၂ ယောက်လေ။ အဲ့ဒီမိန်းကလေးကမျ အဒေါ်ရေဗက္ကာလို ဖြစ်လာခဲ့ရင် ယောက်ျားလေးတယောက်ကများ သူတို့အဖေလို ကြီးပြင်းလာခဲ့ရင် ဆိုတဲ့အတွေးက ငါ့ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်စေပါတယ်။ ကျန်တဲ့ကောင်လေးတယောက်ကတော့ ငါ့အဖေလို ဖြစ်ရင် ဖြစ်လာနိုင်ပါတယ်။ သူက သူ့မောင်နှမ ၂ ယောက်နဲ့ဆို အမေတူ အဖေကွဲ တော်သလို အားကစားလည်း ဝါသနာပါတယ်လေ။ အဖေက သူနဲ့ စကားတွေအများကြီးပြောပေးပြီး ဘေ့စ်ဘော့ပစ်နည်းလည်း သင်ပေးဖူးပါတယ်။ ငါငယ်ငယ်တုန်းကတော့ သူ့ကို အထွေနားကပ်နေလို့ မနာလိုဖြစ်ခဲ့တာပေါ့။ အခုတော့ အကြောင်းအရင်းကို ငါသိပါပြီ။ အစ်ကိုကြီးကလည်း ငါ့ကို သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး မနာလိုမဖြစ်ဖို့နဒ့ သူက ငါ့အဖေကို လိုအပ်တယ်ဆိုတာ ပြောဖူးပါတယ်။

အဖေ့ရဲ့ အိပ်ခန်းအဟောင်းက အရောင်မှိန်လာတာကလွဲရင် အရင်လိုပါပဲ။ အခန်းထဲက စားပွဲခုံပေါ်မှာ လှည့်လို့ရတဲ့ ကမ္ဘာလုံး လေးလည်း ရှိပါတယ်။ နံရံပေါ်မှာတော့ ဘေ့စ်ဘောအသင်းတွေရဲ့ ပိုစတာအဟောင်းတွေကပ်လို့ပေါ့။ ပြီးတော့ အဖေ့ဒုတိယနှစ်ကျောင်းသားဘဝတုန်းက ကစားခဲ့တဲ့ပုံလေးကိုလည်း တွေ့ခဲ့ပါတယ်။ ဘာလို့လဲတော့ သေချာမသိဘူး။ ဒါပေမယ့် အဖေ ဘာလို့ ဒီအိမ်ကနေ ထွက်ဖို့အကြောင်းဖန်လာလဲဆိုတာ ငါနားလည်သလိုရှိပါတယ်။ သူ့အမေရဲ့ ရိုးစင်းပြီး ယောက်ျားတယောက်ကိုတောင် အာမခံရဲတဲ့ ပုံစံတွေ ရယ်၊ နှိပ်စက်တတ်တဲ့ ပထွေးနဲ့ တထပ်ထဲတူတဲ့ ညီမဖြစ်သူရဲ့ ရည်းစားဖြစ်သူရယ်ကို ကြည့်ပြီး အဖေ ထွက်လာဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

ငါသူ့ရဲ့ အိပ်ယာဟောင်းမှာလှဲပြီး အဖေငယ်ငယ်တုန်းက သေးသေးလေးဖြစ်နေခဲ့မဲ့ သစ်ပင်ကြီးကို ပြတင်းပေါက်ကနေ လှမ်းကြည့်နေခဲ့ပါတယ်။ သူညတိုင်း ဒီအိမ်ကနေ မထွက်လာရင် သူ့ဘဝကို ကိုယ်တိုင် မရှင်သန်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့ ခံစားချက်ကို ငါ နားလည်မိပါတယ်။ သူ ဒီလို တွေးခဲ့တာပဲ ဖြစ်ရပါမယ်။ ဒါကြောင့်လည်း အဖွဲ့မိသားစုက နှစ်တိုင်း ရုပ်ရှင်တခုထဲကိုပဲ ထပ်ခါတလဲလဲ ကြည့်တာဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ သူတို့ အသစ်အဆန်းကို မမြည်းစမ်းချင်ကြဘူးလေ။ အဖေကတော့ ရုပ်ရှင်အဆုံးမှာ မျက်ရည်မကျခဲ့ပါဘူး။

အဘွားနဲ့ အဒေါ် ရေဗက္ကာက အဖေ အိမ်ကထွက်သွားခဲ့တာကို ခွင့်လွှတ်မလားတော့ ငါမသိပါဘူး။ ငါ့ထက်စာရင် အဘိုးလေး ဖီလ် ပဲ သေချာနားလည်မှာပါ။ အဖေက အဘွားနဲ့ သူ့ညီမ အနားရောက်ရင် သူနဲ့မတူသလိုပါပဲ။ သူ့စိတ်ထဲကနေ သူတို့ကို ထားခဲ့ရတာကို စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး အပြစ်ရှိသလို ခံစားနေရပုံပါပဲ။ အဖေနဲ့ သူ့ညီမက အမြဲတမ်း ဒီလိုနှုတ်ဆို လမ်းအတူလျှောက်ကြတယ်လေ။ တခါက ငါ ပြတင်းပေါက်ကနေ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အဖေက အဒေါ် ရေဗက္ကာ လက်ထဲကို ပိုက်ဆံ ထိုးထည့်ပေးနေတာ တွေ့လိုက်ရပါတယ်။

အဒေါ်ရေဗက္ကာ ဒီကနေ အိမ်ပြန်တဲ့အခါ ဘာပြောမလဲ၊ သူ့ကလေးတွေကရော ငါတို့အကြောင်း ဘာတွေပြောမှာလဲ၊ သူတို့ ဘာတွေ တွေးနေကြမလဲ ဆိုတာ ငါ သိချင်မိပါတယ်။

ချစ်ခြင်းများစွာဖြင့်။
ချာလီ။ ။

ဒီဇင်ဘာလ ၂၆ ရက်၊ ၁၉၉၁ ခုနှစ်။

သူငယ်ချင်းလေးရေ။ ။

အိမ်ကို ၂ နာရီလောက် ကားပြန်မောင်းလာပြီးတော့ ငါအခု အိမ်က အိပ်ယာပေါ်ရောက်နေပါပြီ။ အစ်ကိုကြီးနဲ့ အစ်မက ပြန်တည့်နေကြပြီဆိုတော့ ငါ ကားမမောင်းခဲ့ရဘူးပေါ့။ ပုံမှန်ဆိုရင်တော့ ငါတို့အိမ်အပြန်လမ်းမှာ အဒေါ် ဟယ်လန့်ရဲ့ အုတ်ဂူဆီ အလည်ဝင်ကြတာ များပါတယ်။ အမြဲတမ်း လိုလိုပေါ့။ အဖေနဲ့ အစ်ကိုကြီးက ဒီကို လာရတာ သိပ်မကြိုက်ပေမဲ့ အမေနဲ့ ငါ့ကိုငဲ့ ပြီး ထုတ်မပြောကြပါဘူး။ အစ်မကတော့ အေးဆေးပါပဲ။ တချို့အရာတွေမှာတော့ သူလည်း ခံစားတတ်ပါတယ်လေ။

အဒေါ် ဟယ်လန့်အုတ်ဂူကိုလာလည်တဲ့အခါတိုင်း အမေနဲ့ ငါက သူနဲ့ပတ်သက်လို့ ကောင်းတဲ့အမှတ်တရ တခုခုကိုပြောကြပါတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်တွေတုန်းကတော့ သူ ငါ့ကို ကလေးထိန်းတိုင်း ညဘက် Saturday Night Live ကို ကြည့်ခွင့်ပေးခဲ့တဲ့ အကြောင်းပြောဖြစ်ခဲ့တာပေါ့။ အမေကလည်း ပြုံးလို့ပါ။ သူသာကလေးတယောက် ဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုလည်း အဲ့ဒီ အစီအစဉ်ကို ကြည့်ချင်ခဲ့မှာပါ။

ငါတို့ ပန်းတွေနဲ့ ကဒ်လေးတွေ ထားခဲ့လေ့ရှိကြပါတယ်။ သူ့ကို ငါတို့ ဘယ်လောက် လွမ်းနေလဲ သူသိစေချင်ခဲ့တာပါ။ သူက ထူးခြားတယ်လေ။သူ

အသက်ရှင်နေတုန်းက ငါတို့ သူ့ကို ဒီစကားလေးမပြောလိုက်ရဘူးလို့ အမြဲပြောနေကြလေ။ အမေက သူ့ညီမအပေါ် အပြစ်မကင်းဘူးလို့ ခံစားရတာကြောင့် သူ့ကို ငါတို့နဲ့အတူ နေခွင့်ပေးခဲ့တာပါ။

အမေ ဘာလို့ အဒေါ်ဟယ်လန့်အပေါ် အပြစ်မကင်းဘူးလို့ ခံစားကလဲဆိုတာ မင်းကို မပြောပြရသေးဘူးနော်။ ငါ ဒီအကြောင်းတွေ ပြောပြဖို့အတွက် တွန့်ဆုတ်နေဆဲပါ။ ငါတို့ တမိသားစုလုံး ဒီအကြောင်းကို မပြောကြဘူးလေ။ ငါငယ်ငယ်လေးတုန်းကတောင် သူတို့ အဒေါ် ဟယ်လန် ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဖြစ်ရပ်ဆိုးကြီးကို ငါ့ကို မပြောပြကြပါဘူး။

ဒီအကြောင်းက ခရစ်စမတ်တိုင်း ငါ့ စိတ်ထဲမှာ တွေးနေမိတဲ့ အတိတ်ဆိုးကြီးပါ။ ငါ့ကို အမြဲတမ်း ဝမ်းနည်းစေတဲ့ အကြောင်းဆိုလည်း ဟုတ်ပါတယ်။ အဒေါ် ဟယ်လန်က ဗလက္ကာရလုပ်ခံခဲ့ရပါတယ်။ ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်အချိန်တုန်းကလဲတော့ ငါမပြောချင်ပါဘူး။ ငါ ဒီ 'ဗလက္ကာရ' ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို မုန်းလိုက်တာ။ သူ့ကို စော်ကားခဲ့တဲ့ သူက သူနဲ့ အနီးကပ်ဆုံးထဲကသူပဲလေ။ သူ့အဖေကို ဘယ်သူလုပ်ခဲ့တာလဲဆိုတာ ပြောပြလိုက်တော့ သူ့အဖေလည်း အံ့ဩဘနန်း ဖြစ်ရတာပေါ့။ မိသားစုရဲ့ အသိအကျွမ်းထဲကပါပဲ။ ကြားရတော်တော်ဆိုးတယ်နော်။ ငါ့အဘွားလည်း ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ ဆိတ်ဆိတ်နေခဲ့ပါတယ်။ အဲ့ဒီ လူကတော့ အိမ်ကို ခဏခဏ လာလည်နေမြဲပေါ့။

ငါ့အဒေါ် ဟယ်လန်က အရက်အရမ်းသောက်ပါတယ်။ မူးယစ်ဆေး အပါအဝင်ပေါ့။ သူက ရည်းစားသနာကိစ္စနဲ့လည်း ပြဿနာရှိတယ်လေ။ သူ့ဘဝတလျှောက်လုံး သူ့အတွက် စိတ်ပျက်အားငယ်နေရတဲ့ အချိန်တွေကများပါတယ်။ သူက ဆေးရုံတွေကိုလည်း တက်လိုက်၊ ဆင်းလိုက်နဲ့ပါ။ သူ တက်ဖူးတဲ့ ဆေးရုံတွေက အစုံပါပဲ။ နောက်ဆုံးတော့ သူ့ဆေးဖြတ်ပြီး ဘဝအသစ်တခု ထူထောင်ဖို့ ငါတို့မိသားစုနဲ့အတူ နေထိုင်ခဲ့ပါတယ်။ နောက်တော့ အလုပ်ကောင်းကောင်းတခုရဖို့ သင်တန်းတွေလည်းတက်ခဲ့တာပေါ့။ သူ့ရဲ့ ဆိုးသွမ်းနေတဲ့ ရည်းစား ကိုလည်း သူနဲ့ ဝေးဝေးမှာနေဖို့ပြောခဲ့ပါတယ်။ သူ ဒိုင်းယက်လုပ်စရာမလိုပဲ ဝိတ်လည်း ကျလာတယ်လေ။ ငါတို့မိဘတွေ အပြင်သွားတဲ့အခါ သူကငါတို့ကို ထိန်းပေးနေကြပေါ့။ သူ ကလေးထိန်းတိုင်း ငါတို့ကို ညဘက်အထိ တီဗီကြည့်ခွင့်ပေးပါတယ်။ နောက်ပြီး အဖေ၊ အမေ ၊ အစ်ကိုနဲ့ အစ်မကလွဲရင် သူပဲ ငါ့အတွက် လက်ဆောင် ၂ ခုပေးတတ်တယ်လေ။ တခုက ငါ့မွေးနေ့အတွက်၊ နောက်တခုက ခရစ်စမတ် အတွက်ပေါ့။ သူ ငါတို့နဲ့ အတူနေပြီး သုံးစရာ ပိုက်ဆံမရှိတာတောင်မှ သူက ငါ့ကို လက်ဆောင် ၂ ခုပေးနေကြပါ။ ငါ့အကြိုက်တွေချည်းပဲပေါ့။

၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာ ၂၄ ရက်နေ့မှာ ငါတို့အိမ်ကို ရဲသားတယောက် လာခေါက်ပါတယ်။ အဒေါ် ဟယ်လန်တယောက် ကားမတော်တဆမှု ဖြစ်လို့တဲ့။ အဲ့ဒီနေ့က နှင်းတွေကလည်း ထူလို့ပါ။ ရဲသားက ငါ့အမေကို အဒေါ်ဟယ်လန် ပွဲချင်းပြီး ဆုံးပါးသွားကြောင်း ပြောခဲ့ပါတယ်။ အမေ ငိုတော့ ရဲသားကြီးကပြောတယ်။ မတော်တဆမှုက ပြင်းထန်လွန်းလို့ အဒေါ်ဟယ်လန်တယောက် အချိန်အကြာကြီး မခံစားလိုက်ရပါဘူးတဲ့။ ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ သူ တယောက်ထဲ နှင်းတွေကြားမှာ နာကျင်မှုကို အကြာကြီး မခံစားလိုက်ရဘူးပေါ့။

ရဲသားကြီးက အမေ့ကို သူနဲ့လိုက်ခဲ့ပြီး အလောင်းကို အတည်ပြုပေးဖို့ ခေါ်ခဲ့ပါတယ်။ အဖေကတော့ အလုပ်မှာပေါ့။ အဲ့ဒီနေ့က ငါ့အသက် ၇ နှစ်ပြည့်တဲ့ မွေးနေ့လေ။ အစ်ကိုကြီး ရယ် ၊ အစ်မရယ်၊ ငါရယ်က ပါတီ ဦးထုပ်ချွန်လေးတွေ ဆောင်းထားတာပါ။ အမေငိုနေတာ မြင်တော့ အစ်မက သူ့ကို ဘာဖြစ်လဲ မေးခဲ့ပေမဲ့ အမေ တခွန်းမှ မပြောနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ရဲသားကြီးကပဲ ငါတို့ကို ဖြစ်ခဲ့တဲ့အကြောင်း ပြောပြခဲ့ပါတယ်။ အစ်ကိုကြီးနဲ့ အစ်မတို့ ငိုကြပေမဲ့ ငါကတော့ ရဲသားကြီးမှားနေတာလို့ ထင်ခဲ့ပါတယ်။ ငါ မငိုခဲ့ပါဘူး။

အမေက အစ်ကိုကြီးနှ့ အစ်မကို ငါ့ကို ကြည့်ထားဖို့ပြောပြီး ရဲသားကြီးခေါ်ရာနောက်လိုက်သွားခဲ့ပါတယ်။ ငါတို့ တီဗီဆက်ကြည့်နေတယ် ထင်တာပဲ။ သိပ်တော့ မမှတ်မိတော့ပါဘူး။ အမေ အိမ်ပြန်မရောက်ခင် အဖေ ရောက်ချလာခဲ့တယ်လေ။

" ဘာလို့ မျက်နှာတွေ မကောင်းကြတာလဲ"

ငါတို့ အဖေ့ကို ပြောပြလိုက်တော့ အဖေက ငါတို့ အဆင်ပြေလားလို့မေးပါတယ်။ အစ်ကိုကြီးနဲ့ အစ်မက မပြေဘူးလို့ ဖြေကြပေမဲ့ ငါကတော့ ပြေတယ်လို့ ဖြေခဲ့တယ်တဲ့လေ။ ငါ့စိတ်ထဲ ရဲသားကြီး နှင်းတွေထူနေလို့ သူကောင်းကောင်းမမြင်ရပဲ လူမှားတယ်လို့ ခံယူထားတာပါ။ ခဏနေတော့ အမေ အိမ်ပြန်လာပါတယ်။ မျက်ရည်စက်လက်နဲ့ပဲပေါ့။ သူက အဖေ့ကို တချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ခေါင်းငြိမ့်ပြတယ်လေ။ အဖေလည်း အမေ့ခန္ဓာကို်ယ်ကို ထိန်းပြီး နှစ်သိမ့်ပေးခဲ့ပါတယ်။ အဲ့ဒီအချိန်ကျမှ ရဲသားကြီးမမှားမှန်း ငါ လက်ခံလိုက်ရပါတော့တယ်။

အဲ့ဒီနောက်ပိုင်း ဘာဆက်ဖြစ်လဲ ငါမမှတ်မိတော့ပါဘူး။ မေးလည်း မမေးကြည့်ခဲ့ဘူးလေ။ ဆေးရုံသွားခဲ့တာကလွဲလို့ပေါ့။ ငါ့ကိုဆရာဝန်တယောက်က အလင်းစူးစူးကြီးတွေဖွင့်ထားတဲ့အခန်းမှာ မေးခွန်းတွေမေးနေခဲ့့ပါတယ်။ ငါလည်း သူ့ကို အဒေါ် ဟယ်လန်က ငါ့အပေါ်ဘယ်လောက်ချစ်ကြောင်း၊ သူတေယာက်ပဲ ငါ့ကို ဖက်ပြီး အားပေးဖူးတဲ့သူဖြစ်ကြောင်း ပြောပြခဲ့တာပေါ့။ ခရစ်စမတ်နေ့မှာ ငါတို့ တမိသားစုလုံး ဆေးရုံမှာ ငါ့ကိုစောင့်နေကြတာတွေ၊ ငါ့ကို စျာပန အခမ်းအနားသွားခွင့်မပေးခဲ့တာတွေ နဲ့ အဒေါ် ဟယ်လန့်ကို ငါ နှုတ်ဆက်ခွင့်မရခဲ့တာတွေကိုတော့ ရေးရေး မှတ်မိပါတယ်။

ငါ ကျောင်းခဏနားပြီး ဆရာဝန်နဲ့ ဘယ်လောက်ထိကြာအောင် ပြခဲ့ရလဲတော့ သေချာမသိတော့ပါဘူး။ အဲ့ဒါက တော်တော်ကြာတာလောက်တော့ အမှတ်ရနေပါတယ်။ အဒေါ် ဟယ်လန်နောက်ဆုံးပြောသွားတဲ့ စကားလေးကို ငါ ကြားယောင်နေပါသေးတယ်။ အဲ့ဒီနေ့ သူ အပြင်မထွက်ခင် ငါ သူ့ကို ကားသော့ လာပေးတုန်းက သူက ကုတ်အင်္ကျီလေး ဝတ်လို့ပါ။ အမြဲတမ်းလည်း သူ့ကို ငါ ကားသော့ရှာပေးနေကြလေ။ ဘယ်သွားမလို့လဲ မေးတော့ သူက လျှို့ဝှက်ချက်ပါတဲ့။ ငါက မပြောမချင်း အတင်း တိုးဇွတ်ပြီး မေးတော့မှ သူက ပြုံးလို့ ငါ့နားနား ကပ်ပြီး တိုးတိုးလေး ပြောပြခဲ့တယ်လေ။

" သားလေးအတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင် သွားဝယ်မလို့ပေါ့"

အဲ့ဒီအချိန်လေးက ငါ သူ့ကိုနောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့ရတဲ့ အခိုက်အတန့်လေးပါ။ သူက အခုထိ ရှိနေခဲ့ရင် သူလိုချင်နေတဲ့အလုပ်ကောင်းရနေလောက်ပါပြီ။ သူ့အပေါ် ကောင်းပေးမဲ့ ယောကျ်ားတယောက်နဲ့ သူအမြဲတမ်း ရချင်နေခဲ့တဲ့ သွယ်လျတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကိုရောပေါ့။ အမေနဲ့ ဆရာဝန်က ဘယ်လောက်ပဲ ဒီဖြစ်ရပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါ့ကိုမခံစားပါနဲ့လို့ ပြောပေမဲ့ ငါ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်ရှိသလို ခံစားနေရဆဲပါပဲ။ အဒေါ်ဟယ်လန်ဟာ ငါ့အတွက်သူများတွေကို လက်ဆောင်တခုပဲ ပေးခဲ့မယ်ဆိုရင် သူ ဒီနေ့အထိ အသက်ရှင်နေဦးမှာ အမှန်ပါ။ ငါ ဒီလို နှင်းတွေမကျတဲ့ ရာသီမှာ မွေးခဲ့မယ်ဆိုရင် အဒေါ်ဟယ်လန် အခုထိ အသက်ရှင်နေခဲ့မှာပါ။ သူ့အကြောင်းမတွေးမိဖို့ ကြိုးစားပေမဲ့ လွမ်းတဲ့စိတ်ကိုတော့ ငါမထိန်းချုပ်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ငါ အရမ်း ဝမ်းနည်းလာလို့ စာကို ဒီမှာပဲ ရပ်လိုက်တော့မယ်နော်။

ချစ်ခြင်းများစွာဖြင့်။

ချာလီ ။ ။

ဒီဇင်ဘာလ ၃၀ ရက် ၊ ၁၉၉၁ ခုနှစ်။

သူငယ်ချင်းလေးရေ။ ။

ပြီးခဲ့တဲ့တခေါက်က စာရေးပြီးတော့ နောက်တနေ့မှာ ငါ The Catcher in the Rye ကို အဆုံးသတ်တဲ့အထိ ဖတ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲ့ဒီအချိန်ကနေပြီး အခုထိဆို ပြန်ဖတ်နေတာ ၃ ကြိမ်လောက်ရှိရောပေါ့။ တခြား ဘာလုပ်ရမလဲ ငါစဉ်းစားမရလို့ပါ။ ဆမ်နဲ့ ပက်ထရစ်တို့ ဒီည ပြန်လာကြမယ်ဆိုပေမဲ့ ငါသူတို့ကို သွားတွေ့လို့မရသေးပါဘူး။ ပက်ထရစ်က ဘရက်ဒ်နဲ့ တနေရာရာမှာ တွေ့ဖို့ ချိန်းထားတယ်လေ။ ဆမ်ကတော့ ခရက် နဲ့ တွေ့မှာပေါ့။ မနက်ဖြန်မှပဲ သူတို့ ၂ ယောက်ကို the Big Boy စားသောက်ဆိုင်မှာတွေ့ဖြစ်ပါမယ်။ ပြီးမှ ဘော့ ရဲ့ နှစ်သစ်ကူးညနေခင်း ပါတီကိုသွားကြမှာပေါ့။

စိတ်လှုပ်ရှားစရာတခုက ငါ the Big Boy ဆီကို ကိုယ်တိုင် ကားမောင်းသွားရမှာပါပဲ။ အဖေကတော့ ရာသီဥတုမကောင်းရင် ကားမယူသွားရဘူးပြောပေမဲ့ ရာသီဥတုက ငါ့ဘက်မှာ ရှိပုံရပါတယ်။ ငါ သီချင်း တိပ်ခွေတောင်ပြင်ထားပါသေးတယ်။ သူ့နာမည်က ' ငါ ပထမဆုံး ကားမောင်းတဲ့အကြိမ်' တဲ့။ ငါအရမ်း စိတ်ကူးယဉ်ဆန်နေလားတော့ မပြောတတ်ပါဘူး။ ငါ အသက်ကြီးလာတဲ့တချိန်မှာ ဒီ တိပ်ခွေလေးတွေကို ကြည့်ပြီး ဒီလို အချိန်လေးတွေကို အောက်မေ့သတိရချင်မိတာ အမှန်ပါပဲ။

ငါ ကားမောင်းပြီး ပထမဆုံးသွားတဲ့ နေရာကတော့ အဒေါ် ဟယ်လန့် အုတ်ဂူဆီပါ။ အခုလိုလာတာက အမေမပါပဲ ငါတယောက်ထဲလာတဲ့ ပထမဆုံး အကြိမ်ဆိုလည်း ဟုတ်ပါတယ်။ ငါ ခရစ်စမတ် မုန့်ဖိုးရတဲ့ ပိုက်ဆံထဲက ပန်းစည်းလေးဝယ်ပြီး အချိန်ကောင်းလေးရွေးလို့ အုတ်ဂူဆီထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ငါ

သူ့အုတ်ဂူပေါ်မှာ သီချင်းတိတ်ခွေလေးတခွေ သူ့အတွက် ထားခဲ့ပါသေးတယ်။ မင်း ငါ့ကို နားမလည်နိုင် ဖြစ်မယ်ဆိုလည်း ငါနားလည်ပါတယ်လေ။

အဒေါ် ဟယ်လန့်ကို ငါ့ဘဝမှာ ဖြစ်နေတဲ့ အကြောင်းတွေ မှန်သမျှ ပြောဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဆမ်နဲ့ ပက်ထရစ်၊ သူတို့ သူငယ်ချင်းတွေ နဲ့ မနက်ဖြန်သွားမဲ့ နှစ်သစ်ကူးညနေခင်း ပါတီကိုရောပေါ့။ ငါ့အစ်ကိုကြီး နှစ်သစ်ကူးနေ့မှာ ဘောလုံးကစားမှာကိုလည်း ပြောပြခဲ့ပါသေးတယ်။ အစ်ကိုကြီး ပြန်သွားတော့ အမေ ငိုတဲ့အကြောင်း၊ ငါဖတ်ခဲ့တဲ့ စာအုပ်တွေ အကြောင်း၊ Asleep ဆိုတဲ့ သီချင်းလေးအကြောင်း၊ ငါတခါက ဆမ်နဲ့ ပက်ထရစ်တို့နဲ့အတူ ကားလျှောက်စီးတုန်းက ငါတို့အားလုံး ပေါ့ပါးပြီး လွင့်မျောနေသလို ခံစားခဲ့ရတဲ့အကြောင်း စုံလို့ပါပဲ။ ငါ ကားမောင်းလိုင်စင် စာမေးပွဲဖြေတဲ့အကြောင်း၊ အမေက ငါ့ကိုကားမောင်းပြီး စာမေးပွဲဖြေတဲ့နေရာကိုလိုက်ပို့တဲ့အကြောင်း၊ အပြန်ကျတော့ ငါက ပြန်မောင်းလာခဲ့တဲ့အကြောင်း၊ ငါ့ကိုစာမေးပွဲဖြေတဲ့ ယာဉ်ထိန်းရဲ့ အကြောင်း လည်း ပါပါသေးတယ်။

အဒေါ် ဟယ်လန့်ဒီက ပြန်ခါနီးတော့ ငါ ငိုခဲ့တာ မှတ်မိပါသေးတယ်။ တကယ် ရင်ထဲက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲကို ဝမ်းနည်းလို့ ငိုခဲ့တာပါ။ များသောအားဖြင့် ငါက ကြောက်လို့ ငိုတာ များတာကိုး။ ပြီးတော့ အဒေါ်ဟယ်လန့်ကို နောက် ငါ အရေးမကြီးတဲ့ကိစ္စတွေအတွက် မငိုတော့ဘူးလို့ ကတိပေးခဲ့ပါတယ်။ ငါ အဒေါ် ဟယ်လန့်ကို ငါ့ဘဝထဲက အရေးကြီးဆုံး လူတွေထဲက တယောက်အဖြစ်သတ်မှတ်ချင်ခဲ့တာပါ။ ပြီးတော့ နှုတ်ဆက်ပြီး အိမ်ကို ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။

အဲ့ဒီညက ငါ မငိုမိအောင် စာအုပ်ဖတ်ခဲ့ပါတယ်။ ကြောက်လို့ ငိုတဲ့ အငိုမျိုးကိုပြောတာပါ။ ငါ မျက်လုံးတွေ ပင်ပန်းပြီး အိပ်ယာထဲ ထိုးအိပ်ချင်လောက်တဲ့အထိ ဖတ်ခဲ့တယ်လေ။ မနက်ကျတော့ စာအုပ်ဖတ်လို့ပြီးသွားတဲ့အခါ ချက်ချင်းပဲ အစကနေ ပြန်ဖတ်ခဲ့ပါတယ်။ မငိုမိအောင်လေ။ ငါ အဒေါ် ဟယ်လန့်ကို ကတိပေးခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ငါ ခဏလောက် ဘာမှ မတွေးပဲ နေချင်မိပါတယ်။ ခဏလေးလောက်ပါပဲ။

မင်းရော ဒီလို ခံစားဖူးလား။ မင်း နှစ်ပေါင်း ၁၀၀၀ လောက် အိပ်နေချင်တာ ဒါမှမဟုတ် ဒီ ကမ္ဘာကြီးပေါ်မှာ မရှိချင်တော့တဲ့ ခံစားချက်မျိုးပေါ့။ ဒီလိုမေးတာ ငါက သေခြင်းတရားကို စွဲလမ်းနေတဲ့ အရူးလို့ မင်းထင်ကောင်း ထင်နိုင်ပေမဲ့ ငါ အတွေးလွန်တဲ့အခါ ဒီလိုမျိုးတွေ တွေးဏတတ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း မတွေးမိအောင် ကြိုးစားနေတာပေါ့။ ခေါင်းထဲမှာ ချာချာလည်တာတွေ ရပ်အောင် ငါလုပ်ရပါမယ်။ မဟုတ်ရင် ဆရာဝန်နဲ့ နောက်တခါ ပြန်ကုရဖို့ သေချာနေပါပြီ။ ငါ့အတွေးတွေ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ပိုဆိုးလာတာကို ငါ ခံစားမိတယ်လေ။

ချစ်ခြင်းများစွာဖြင့်။
ချာလီ။ ။

ဇန်နဝါရီလ ၁ ရက်၊ ၁၉၉၂ ခုနှစ်။
သူငယ်ချင်းလေးရေ ။ ။

အခု မနက် ၄ နာရီရှိနေပါပြီ။ ဒီဇင်ဘာ ၃၁ ရက်နေ့ကိုကျော်လာပြီဆိုတော့ နှစ်သစ်ကူးနေ့လို့ ခေါ်နေနိုင်ပါပြီလေ။ ငါ အိပ်လို့မရသေးပါဘူး။ တခြားလူတွေတော့ အိပ်ရင် အိပ်နေ၊ ဒါမှမဟုတ် လိင်ဆက်ဆံနေကြတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ငါကတော့ တီဗီကြည့်ရင်း မုန့်စားနေခဲ့တာပါ။ တီဗီပေါ်က လှုပ်နေတာလေးတွေ လိုက်ကြည့်လို့ပေါ့။ ငါ မင်းကို ဆမ်နဲ့ ခရက်၊ ပက်ထရစ်နဲ့ ဘရဒ် နောက်ပြီး တခြားလူတွေရဲ့ အကြောင်းကိုပြောပြချင်ပေမဲ့ လောလောဆယ် ငါ မမှတ်မိသေးပါဘူး။

အပြင်မှာတော့ ရာသီဥတုကသာယာလျက်ပါ။ စောစောပိုင်းတုန်းက ငါ the Big Boy ဆီ ကားမောင်းသွားခဲ့ပြီး ဆမ်နဲ့ ပက်ထရစ်ကို တွေ့ခဲ့ ပါတယ်။ ဘရက်ဒ်နဲ့ ခရက် ကလည်း သူတို့နဲ့အတူတူပေါ့။ ငါ သူတို့ ၂ ယောက်နဲ့ အတူတူရှိနေချင်ခဲ့တာပါ။

လွန်ခဲ့တဲ့ တနာရီတုန်းက အခြေအနေတွေက ပြီးဆိုးမယ်ထင်တယ်။ ငါက သစ်ပင်တပင်ကို စိုက်ကြည့်နေတာ သစ်ပင်က နဂါးကြီး ဖြစ်သွားလိုက်၊ သစ်ပင်ပြန်ဖြစ်လာလိုက်နဲ့ မျက်စိထဲ မြင်နေတာပါ။ နောက်တော့ ငါ ဟိုတနေ့က လေထုနဲ့ တသားထဲ ကျနေတဲ့နေ့လေးကို မှတ်မိပါတယ်။ ငါ မုန့်ဖိုးအပိုရဖို့ မြက်ရိတ်ပေးတဲ့နေ့လေးလေ။ အခု ငါ ဘော့အတွက် ကားဝင်ဖို့လမ်းလုပ်ပေးဖို့ မြေကြီးကိုဂေါ်နဲ့ခပ်နေခဲ့ပါတယ်။ နှစ်သစ်ကူးညပါတီမှာ ဒါမျိုးလုပ်နေရတာ နည်းနည်းတော့ ကြောင်တောင်တော် နိုင်ပါတယ်။

ငါ့မျက်နှာတွေအေးစက် ပြီး နီနေတာ မစ္စတာ ဇက် အရက်မူးလို့ နီမြန်းနေသလိုပါပဲ။ စကားမစပ် မစ္စတာ ဇက်က ပေါက်ဖတ်လေးတွေက ပိုးအိမ်ထဲမှာ ဒုက္ခခံပြီးနေရတဲ့ အကြောင်းနဲ့ ပီကေတခုကို အစာခြေဖို့ ၇ နှစ်လောက် ကြာကြောင်း ပြောရတာတွေ သဘောကျပါတယ်။ ခဏနေတော့ မော့ခ် လို့ခေါ်တဲ့ ကောင်လေးတယောက်က ဘယ်နားကမှန်းမသိရောက်လာပြီး ငါ့ကို ကောင်းကင်က ကြယ်တွေ မော့ကြည့်ဖို့ပြောတယ်။ ကြည့်လိုက်တော့ ငါတို့က မိုးကောင်းကင်ခုံးခုံးကြီးအောက်မှာ ရပ်နေတယ်လို့ ထင်ရပါတယ်။ ပြီးတော့ သူကပြောသေးတယ်။ ကြယ်တွေဆိုတာ နက်မှောင်နေတဲ့ကောင်းကင်ကြီးက အပေါက်တွေဖြစ်ပြီး ငါတို့တွေ ကောင်းကင်ဘုံကိုရောက်တဲ့အခါ မိုးကောင်းကင်ကြီးက ၂ ခြမ်းကွဲသွားကာ သူ့နောက်မှာ စူးရှတောက်ပတဲ့ ကြယ်တလုံးထဲရှိတယ်တဲ့လေ။ကောင်းကင်ကြီးက ကြီးမားကျယ်ပြန့်လွန်းလို့ ငါ့ကိုငါ သေးသေးလေးလို့ ခံစားရစေပါတယ်။

တခါတလေ ငါ အပြင်ကို ေးကြည့်ပြီး တခြားလူတွေလည်း ငါ့လို ဒီနှင်းတွေကို တွေ့ပြီးပြီ၊ သူတို့တွေလည်း ငါဖတ်ဖူးတဲ့ စာအုပ်တွေ ဖတ်ဖူးပြီးပြီ၊ ငါကြိုက်တဲ့ သီချင်းတွေ နားထောင်ပြီးပြီလို့ တွေးဖူးပါတယ်။ ဒီညရော သူတို့ ဘယ်လို ခံစားနေရမလဲ ငါ သိချင်လိုက်တာ။

ငါ ဒီအကြောင်းကို စာထဲမရေးသင့်ဘူးထင်တယ်။ ငါ့မျက်စိထဲ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ပုံရိပ်တွေ မှုင်နေရပြန်ပြီလေ။ ငါ သူတို့ကို မမြင်အောင် ကြိုးစားနေပေမဲ့ သူတို့က နောက်ထပ် အချိန်အတော်ကြာတဲ့အထိ ထွက်သွားမှာမဟုတ်လောက်ပါဘူး။ ဘော့က ဂျေးလ် ဆိုတဲ့ကောင်မလေးနဲ့ သူ့အိပ်ခန်းထဲ မဝင်တုန်းက အဲ့စကားပြောခဲ့တာပေါ့။ ဂျေးလ် ဘယ်သူလဲတော့ ငါ သေချာမသိပါဘူးလေ။

ငါပြောချင်တာက ဒီအရာတွေက ငါနဲ့ အရမ်း ရင်းနှီးနေသလို ခံစားရတာကိုပါ။ ဒါပေမယ့် ဒီအရာတွေက ငါနဲ့ မရင်းနှီးနေသင့်ပါဘူး။ တခြားလူတွေလည်း ငါ့ကို ခံစားဖူးပြီးလောက်ပါပြီ။ ဒီလိုညမျိုးလေးမှာပေါ့။ အားလုံး အိပ်မောကြနေချိန်၊ အရာရာက သာယာနေချိန်မှာ မင်းမျက်လုံးထဲမှာ တခုခုကလှုပ်ရှားတာကို သိနေသလို၊ မင်းဖတ်ပြီးသား စာအုပ်တွေကို တခြားလူတွေလည်း ဖတ်ပြီးနေတာ၊ မင်းကြားဖူးတဲ့ သီချင်းကို တခြားသူတွေလည်း ကြားဖူးနေတာ၊ မင်း လှတယ်လို့ထင်တဲ့ မိန်းကလေးကို တခြားသူတွေမှာလည်း တူညီတဲ့ ခံစားချက်ရှိနေကြတာမျိုးပါ။ ဒီက တကယ်တမ်းပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ မင်းရဲ့ ခံစားချက်နဲ့ တခြားလူတွေရဲ့ ခံစားချက်တိုက်ဆိုင်မှုကို ခံစားမိတာပါပဲ။

မင်းက ကောင်မလေးတယောက်ကို အသည်းအသန် ကြိုက်နေတော့ တခြားစုံတွဲတွေလက်တွဲထားတာကို တွေ့တဲ့အခါ မင်းစိတ်ကူးယဉ်ပြီး စိတ်ကြည်နူးရသလိုပေါ့။ ဒါပေမယ့် တခြားအချိန်တွေမှာ မင်းသူတို့ကို တွေ့တဲ့အခါ စိတ်ဆိုးကောင်းဆိုးမိပါလိမ့်မယ်။ အဓိကကတော့ မင်းက ပျော်နေတယ်လို့တွေးရင်၊ အရာရာက ပျော်ရွှင်စရာကောင်းနေမယ်လို့ ခံစားမိနေတာမျိုးပါ။

ငါ့ကို ဘာက ဒီလိုအတွေးတွေ တွေးနေစေတာလဲ ငါသိလိုက်ပါပြီ။ ငါ အဲ့ဒီ အကြောင်းအရာကို ချရေးထားလိုက်ရင် ငါ ဒီလိုအတွေးတွေ ရှိချင်မှ ရှိတော့မှာပါ။ ငါလည်း အကြောင်းအရင်းမရှိ စိတ်တိုစရာမလိုတော့ပါဘူး။ ပြဿနာ အကြောင်းအရင်းကတော့ ငါ ဆမ်နဲ့ ခရက် တို့ လိင်ဆက်ဆံနေတဲ့အသံကို ကြားလိုက်ရတာပါပဲ။ ငါ့ဘဝရဲ့ ပထမဆုံး အကြိမ်အနေနဲ့ ပက်ထရစ်ကို ဖတ်ပြခဲ့တဲ့ ကဗျာရဲ့ အဆုံးသတ်ကို ကောင်းကောင်းကြီး နားလည်လိုက်ပါတယ်။

ငါ နားမလည်ချင်ခဲ့ပါဘူး။ မင်း ငါ့ကို ယုံကြည်ပေးပါ။

ချစ်ခြင်းများစွာဖြင့် ။
ချာလီ။ ။

အပိုင်း (၃)

ဇန်နဝါရီလ ၄ ရက်၊ ၁၉၉၂ ခုနှစ်။

သူငယ်ချင်းလေးရေ။ ။

ပြီးခဲ့တဲ့ တခေါက်က စာနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ငါတောင်းပန်ပါတယ်။ တကယ်တမ်း ပြောရရင် ငါလည်း သိပ်တော့ မမှတ်မိတော့ပါဘူး။ အဲ့ဒီအကြောင်းတွေးပြီး အိပ်ရာကထခဲ့ရတာတော့ သိပ်ပြီး ခံစားချက်မကောင်းလှဘူးလေ။ အဲ့ဒီည က ငါ စာအိတ်တအိတ်နဲ့ တံဆိပ်ခေါင်းကို အပူတပြင်းရှာခဲ့ရတာပေါ့။ ပြီးတော့ မင်းရဲ့ လိပ်စာရေးပြီး စာတိုက်ရုံးဆီ ချက်ချင်း ပို့ခဲ့ပါတယ်။ နောက်မှဆို ငါ စိတ်ပြောင်းပြီး မင်း ဆီ ဒီစာ ရောက်ချင်မှ ရောက်လာမှာလေ။

ငါ စာတိုက်ရုံးကိုရောက်တော့ စာတိုက်ပုံးထဲ မင်းအတွက် စာထည့်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါနောက်ဆုံးပဲ လို့လည်း ထင်မိတယ်။ ပြီးတော့ ငါထိုးအန်တော့တာပါပဲ။

ဘယ်လောက်တောင် အန်နေမိလဲမသိဘူး။ နေထွက်လာတာတောင် ငါတွေ့လိုက်ရတယ်။ ကားတချို့တောင် လမ်းပေါ်ရောက်နေကြပြီလေ။ အဲ့ဒီထဲကတချို့က အဘိုးအဘွားတွေ အိမ် အလည်သွားတာဖြစ်နိုင်သလို တချို့က ငါ့အစ်ကိုကန်မဲ့ ဘောလုံးပွဲသွားကြည့်ကြတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ အဲ့ဒီ ခဏလေးအတွင်းမှာပဲ ငါ့စိတ်ထဲ အတွေးပေါင်း မျိုးစုံ ခုန်ဝင်လာတာပေါ့။ ရုပ်ရှင်တခုကြည့်နေရသလိုပါပဲ။

ငါ့အစ်ကို....ဘောလုံး....ဘရက်ဒ်.....ဒေဗ့်နဲ့ငါ့ အခန်းထဲက
သူ့ရည်းစားကောင်မလေး..... ကုတ်အင်္ကျီတွေ.....
အေးလိုက်တာ......ဆောင်းရာသီ.......ဆောင်းသစ်ရွက်များ သီချင်းတိပ်ခွေ......
ဘယ်သူ့ကိုမှမပြောရဘူးနော်......နင်က နှာဘူးလေးပဲ......ဆမ်နဲ့ ခရက် .....ဆမ်.......
ခရစ်စမတ်.....စာရိုက်စက်......လက်ဆောင်......အဒေါ်ဟယ်လန်......
သစ်ပင်တွေကလှုပ်နေကြတယ်....... သူတို့ ရပ်ကို မရပ်ကြတော့ဘူး......အဲ့ဒီတော့
ငါထိုင်ချလိုက်ပြီး နှင်းတွေနဲ့ နတ်သမီးရုပ်လေးလုပ်လိုက်ပါတော့တယ်.....

ရဲသားတယောက်က ငါဖြူဖပ်ဖြူရော်နဲ့ လမ်းမမှာ အိပ်ပျော်နေတာတွေ့ခဲ့ပါတယ်။ အဖေနဲ့ အမေတို့ ငါ့ကို အိမ်ကနေ အရေးပေါ်ခန်းထဲလိုက်ပို့နေတုန်း ငါက ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းနေတာ သတိထားမိပါတယ်။ ဘယ်သူမှတော့ အလန့်တကြားသိပ်မရှိကြပါဘူး။ ငါငယ်ငယ်က ဆရာဝန်နဲ့ပြတော့ ဒီလိုလက္ခဏာတွေပြဖူးတယ်လေ။ အဲ့ဒီတုန်းက ငါက ခဏခဏ လျှောက်သွားပြီး တနေရာရာမှာ ထိုးအိပ်နေတတ်တာပါ။ အားလုံးက ငါ ပါတီသွားတာ သိပေမဲ့ ငါဒီလိုဖြစ်ရတာ ပါတီမှာဖြစ်ခဲ့တဲ့ တခုခုကြောင့်လို့တော့ မထင်ကြပါဘူး။ ငါလည်း ဆမ်၊ ပက်ထရစ်နဲ့ ဘော့ကို ငါ့အတွက်နဲ့ ဒုက္ခမရောက်စေချင်လို့ တခွန်းမှ မဟာခဲ့ပါဘူး။ နောက်ပြီး ငါအမှန်အတိုင်းပြောလိုက်ရင် ဖြစ်သွားမဲ့ အမေနဲ့ အဖေ့ရဲ့ မျက်နှာကို မမြင်ချင်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ငါ ဘာမှမပြောခဲ့တာပါ။

ငါ တိတ်တိတ်လေးနေပြီး ဘေးဘီကိုကြည့်လိုက်တော့ မျက်နှာကြက်က အစက်အပြောက်တွေ၊ ဆေးရုံကပေးတဲ့ စောင်ကြမ်းကြီးတွေ ၊ ရော်ဘာတုံးနဲ့ တူတဲ့ ဆရာဝန်ရဲ့မျက်နှာတွေ နဲ့ ငါ့အနားမှာ တယောက်နဲ့တယောက် တီးတိုးပြောနေကြသံတွေကို သတိထားမိပါတယ်။ ဆရာဝန်က ပြောတယ်။ ငါ့ကို ငါ့ရဲ့ စိတ်ရောဂါဆရာဝန်နဲ့ပြန်ပြသင့်တယ်တဲ့။ သူ့ရဲ့ ဂျူတီကုတ်အင်္ကျီကလည်းဖြူဖွေးစွတ်နေတာပဲ။ ငါ ပင်ပန်းတယ်လို့ ခံစားနေရပါတယ်။ ငါတနေ့လုံးတွေးနေတာကတော့ ငါတို့ အစ်ကိုကြီးရဲ့ ဘောလုံးပွဲ ငါ့ကြောင့်လွတ်သွားတာပါပဲ။ အစ်မ တိပ်ခွေလေး ယူလာကောင်းပါရဲ့။

ကံကောင်းစွာနဲ့ပဲ ။ သူ တိပ်ခွေယူလာခဲ့ပါတယ်။ ငါတို့အိမ်ပြန်ရောက်လာတော့ အမေက င့်အတွက် လက်ဘက်ရည်ပြင်ပေးပါတယ်။ အဖေက ငါ့ကို အစ်ကိုကြီးဘောလုံးကန်တာ ကြည့်မလားမေးတော့ ငါလည်း ထိုင်ကြည့်ခဲ့တာပေါ့။ အစ်ကိုကြီးရဲ့ ခြေစွမ်းတွေကောင်းလာသလို သူကောင်းကောင်း ကစားနိုင်တာတွေ့ရပေမဲ့ အားလုံးက အားပေးဖို့မေ့နေကြပါတယ်။ ငါ့ကိုပဲ အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ စောင့်နေကြတာကိုး။ အမေကတော့ အနားကနေ ငါ ဒီတနှစ်လုံး ကျောင်းမှာ ကောင်းကောင်းသင်ယူနိုင်ခဲ့သလို၊ ဆရာဝန်နဲ့တွေ့လိုက်ရင် ပိုပြီး အဆင်ပြေသွားမှာလို့ တဖွဖွနဲ့ အားပေးစကားပြောနေတာပေါ့။ အဖေကတော့ ငါ့ကို ကျောလေးသပ်လို့၊ ပုခုံးလေးပုတ်လို့ နဲ့ လုပ်နေပါတယ်။ သူက ငါ့ကို

အားပေးချင်တာပါ။ ငါ့အစ်မကတော့ ငါ့ကို ဆံပင်ပုံကောင်းကောင်း ပြန်ညှပ်ပေးမယ်တဲ့လေ။ သူတို့အားလုံး ဒီလို ငါ့ကို ဝိုင်းပြီး ဂရုစိုက်နေတာ မြင်ရတာ ထူးဆန်းပါတယ်။

" ဘာလို့လဲ၊ ငါ့ဆံပင်က ဘာဖြစ်သွားလို့လဲ"

အစ်မကိုကြည့်ရတာ စိတ်မချမ်းမသာနဲ့ တွန့်ဆုတ်၊ တွန့်ဆုတ်နဲ့ပါ။ ငါ့ဘာသာပဲ ခေါင်းကို စမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဆံပင်တော်တော်များများ ကို ကွက်ကျားကွက်ကျားညှပ်ထားတာ စမ်းမိတယ်လေ။ ငါဘယ်လိုလုပ်ခဲ့လဲ မမှတ်မိပေမဲ့ ဆံပင်ကိုကြည့်ရတာကတော့ ငါကတ်ကြေးတလက်ယူပြီး အစီအစဉ်မရှိပဲ လျှောက်ညှပ်ခဲ့ပုံပါပဲ ။ ဆံပင် တစုလိုက်ကြီးကို ညှပ်ချပစ်လိုက်တာလေ။ ငါ့ဆံပင်က သားသတ်သမား ဆံပင်ပုံစံပေါက်နေပါတယ်။ ပါတီပွဲမှာတုန်းက ငါ့မျက်နှာ ငါပြန်ကြောက်နေလို့ မှန်ထဲမကြည့်ခဲ့တာပဲဖြစ်ရမယ်။ နို့မို့ဆို ငါသတိထားမိမှာပေါ့။

ကံကောင်းတာက ငါ့အစ်မ ငါ့ဆံပင်ကို သေချာ ပြန်ညှိပေးခဲ့တာပါပဲ။ ဆမ်နဲ့ ပက်ထရစ် အပါအဝင် အားလုံးကလဲ ငါ့ဆံပင်ကို သဘောကျကြတယ်လေ။

" သောက်ရမ်း မိုက်တယ်" လို့ ပက်ထရစ်က ပြောတယ်လေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နောက်တခါ LSD (အပြင်းစား မူးယစ်ဆေးဝါးတမျိုး) ဘယ်တော့မှ မသုံးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။

ချစ်ခြင်းများစွာဖြင့်။
ချာလီ။ ။

ဇန်နဝါရီလ ၁၄ ရက်၊ ၁၉၉၂ ခုနှစ်။
သူငယ်ချင်းလေးရေ။ ။

ငါ့အနေနဲ့ ဘယ်သူမှစိတ်မဝင်စားတဲ့ ငါ့ဘဝကြီးကို ပြန်ပြီး လည်ပတ်အောင် လုပ်နေရတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို လိမ်ညာနေတယ်လို့ ခံစားရပါတယ်။ အရင်လို ငါ့အိပ်ရာထဲထိုင်ပြီး စာဖတ်နေရတာက အစခက်ခဲလွန်းလှပါတယ်။ အစ်ကိုနဲ့ ဖုန်းပေါ်မှာ စကားပြောတာ အပါအဝင်ပေါ့။ သူတို့အဖွဲ့က နိုင်ငံအဆင့်မှာ တတိယနေရာရခဲ့တယ်လေ။ ငါ့ကြောင့် သူ့ဘောလုံးပွဲမကြည့်လိုက်ရတာတော့ ဘယ်သူ့မှ သူ့ကိုမပြောရသေးပါဘူး။

ငါ နည်းနည်းကြောက်မိလာလို့ စာကြည့်တိုက်သွားပြီး စာအုပ်တအုပ် ငှားခဲ့ပါတယ်။ အခုဆို မကြာခဏဆိုသလို အသံတွေကြားရသလို မျက်စိထဲ ပစ္စည်းတွေရွေ့လျားနေသလို မြင်နေရတယ်လေ။ ငါ ကိုယ့်ဘာသာကို တောင် အေးအေးဆေးဆေး မတွေးနိုင်ပါဘူး။ စာအုပ်ထဲမှာတော့ LSD ဆေးသုံးတဲ့သူတွေက စွဲသွားတတ်ကြတယ်တဲ့။ သူတို့တွေက ဦးနှောက်လှိုင်းတွေကို လှုံ့ဆော် ပေးကြသလို သူတို့ရဲ့အားက ၁၂ နာရီလောက်အထိ စိတ်ကစဉ့်ကလျားဖြစ်စေပါတယ်။ နောက်ပြီးမင်းက နဂိုထဲက ဦးနှောက်လှိုင်းတွေ လှုပ်ခတ်တာ များတတ်တဲ့သူဆိုရင် ဒီဆေးရဲ့ သံသရာထဲက မလွတ်နိုင်တော့ပါဘူး။

ငါစာကြည့်တိုက်ထဲမှာ အသက်ရှူရခက်ပြီး မြန်လာတာ သတိထားမိပါတယ်။ ငါငယ်ငယ်တုန်းက တွေ့ခဲ့တဲ့ စိတ်ကစဉ့်ကလျားရောဂါသည်ကလေးတွေကို ပြန်သတိရမိတော့ ပိုတောင် စိတ်ပူမိပါသေးတယ်။ နောက်တနေ့ ငါကျောင်းကို ပက်ထရစ်ပေးတဲ့ ခရစ်စမတ်လက်ဆောင် ဂတ်စုံဂတ်သွားတော့ အားလုံးက ငါ့ကို ရက်ရက်စက်စက် ၉ နာရီလောက်ကြာအောင်ဝိုင်းလှောင်ကြတယ်လေ။ တော်တော် ကံမကောင်းတဲ့ နေ့ပါပဲ။ ငါလည်း ပထမဆုံးအကြိမ် မနက်ပိုင်းအတန်းလစ်ပြီး ဆမ်နဲ့ ပက်ထရစ်ကို သွားတွေ့ခဲ့ပါတယ်။

" ဂတ်စုံက လန်းလှချည်လား ချာလီရ"
ပက်ထရစ်က ပြုံးစေ့စေ့နဲ့ ပြောပါတယ်။

" ငါ့ကို စီးကရက် တခုလောက်ပေးပါလား"
လို့ ငါတောင်းလိုက်တယ်။ သူတို့ခေါ်နေကြလို ' တဖွာလောက်' လို့တော့ ငါမပြောတတ်ပါဘူး။ ဒါ ငါ့ရဲ့ ပထမဆုံး အကြိမ်ပဲမဟုတ်လား။

"ဒါပေါ့" လို့ ပက်ထရစ်က ပြောတော့ ဆမ်က ဂင်တားပြီး မေးတယ်လေ။

" ချာလီ နင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ"

ငါ လည်း ဘာဖြစ်ခဲ့လဲ ပြောပြလိုက်တော့ ပက်ထရစ်က ငါ့ကို ခရီးသွားတာ အဆင်မပြေဘူးလားလို့ မေးတာပေါ့။

" မဟုတ်ဘူး။ အဲ့ဒီလို မဟုတ်ပါဘူး"
သူ့ကို ဖြေရတော့မှ ငါပိုပြီး စိတ်ညစ်လာသလိုပါပဲ။

ဆမ်က ငါ့ပုခုံးကိုကိုင်ပြီး ငါဘာတွေကြုံတွေ့နေရလဲ သူသိတယ်လို့ပြောပါတယ်။ သူက ငါ့ကို စိတ်မညစ်ပါနဲ့တဲ့။ မင်း တခါသုံးပြီးရင် တော်တော်ကြာတဲ့အထိ မှတ်မိနေတတ်တယ်တဲ့လေ။ လမ်းတွေက လှိုင်းတွေလိုပြောင်းလာတာတွေ၊ မင်းရဲ့မျက်နှာက ပလတ်စတစ်လို ပျော့တွဲလာတယ်လို့ခံစားရတာတွေ၊ မင်းမျက်လုံးက တဖက်နဲ့တဖက် အသေးအကြီး မတူတော့ဘူးလို့ ခံစားတတ်ရတာတွေအစုံပေါ့။ အဲ့ဒါက မင်းစိတ်ထဲမှာ ဖြစ်နေတာချည်းပါပဲ။

နောက်တော့ ဆမ်က ငါ့ကို စီးကရက်ပေးပါတယ်။ ငါ တဖွာလောက်ရှိုက်သွင်းလိုက်တော့ ချောင်းတော့မဆိုးပေမဲ့ ပါးစပ်ထဲမှာ ရွံရှာစရာ တခုခုကို မျိုချလိုက်ရတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ဆေးလိပ်သောက်တာမကောင်းဘူးလို့ ငါ ကျန်းမာရေးအတန်းမှာတုန်းက သင်ခဲ့ရပါတယ်။ မှန်လည်း မှန်နေတာပဲလေ။

" မဟုတ်ဘူး။ မီးခိုးတွေအပေါ်အာရုံစိုက်ထား"
ဆမ်ကပြောတယ်။ ငါလည်း ပါးစပ်ထဲကထွက်လာတဲ့ မီးခိုးငွေ့တွေကို အာရုံစိုက်ထားလိုက်ပါတယ်။

" အခု နေလို့ကောင်းသွားပြီ မဟုတ်လား"
" ထင်ရတာပဲ"

" နင် ကစားကွင်းထဲက ဘီလပ်မြေအပုံကိုကြည့်လိုက်စမ်း။ အဲ့ဒါ လှုပ်နေသေးလား"
" အင်း"
" ဟုတ်ပြီ။ အဲ့ဒီ နေရာမှာ စက္ကူစလေးကျနေတယ်လို့မြင်ကြည့်စမ်း"
ငါလည်း ဘီလပ်မြေ အပုံနေရာမှာ စက္ကူစလေးကျနေတယ်လို့ သူ့စကားအတိုင်း မြင်ယောင်ကြည့်လိုက်ပါတယ်။
" အခု ရော လှုပ်နေသေးလား"
" ဟင့်အင်း ၊ မလှုပ်တော့ဘူး"

ဆမ်က ငါ့ကို ဘယ်တော့မှ LSD မူးယစ်ဆေး ထပ်မသုံးတော့ဖို့ပြောပါတယ်။ အဲ့ဒီဆေးသုံးရတာက အိပ်မွေ့ချခံရတာနဲ့ဆင်တူတယ်တဲ့လေ။ အိပ်မွေ့ချခံရတဲ့အခါ မျက်စိထဲ အရာဝတ္ထုတွေ လှုပ်ရှားတာကို မြင်လာရပြီး၊ ဦးနှောက်ထဲတွေးသမျှ အကြောင်းအရာတွေကို အမှန်လို့ မြင်စေပါတယ်။ ဆမ်က အိပ်မွေ့ချတဲ့အကြောင်းနဲ့ မူးယစ်ဆေးကို ဥပမာပေးရှင်းပြတာဆိုပေမဲ့ ငါ့အတွက်တော့ လုံးဝမသုံးသင့်တော့ဘူးဆိုတာ သဘောပေါက်လိုက်ပါပြီ။

သူ ရှင်းပြတာနားထောင်ပြီး ငါက ရယ်တော့ ဆမ်နဲ့ ပက်ထရစ်လည်း လိုက်ရယ်ကြပါတယ်။ သူတို့ရယ်အောင် လုပ်ပေးနိုင်တာ ငါ ကျေနပ်ပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ စိတ်ပူနေတ့ မျက်လုံးတွေကို ငါ ကြာကြာ မခံစားနိုင်ဘူးလေ။

ကျန်တဲ့နေ့တွေမှာတော့ ပုံရိပ်တွေမြင်ယောင်တာ သိပ်မခံစားရတော့ပါဘူး။ ငါနောက်ထပ်လည်း အတန်းမပြေးတော့ဘူးလေ။ အခုတော့ ငါ အဆင်ပြေလာပါပြီ။ ဘီလ်က ငါ့ရဲ့ The Catcher in the Rye နဲ့ပတ်သတ်ပြီးရေးထားတဲ့ စာစီစာကုံးကို ငါရေးသမျှစာတွေထဲမှာ အကောင်းဆုံးပဲလို့ ချီးကျူးပါတယ်။ ငါ ဆမ်ပေးတဲ့ လက်နှိပ်စက်လေးနဲ့ စာစီခဲ့တာပေါ့။ ဘီလ်က ငါ့ကို ဆုချတဲ့အနေနဲ့ ဂျက် ကယ်ရိုးဝက် (Jack Kerouac)ရဲ့ On the Road ဆိုတဲ့စာအုပ်လေးဖတ်ဖို့ ပေးခဲ့ပါတယ်။

ငါ အခုတော့ တနေ့ကို စီးကရက် ၁၀ လိပ်လောက်အထိ သောက်တတ်နေပြီလေ။

ချစ်ခြင်းများစွာဖြင့်။
ချာလီ။ ။

ဇန်နဝါရီလ ၂၅ ရက်၊ ၁၉၉၂ ခုနှစ် ။
သူငယ်ချင်းလေးရေ။ ။

ငါ တကယ် နေလို့ကောင်းနေပါတယ်။ နောက်နောင်များ ငါ့စိတ်ထဲ နေလို့မကောင်းဖြစ်ရင် ဒီခံစားချက်လေးကို တွေးပြီး စိတ်ဖြေရပါဦးမယ်။ မင်းရော အဲ့ဒီလိုမျိုး လုပ်ခဲ့ဘူးလား။ မင်း စိတ်ထဲမကောင်းဘူး ခံစားရပေမဲ့ ဘာမှမလုပ်လိုက်ရပဲ သူ့အလိုလို ပျောက်ကွယ်သွားတာမျိုးလေ။ ငါ တခုခုနဲ့ပတ်သက်ပြီး စိတ်ချမ်းသာတယ်လို့ခံစားမိတဲ့အခါ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အသေးစိတ်ကို မှတ်ထားပြီး စိတ်ညစ်စရာတွေနဲ့ကြံုေတွလာတဲ့အခါ စိတ်ချမ်းသာစရာကိစ္စတွေ မကြာခင်ပြန်ဖြစ်လာတော့မယ်ဆိုပြီး တွေးနေတတ်ပါတယ်။ ငါ့အတွက် သိပ်တော့လည်း အလုပ်ဖြစ်တာမဟုတ်ပေမဲ့

ငါကြိုးစားနေရတာ သဘောကျတယ်လေ။

ငါ့ရဲ့ အခု စိတ်ရောဂါကုဆရာဝန်က နောက်ဆုံးတခေါက်ပြခဲ့တဲ့ ဆရာဝန်ထက် ပိုပြီး သဘောကောင်းတယ်ထင်ရပါတယ်။ ငါခံစားနေရတဲ့အကြောင်းတွေ၊ တွေးနေတ့ဲအတွေးတွေနဲ့ မှတ်မိတဲ့အရာတွေ ငါသူ့ကို ပြောပြဖြစ်ပါတယ်။ ငါ ငယ်ငယ်တုန်းကပေါ့။ အဝတ်အစားမဝတ်ပဲ ကိုယ်လုံးတီးနဲ့ အပြာရောင်ထီးလေးဆောင်းလို့ လမ်းသလားဘူးတယ်လေ။ အမေကလည်း ငါ့ကို ကြည့်ပြီး ပြုံးနေတော့ ငါဝမ်းသာမိပါတယ်။ သူက ငါ့ရဲ့ ပုံကိုတောင် ဓါတ်ပုံရိုက်ထားပြီးသိမ်းထားတာပါ။ အိမ်နီးနားချင်းတွေကတော့ ကလေးကို လက်လွတ်စပယ် လွှတ်ထားတယ်ဆိုပြီး ပြောနေကြတာပေါ့။

နောက်ပြီး ရုပ်ရှင်ကြော်ငြာတခုရှိသေးတယ်။ မင့ူသားကတော့ More"inA"inSo"inHave ဇာတ်လမ်းထဲက မင်းသားပါပဲ။ အဲ့ဒါကြောင့် ငါ မျက်မှန်းတမ်းမိတာပါ။ အဲ့ဒီကြော်ငြာထဲမှာပြောထားတာကတော့ သူက သူမကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ ပြစ်မှုကနေ လွတ်မြောက်အောင် ကြိုးစားတဲ့အကြောင်းကို ဇာတ်လမ်းဆင်ရိုက်ကူးထားတာတဲ့လေ။ သူက တချက်မှားသွားတာနဲ့ ထောင်နန်းစံသွားရနိုင်ပါတယ်။ ငါ အဲ့ဒီလိုဖြစ်မှာ အရမ်းကြောက်တာပဲ။ ကိုယ်မလုပ်ခဲ့တဲ့အပြစ်ကို ဝန်ခံရတာမျိုး၊ အပြစ်ကင်းတဲ့ ရာဇဝတ်သား ဖြစ်ရမှာမျိုးပေါ့။ ငါဒီလိုမျိုး လုံးဝ မဖြစ်ချင်ပါဘူး။

ငါ မင်းကို ဒီလိုပြောဖို့ လိုအပ်လားတော့ မသိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အဲ့ဒီအချိန်တုန်းက ငါတော်တော်လေး ကြောက်နေခဲ့ပါတယ်။

ငါ့ရဲ့ စိတ်ဆရာဝန်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကောင်းတဲ့အချက်ကတော့ သူ့ရဲ့လူနာစောင့်တဲ့အခန်းထဲမှာ ဂီတလောကအကြောင်း မဂ္ဂဇင်းတွေရှိတယ်လေ။ ငါတခါ သူ့ဆီ သွားတုန်းက Nirvana အကြောင်း ဖတ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒီ မဂ္ဂဇင်းထဲမှာတော့ ငါပြောနေကြ ဖန်တရာတေထပ်နေတဲ့ အကြောင်းအရာတွေမပါ ပါဘူး။ အင်တာဗျူးထဲမှာ အဆိုတော်ရဲ့ အစာအိမ်ရောဂါအကြောင်းပဲ အဓိက ရေးပြထားတာတော့ နည်းနည်းထူးဆန်းပါတယ်။

ငါမင်းကိုပြောခဲ့သလိုပဲ ဆမ်နဲ့ ပက်ထရစ်က သူတို့ရဲ့ သီချင်းကို အရမ်းသဘောကျကြပါတယ်။ အဲ့ဒီတော့ ငါလည်း နည်းနည်းပါးပါး ဖတ်ကြည့်ခဲ့ပါတယ်။ သူတို့နဲ့အတူ ဆွေးနွေးရင်း စကားပြောဖို့ လမ်းစရတာပေါ့။ မဂ္ဂဇင်းထဲမှာတော့ အဆိုတော်ကို the Beatles အဖွဲ့ထဲက ဂျွန် လယ်နင်(John Lennon) နဲ့တူတယ်လို့ ရေးသားထားပါတယ်။ ငါ နောက်တော့ ဆမ့်ကို အဲ့ဒီအကြောင်းပြောပြတော့ သူက ဒေါသတွေထွက်လို့။ သူကပြောတယ်။ အဲ့ဒီအဆိုတော်က ဂျွန်မောရစ်ဆင် (John Morrison) နဲ့မှပိုတူတာပါတဲ့လေ။ ငါ့အတွက်တော့ သိပ်ပြီး မထူးခြားပါဘူး။ သူက သူပါပဲ။ ငါတို့ Rocky Horror ပြဇာတ်ပြီးတော့ the Big Boy မှာ စားရင်း အချေအတင်ဆွေးနွေးနေခဲ့ကြတာပါ။

ခရက် ကတော့ လူတိုင်းက တခြားလူတွေကို တယောက်နဲ့တယောက် လိုက်နှိုင်းယှဉ်နေကြတာချည်းပါပဲတဲ့။ သူ့ဓါတ်ပုံပညာအတန်းထဲက ကျောင်းသားတွေလိုပေါ့။ ဘော့ ကတော့ ဒီလို တယောက်နဲ့ တယောက်

လိုက်နှိုင်းယှဉ်နေကြတာဟာ လူကြီးတွေက သူတို့ငယ်ငယ်တုန်းကလို နေနေချင်ကြပေမဲ့ လူငယ်တွေရဲ့ စိတ်ကို လိုက်မမှီနိုင်တာကြောင့် လို့ပြောပါတယ်။ နောက်တော့ ပက်ထရစ်က ဖောက်ပြီးသားလမ်းတွေရှိနေတဲ့အချိန်မှာ နေရာတခုရဖို့ဆိုတာ ခက်ခဲတယ်လို့ပြောတယ်လေ။ the Beatles အဖွဲ့က ဂီတလောကမှာ ပြောင်မြောက်တဲ့ သီချင်းတွေနဲ့ ဖျော်ဖြေခဲ့တာမို့ သူတို့ဖောက်တဲ့လမ်းကို နောက်ကလိုက်လျှောက်မဲ့သူတွေအတွက် စိန်ခေါ်မှုတရပ်ပဲလို့ သူက ပြောသေးတယ်။ သူတို့ရဲ့ အောင်မြင်မှုက မိုးကောင်းကင်ကြီးလိုပဲ အနှိုင်းအဆမရှိ ကျယ်ပြန့်ခဲ့တာပေါ့။

အခုခေတ်ထဲမှာ ဘယ်ဆိုတော်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ် အဖွဲ့ဖြစ်ဖြစ် အယ်လ်ဘမ်လေး ၂ ခုလောက်ထုတ်ပြီးပြီဆို သူတို့ကိုယ်သူတို့ the Beatles အဖွဲ့နဲ့ နှိုင်းပြီး ပြောကြတယ်တဲ့။ ဆမ်ကပြောပါတယ်။ နောက်ပြီး အဲ့ဒီလိုနှိုင်းပြီးတဲ့နောက်မှာ သူတို့ရဲ့ သီချင်းတွေက အရည်အသွေးကျသွားတာချည်းပဲတဲ့လေ။

" မင်းရော ဘယ်လို ထင်လဲ ချာလီ"

ငါဘယ်တုန်းက ဖတ်ခဲ့တာလဲတော့မမှတ်မိဘူး။ စကော့ ဖစ်ဂျရယ် (Scott Fitzgerald)ရဲ့ This Side of Paradise စာအုပ်ထဲမှာပါ ပါတယ်။ ဂုဏ်သရေရှိလူကြီးတယောက်နဲ့ လူငယ် တယောက် တို့ ကျောင်းသားဟောင်းတွေ့ဆုံပွဲက ဘောလုံးကွင်းထဲမှာ ပွဲကြည့်ရင်းစကားအချေအတင် ပြောတဲ့အကြောင်းလေးပါ။ လူကြီးက သူ့ဘက်ကို အခိုင်အမာပြောနေတာ ကြားရတော့ လူငယ်ဘက်က ကြားရပါများလို့ အီလာပါရောလား။ ဒီဆွေးနွေးပွဲမှာ လူငယ်လေးကတော့ အတွေးအမြင်ဝါဒီသမားတယောက်ပေါ့။ သူက မရပ်မနားအလုပ်လုပ်ကြတဲ့ မျိုးဆက်သစ်တွေအကြောင်းပြောတယ်လေ။

"ဒီအချိန်က ဘယ်သူမှ သူရဲကောင်း ဝင်လုပ်နေရမဲ့ အချိန်မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်သူမှလည်း ဂရုစိုက်နေမှာ မဟုတ်ဘူး" လို့လည်း သူကပြောခဲ့ပါတယ်။ ဒီစာအုပ်က ၁၉၂၀ ခုနှစ်ကို အခြေပြုပြီးရေးထားတာဆိုပေမဲ့ အခု ဒီ the Big Boy စားသောက်ဆိုင်ထဲမှာလည်း အဲ့ဒီလို ဆွေးနွေးပွဲမျိုးဖြစ်နေတယ်လို့ ငါခံစားမိပါတယ်။ ငါတို့ အဘိုးအဘွားတွေ၊ မိဘတွေလည်း ဒီလို စကားအချေအတင်ပြောခဲ့ကောင်း ပြောခဲ့ကြမှာပါ။ အခုတော့ သေချာပေါက်ကို ငါ ဒီစကားဝိုင်းထဲ ညပ်နေပြီလေ။

အဲ့ဒီတော့ ငါလည်း ဒီမဂ္ဂဇင်းက အဆိုတော်ကို လူစွမ်းကောင်းလိုမြင်လာအောင် ရေးနေတာပဲထင်တယ်လို့ မြင်ကြောင်း ပြောလိုက်ပါတယ်။ ဘယ်သူသိနိုင်မှာလဲ။ ဒီ မဂ္ဂဇင်းကပဲ နောက်ကျရင် သူ့အကြောင်း အပုပ်ချတာရေးနိုင်တာပဲလေ။ ငါ့အတွက်ဆိုရင်တော့ သူက အများကြိုက်တဲ့ သီချင်းတွေ ကိုယ်တိုင်ရေးသားပြီး သီဆိုတတ်တဲ့ အဆိုတော်တယောက်ပါပဲ။ ငါမှားတာလည်း ဖြစ်ရင်ဖြစ်မှာပါ။ သူတို့အားလုံးက အာပေါင် အာရင်း သန်သန်နဲ့ကို ဆွေးနွေးနေကြတာဆိုတော့လေ။

အဆုံးမှာတော့ ဆမ်က ရုပ်မြင်သံကြားထုတ်လုပ်သူတွေကို အပြစ်ဖို့သလို ပက်ထရစ်က ဒါဟာ အစိုးရကြောင့်ပါတဲ့။ ခရက် က မီဒီယာတွေရဲ့ လုပ်ကြံဖန်တီးမှုကြောင့်လို ပြောပါတယ်။ ဘော့ တယောက်ကတော့ အိမ်သာရောက်နေပါပြီ။

ငါတို့တွေ ဒီအကြောင်းကို ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ထိုင်ပြောနေမှန်းတောင် ငါမမှတ်မိတော့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူတို့နဲ့အတူထိုင်ပြီး စကားပြောနေရတာကိုက ငါ့အတွက် ကောင်းတယ်လို့ ခံစားရပါတယ်။ ဘီလ် ငါ့ကို ပြောခဲ့တဲ့ လူမှုပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဝင်ဆံ့အောင် ငါ ကြိုးစားနေတာပေါ့။ ငါ ကျောင်းသားဟောင်းတွေ့ဆုံပွဲက ကပွဲကိုသွားခဲ့ပါတယ်။ အဲ့ဒီမှာလည်း လူတွေက ငါတို့ the Big Boy စားသောက်ဆိုင်မှာ တုန်းကလို တခုခုကို ဆွေးနွေးနေကြတာပါပဲလေ။

သူတို့ အချေအတင်ပြောနေကြတာ ထိုင်ကြည့်ရတာ ပျော်ဖို့ကောင်းပါတယ်။ဆမ်က ခရက် ရဲ့ဘေးမှာထိုင်နေတော့ ငါတချက်တချက် ခိုးကြည့်မိပါတယ်။ စိတ်မကောင်းမဖြစ်မိအောင် ထိန်းချုပ်ရင်းနဲ့လေ။ တခါတော့ ဆမ်က ငါခိုးကြည့်နေတာမိသွားပြီး ငါ့ကို ဖြည်းဖြည်းလေး ပြုံးပြတာ ရုပ်ရှင်ထဲကအတိုင်းပါပဲ။ ညင်ညင်သာသာလေးပေါ့။ နောက်တော့လည်း အရာရာ အဆင်ပြေသွားပါတယ်လေ။

ငါ ဒီအကြောင်းကို ငါ့ဆရာဝန်ဆီပြန်ပြောပြတော့ သူက ငါ့ကို ဆုံးဖြတ်ချက်ချတာ မမြန်ပါစေနဲ့တဲ့။ သူဘာပြောလဲ ငါနားမလည်ပေမဲ့ ငါအဲ့ဒီနေ့က ပျော်နေခဲ့တာ အမှန်ပါ။ မင်းလည်း ပျော်ရွှင်နိုင်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။

ချစ်ခြင်းများစွာဖြင့် ။
ချာလီ။ ။

ဖေဖော်ဝါရီလ ၂ရက်၊ ၁၉၉၂ ခုနှစ် ။
သူငယ်ချင်းလေးရေ။

ဘီလ် ငါ့ကို ဆုပေးခဲ့တဲ့ On the Road စာအုပ်က တကယ်ကောင်းတဲ့ စာအုပ်တအုပ်ပါပဲ။ သူက ဒီတခါတော့ ငါ့ကို စာစီစာကုံးတွေ မရေးခိုင်းတော့ဘူးလေ။ ဒါပေမယ့် အတန်းပြီးတဲ့အခါ စာအုပ်အကြောင်းဆွေးနွေးဖို့တော့ သူ့ရုံးခန်းကို ခေါ်ခဲ့တာပေါ့။ သူက ငါ့ကို လက်ဘက်ရည်နဲ့ ကျကျနန ဧည့်ခံတဲ့အပြင် စီးကရက်သောက်ခွင့်လည်းပေးပါတယ်။ ပြီးတော့မှ ငါ့ကို ဆေးလိပ်သောက်တာ ကျန်းမာရေးထိခိုက်လို့ စွန့်လွှတ်ပစ်ဖို့ တိုက်တွန်းတယ်လေ။ သူက ငါ့ကို ဆေးလိပ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကျန်းမာရေးလက်ကမ်းစာရွက်လေးတောင် ပေးလိုက်ပါသေးတယ်။ ငါက အခု အဲ့ဒီစာရွက်ကို စာအုပ်မှတ်ဖို့ သုံးနေတာပေါ့။

ဘီလ်က ငါ့ကို စာအုပ်အကြောင်း ဆွေးနွေးဖို့ခေါ်ခဲ့ပေမဲ့ ငါတို့တွေ တခြား အရာ တော်တော်များများအကြောင်း ပြောဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ သူက ငါ့ကို ဆမ်နဲ့ပက်ထရစ်အကြောင်း၊ မိဘတွေအကြောင်း အစုံပဲမေးတယ်လေ။ ငါလည်း

သူ့ကို ငါ့ကားလိုင်စင်အကြောင်း နဲ့ ဟိုတနေ့က စားသောက်ဆိုင်က စကားဝိုင်းအကြောင်း ပြောပြခဲ့ပါတယ်။ ငါ စိတ်ဆရာဝန်နဲ့ ပြနေတဲ့အကြောင်းရောပေါ့။ ပါတီအကြောင်းနဲ့ ငါ့အစ်မရဲ့ ရည်းစားအကြောင်းတော့ မပြောဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ သူတို့က အခုထိ တွဲနေကြတုန်းပဲလေ။ အဖေမကြိုက်တာတောင်မှပေါ့။

ငါ့အကြောင်းတွေ အားလုံးပြောပြီးတော့ ငါ ဘီလ့်ကို သူ့အကြောင်း ပြန်မေးခဲ့ပါတယ်။ သူက လူကောင်းတယောက်ပါ။ သူ့အကြောင်း ကို ရိုးရိုးရှင်းရှင်းလေးပဲ ငါနားလည်အောင် ပြောပြခဲ့တယ်လေ။ သူက ငါ အားမငယ်အောင် လျှောက်ပြောတာလည်း သိပ်မလုပ်တတ်ပါဘူး။ အဲ့ဒီလိုလုပ်ရင် ငါ့ကို ပိုပြီး စိတ်ကျဉ်းကျပ်စေပါတယ်။ သူက အနောက်ပိုင်းက ကောလိပ်တခုမှာ ကျောင်းတက်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့ ကောလိပ်က စာမေးပွဲကိုကြည့်ပြီး အဆင့်မခွဲဘူးတဲ့လေ။ ဒါက နည်းနည်းတော့ထူးဆန်းပါတယ်။ အဲ့ဒါက သူ့အတွက် အကောင်းဆုံးပညာရေးပါလို့ ဆိုပေမဲ့ပေါ့။ သူက ငါ့ကိုလည်း အချိန်တန်လာရင် သူတက်ခဲ့တဲ့ ကောလိပ်ကျောင်းကြော်ငြာစာပေးမယ်လို့ ပြောပါသေးတယ်။

သူ ဘရောင်းတက္ကသိုလ်ကနေ ဘွဲ့ရပြီးတဲ့အခါမှာတော့ ဥရောပတခွင်ကို လှည့်လည်သွားလာခဲ့ပါတယ်။ သူပြန်ရောက်လာတဲ့အခါမှာတော့ 'အမေရိက စာသင်ကြားရေး' အဖွဲ့မှာပါဝင်ခဲ့တာပေါ့။ ဒီစာသင်နှစ်ပြီးရင် သူက နယူးယောက်ကို ပြောင်းပြီး ပြဇာတ်ရေးဖြစ်မယ် ပြောပါတယ်။ သူ့ကိုကြည့်ရတာလည်း ငယ်သေးပုံပေါက်တော့ အဲ့ဒီအလုပ်က သူနဲ့ လိုက်ဖက်တယ်လို့ ငါ မြင်မိတာပေါ့။ ဒီလိုမေးတာ ရိုင်းတယ်ဆိုပေမဲ့ ငါ သူ့ကို ရည်းစားရှိလားလို့ မေးတော့ သူ့မှာ မရှိဘူးတဲ့လေ။ ထပ်မေးရင် အတွင်းရေးတွေဖြစ်နေမှာစိုးလို့ ငါလည်း ပြန်ဖို့ပြင်တော့ သူက Naked Lunch ဆိုတဲ့ စာအုပ်တအုပ် ငါ့ကို ထပ်ပေးပါတယ်။

ငါ အိမ်ရောက်တာနဲ့ စာအုပ်ကို စဖတ်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။
အမှန်အတိုင်းပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ဒီဝတ္ထုထဲက ဇာတ်ကောင်က ဘာကိုဆိုလိုလဲဆိုတာ ငါနားမလည်သေးပါဘူး။ ဘီလ် ကိုတော့ သူ့စာအုပ်အကြောင်း မပြောချင်ပါဘူးလေ။ ဆမ်က ပြောဖူးတယ်။ တခါက ဝီလ်ယံ စိုး ဘူးရို့စ် (William So. Burroughs) ဟာ ဟီးရိုးအင်းဆေးသုံးပြီးတောင် စာအုပ်ရေးခဲ့ပါသတဲ့။ ဒီတော့ ငါလည်း ရေလိုက်ငါးလိုက်ပဲ ဆက်ဖတ်ဖို့ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လည်း သူ့ရဲ့ အဓိက ဆိုလိုရင်းကို နားမလည်သေးတော့ အောက်ထပ်ဆင်းပြီးပဲ အစ်မနဲ့အတူတူ တီဗီကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါတယ်။

အစ်မကြည့်နေတဲ့ ဇာတ်လမ်းက 'Gomer Pyle' တဲ့။ သူ့ကြည့်ရတာ ဇာတ်လမ်းထဲ ဈာန်ဝင်နေပုံပါပဲ။ ငါသူ့ကို စကားပြောဖို့ကြိုးစားခဲ့ပေမဲ့ သူက ငါ့ကို ပါးစပ်ပိတ်ထားဖို့ပြောတယ်လေ။ ငါလည်း ခဏလောက် ထိုင်ကြည့်မိတော့ ဒီဇာတ်လမ်းက ခုနက စာအုပ်ထက်ပိုပြီး ပျင်းဖို့ကောင်းမှန်းသိလာတယ်လေ။ အဲ့ဒါနဲ့ သင်္ချာအိမ်စာလုပ်ရင်ကောင်းမလား တွေးမိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သင်္ချာပုစ္ဆာတွေကိုမှ ငါမကြိုက်တာ။
တနေကုန် ငါ ဘာလုပ်လို့လုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်နေခဲ့ပါတယ်။ နောက်တော့ အမေ့ကို မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ကူညီဖို့သွားတော့ ဘာမှမကူညီဖြစ်ပဲ ဟင်းအိုးပဲမှောက်ပစ်ခဲ့တယ်လေ။ အမေက ငါ့ကို အဖေမလာခင်အထိ အခန်းထဲမှာ

စာသွားဖတ်ချေပါလားပြောတယ်။ ဒီ စာဖတ်တာကပဲ ငါ့ကို ကယောင်ချောက်ခြားဖြစ်စေခဲ့တာ မဟုတ်လား။ ကံကောင်းချင်တော့ ငါ စာသွားမဖတ်ခင် အဖေ အိမ်ပြန်ရောက်လာခဲ့တာပေါ့။ ငါက သူ့အနားမှာ ပူးပူးကပ်ကပ်နေတော့ အဖေက ငါ့ကို ' မျောက်လို လိုက်ကပ်မနေနဲ့' တဲ့။ သူက ဟော်ကီကသားပွဲချင်ကြည့်နေခဲ့တာပါ။ အဲ့ဒီတော့ သူနဲ့အတူ ဟော်ကီကစားတာ ခဏထိုင်ကြည့်ဖြစ်ပါတယ်။ ငါကတော့ အဖေ့ဘေးနားထိုင်ပြီး ဘယ်ကစားသမားက ဘယ်နိုင်ငံကလဲ တတွတ်တွတ်ထိုင်မေးနေတာလေ။ ခဏနေတော့ အဖေက ထိုင်ခုံပေါ်မှာပဲ မှေးရင်းကနေ အိပ်ပျော်သွားတယ်။ ငါ့ကိုတော့ ဟော်ကီကစားပွဲကို မပိတ်နဲ့တဲ့။ ငါလည်း အစ်မဆီပြန်သွားပြီး တီဗီသွားကြည့်ပြန်တော့ သူက အမေ့ကို သွားကူလိုက်ပါလားတဲ့လေ။ အမေ့ဆီရောက်ပြန်တော့ ငါ့ကို စာပဲသွားဖတ်နေဖို့ခိုင်းပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ငါလည်း စာဆက်ဖတ်နေလိုက်တာ ၃ပုံ၁ပုံတောင်ရောက်ရောပေါ့။ နည်းနည်းတော့ ဒီစာအုပ် အကြောင်းကို သဘာပေါက်လာပါပြီလေ။

ချစ်ခြင်းများစွာဖြင့်။
ချာလီ။ ။

ဖေဖော်ဝါရီလ ၈ရက်၊ ၁၉၉၂ ခုနှစ်။
သူငယ်ချင်းလေးရေ ။ ။

ငါ ဆက်ဒီဟော်ကင်း ကပွဲကိုသွားဖို့ အဖော်ရပြီကွ။ မင်းမသိဘူးဆိုရင် ပြောပြရဦးမယ်။ ဆက်ဒီဟော့ကင်း ကပွဲဆိုတာ မိန်းကလေးက ယောကျ်ားလေးကို စပြီး အတူတူသွားဖို့ခေါ်ရတဲ့ ပွဲမျိုးလေ။ ငါ့ကို စပြီး လာခေါ်တာကတော့ မေရီ အဲလိဇဘက်ပေါ့။ ငါ့ကို သူက အတူတူသွားဖို့လာခေါ်တယ်တဲ့။ မင်း ယုံနိုင်မှာတောင်မဟုတ်ဘူး။

သောကြာနေ့ညနေက ငါတို့ Rocky Horror Picture ကပွဲကိုမသွားခင် ငါက မေရီ အဲလိဇဘက်ကို သူ့ရဲ့ Punk Rocky မဂ္ဂဇင်းကြော်ငြာ လိုက်ကပ်ပေးခဲ့ပါတယ်။ သူက အဲ့ဒီနေ့က တော်တော် သဘောကောင်းတယ်လေ။ သူက ဒီတခေါက် မဂ္ဂဇင်းက အကောင်းဆုံးဖြစ်ရတာ အကြောင်းအရင်း ၂ ချက်ရှိတယ်တဲ့။ အဲ့ဒီ ၂ ချက်လုံးကလည်း ငါ့ကြောင့်လေ။

ပထမတခုက မဂ္ဂဇင်းကို ကာလာနဲ့ထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့တာပါ။ ဒုတိယကတော့ ငါ ပက်ထရစ်ကိုပေးခဲ့တဲ့ ကဗျာကိုပါ ပုံနှိပ်ထားတာကြောင့်ပေါ့။

တကယ်လည်း မဂ္ဂဇင်းကကောင်းခဲ့ပါတယ်။ ခရက်ကလည်း သူ့ရဲ့ ရောင်စုံ ဓါတ်ပုံအချို့ကိုတောင် ထည့်သွင်းဖော်ပြထားပါတယ်။ ဆမ်ရေးထားတဲ့ တီးဝိုင်းအချို့ရဲ့ သတင်းလေးတွေလည်း ပါပါတယ်။ မေရီအဲလိဇဘက်က ဒီမိုကရေစီလမ်းစဉ်လိုက်တဲ့ ကိုယ်စားလှယ်တွေအကြောင်းရေးခဲ့တာပေါ့။ ဘော့ ကတော့ သူ့ရဲ့ဆေးခြောက်ကြော်ငြာစာထည့်တယ်လေ။ ပက်ထရစ်က the Big Boy မှာ စမိုင်လီမုန့်ဝယ်စားတဲ့ သူတွေကို 'အလကား မှုတ်ပေးမယ်' ဆိုတဲ့ ကူပွန်အတုလေးတွေ ထည့်ခဲ့ပါတယ်။ (စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းတချို့တော့ ရှိတာပေါ့။)

မင်း ငါ ပြောတာ ယုံနိုင်မှာတောင် မဟုတ်ဘူး။ မဂ္ဂဇင်းရဲ့ အတွင်းနောက်ဖုံးမှာ ပက်ထရစ်ရဲ့ ကိုယ်လုံးတီးပုံပါသေးတယ်လေ။ ဆမ်က ခရက်ကို ပက်ထရစ်ပုံ ရိုက်ပြီးထည့်ခိုင်းခဲ့တာတဲ့။ မေရီ အဲလိဇဘက်က မဂ္ဂဇင်းထဲက ပုံဟာ ပက်ထရစ်ဆိုတာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောကြဖို့ သတိပေးခဲ့ပေမဲ့ ပက်ထရစ်က ဖွင့်ပြီးနှင့်ပါပြီ။

သူကတညလုံး "ပြလိုက်တော့ ကလေးရေ၊ ပြလိုက်တော့" ဆိုပြီး အူမြူးနေတာပါ။ အဲ့ဒီစကားက သူ့အကြိုက်ဆုံး The Producers ရုပ်ရှင်ထဲက စာသားလေးပေါ့။ မေရီအဲလိဇဘက်က ပြောတယ်။ ပက်ထရစ်က ဘရက်ဒ်ကို လူသိစကာမလိုပဲ သူ့ပုံပေးချင်လို့ မဂ္ဂဇင်းထဲ ထည့်ခိုင်းခဲ့တာပါတဲ့။ မဂ္ဂဇင်းထဲမှာပါတာဆိုတော့ ဘယ်သူမှ အထွေအထူး ဂရုစိုက်နေမှာမဟုတ်တော့ဘူးလေ။ ဘရက်ဒ်ကလည်း မဂ္ဂဇင်းကို ဝယ်သွားတယ်ဆိုတော့ သူတို့အကြံအောင်မြင်တယ် ဆိုရပါမယ်။

အဲ့ဒီညက ငါတို့ The Rocky Horror Picture Show သွားကြည့်ခဲ့ကြပါတယ်။ ကပြဖို့အချိန်ကပ်နေတဲ့အထိ ခရက် ကပေါ်မလာတော့ မေရီအဲလိဇဘက်တယောက် ဒေါပွနေတာပေါ့။ သူဘာလို့မလာလဲ ဘယ်သူမှ မသိကြပါဘူး။ ဆမ်အပါအဝင်ပေါ့။ ပြဿနာကတော့ ခရက်က ပြဇာတ်ထဲမှာ Rocky နေရာကသရုပ်ဆောင်ရမှာမို့ပါ။ အားလုံးကို တချက်ဝေ့ကြည့်လိုက်ပြီးတော့ မေရီအဲလိဇဘက် က ငါ့ကို တချက်ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ပြီး ပြောလိုက်တယ်။

" ချာလီ နင် ဒီပြဇာတ်ကို ဘယ်နှခေါက် ကြည့်ဖူးလဲ"
" ၁၀ခေါက် လောက်ရှိပြီထင်တာပဲ"
" နင် Rocky နေရာက သရုပ်ဆောင်နိုင်မယ်ထင်လား"
" ငါက တောင့်တောင့် ဖြောင့်ဖြောင့်မှ မဟုတ်တာ"
" အဲ့ဒါ အရေးမကြီးပါဘူး။ နင် သရုပ်ဆောင်ရဲလား"
" ထင်တာပဲ"
" နင် လုပ်နိုင်တာ သေချာတယ်နော်"
"ထင်တာပဲ"
" အေး ကောင်းတယ်"

ခဏနေတော့ ငါက ကွင်းထိုးဖိနပ်လေးစီးလို့ ရွှေရောင်အတွင်းခံလေးတထည်ထဲနဲ့ စင်ပေါ်တက်ရပါရောလား။ ငါ ဘာလို့ သရုပ်ဆောင်ဖို့ လက်ခံလိုက်မိမှန်း မသိတော့ပါဘူး။ ငါ အရမ်း စိတ်လှုပ်ရှား မိပါတယ်။ အဓိကကတော့ Rocky ဇာတ်ကောင်က သူ့ကောင်မလေး Janet ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ပွတ်သီးပွတ်သပ်ကိုင်တွယ်ရမှာမို့ပါ။ ဆမ်က Janet နေရာက သရုပ်ဆောင်မှာတဲ့လေ။ ပက်ထရစ်ကတော့ ငါ့ကို 'မင်းတော့ လူကြားထဲ တောင် နေတော့မှာပဲ' လို့ လိုက်စနေတာပေါ့။ ငါ တကယ် လူကြားထဲ အဲ့ဒီလို မဖြစ်ချင်ပါဘူး။ တခါတုန်းက ငါ အတန်းထဲမှာ အရှေ့ကိုသွားခါနီး ရုတ်တရက်ကြီး လိင်တံတင်းမာလာကို သတိရမိပါတယ်။ အဲ့ဒါက အဆိုးရွားဆုံးနေ့တနေ့ပါပဲ။ အခုတော့ ငါက အတွင်းခံလေးပဲဝတ်ပြီး ပရိတ်သတ်တွေရှေ့မှာ မီးရောင်အောက်ထွက်ရမယ်ဆိုတော့ ငါ ချွေးပြန်နေမိပါပြီ။ ငါ သရုပ်မဆောင်တော့ဘူးလို့ပြောမလို့ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဆမ်က ငါ့ကို သရုပ်ဆောင်စေချင်တယ်ဆိုတော့ ငါလည်း မငြင်းနိုင်ခဲ့ဘူးလေ။

ငါ ပြဇာတ်အကြောင်းတော့ အသေးစိတ်ပြောပြမနေတော့ပါဘူး။ အဲ့ဒီညက ငါ့ဘဝမှာအကောင်းဆုံးအချိန်တခုပါပဲ။ စင်ပေါ် မှာ ငါက သီချင်းဆိုနေဟန်နဲ့ ကပြဖျော်ဖြေခဲ့ရတာလေ။ ငါ့ကို သူတို့က ငှက်မွေးပန်းကုံးတောင် ဆွဲပေးခဲ့သေးတယ်။ ပက်ထရစ်ကတော့ ငါ့ကို ကြည့်ပြီး ပြောလို့ကို မဆုံးတော့ပါဘူး။

" ချာလီက ငှက်မွေးပန်းကုံးဆွဲထားတယ်ကွ။ ချာလီက ငှက်မွေးပန်းကုံးဆွဲထားတယ်ကွ" လို့အော်ပြီး ခွက်ထိုးခွက်လန်ကို ရယ်နေတာပါ။

ပြဇာတ်ရဲ့ အကောင်းဆုံး အခန်းကတော့ Rocky နဲ့ Janet တို့ ၂ယောက်ရဲ့ ပွတ်သီးပွတ်သပ်လုပ်ကြတဲ့အခန်းပေါ့။ ငါ့အတွက်တော့ ဒါက အကောင်းဆုံးအခန်း မဟုတ်ခဲ့ပါဘူး။ ငါစင်ပေါ်မတက်ခင် ဆမ့်ကို ငါ ပွတ်သပ်နေမိမဲ့အကြောင်း စဉ်းစားမိပါတယ်။ ငါ့ဘက်က ဒီကိစ္စကိုအတည်ယူနေရင် သူ့အပေါ် အသားယူရာ ကျမှာပေါ့။ တနေ့တော့ သူ့ကို ငါ လိုလိုချင်ချင်နဲ့ ထိတွေ့ချင်မိပေမဲ့ ဒီစင်ပေါ်မှာတော့ ငါ့စိတ်ထဲက အတိုင်း မထိတွေ့မိဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်။ ငါက သူ့ကို ချာလီနဲ့ ဆမ်အနေနဲ့ပဲ ထိတွေ့ကိုင်တွယ်ချင်ခဲ့တာပါ။ Rocky နဲ့ Janet အနေနဲ့ မဟုတ်ခဲ့ပါဘူး ။

ပွဲပြီးလို့ ငါတို့အားလုံး ပရိတ်သတ်ကို အရိုအသေပေးနှုတ်ဆက်ကြတော့ အားလုံးက လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးပြီး အားပေးလိုက်ကြတာ သောင်းသောင်းဖြဖြပါပဲ။ ပက်ထရစ်က ငါ့ကို ရှေ့တိုးခိုင်းပြီး သက်သက် အရိုအသေပေးခိုင်းပါသေးတယ်။ သူက ငါ့ကို ဒီ ပြဇာတ်အတွက် လူသစ်ဖြစ်စေချင်နေတာပါ။ ငါတွေးနေတာကတော့ အားလုံးက ငါ့ကို အားပေးနေကြလို့ ပျော်ရွှင်ရတာပါပဲ။ ငါ့မိသားစုထဲက တယောက်မှ ငှက်မွေးပန်းကုံးနဲ့ကနေတဲ့ ငါ့ကို မတွေ့တာ ငါဝမ်းသာမိပါတယ်။ အထူးသဖြင့် အဖေပေါ့။

စကားမစပ် ငါ တကယ်ပဲ ပက်ထရစ်ပြောသလိ် လိင်တံ တင်းမာခဲ့ပါတယ်။ ငါတယောက်ထဲ ကားပါကင်နားမှာ ပြန်ဖို့ပြင်နေတုန်းမှာပေါ့။ အဲ့ဒီအချိန်မှာပဲ နေရီအဲလိဇဘက်ရောက်လာပြီးတော့ ဆက်ဒီဟော်ကင်း ကပွဲအတွက် ငါ့ကို အတူတူသွားဖို့လာခေါ်ခဲ့တာပေါ့။

" နင် ခုနက ဂတ်စုံနဲ့ တော◌်တော် ကြည့်ကောင်းတယ်နော် "

ငါမိန်းကလေးတွေကို သဘောကျပါတယ်။ တကယ်ပါ။ သူတို့ကွ မင်း ရေကူးဂတ်စုံလေးပဲ ဂတ်ထားရင်တောင် ကြည့်ကောင်းတယ်လို့ တွေးပေးတတ်ကြတယ်လေ။ မင်း အကြည့်ရဆိုးနေတာတောင်မှပေါ့။ အတွင်းခံရှေ့မှာ ထိုးထိုးထောင်ထောင်ဖြစ်ခဲ့တာကိုတော့ ငါ အပြစ်ရှိသလိုခံစားမိပါတယ်။ ငါလည်း မတတ်နိုင်ခဲ့ဘူးလေ။

ငါ အစ်မကို မိန်းကလေးတယောက်နဲ့ အတူကပွဲသွားတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အကြံဉာဏ်တောင်းခဲ့ပေမဲ့ သူ့ကြည့်ရတာ စိတ်ရှုပ်နေပုံပါပဲ။ ငါ တခါမှ ရည်းစားမထားဘူးလို့ သူ့ကို မေးခဲ့တာပါ။ သူကတော့ ဘာမှမဖြေခဲ့ပါဘူး။ သူငါ့ကို စိတ်ဆိုးနေတာမဟုတ်ပါဘူး။ သူ့အတွေးနဲ့ သူမျောနေတာပါ။ အစ်မက

သူတယောက်ထဲနေချင်တယ်လို့ပြောတော့ ငါလည်း အပေါ်ထပ်တက်ပြီး Naked Lunch စာအုပ်ကို ပြီးအောင်ဖတ်ခဲ့ပါတယ်။

စာအုပ်ဖတ်ပြီးတော့ ငါ အိပ်ယာထဲလှဲပြီး မျက်နှာကြက်ကိုငေးကြည့်နေလိုက်တယ်။ အရာအားလုံးက တိတ်ဆိတ်နေတာပဲ။ ငါ ဖြည်းဖြည်းလေး ပြုံးမိပါတယ်။

ချစ်ခြင်းများစွာဖြင့်။
ချာလီ ။ ။

ဖေဖော်ဝါရီလ ၉ရက်၊ ၁၉၉၂ ခုနှစ် ။
သူငယ်ချင်းလေးရေ ။ ။

ပြီးခဲ့တဲ့သာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါ မင်းကို ပြောရဦးမယ်ကွ။ ဆမ် ငါ့ကို ကပွဲသွားဖို့မခေါ်မှာကိုတော့ ငါကြိုတွက်မိပါတယ်။ သူက ခရက်နဲ့ လာမှာလေ။ မဟုတ်ရင် ပက်ထရစ်နဲ့ပေါ့။ ဘရက်ဒ်က သူ့ရည်းစား နန်စီနဲ့ ကပွဲကိုလာခဲ့တာမဟုတ်လား။ မေရီအဲလိဇဘက်က တော်တော်လေး စမတ်ကျပြီး လှပပါတယ်။ သူနဲ့ တွဲရတာလည်း ငါဝမ်းသာမိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါနဲ့သူ ကပွဲအတူတူသွားမဲ့အကြောင်းကို သူက အားလုံးကိုပြောပစ်ခဲ့တယ်လေ။ ငါ ဆမ့်ကို အဲ့ဒီသတင်းကြားပြီး မနာလိုဖြစ်စေချင်ခဲ့တာပါ။ ငါ့အနေနဲ့ ဒီလိုမျိုးခံစားချက်မရှိသင့်ဘူးဆိုပေမဲ့ ငါ ဆမ့်ကို ငါနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခံစားချက်ရှိစေချင်ခဲ့ပါတယ်။

ဆမ်ကတော့ မနာလိုမဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် သူက ငါရည်းစားရသွားလို့ ပျော်နေခဲ့ပါတယ်။ ငါ့အတွက်တော့ စိတ်မသက်မသာဖြစ်ရပါတယ်လေ ။

သူက ငါ့ကို မိန်းကလေးတွေနဲ့ချိန်းတွေ့တဲ့အခါ လုပ်ပေးရမဲ့ စိတ်ဝင်စားစရာအချက်တွေကိုတောင် ပြောပြခဲ့ပါသေးတယ်။ မေရီအဲလိဇဘက်လို မိန်းကလေးမျိုးကို ဘယ်တော့မှ လှတာလို့ မပြောသင့်ဘူးတဲ့။ သူ့အဝတ်အစားကို ပိုပြီး ချီးကျူးရမယ်တဲ့လေ။ သူ့ဝတ်စားဆင်ယင်မှုက သူ့အတွက်အရေးကြီး ပါတယ်။ သူကပြောသေးတယ်။ တခြားမိန်းကလေးတွေနဲ့ ချိန်းတွေ့တာဆိုရင် ယောကျ်ားလေးဘက်က ကားတံခါးဖွင့်ပေးတာ၊ ပန်းဝယ်ပေးတာလုပ်သင့်ပေမဲ့ မေရီအဲလိဇဘက်နဲ့ဆိုရင်တော့ ဒီလိုမျိုးတွေမလုပ်သင့်ပါဘူးတဲ့။ (နောက်ပြီး ဒါက ဆက်ဒီဟော်ကင်း ကပွဲဆိုတော့ ယောကျ်ားလေးဘက်က ဘာမှမလုပ်ပေးတာ အကောင်းဆုံးပါပဲ။) အဲ့ဒီတော့ ငါ သူ့ကို ဘာလုပ်ပေးသင့်လဲမေးတော့ ဆမ်က မေရီအဲလိဇဘက်ကို မေးခွန်းတွေမေးသင့်ကြောင်း၊ သူပေါက်ပေါက်ဖောက်သလို စကားပြောနေရင် လည်း နားလည်ပေးသင့်ကြောင်းပြောပါတယ်။ ငါလည်း ဒါကတော့ အရမ်း ဒီမိုကရေစီမဆန်ဘူးလို့ပြောတော့ သူက တခြားကောင်လေးတွေနဲ့လည်း ဒီလိုပဲ လုပ်နေကြတဲ့လေ။

နောက်ပြီး ဆမ်က ပြောပါသေးတယ်။ မေရီအဲလိဇဘက်က လိင်ကိစ္စမှာတော့ အတွေ့အကြုံရှိပြီးသားမို့ စိတ်ပူစရာမလိုပါဘူးတဲ့။ မင်း ဘာလုပ်ရမလဲ မသိဘူးဆိုရင်တော့ တဖက်လူ မင်းကို နမ်းတာကိုပဲ အာရုံထားပြီး သူ့ကို

ပြန်နမ်းသင့်ပါတယ် လို့ ဆမ်က ပြောပါတယ်။ အဲ့ဒါက တဖက်လူကို ဂရုစိုက်ကြောင်း ပြတာပါတဲ့လေ။ ငါလည်း သူ့ကို ပြန်မေးလိုက်ပါတယ်။

" နင် ငါ့ကို လုပ်ပြလို့ရလား"
" လူလည်လေး"
တဲ့။ သူကပြောတယ်လေ။
ငါတို့တွေ နောက်ပိုင်း စကားတွေပိုပြောဖြစ်ခဲ့ကြပါတယ်။ သူကလည်း ငါနဲ့စကားပြောတဲ့အခါ ပျော်ရွှင်နေတဲ့ပုံပါပဲ။ သူ့ကို ရယ်အောင်လုပ်ရတာ ငါသဘောကျတယ်လေ။ ဆမ်ငါ့ကို ဇစ်ပိုမီးခြစ်နဲ့ မျက်လှည့်ပြပြီးတော့ ငါ သူ့ကို မေရီအဲလိဇဘက်အကြောင်း ထပ်မေးခဲ့သေးတယ်။

" ငါ သူနဲ့ လိင်မဆက်ဆံချင်ခဲ့ရင်ရော ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ"
" နင် အဆင်သင့်မဖြစ်သေးဘူးလို့ ပြောလိုက်ပေါ့"
"သူ အဆင်ပြေပါ့မလား"
" တခါတလေတော့လည်း ပြေတတ်ပါတယ်"

'တခါတလေ ရဲ့ နောက်မှာရော' လို့ ငါဆမ့်ကို မေးချင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီမေးခွန်းက သူ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို အရမ်းစွက်ဖက်နေသလိုဖြစ်နေမှာမို့ ငါမမေးရက်ခဲ့ပါဘူး။ ငါဆမ့်ကို ုမချစ်ပဲ နေနိုင်ရင်ကောင်းမယ်။

ချစ်ခြင်းများစွာဖြင့်။
ချာလီ။ ။

ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၅ ရက်၊ ၁၉၉၂ ခုနှစ်။
သူငယ်ချင်းလေးရေ။ ။

ငါသိပ်တော့ နေလို့မကောင်းဘူးကွ။
ငါကပွဲကိုသွားခဲ့ပါတယ်။ မေရီအဲလိဇဘက်ကိုလည်း မေးခွန်းတွေမေးခဲ့သလို သူပြောတာတွေကိုလည်း တချိန်လုံး နားထောင်ပေးခဲ့တယ်လေ။ သူ့ဆီကနေ ငါ 'အမျိုးသမီးများအား နှိမ့်ချဆက်ဆံခြင်း'၊ အမေရိကန် တိုင်းရင်းသား လူမျိုးတွေနဲ့ လူလတ်တန်းစားတွေအကြောင်း ကြားခဲ့ရပါတယ်။ အဓိက ကတော့ မေရီအဲလိဇဘက်က ဘယ်လို မိန်းကလေးလဲဆိုတာ လေ့လာလိုက်နိုင်တာပေါ့။ သူက ဘာကလီ (Berkeley) တက္ကသိုလ်ကနေ ဘွဲ့၂ ခုယူချင်တယ်တဲ့လေ။ တခုက နိုင်ငံရေးသိပ္ပံ၊ နောက်တခုကတော့ အမျိုးသမီးများအကြောင်းလေ့လာဖို့ လူမှုဗေဒပေါ့။ မေရီအဲလိဇဘက်က အထက်တန်းကျောင်းကို မုန်းသလို အမျိုးသမီးချင်းချစ်ကြိုက်သူများအကြောင်းကိုလည်း စိတ်ဝင်စားပါတယ်။ ငါ သူ့ကို မိန်းကလေးတွေက ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်လို့မြင်လားမေးတော့ သူက ငါ့ကို အရူးတယောက်လိုကြည့်ပြီး " ဒါက အရေးမကြီးပါဘူး" တဲ့လေ။

မေရီအဲလိဇဘက်ရဲ့ အကြိုက်ဆုံးရုပ်ရှင်က Reds ပါ။ အကြိုက်ဆုံး စာအုပ်ကတော့ အဲ့ဒီ Reds ရုပ်ရှင်ထဲက ဇာတ်ဆောင်မင်းသမီးရဲ့ ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိပေါ့။ နာမည်တော့ ငါလည်း မမှတ်မိတော့ပါဘူး။ သူ့ရဲ့ အကြိုက်ဆုံးအရောင်က အစိမ်းပါ။ အကြိုက်ဆုံး ရာသီကတော့ နွေဦးရာသီတဲ့လေ။ သူ့ရဲ့အကြိုက်ဆုံး

ရေခဲမုန့်အရသာကတော့ ချယ်ရီအရသာလို့ပြောပါတယ်။(သူက ဘယ်တော့မှ အဆီထုတ်ထားတဲ့ ဒိန်ချဉ် ကိုလည်း မစားပါဘူးတဲ့လေ။) ပီဇာမှာဆိုရင်တော့ မှိုနဲ့ ပန်းငရုပ်ပါတဲ့ အရသာကို အကြိုက်ဆုံးပါပဲတဲ့။ မေရီအဲလိဇဘက်က သတ်သတ်လွတ်သမားဖြစ်သလို စပိန်လိုလည်း ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်ပြောတတ်ပါတယ်။ သူက သူ့မိဘတွေကိုလည်း မုန်းတယ်ပြောဖူးပါတယ်လေ။

သူ ငါ့ကို မေးတဲ့ တခုတည်းသောမေးခွန်းကတော့ သူ့ကို ဒီည နမ်းချင်လားတဲ့။ ငါက သူ့ကို ငါ အဆင်သင့်မဖြစ်သေးဘူးလို့ပြောတော့ သူက ရပါတယ်တဲ့လေ။ ဒီညပျော်ခဲ့ရပါတယ်တဲ့။ သူကပြောသေးတယ်။ ငါက သူတွေ့သမျှထဲမှာ သူ့အပေါ် နားလည်မှုအရှိဆုံးပဲတဲ့။ ငါက သူစကားပြောနေတုန်း ဖြတ်မပြောရုံပဲလုပ်ခဲ့တာပါ။

နောက်တော့ သူက ငါ့ကို နောက်တခါချိန်းတွေ့ချင်သေလားမေးပါတယ်။ ငါ ဒီမေးခွန်းနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့ ဆမ့်ကို မမေးခဲ့မိပါဘူး။ ငါ သူ့ကို စိတ်မထိခိုက်စေချင်လို့ ချိန်းတွေ့ချင်ပါတယ်လို့ပဲ ဖြေခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နောက်ချိန်းတွေ့မဲ့ညတွေအတွက် ဘာမေးရမယ် ဆိုတာ စဉ်းစားမရပါဘူး။ ဘာလုပ်ရမလဲကို ငါမသိတော့ပါဘူး။ မင်းကော မိန်းကလေးတယောက်ကို နမ်းဖို့ သူနဲ့ ဘယ်နှခါလောက် ချိန်းတွေ့ခဲ့ဖူးလဲ။ မေရီအဲလိဇဘက်အတွက်ဆိုရင်တော့ ငါဘယ်တော့မှ အဆင်သင့်ဖြစ်နိုင်မယ်မထင်မိပါဘူး။ ဆမ့်ကို ဒီအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မေးရပါဦးမယ်။

ကံကောင်းတယ်ပဲပြောရမလား မသိပါဘူး။ ဆမ်က ခရက်နဲ့ အတူ ကပွဲကိုမလာခဲ့ပါဘူး။ ဆမ်က သူအလုပ်ရှုပ်နေတယ်ပြောပေမဲ့ ငါ သူတို့ ၂ယောက် ရန်ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ခရက်က ဘွဲ့ရပြီးပြီဆိုတော့ ဒီလို အထက်တန်းကျောင်းက ကပွဲကိုမလာချင်ခဲ့ပါဘူး။ ကပွဲမှာ တချိန်တော့ ပက်ထရစ်က သူ့ရဲ့ အတိုင်ပင်ခံဆရာနဲ့ မူးယစ်ဆေးသောက်ဖို့ထွက်သွားသလို မေရီအဲလိဇဘက်ကလည်း ဒီဂျေသမားကို မိန်းကလေးတီးဝိုင်းတွေရဲ့ သီချင်းဖွင့်ပေးဖို့ သွားပြောနေတော့ ငါနဲ့ ဆမ်ပဲ ကျန်ခဲ့ပါတယ်။

" နင် အဆင်ပြေရဲ့ လား"

ဆမ်က စိတ်ပျက်နေတဲ့ပုံပေါက်ပြီ ချက်ချင်း ပြန်မဖြေခဲ့ပါဘူး။

" သိပ်တော့မပြောဘူး။ နင်ရော"
" သေချာတော့ မသိပါဘူး။ ဒါက ငါ့အတွက် ပထမဆုံးချိန်းတွေ့တာလေ"
" စိတ်မပူပါနဲ့ ။ နင်အဆင်ပြေမှာပါ"
" တကယ်လား"
" နင် ဖျော်ရည်သောက်မလား"
"အင်း"

ဒီလိုနဲ့ ဆမ် သောက်စရာတခုခုယူဖို့ ထွက်သွားပါတယ်။ သူ တကယ့်ကို စိတ်ညစ်နေတာပါ။ ငါ သူ့နားမှာနေပေးပြီး ပျော်လာအောင်လုပ်ပေးချင်မိပေမဲ့

တခါတလေ လူတယောက်ပျော်ရွှင်အောင် ဘာမှမလုပ်နိုင်တာကို သတိရမိပါတယ်။ ငါလည်း နံရံကိုကပ်ပြီး ခဏလောက် လူတွေကတာကို ကြည့်နေလိုက်တာပေါ့။ ဒီခံစားချက်ကို မင်းကို ပြောပြချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မင်း နားလည်မှာမဟုတ်ဘူးကွ။ ဒီလောက်လူတွေအများကြီးရှိနေပေမဲ့ ကိုယ်နဲ့မသက်ဆိုင်တဲ့နေရာကြီးလို ခံစားနေရတာမျိုးလေ။

ငါ ဘေးဘီကြည့်ရင်း အစ်မနဲ့ သူ့ကောင်လေးကနေတာကို လှမ်းမြင်လိုက်ပါတယ်။ သူတို့ ခုန်ပေါက်ကနေကြရင်းနဲ့ သီချင်းအေးလေး ဖွင့်တဲ့အချိန် ငါတချက်ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ သူတို့ ၂ယောက် မျက်နှာအနေအထားက ရန်ဖြစ်နေပုံပါပဲ။ အစ်မက သန့်စင်ခန်းဘက်ကို ပြေးသွားတာ ငါတွေ့လိုက်ပါတယ်။ ငါနောက်က ပြေးလိုက်သွားပေမဲ့ လူတွေကြားမှာ သူ့ကို မျက်ခြေပြတ်သွားခဲ့ပါတယ်။ သူ ကပွဲထဲ ပြန်မဝင်လာတော့ဘူးလေ။ သူ့ကောင်လေးကတော့ ကပွဲထဲမှာ ငေါင်းစင်းစင်းနဲ့ ကျန်ခဲ့တာပေါ့။

ကပွဲပြီးတော့ မေရီအဲလိဇဘက်က ငါ့ကို အိမ်လိုက်ပို့ပါတယ်။ အိမ်ထဲဝင်လာတော့ အစ်မက မြေအောက်ခန်းထဲမှာ ငိုနေတာကို တွေ့လိုက်ရတော့ ငါလန့်သွားတာပေါ့။ သူ ဒီတခါငိုတာ အရင်လို နဲ့မတူဘူးလေ။ ငါ သူ့ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း စကားပြောကြည့်ပါတယ်။

" နင် အဆင်ပြေရဲ့လား"
" ချာလီ၊ ငါနဲ့ ဝေးဝေးမှာနေစမ်းပါဟာ"
" ဟင့်အင်း၊ နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ ငါ့ကိုပြောစမ်းပါ"
" နင် နားလည်မှာ မဟုတ်ပါဘူး"
" ငါ ကြိုးစားပြီး နားထောင်ပေးပါ့မယ်"
" နင် ငါ့ကို လာလှောင်နေတာလား ဟင် ချာလီ"
" ငါ အဖေနဲ့ အမေ့ကို နှိုးပေးရမလား"
" မနှိုးနဲ့ "
" သူတို့ နင့်ကို တခုခုလုပ်ပေး......."
" ချာလီ ၊ နင့်ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်းပါ။ ဟုတ်ပြီလား။ ခဏလောက် ပါးစပ်ပိတ်ထားပေးပါ"

အဲ့ဒီမှာ သူ ချုံးပွဲချပြီး ငိုတော့တာပါပဲ။ ငါ လည်း သူ့ကို မနှောင့်ယှက်ချင်တာနဲ့ အပြင်ထွက်မလို့လုပ်နေတုန်း သူက ငါ့ကို လက်လှမ်းဆွဲပြီး ဖက်လိုက်တယ်လေ။ သူ ဘာမှတော့မပြောပါဘူး။ ငါ့ကို တင်းတင်းကြပ်ကြပ်ဖက်ထားရုံပါပဲ။ သူ ငါ့ကို အရင်က ဒီလို တခါမှ မဖက်ဖူးပါဘူး။ အဖေနဲ့အမေက ခိုင်းရင်တောင် မလုပ်တာမို့ ငါနည်းနည်းတော့ ကြောင်သွားပါတယ်။ ခဏလောက်နေတော့မှ သူ စိတ်ငြိမ်သွားပြီး ငါ့ကို လွှတ်လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ အသက်ပြင်းပြင်းရှူပြီး ဆံပင်ကို သေချာ ပြန် ပြင်ပြီးတော့မှ သူ ငါ့ကို ပြောတယ်။

" ငါ့မှာ ကိုယ်ဝန် ရှိနေတယ်" တဲ့။

ငါ အဲ့ဒီနေ့ညအကြောင်း မင်းကို ထပ်ပြောပြချင်ပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ အုံ့အားသင့်ပြီး ကြက်သေသေနေတာဆိုတော့ သိပ်တော့ပြောစရာရယ်လို့လည်း မရှိပါဘူးလေ။ အခုတော့ အစ်မရဲ့ရည်းစားက သူ့ကလေးမဟုတ်ဘူးလို့ငြင်းခဲ့တာရော၊ သူ့ကို ကပွဲမှာ လမ်းခွဲစကားပြောခဲ့တာရော သိလိုက်ရပါပြီ။ အစ်မက ဘယ်သူ့ကိုမှမပြောစေချင်ခဲ့ပါဘူး။ ဒီကိစ္စကိုသိတာ သူရယ်၊ ငါရယ်နဲ့ သူ့ရည်းစားကောင်လေး ၃ ယောက်ထဲပါပဲ။ ငါ ဒီကိစ္စကို ဘယ်သူ့ကိုမှ၊ ဘယ်တော့မှ ပြောလို့မရပါဘူး။

ငါ သူ့ကို အချိန်အတော်ကြာကြီး ဖုံးထားနိုင်မှာမဟုတ်ဘူးလို့ ပြောတော့ သူကလည်း အဲ့ဒီအချိန်ထိစောင့်နေမှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့လေ။ သူက အသက် ၁၈ နှစ်ပြည့်ပြီဆိုတော့ အဖေနဲ့အမေ မပါပဲ ကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်လို့ရပါပြီ။ နောက်တပတ် စနေနေ့မှာ သူနဲ့ အတူ ဆေးခန်းသွားဖို့ လူတယောက် သူလိုနေခဲ့တာပါ။ အဲ့ဒီလူက ငါပေါ့။

" ငါ အခု ကားလိုင်စင်ရှိနေတော့ နင် ကံကောင်းသွားတာပေါ့" လို့ ငါ သူ့ကို ရယ်အောင် စလိုက်ပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် သူမရယ်ခဲ့ပါဘူး။

ချစ်ခြင်းများစွာဖြင့်။
ချာလီ ။ ။

ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၃ ရက်၊ ၁၉၉၂ ခုနှစ် ။
သူငယ်ချင်းလေးရေ။ ။

ငါ ဆေးခန်းထဲက လူနာစောင့်တဲ့ ခုံမှာထိုင်နေခဲ့ပါတယ်။ ငါ ဒီကိုရောက်နေတာ တနာရီလောက်တော့ ကြာပြီထင်တယ်။ ဘီလ်ပေးထားတဲ့ စာအုပ်တအုပ်ရှိပေမဲ့ ဖတ်ဖို့ ငါ အာရုံစူးစိုက်လို့ မရခဲ့ပါဘူး။ အဲ့ဒီတော့ ငါ ဆေးခန်းထဲက မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို ဖတ်ဖို့ ကြိုးစားကြည့်ပါတယ်။ မဂ္ဂဇင်းထဲမှာတော့ ငါပြောနေကြလို လူတွေ ဘာစားနေလဲဆိုလဲ ဆောင်းပါးတွေတော့ သိပ်မပါပါဘူး။
မော်ဒယ်ပုံေတွတော်တော်များများတော့ ဝေဝေဆာဆာတွေ့ရပါတယ်။
ဘယ်စာမျက်နှာကိုလှန်လှန် မော်ဒယ်တယောက်က
အစွမ်းကုန်ပြုံးနေတာကိုတွေ့ရတယ်လေ။ ပုံတပုံမှာဆိုရင် မော်ဒယ်က သူ့ရဲ့ ရင်သားတွေကို အရမ်းလှစ်ဟ ပြသထားပါတယ်။ ဒီအမျိုးသမီးတွေ ပိုလှဖို့ ဒီလိုရိုက်တာလား၊ အလုပ်သဘောအရ ဒီလိုရိုက်ရတာလားလို့ ငါတွေးမိပါတယ်။ သူတို့ အောင်မြင်မှုရဖို့ ရွေးချယ်မှုတွေလုပ်ခဲ့ရသေးတာ ဆိုတာရောပေါ့။ ခေါင်းထဲမှာ ဒီအကြောင်းပဲ ဆက်တွေးနေမိပါတယ်။

ငါ့ခေါင်းထဲမှာ မော်ဒယ်တယောက်က ဓါတ်ပုံရိုက်ပြီးတော့ သူ့ရည်းစားနဲ့အတူ နေ့လည်စာသွားစားတာတွေရော၊ ငါက သူတို့ကို
သူ့အတွေ့အကြုံသွားမေးကြည့်တော့ ဒါက သူ့ရဲ့ ပထမဆုံး ဓါတ်ပုံရိုက်တဲ့ အတွေ့အကြုံဖြစ်တာကြောင့် သိပ်ပြီး အထွေအထူးမရှိကြောင်း ပြောတာရော ဆက်ကာ ဆက်ကာ တွေးနေမိပါတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ ပုံက သတင်းစာတန်းပေါ်မှာ လူတိုင်းရဲ့ အကြည့်ကိုခံရလို့ သူဘယ်လောက်ပျော်နေမယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း၊ တချို့ကတော့ သူ့ကိုအားကျနေမဲ့အကြောင်း ရောပေါ့။ မေရီအဲလိဇဘက်လို မိန်းကလေးကတော့ ဒီလိုမျိုး မော်ဒယ်မလေးတွေ ရင်သားတွေကို ဖော်ပြပြီး ရိုက်ကူးတာကို တခြားသူတွေအပေါ် ကျောတာလို့ ထင်မှာပါပဲ။ခရက်လို ဓါတ်ပုံဆရာကတော့ သူ့ဓါတ်ပုံအရည်အသွေးကြောင့် မော်ဒယ်နာမည်ကြီးတာလို့ သေချာပေါက်ပြောနေမှာပါ။ နောက်ပြီး တချို့ယောကျ်ားတွေကလည်း ဒီမဂ္ဂဇင်းထဲက ပုံတွေကိုကြည့်ပြီး အာသာဖြေကြမှာပါပဲ။ မော်ဒယ်ရဲ့ ရည်းစားသာ သိခဲ့ရင် ဘယ်လို တုံ့ပြန်မလဲ ငါသိချင်မိပါတယ်။ နောက်ပြီး ဒီလို အကျိုးအကြောင်းမရှိ တွေးတောနေတာက ငါ့အစ်မအတွက် အကူအညီမဖြစ်လောက်ဘူးလို့ တွေးမိပြန်ပါတယ်။

အဲ့ဒီတော့ ငါ အစ်မအကြောင်း စပြီးတွေးဖြစ်ခဲ့တာပေါ့။ ငါ သူနဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းတို့ ငါ့ကို လက်သည်းဆေးဆိုးပေးခဲ့တဲ့ အချိန်တွေ၊ သူ့အရုပ်တွေနဲ့ ငါ့ကို ဆော့ခိုင်းတဲ့အချိန်တွေနဲ့ ငါကြည့်ချင်တဲ့ ဇာတ်လမ်းကို တီဗီမှာ ကြည့်ခွင့်ပေးတဲ့ အချိန်တွေကို သတိရမိပါတယ်။ သူ ' မိန်းမငယ်လေး' ဆိုတဲ့ အရွယ်ကိုရောက်လာတော့ သူ့ကိုယ့်သူ ဂတယ်လို့ထင်တဲ့အတွက် ငါတို့ သူ့ကို စေ့စေ့ကြည့်တာတောင် မကြိုက်ခဲ့ပါဘူး။ သူက မဂပါဘူး။ သူတကယ် လှပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကောင်လေးတွေက သူ့ကို လှတယ်ပြောတဲ့အခါ သူ့ရဲ့ မျက်နှာက တမျိုးပါ။ သူ့အခန်းနံရံတွေပေါ်က ပိုစတာထဲက ကောင်လေးမဟုတ်တဲ့သူနဲ့ ကြိုက်ခဲ့တုန်းက သူ့မျက်နှာနဲ့ အဲ့ဒီဆေးခန်းရဲ့ တံခါးတွေထဲက ထွက်လာတဲ့အခါ ဖြစ်လာမဲ့ သူ့မျက်နှာကို ငါ မြင်ယောင်ကြည့်မိပါတယ်။

ငါ့အစ်မက ငါ့ကို ကလေးတွေ ဘယ်ကလာလဲဆိုတာ ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်။ ငါက ကလေးတွေ ဘယ်ကို သွားလဲ မေးတော့ သူက ရယ်တယ်လေ။

ငါ အဲ့ဒီအကြောင်းတွေ တွေးမိတော့ ငိုမိပါတယ်။ ငါငိုတာ ဘယ်သူမှမြင်လို့မရပါဘူး။ သူတို့တွေ့ခဲ့ရင် ငါ သူ့ကို ကားမောင်းပြီး အိမ်ပြန်ပို့ပေးလို့မရလောက်ပါဘူး။ ဆေးခန်းက လူတွေက ငါတို့ မိဘကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ပြီး အကြောင်းကြားလိုက်နိုင်ပါတယ်။ သူက ငါ့ကို အားကိုးတကြီးနဲ့ ဒီခေါ်လာတာဆိုတော့ ငါ ဒီလိုအဖြစ်မခံနိုင်ပါဘူး။ ဒါက ငါ့ဘဝမှာ ပထမဆုံးအကြိမ် တစုံတယောက်က ငါ့အပေါ် အားကိုးတာပါပဲ။ ဒီတခါငိုတာက ငါ အဒေါ် ဟယ်လန့်ကို အရေးမကြီးတဲ့ အရာတွေအတွက် မငိုတော့ပါဘူးလို့ ကတိပေးပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ပထမဆုံးသော ငိုခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ငါ ဘယ်သူမှ ငါငိုနေတာမတွေ့အောင် အပြင်ကို ထွက်ခဲ့ရပါတော့တယ်။

ငါ ကားထဲမှာထိုင်နေတာ ဘယ်လောက်ကြာသွားလဲမသိဘူး။ အစ်မက အပြင်တောင်ထွက်လာပြီလေ။ ငါက စီးကရက်ကို တလိပ်ပြီးတလိပ်သောက်ရင်း မျက်ရည်ကျနေဆဲပါပဲ။ အစ်မက ကားတံခါးကိုခေါက်ပြီး ငါ့ကို ထူးထူးဆန်းဆန်းကြည့်နေတယ်။ ပြီးတော့ ဒေါသတကြီးနဲ့ ပြောပါလေရော။

" ချာလီ နင် ဆေးလိပ်တွေသောက်နေတာလား"
သူတော်တော် ဒေါသထွက်နေတာပါ။
" နင်က ဆေးလိပ်တွေတောင် သောက်တတ်နေပြီပေါ့လေ"

သူပြောတာကြားပြီး ငါ ထရယ်ခဲ့ပါတယ်။ သူ ဆေးခန်းထဲကနေထွက်လာပြီး ပထမဆုံး ပြောတဲ့စကားက ငါ့ကို ဆေးလိပ်သောက်နေလား မေးတာတဲ့လေ။ ပြီးတော့ သူက ဒေါသတောင် ထွက်နေလိုက်သေးတယ်။ အစ်မ မျက်နှာကို ငါသိပါတယ်။ သူ တော်တော်လေး ငါ ဆေးလိပ်သောက်တာနဲ့ပတ်သက်ပြီး အံ့သြနေတာပါ။

" ငါ အမေနဲ့အဖေ့ကို နင်ဆေးလိပ်သောက်နေတာ ပြန်ပြောမှာ"
" မဟုတ်ဘူး။ နင်မပြောပါဘူးဟာ"
ငါက ရယ်လည်းရယ် ပြောလည်းပြောနဲ့ပါ။

အစ်မက ငါဘာကိုဆိုလိုလဲဆိုတာ တမိနစ်လောက် စဉ်းစားပြီးတော့မှ သူ ဘာလို့ အမေနဲ့ အဖေ့ကို ပြန်ပြောလို့မရဘူးလဲ သတိရသွားပါတယ်။ ငါတို့အခု ဘယ်ရောက်နေတာလဲနဲ့ ဘာလုပ်ခဲ့တာလဲ ကို တွေးမိပြီးတော့ပေါ့။ ပြီးတော့ ငါတို့ ၂ ယောက်လုံး ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် ရယ်မိကြပါသေးတယ်။

ဒါပေမယ့် သူ မအီမသာဖြစ်နေလို့ သူ့ကို တွဲပြီး ငါ ကားနောက်ခန်းကို ပို့ပေးခဲ့တယ်လေ။ ငါ အိမ်ကထွက်လာကတည်းက ခေါင်းအုံးလေးနဲ့ စောင်တထည်ထည့်လာခဲ့တာပါ။ သူ ဆေးခန်းထဲက ကိစ္စပြီးရင် ပင်ပန်းနေမှာ ငါတွေးမိပါတယ်။ သူ့ကို အိမ်မပြန်ခင် တရေးလောက် အိပ်ပြီး အနားယူစေချင်မိတယ်လေ။

သူ မမေးခင် ငါ့ကို တချက်လှမ်းပြောလိုက်တယ်။

" နှင် ဆေးလိပ်သောက်ချင်တယ်ဆိုရင်လည်း ပြတင်းပေါက်လေးတော့ ဖွင့်ထားလိုက်ပါလား" တဲ့။

သူပြောလေလေ၊ ငါ ပိုပြီး ရယ်ချင်လေလေပါပဲ။

" ချာလီက ဆေးလိပ်သောက်တတ်တယ်တဲ့။ ငါ့ဖြင့် မယုံနိုင်ဘူး"

ငါ ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်ပြီး ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

" အစ်မ နှင့်ကို ချစ်တယ်"
" ငါ လည်း နှင့်ကိုချစ်ပါတယ်။ အရယ်လည့်ူ ရပ်ပါတော့" တဲ့။ သူကပြောတယ်။

နောက်ဆုံးတော့ ငါလည်း အရယ်ရပ်ပြီး သူ့ကို နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူက အိပ်ပျော်နေပြီလေ။ ငါလည်း သူ့အတွက် အပူပေးစက်ဖွင့်ပြီး ဘီလ်ပေးခဲ့တဲ့ (Henry David Thoreau) ရဲ့ Walden စာအုပ်ကို ဖတ်နေခဲ့ပါတယ်။ ဒီစာအုပ်က ငါ့အစ်ကို ရည်းစားရဲ့ အကြိုက်စာအုပ်ပါ။ ငါလည်း စိတ်ဝင်တစားဖတ်ခဲ့ပါတယ်။

နေဝင်သွားတော့ ငါလည်း စာအုပ်ကြားထဲကို ဘီလ်ပေးခဲ့တဲ့ ဆေးလိပ်နဲ့ကျန်းမာရေး လက်ကမ်းစာစောင်ကို ညှပ်ပြီး အိမ်ဘက် ကားမောင်းထွက်ခဲ့ပါတယ်။ အိမ်ရောက်ခါနီးကျမှ ငါလည်း အစ်မကို နှိုးပြီး စောင်နဲ့ ခေါင်းအုံးကို ကားနောက်ဖုံးထဲ သွားထည့်ထားလိုက်တာပေါ့။ ပြီးတော့မှ အိမ်ထဲမောင်းဝင်ပြီး ငါတို့ ၂ ယောက်လည်း အထဲဝင်ခဲ့ကြပါတယ်။ အိမ်ရှေ့ကတည်းက အဖေနဲ့ အမေ့ရဲ့ အသံကို လှမ်းကြားလိုက်ရတာက

" နှင်တို့ ၂ ယောက် တနေ့လုံး ဘယ်ရောက်နေကြတာလဲ"
" ဟုတ်တယ် ။ ညစာတောင် ပြင်ပြီးခါနီးနေပြီ"

အစ်မနဲ့ ငါ တယောက်မျက်နှာတယောက်ကြည့်ပြီး ဘာပြောရမလဲ မသိဖြစ်နေကြတာပေါ့။ အဲ့ဒီတော့ ငါတို့ ရုပ်ရှင်အတူသွားကြည့်ကြတယ်လို့ပြောလိုက်ပါတယ်။ အစ်မ ငါ့ကို

အဝေးပြေးလမ်းပေါ်မှာ ကားမောင်းသင်ပေးရင်းနဲ့ အပြန်မှာ မက်ဒေါ်နယ်ဆိုင် ဝင်နေလို့ ကြာသွားတယ်လို့ဆိုတော့ အဖေက

" မင်းတို့အမေက နံရိုးဟင်း ချက်ထားတာကွ" လို့ သတင်းစာ အဖတ် မပျက်ပဲ တချက်လှမ်းပြောတယ်လေ။ အစ်မက အဖေ့ကို နမ်းပြီး နှုတ်ဆက်တာတောင်မှ အဖေက သူ့ကို မော်မကြည့်အားပါဘူး။

" ဟုတ်ပါတယ်။ သားတို့ ရုပ်ရှင်မကြည့်ခင် ဗိုက်ဆာလာလို့ မက်ဒေါ်နယ်မှာ သွားစားခဲ့တာလေ"

" ဒါနဲ့ မင်းတို့ ဘာရုပ်ရှင်သွားကြည့်ကြတာလဲ"

ငါ ဘာပြောရမှန်းမသိဖြစ်နေတုန်း အစ်မက အမေ့ကို နမ်းလို့နှုတ်ဆက်ရင်း ရုပ်ရှင်နာမည်တခု ပြောလိုက်တယ်လေ။ ငါတော့ တခါမှ အဲ့ဒီရုပ်ရှင်နာမည် မကြားဖူးပါဘူး။

" ရုပ်ရှင်က ဘယ်လိုလဲကွ"

ငါ ထပ်ပြီး အစ်မမျက်နှာကို ကြည့်လိုက်မိပါတယ်။ ဘာဖြေရမှန်းမှ မသိတာကိုး။ အစ်မကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ။

" ကောင်းပါတယ်။ ဒါနဲ့ နံရိုးဟင်းအနံ့လေးက မွှေးနေတာပဲနော်" တဲ့။ သူက စကားလမ်းကြောင်းလွှဲပြီးပြောတော့ ငါလည်း ဝင်ထောက်ခံပေးလိုက်ပါသေးတယ်။

"အဖေ ဒီည ဟော်ကီကြည့်ဦးမှာလား"
" ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းလည်း ကြည့်ချင်ရင် မေးခွန်းတွေလာမမေးနဲ့နော်"
" ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ဒါဆို ဂိမ်းမလာခင် မေးခွန်းတခုလောက် ကြိုမေးထားလို့ရလား"
" မသိဘူးလေ။ မေးလို့ရမယ်ထင်လား"
" ဟဲဟဲ၊ မေးခွင့်ရှိမလား ပြောတာပါ"
" မေးလေ" လို့ အဖေက စိတ်ပျက်ပျက်နဲ့ ပြောတယ်။
" ဟော်ကီ ဒိုးပြားကို ဘယ်လိုခေါ်တာပါလိမ့်"
" ဘီစကစ်လေ၊ ဘီစကစ် လို့ခေါ်တာ"
" သြော် ဟုတ်သားပဲ။ ကျေးဇူးပါ အဖေ"

အဲ့ဒီကနေ စကားစပြတ်ပြီး အမေနဲ့ အဖေတို့ ငါနဲ့ အစ်မကို မေးခွန်းတွေ ထပ်မမေးတော့ဘူးလေ။ အမေကတော့ ငါနဲ့ အစ်မတို့ အတူတူတည့်နေတာ သဘောကျတယ်လို့ပြောပါတယ်။

အဲ့ဒီနေ့ညက အဖေနဲ့ အမေတို့ အိပ်ချိန်လောက်ရောက်မှ ငါ ကားနောက်ဖုံးထဲက ခေါင်းအုံးနဲ့စောင်ကို ကူပြီး အစ်မ အခန်းထဲ ယူသွားပေးခဲ့ပါတယ်။ သူ့ကြည့်ရတာ ပင်ပန်းနေပုံပဲ။ စကားပြောတာလည်း ငြင်ငြင်သာသာလေးနဲ့ပါ။ သူက ငါ့ကို ဒီနေ့အတွက် ကျေးဇူးတင်တယ်တဲ့။ ငါ့ကို အားကိုးရတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်တဲ့လေ။ သူ့ရဲ့ ရည်းစားဟောင်းကိုလည်း ကိုယ်ဝန်ရှိတာ

သူမှားပြောတာပါလို့ပြောမှာမို့လို့ ဒီနေ့အကြောင်းကို ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြန်မပြောဖို့ ငါ့ကို မှာပါတယ်။ ငါလည်း မီးပိတ်ပြီး သူ့အခန်းထဲက ထွက်ခါနီးမှ အစ်မက တိုးတိုးလေး လှမ်းပြောတယ်။

" ချာလီ ငါနင့်ကို ဆေးလိပ်ဆက်မသောက်စေချင်ဘူး။ နင်ကြားလား"
" ငါကြားပါတယ်"
" ငါ နင့်ကို တကယ်ချစ်လို့ ပြောတာပါ ချာလီရယ်"
" ငါလည်း နင့်ကို ချစ်ပါတယ်"
" ငါက တကယ်ပြောတာနော် "
" ငါရောပဲ"
" ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆို ကောင်းကောင်းအိပ်နော်"
" အင်း ကောင်းကောင်းအိပ်နော်"

ငါလည်း သူ့အခန်းထဲက ထွက်လာခဲ့ပါတော့တယ်။ အဲ့ဒီညက ငါ စာမဖတ်ချင်လို့ အောက်ထပ်မှာ တီဗီကြည့်ဖို့ဆင်းသွားတော့ တီဗီမှာ အားကစားစက်ကြော်ငြာက နာရီဝက်လောက် လာနေတယ်လေ။ သူတို့ အားကစားစက်ကို ဝယ်ဖို့ ဖုန်းနံပါတ်ကို ခဏခဏ ရေရွတ်နေလွန်းလို့ ငါလည်း အဲ့ဒီ ၁-၈၀၀ ဆိုတဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို ခေါ်လိုက်တော့ မီရှယ်လ်ဆိုတဲ့ မိန်းမတယောက်က ဖုန်းကိုင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ငါလည်း မီရှယ်လ်ကို ငါက ကလေးပဲရှိသေးတာမို့ အားကစားစက်မလိုဘူး လို့ပြောလိုက်တော့ သူက ငါ့ကို ဖုန်းချသွားတာပေါ့။ မီရှယ်လ် ကိုလည်း ကောင်းကောင်းအိပ်နိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်။

ချစ်ခြင်းများစွာဖြင့်။
ချာလီ။ ။

မတ်လ ၇ရက်၊ ၁၉၉၂ ခုနှစ်။
သူငယ်ချင်းလေးရေ ။ ။

မိန်းကလေးတွေက ထူးဆန်းတယ်ကွ။ မိန်းကလေးတွေကို မကောင်းပြောတာတော့မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလိုပြောမှ မင်း သဘောပေါက်မယ်ထင်လို့ပါ။

ငါ မေရီအဲလိဇဘက်နဲ့ နောက်တခါ ချိန်းတွေ့ခဲ့ပါတယ်။ ဒီတခါကတော့ ငါတို့ သက်သောင့်သက်သာရှိတဲ့ အဝတ်အစားတွေ ဝတ်ထားတာကလွဲရင် ပထမချိန်းတွေ့တဲ့အတိုင်းပါပဲ။ သူပဲ ငါ့ကို အရင် ချိန်းတွေ့ခွင့်တောင်းခဲ့တာလေ။ နောက်တခါဆိုရင်တော့ ငါ့ဘက်က အရင် ခွင့်တောင်းဖို့ ကြိုးစားရပါဦးမယ်။ အမြဲတမ်း သူ့ဘက်က စနေရတာ မကောင်းဘူးမဟုတ်လား။ ငါ့ဘက်က စပြီး ချိန်းတွေ့ခွင့်တောင်းရမဲ့ မိန်းကလေးကိုတော့ ငါတကယ်ချစ်တဲ့သူပဲ ဖြစ်စေချင်မိပါတယ်။ တကယ်တော့ ချိန်းတွေ့တယ်ဆိုတာ ရှုပ်ထွေးတဲ့ အလုပ်တခုပါပဲ။

သတင်းကောင်းကတော့ ဒီတခါ ငါကားမောင်းခွင့်ရတယ်လေ။ အဖေ့ကို သူ့ကား ခဏငှားဖို့ ညစာစားရင်း ခွင့်တောင်းခဲ့တာပေါ့။

" ဘာအတွက်လဲကွ"
အဖေက ထုံးစံအတိုင်း သူ့ကားကို စိတ်ပူသလိုနဲ့ ငါ့ကိုမေးပါတယ်။

" ချာလီက ရည်းစားရနေပြီလေ အဖေရဲ့" လို့ ငါ့အစ်မက ဝင်ပြောပါလေရော။

" သူက ငါ့ရည်းစားမဟုတ်သေးပါဘူး" လို့ ရှင်းတမ်းအမြန်ထုတ်ထားရပါသေးတယ်။
နို့မို့ဆို သူတို့ မေးခွန်းတွေက အဆက်ပြတ်တော့မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။

အဖေက စမေးတော့တာပေါ့။
" ဘယ်ကကောင်မလေးလဲကွ"

အမေက မီးဖိုချောင်ထဲကနေ မကြားတကြားနဲ့ လှမ်းအော်လိုက်သေးတယ်။
" ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ"

" ချာလီက ငါ့ကားကို ခဏငှားချင်လို့တဲ့လေ"
" ဘာလုပ်ဖို့တဲ့လဲ"
" အခုပဲ သူ့ကိုမေးနေတာကွ" ဆိုပြီး စိတ်မရှည်တဲ့လေသံနဲ့ အမေ့ကို
ပြန်ဖြေပါရော။
အမေကတော့
" ဖြည်းဖြည်းသက်သာ လုပ်ပါရှင်" တဲ့။
"အေးပါကွာ၊ တောင်းပန်ပါတယ်"

ပြီးတော့ အဖေက ငါ့ဘက်လှည့်ပြီး ကောင်မလေးအကြောင်း မေးပါတယ်။

" ပြောပါဦးကွ။ မင်း ကောင်မလေးအကြောင်း"

ငါလည်း မေရီအဲလိဇဘက်အကြောင်း သူ့ကို နည်းနည်းပြောပြလိုက်ပါတယ်။ သူ့တက်တူးနဲ့ ချက်မှာ နားကွင်းရှိတာက လွဲလို့ပေါ့။ အဖေက ငါ အပြစ်ရှိသလို ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်နေတာကို ခဏလောက် ပြုံးကြည့်နေပြီးတော့မှ သူ့ကားကိုယူသွားတဲ့လေ။ အမေက ကော်ဖီယူပြီး မီးဖိုချောင်ထဲက ထွက်လာတော့ အဖေက သူ့ကို ငါပြောတဲ့အကြောင်း ပြန်ပြောပြပါတယ်။ ငါကတော့ ခေါင်းငုံ့ပြီး အချိုမုန့်စားနေတာပေါ့။ အမေ့ကို ရင်ဆိုင်ရမှာ ရှက်လို့ပါ။

အဲ့ဒီညက ငါ စာအုပ်ပြီးအောင် ဖတ်နေတုန်း အဖေက ငါ့အခန်းထဲဝင်လာပါတယ်။ ကုတင်အစွန်းမှာထိုင်ရင်း အဖေက စီးကရက်သောက်လို့ တခုခုကို ပြောဖို့ အစရှာမရဖြစ်နေပုံပါပဲ။ ခဏနေတော့ သူ ငါ့ကို လိင်ဆက်ဆံတဲ့အကြောင်း စပြောပါလေရော။ အရင်တုန်းကလည်း သူငါ့ကို ဒီအကြောင်း ပြောပြဖူးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲ့ဒါက နည်းနည်း ပိုပြီး ကျန်းမာရေးနဲ့ဆိုင်မယ်ထင်တယ်။ အခု သူ ငါ့ကို ပြောတာက

"အဖေက နည်းနည်းတော့ အိုနေပြီကွ ဒါပေမယ့် ...." တို့

" မင်းတို့ခေတ်မှာ သတိဆိုတာ ပိုတယ်မရှိဘူးကွ" တို့

" အမြဲတမ်း အဖော်ဆောင်ထားနော် " တို့ အစုံပါပဲ။ နောက်ပြီး ပါပါသေးတယ်။

" သူ့ဘက်က ငြင်းရင် မင်း သူ့ကို လိုက်လျှောပေးရမယ်ကွ...."

" သူမကြိုက်တာ မင် အဓမ္မလုပ်ခိုင်းရင် မင်း ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်တယ်။ အကိုလေးရေ...." တဲ့လေ။
" သူ့ဘက်က လိုချင်ရဲ့သားနဲ့ မလိုချင်ယောင် ဆောင်နေရင်တော့ သူက မင်းကို ကစားနေတာကွ"
" မင်း ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ တခုခုပြောချင်ရင် အဖေ့ဆီ အမြဲလာလို့ရတယ်နော်။ မင်း အဖေ့ကို မပြောချင်ဘူးဆို မင်းအစ်ကို ကို ပြောပေါ့။ ဟုတ်ပြီလား...... မင်းနဲ့ ဒီလို စကားပြောရတာ အဖေ ဂမ်းသာပါတယ်"

ဆိုပြီး အဖေက ပြောပါတယ်။ နောက်ပြီး ငါ့ဆံပင်ကို ငယ်ငယ်တုန်းကလို့ ထိုးဖွပြီး အခန်းထဲက ပြန်ထွက်သွားလေရဲ့။ ငါ့အဖေက တီဗီတွေထဲကလို လိင်ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါ သိသင့်သိထိုက်တာကို သေသေချာချာပြောပြခဲ့ပါတယ်။ သူက အတော်လေး စမတ်ကျတယ်လို့ ငါမြင်မိပါတယ်။

အဖေက ငါရည်းစားရတဲ့ ကိစ္စကို တကယ် ဂမ်းသာနေမှာ ငါသိပါတယ်။ ငါ ငယ်ငယ်တုန်းက အိမ်နီးနားချင်း ကောင်လေးကို ခဏခဏ နမ်းဖူးတယ်လေ။ ငါ့ဆရာဂန်က ဒါဟာ လူငယ်တွေပတွက် စူးစမ်းချင်စိတ်ရှိတာ ပုံမှန်ပါပဲလို့ ဆိုပေမဲ့ အဖေက ကြောက်နေခဲ့တာ ငါခံစားမိပါတယ်။ ငါလည်း အဲ့ဒါကို ပုံမှန်လို့ ထင်တာပါပဲ။

မေရီအဲလိဇဘက်နဲ့ ငါ ရုပ်ရှင်အတူတူသွားကြည့်ခဲ့ပါတယ်။ အနုပညာဆန်တယ်လို့ လူတွေခေါ်နေကြတဲ့ ရုပ်ရှင်တခုပေါ့။ ဒီရုပ်ရှင်က ဥရောပမှာ ဆုကြီးကြီးတခုတောင်ရထားတာဆိုပဲ။ မေရီအဲလိဇဘက်က ကြည့်ဖို့ တော်တော်လေး ိတ်လှုပ်ရှားနေတာပေါ့။ ငါတို့ ရုပ်ရှင်မစခင် ထိုင်နေကြတုန်း မေရီအဲလိဇဘက်က လူတွေက အပေါစား ဟောလိဝုဒ် ရုပ်ရှင်တွေပဲကြိုက်ကြတာ သိပ်စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းတာပဲလို့ပြောတယ်လေ။ ငါတို့ ကြည့်နေတဲ့ ရုပ်ရှင်ရုံထဲမှာတော့ လူနည်းနည်းပဲ ရှိတာမို့ပါ။ နောက်တော့ သူက ဒီလိုအနုပညာတွေကို စိတ်ဂင်စားကြမဲ့ လူတွေရှိတဲ့ ကောလိပ်ကို သိပ်ကိုသွားချင်နေပြီလို့ ပြောပါသေးတယ်။

ခဏနေတော့ ရုပ်ရှင်စလာတော့တာပေါ့။ အဲ့ဒီရုပ်ရှင်က နိုင်ငံခြားကားဆိုတော့ စာတမ်းထိုးပြီး ကြည့်ရတယ်လေ။ ငါတခါမှ စာတမ်းထိုးရုပ်ရှင်မကြည့်ဖူးတာမို့ ဒါက ငါ့အတွက် အသစ်အဆန်းတခုပါပဲ။ ရုပ်ရှင်က စိတ်ဂင်စားဖို့ကောင်းပေမဲ့ သိပ်ပြီး အကောင်းချည်းပဲလဲမဟုတ်ပါဘူး။ ပြီးတော့လည်း ပြီးသွားတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် မေရီအဲလိဇဘက် အတွက်ကတော့ ' သိပ်ကို အသက်ဂင်တာပဲ' လို့ တတွတ်တွတ် ချီးကျူးရတဲ့အထိ ကောင်းပါတယ်။ ငါကတော့ ပြန်တောင် မမှတ်မိတော့ပါဘူး။

ရုပ်ရှင်ရုံက ပြန်တော့ ငါတို့ သီချင်းခွေဆိုင်တဆိုင်ကို မောင်းခဲ့ကြပါတယ်။ မေရီအဲလိဇဘက်ရဲ့ အကြိုက်ဆုံးဆိုင်ပေါ့။ အဲ့ဒီရောက်တော့ သူက ငါ့ကို

သေသေချာချာ လိုက်ပြီး မိတ်ဆက်ပေးနေပါသေးတယ်။ ဒီနေရာလေးက သူ့ကိုယ်သူ ပြန်လည်ခံစားမိတဲ့ နေရာလေးလို့လည်း ပြောပါတယ်။
ကော်ဖီဆိုင်တွေခေတ်မစားခင်တုန်းက သူ့လို ကလေးတွေအတွက် the Big Boy ကလွဲလို့ သွားစရာသိပ်မရှိခဲ့ပါဘူးတဲ့။ သူက ငါ့ကို ရုပ်ရှင်တိပ်ခွေတန်းကို ခေါ်သွားပြီး ပြင်သစ်ဒါရိုက်တာတွေရိုက်ထားတဲ့ ရုပ်ရှင်တွေနဲ့ အိတ်ဆက်ပေးခဲ့ပါသေးတယ်။ နောက်ပြီး သူခံယူထားတဲ့ ဂီတစစ်စစ်ဆိုတဲ့အရာနဲ့ the Slits တို့လို မိန်းကလေးတီးဝိုင်းတွေကိုရောပေါ့။

မေရီအဲလိဇလက်က ငါ့ကို ခရစ်စမတ်နေ့က ဘာလက်ဆောင်မှ မပေးလိုက်ရတဲ့အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပါတယ်တဲ့။ သူက ငါ့ကို Billie Holiday ရဲ့ ဓါတ်ပြားတချပ်ဝယ်ပေးပြီး သူ့အိမ်ပြန် နားထောင်ကြမလားလို့ ပြောတယ်လေ။

ခဏနေ့ သူ့အိမ်ရောက်တော့ ငါ သူ့အိမ်ရဲ့ မြေအောက်ခန်းမှာ သူ သောက်စရာတခုခုသွားယူတာကို စောင့်နေခဲ့ပါတယ်။ မေရီအဲလိဇဘက် ရဲ့အိမ်က မြေအောက်ခန်းက သပ်သပ်ရပ်ရပ်ပါပဲ။ တီဗီ တလုံးနဲ့ စတီရီယို စက်တလုံးလည်း ရှိပါတယ်။ ဒါ့အပြင် မီးလင်းဖိုတွေ ၊ဂေါဖ့် ဆုတံဆိပ်တွေရော စုံလို့ပေါ့။ ခဏနေတော့ သူ့လက်ထဲမှာ ဘရန်ဒီတလုံးရယ်နဲ့ ဖန်ခွက် ၂ ခွက်ကိုင်ပြီး ပြန်ဆင်းလာတယ်လေ။ သူကပြောတယ်။ သူ့မိဘတွေကြိုက်သမျှ အရာအားလုံး သူမုန်းပါတယ်တဲ့။ ဘရန်ဒီ ပုလင်းက လွဲလို့ပေါ့။

မေရီအဲလိဇဘက်က သူမီးလင်းဖိုမှာ မီးထည့်နေတုန်း ဘရန်ဒီငှဲ့ထားဖို့ ငါ့ကိုပြောပါတယ်။ သူက အရမ်းစိတ်လှုပ်ရှားနေတာပေါ့။ သူ့ရဲ့ ဒီလိုပုံစံကိုမြင်ရတာ ထူးဆန်းတာ အမှန်ပါပဲ။ သူက မီးစာထည့်နေရင်းနဲ့ သူက မီးကို ဘယ်လောက်ကြိုက်ကြောင်း အယောင်ယောင် အမှားမှားနဲ့ ပြောပါသေးတယ်။ တနေ့မှာ သူက ယောကျ်ားတယောက်ကို လက်ထပ်ပြီး ဗာမွန့်မှာ နေချင်တယ်ဆိုတာရောပေါ့။ မေရီအဲလိဇဘက်က ဒီလိုကိစ္စတွေပြောတာ ကြိုက်တတ်တဲ့မိန်းကလေးမဟုတ်တော့ ငါ့အတွက် နည်းနည်း တောင်ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်မိပါတယ်။ ခဏနေတော့ သူက ဓါတ်ပြားကို ဖွင့်ပြီး ငါဆီ ကနေဟန်လေးနဲ့လျှောက်လာတယ်လေ။ ငါ့အနားလာပြီး မေရီအဲလိဇဘက်က ပြောတယ်။ သူ အပူတွေတက်နေတာ ခံစားရတယ်တဲ့။ မီးအပူချိန်ကို ပြောတာမဟုတ်တာ ငါသ ဘောပါက်မိပါတယ်။

သီချင်းသံလေးပျံ့လွင့်လာတော့ သူနဲ့အတူ ခွက်ချင်းတိုက်ပြီး ငါ ဘရန်ဒီလေးတင့်လောက် ခံစားလိုက်တယ်။ ဘရန်ဒီက တကယ့်ကို ကောင်းတာပဲ။ စကားမစပ် ခရစ်စမတ်တုန်းက သောက်ခဲ့တဲ့ ဘရန်ဒီက ပိုကောင်းတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ မေရီအဲလိဇဘက်ရော ငါပါ စိတ်လှုပ်ရှားပြီး ဘရန်ဒီချည်း ငုံ့သောက်နေတော့ ပထမတခွက်က ခဏနေလဲကုန်သွားတယ်လေ။

ငါ ရင်တွေအရမ်း ခုန်နေမိပါတယ် ။ နည်းနည်းတောင် ကြောက်လာမိသလိုပဲ။ မေရီအဲလိဇဘက်က ငါ့ကို ဘရန်ဒီနောက်တခွက် ငှဲ့ပေးရင်း ငါ့လက်ကို အသာအယာလေး ထိတွေ့တယ်လေ။ ပြီးတော့ ငါ့ခြေထောက်တွေကြားထဲ သူ့ခြေထောက်တွေကတိုးဝင်လာပြီး သူ့လက်လေးတွေကလည်း ငါ့ လည်ဂုပ်ပေါ်မှာ ရောက်နေတာ ခံစားရတာပေါ့။ သူ့လှုပ်ရှားပုံတွေက တကယ့်ကို နှစ်လိုဖွယ်ပါပဲ။ ရင်ထဲမှာတော့ ဗလောင်ဆူနေမိပါပြီ။

" နင် ဒီသီချင်း ကြိုက်လား ချာလီ"
သူ တီးတိုးလေး ငါ့နားကပ်မေးတယ်။
" အရမ်းကြိုက်တာပေါ့"
ငါတကယ်လည်း ဒီသီချင်းလေးကို သဘောကျပါတယ်။
" ချာလီ"
" ဟင်"
" နင် ငါ့ကို သဘောကျလား"
" အင်း"
" နင် ကြောက်နေလား"
" အင်း"
" မကြောက်ပါနဲ့"
" အင်းပါ"

အဲ့ဒီအချိန်မှာ သူ့ရဲ့ လက်တဖက်က ငါ့အပေါ်ကိုရောက်လာတာကို ခံစားလိုက်ရတယ်လေ။ သူက ငါ့ ဒူးနားကနေ တဖြည်းဖြည်း ပေါင်၊ တင်ပါးကနေပြီးတော့မှ ဗိုက်ကို အသာလေး ညင်ညင်သာသာ ပွတ်ပြီးတက်လာတာမျိုးပါ။ ပြီးတော့ ငါ့ခြေထောက်တွေကြားထဲကနေ သူ့ခြေထောက်တွေကို ဆွဲထုတ်ပြီးတော့ ငါ့ပေါင်ပေါ်မှာထိုင်ပြီး ရွှန်းရွှန်းစားစားနဲ့ ငါ့ကို ကြည့်နေတာ မျက်တောင်တချက်မှတောင် မခတ်ပါဘူး။ သူ့မျက်နှာက နွေးထွေးပြီးတော့ အရင်ကနဲ့ မတူသလိုပါပဲ။ မေရီအဲလိဇဘက်က ငါ့မျက်နှာရှေ့ကို ကိုယ်ကို ကိုင်းပြီးတော့ လည်ပင်းတွေ နားရွက်တွေကနေစပြီး ငါ့ကို နမ်းပါတော့တယ်။ ငါ့ပါးတွေရောပေါ့။ နောက်ဆုံးမှာတော့ နှုတ်ခမ်းတွေဆီ ဖြည်းဖြည်းချင်းရောက်လာပါတယ်။ အဲ့ဒီအချိန်မှာ အရာအားလုံးက ပျော်ဝင်သွားသလို ငါခံစားနေရတာပေါ့။ သူ့က ငါ့လက်တွေကို ကိုင်ပြီး သူ့ရဲ့ဆွယ်တာပေါ်ကနေ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ထိတွေ့စေတယ်လေ။ ငါ ဘယ်လိုတွေ ခံစားနေရလဲတောင် မယုံနိုင်ပါဘူး။ မိန်းကလေးတယောက်ရဲ့ ရင်သားတွေက ဘယ်လိုခံစားမှုမျိုးလဲတူလဲ၊ ရင်သားတွရဲ့ ပုံပန်း သဏ္ဍာန် နဲ့ ဘရာတွေချွတ်ရတာ ဘယ်လောက်ခက်လဲ ဆိုတာကိုရောပေါ့။

ပြီးတော့ ငါကြမ်းပြင်ပေါ်မှာလှဲချလိုက်တော့ မေရီအဲလိဇဘက်က သူမျက်နှာကို ငါ့ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ အပ်လို့လေ။ ငါတို့ ၂ယောက်လုံး အသက်ရှူသံတွေ တိုးညှင်းနေကြသလို သီချင်းသံငြိမ့်ငြိမ့်လေးနဲ့ မီးလင်းဖိုထဲက တဖျောက်ဖျောက် အသံကလွဲရင် အရာရာက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတာပါပဲ။
သီချင်းလေးရပ်သွားတော့ သူ့ရဲ့ အသက်ရှူသံကို ငါ့ရင်ဘတ်တွေကနေ ခံစားမိပါတယ်။

" ချာလီ"
"ဟင်"
" ငါလုတယ်လို့ နင်ထင်လားဟင်"
" နင် လှတယ်လို့ ငါထင်ပါတယ်"
" တကယ်လား"
" တကယ်ပေါ့"

သူ ငါ့လက်မောင်းတွေကို ဖျစ်ညှစ်ထားရင်း ငါနဲ့ အကြည့်ချင်းစုံနေတာ

နာရီဝက်နီးပါးလောက်ပါပဲ။ ငါ့စိတ်ထဲမှာတော့ သူလုလားမေးတဲ့အခါ ပြောလိုက်တဲ့ တခါမှမကြားဘူးတဲ့ သူ့အသံနဲ့ ငါက လုပါတယ်လို့ပြောလိုက်တဲ့အခါ ပြောင်းသွားတဲ့ သူ့မျက်နှာ ကို ပြန်မြင်ယောင်၊ ကြားယောင်နေပါတယ်။ ဆမ် က ဒါမျိုးတွေ မကြိုက်ဘူးလို့ ပြောဘူးတာကိုရောပေါ့။ ခဏနေတော့ ငါ့လက်မောင်းတွေ နာလာတာ သတိထားမိပါတယ်။

တော်သေးတာပေါ့။ ငါတို့ နောက်တဆင့်မတက်ခင် ကားဂိုဒေါင်ဖွင့်တဲ့အသံ ကြားလိုက်ရတယ်လေ။

ချစ်ခြင်းများစွာဖြင့်။
ချာလီ ။ ။

မတ်လ ၂၈ ရက်၊ ၁၉၉၂ ခုနှစ်။

သူငယ်ချင်းလေးရေ။ ။

ကျောင်းက ငါ့အတွက် နည်းနည်းလေး နွေးထွေးတဲ့နေရာဖြစ်လာပြီတော့ထင်တယ်။ လူတွေကလည်း အချင်းချင်း တယောက်ပေါ်တယောက် ကောင်းလာကြသလိုပါပဲ။ ငါ့ကိုတော့မဟုတ်ပါဘူး။ အားလုံးကို ပြုံးပြီးတော့ပြောတာပါ။ ငါ ဘီလ့်အတွက် Walden စာအုပ်ကို စာစီစာကုံးရေးပေးခဲ့ပါတယ်။ ဒီတခါမှာတော့ စာအုပ်အကြောင်းပဲ မဟုတ်ပဲနဲ့ ငါကိုယ်တိုင် သဘာဝပတ်ဝန်းကျင် မြင်ကွင်းတွေ မြင်နိုင်တဲ့ ရေကန်လေးဘေးမှာ ၂ နှစ်လောက် နေလာခဲ့တဲ့ ဇာတ်ကောင်အဖြစ် ဝင်ခံစားပြီး ရေးခဲ့တယ်လေ။ အမှန်အတိုင်းပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ဒီ စာတမ်းကို ငါတကယ် သဘောကျပါတယ်။

မေရီအဲလိဇဘက်နဲ့ ချိန်းတွေ့တဲ့ ညနောက်ပိုင်း အရာရာက ပြောင်းလဲသွားသလိုပါပဲ။ တနင်္လာနေ့ ကျောင်းမှာ ဆမ်နဲ့ ပက်ထရစ်တို့က ငါ့ကို ပြုံးဖြီးဖြီးနဲ့ နှုတ်ဆက်တာက စတာပေါ့။ ငါက သူတို့ကို ချိန်းတွေ့တဲ့ညအကြောင်း မသိစေချင်ပေမဲ့ မေရီအဲလိဇဘက်က အစအဆုံးပြောပြပြီးနေနှင့်ပြီလေ။ ဆမ်နဲ့ ပက်ထရစ်ကတော့ ငါ့အတွက် ဝမ်းသာပေးကြပါတယ်။ ဆမ်က

" ငါအရင်ထဲက မတွေးမိတာ မယုံနိုင်ဘူး။ နင်တို့ ၂ ယောက်က တကယ် လိုက်ဖက်တာပဲ"

ဆိုတာကို ပါးစပ်ကမချပါဘူး။

မေရီအဲလိဇဘက်လည်း ပြောင်းလဲနေတာ သတိထားမိပါတယ်။ သူက အရင်လိုမဟုတ်ပဲ ငါ့အပေါ်ကို အရမ်းကောင်းပြနေတယ်လေ။ မင်းကို ဘယ်လိုပြောပြရမလဲတောင်မသိဘူး။ ဒီလိုကွာ။ ငါတို့တွေအားလုံးအတူ အတန်းတွေပြီးတဲ့အခါ ဆမ်နဲ့ ပက်ထရစ်တို့နဲ့အတူ စီးကရက်သောက်ပြီး ဟိုဟိုဒီဒီ အိမ်မပြန်မချင်း ပြောကြတာပေါ့။ ပြီးတော့ ငါအိမ်ပြန်ရောက်ပြီဆိုတာနဲ့ မေရီအဲလိဇဘက်က ဖုန်းခေါ်ပြီး ' ဘာလုပ်နေလဲ' မေးတော့တာပါပဲ။ ငါလည်း ဘာပြောရမှန်းမသိဘူးလေ။ အိမ်ကို လမ်းလျှောက်ပြီး ပြန်လာတာကလွဲရင် ဘာမှ အထွေအထူးမှ မရှိတာ။ ဒါပေမယ့်လည်း ငါ သူ့ကို ဘယ်လို လမ်းလျှောက်လာခဲ့တာလဲ ကအစ ပြောပြခဲ့ပါတယ်။ သူ့ဘက်က စကားစပြောပြီဆိုရင်တော့ တော်တော်နဲ့ စကားစ မပြတ်ပါဘူး။ သူက တပတ်လုံး ဆက်တိုက် အဲ့ဒီလိုလုပ်နေတာလေ။ လူရှေ့သူရှေ့မှာ ငါ့ရှပ်အင်္ကျီက အမှိုက်စ ဖယ်ပေးတာရောပေါ့။

လွန်ခဲ့တဲ့ ၂ရက်လောက်ထင်တယ်။ မေရီအဲလိဇဘက် က သူဖတ်ဖူးခဲ့သမျှ စာအုပ်တွေအကြောင်းပြောနေတာပေါ့။ အဲ့ဒီအထဲမှာ ငါဖတ်ဖူးတဲ့ စာအုပ်တွေလည်း ပါတယ်လို့ပြောတော့ သူက ငါ့ကိုမေးခွန်းတွေမေးပါလေရော။ မေးခွန်းလို့သာပြောပါတယ်။ တကယ်တော့ သူ့ရဲ့အတွေးကို ငါ သဘောတူ၊မတူ မေးတာမျိုးပါ။ ငါ့အတွက် အဖြေက 'ဟုတ်တယ်' နဲ့ 'မဟုတ်ဘူး' အပြင် တခြားမရှိပါဘူး။ ပြီးတော့ ငါသိပြီးသားဖြစ်တဲ့ သူကောလိပ်မှာ လုပ်မဲ့အစီအစဉ်အကြောင်းဆက်ပြောတော့ ငါလည်း ဖုန်းကိုလက်ကချပြီး သန့်စင်ခန်းထွက်လာခဲ့တာပေါ့။ ငါ သန့်စင်ခန်းကနေ ပြန်လာတဲ့အထိ သူက စကားစမပြတ်သေးဘူးလေ။ ငါ ဒါက မှားမှန်းတော့သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ နည်းနည်းလောက် သူနဲ့ ဆက်ဆံရေးကနေ အနားမယူရဘူးဆိုရင် ပိုဆိုးတဲ့တခုခုကို ငါလုပ်မိသွားနိုင်ပါတယ်။ အော်ပစ်လိုက်တာ ဒါမှမဟုတ် သူစကားပြောနေတုန်း ဖုန်းချပစ်လိုက်တာမျိုးပေါ့။

နောက်ပြီး သူက သူ ငါ့အတွက် ဝယ်ပေးထားတဲ့ Billie Holiday ဓါတ်ပြားအကြောင်းလည်း ပြောပါသေးတယ်။ သူက ငါ့ကို အဲ့ဒီအကြောင်း တခြားသူငယ်ချင်းတွေရှေ့မှာ ပြောစေချင်တာလေ။ အမှန်အတိုင်းပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ မေရီအဲလိဇဘက် ပြောမဲ့ ငါ့အကြောင်းတွေကို ငါမကြားချင်တော့ပါဘူး။ ငါ့ဘက်က သူ့အကြောင်းတွေပြောပေးရမယ်ဆို ပိုတောင်ဆိုးပါသေးတယ်။ ငါတို့ရဲ့ ဆက်ဆံရေးက ၃ ယောက်ပေါင်းပြီး တွဲနေရတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ မေရီအဲလိဇဘက်ရယ်၊ ငါရယ်၊ သူပြောတဲ့

အရေးပါတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းအရာတွေပေါ့။ ငါ အဲ့ဒီ ဓါတ်ပြားကို တခြားလူတယောက်ကိုတောင် ပေးပစ်လိုက်ချင်တာ အမှန်ပါ။ ငါပေးတယ်ဆိုတာ မသိစေပဲနဲ့ပေါ့။

နောက်တခုက ညစာစားပွဲပါ။ အားလပ်ရက်တွေပြီးပြီဆိုတော့ ငါ့အမေက ဆမ်နဲ့ ပက်ထရစ်ကို ညစာဖိတ်ကျွေးချင်လားလို့ ငါ့ကို မေးတယ်လေ။ အမေက ဟိုတခါ ဆမ်နဲ့ပက်ထရစ်က သူ ရွေးပေးတဲ့ အင်္ကျီကို ချီးကျူးကတည်းက ဖိတ်ကျွေးချင်နေခဲ့တာပါ။ ငါ အရမ်း စိတ်လှုပ်ရှားမိပါတယ်။ ငါ ဆမ်နဲ့ ပက်ထရစ်ကိုလည်း တနင်္ဂနွေနေ့ည ကျရင် ညစာလာစားဖို့ ဖိတ်ပြီး၂ နာရီလောက်ကြာတော့ မေရီအဲလိဇဘက်က ငါ့ဆီလာပြီး သူ တနင်္ဂနွေနေ့ ဘယ်အချိန်လာခဲ့ရမလဲလို့မေးပါလေရော။

ငါ ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရမလဲ မသိလိုက်ဘူး။ ညစာက ဆမ်နဲ့ ပက်ထရစ်ကိုပဲ ဖိတ်ခဲ့တာပါ။ အရင်ကတည်းက ငါဒီလို လုပ်ချင်ခဲ့တာလေ။ မေရီအဲလိဇဘက်က ဘာကြောင့် သူ့ကို ဖိတ်မယ်လို့ ထင်တယ်ဆိုတာ နည်းနည်းတော့ သဘောပေါက်ပါတယ်။ ငါကသူနဲ့ တွဲနေတာကိုး ။ သူက နည်းနည်းလေးတောင် အဖိတ်ခံရဖို့ မစောင့်ပါဘူး။ အေးအေးဆေးဆေးပဲ ဘယ်အချိန်လာခဲ့ရမလဲ လာမေးတယ်လေ။

အဲ့ဒီတော့ ဆမ်နဲ့ ပက်ထရစ်ကို မိတ်ဆက်ပေးရုံကလွဲပြီး မေရီအဲလိဇဘက်ပဲ စကားတွေ အမျှင်မပြတ်ပြောနေတော့တာပါပဲ။ ငါ့မိဘတွေကလည်း သူ့ကို မေးခွန်းတွေ မေးကြတာကိုး။ သူ့အမှားချည်းရယ်လို့လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ငါက မေရီအဲလိဇဘက်နဲ့တွဲနေတာဆိုတော့ ငါ့မိဘတွေက ငါ့သူငယ်ချင်းတွေထက် သူ့အကြောင်း ပိုသိချင်တာ သဘာဝကျပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လည်း ငါ့မိဘတွေကို ဆမ်နဲ့ ပက်ထရစ်တို့နဲ့ ရင်းနှီးစေချင်ခဲ့တာ အမှန်ပါ။ ညစာပြီးတော့ အမေက မေရီအဲလိဇဘက်က ဉာဏ်ကောင်းမဲ့ကလေးမပဲနော်တဲ့။ အဖေကတော့ သူ့ကိုလှတယ်လို့ချီးကျူးတယ်လေ။ သူတို့ ဆမ်နဲ့ ပက်ထရစ်တို့နဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ဘာမှမပြောခဲ့ကြပါဘူး။ ငါက သူတို့နဲ့ ရင်းနှီးစေချင်ခဲ့တာပါ။

လိုင်ကိစ္စတွေက ထူးဆန်းတယ်ကွ။ ငါတို့ ပထမဆုံး အကြိမ်ကလုပ်ခဲ့တာတွေပဲ ဆက်ပြီးလုပ်ဖြစ်နေကြတယ်လေ။ ဒီတခါမှာတော့ မီးလင်းဖိုလည်း မရှိသလို Billie Holiday ရဲ့ ဓါတ်ပြားလည်းမရှိပါဘူး။ တကယ်တော့ ငါတို့ကားထဲမှာပါ။ နှစ်ယောက်လုံးကလည်း လောလော လောလော နဲ့လေ။ ဒီလိုပဲ ဖြစ်နေတာ မှန်တယ်လို့တော့ ငါ မခံစားရပါဘူး။

ငါ့အစ်မက သူ့ရည်းစားဟောင်းကို ကိုယ်ဝန်ရှိတယ်ထင်တာ အမှားကြီးပါလို့ပြောပြီးကတည်းက မိန်းမတွေအကြောင်း ရေးသားထားတဲ့ စာအုပ်တွေဖတ်နေခဲ့ပါတယ်။ သူ့ရည်းစားက သူ့ကို ပြန်တွဲဖို့ပြောခဲ့ပေမဲ့ သူငြင်းခဲ့ပါတယ်။ အဲ့ဒီတော့ ငါ သူ့ကို မေရီအဲလိဇဘက်အကြောင်း ပြောပြပြီး ဘယ်လိုထင်လဲမေးခဲ့တယ်။ (နှစ်ကိုယ်ကြား ကိစ္စတွေက လွဲလို့ပေါ့။) ငါ သူ့ကို မေးတယ်ဆိုတာကလည်း အစ်မက ညစာစားပွဲမှာ ဘာတခွန်းမှ ဝင်မပြောပဲ နေခဲ့လို့ပါ။ အစ်မက မေရီအဲလိဇဘက်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တန်ဖိုးမထားတတ်ဘူးတဲ့။ အစ်မကို ငါလည်း သူ ဆမ့်အကြောင်းတခါ အဲ့ဒီလိုပြောဖူးတယ်လို့ ပြန်ပြောတော့တာပေါ့။ အဲ့ဒီတုန်းက ဆမ်က ခရက်

နဲ့တွဲခါစပါ။ အမြဲတမ်းတော့ မိန်းကလေးတိုင်းကို ကိုယ့်ကိုယ်ကို တန်ဘိုးမထားဘူးဆိုတာချည်းပဲ ပြောနေလို့တော့မရဘူးလေ။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။

အဲ့ဒီမှာ အစ်မက ထပ်ရှင်းပြပါသေးတယ်။ အဲလိဇဘက်က ငါ့ကို ငါမသိတဲ့ ကောင်းမွန်တဲ့အရာတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးတယ်ဆိုတာ သူ့ကိုယ်သူ 'အကောင်းဆုံး' လို့ငါ မြင်လာအောင်လုပ်တာတဲ့လေ။ သူ့ကိုယ်သူသာ ယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိရင် အဲ့ဒီလိုလုပ်မှာမဟုတ်ဘူးလို့ အစ်မက ဆိုပါတယ်။ တချို့လူတွေဟာ သူတို့လိုချင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်မလာမှာစိုးတဲ့အတွက်ကြောင့် တခါတလေမှာ အရာရာကို ထိန်းချုပ်တတ်တယ်လို့လည်း အစ်မ ဆက်ပြောနေပါသေးတယ်။

သူပြောတာမှန်လား၊ မှားလား ငါမခွဲခြားတတ်ပေမဲ့ သူ့စကားကြားရတာ ငါ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပါတယ်။ ငါ့အတွက်မဟုတ်သလို မေရီအဲလိဇလက်အတွက်လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလို ထိန်းချုပ်တတ်တဲ့ လူတွေအတွက်ပါ။ နောက်ပြီး မေရီအဲလိဇဘက် က ဘယ်လိုလူလဲဆိုတာ ငါသေချာမသိသေးဘူးဆိုတာလည်း သဘောပေါက်လိုက်ပါတယ်။ သူက ငါနဲ့အတူရှိချိန်တိုင်း အရင်က သူမဟုတ်သလိုပဲလေ။ ဒါမှမဟုတ် အရင်က သူ့ပုံစံကိုပဲ ငါသတိမထားမိတာလား မပြောတတ်တော့ပါဘူး။ သေချာတာတခုကတော့ ငါ မေရီအဲလိဇဘက်ရဲ့ အထိန်းချုပ်ခံပစ္စည်းတခု မဖြစ်ချင်တော့တာပါပဲ။

အစ်မက ငါ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မေးကြည့်တော့ သူက ငါ့ခံစားချက်တွေကို သူသိအောင် ပြောပြသင့်တယ်တဲ့။ ငါ့ စိတ်ဆရာဝန်ကလည်း ဒီလိုပဲ ပြောပါတယ်။ ပြီးတော့ ငါကိုယ်တိုင်ကပဲ မေရီအဲလိဇဘက်အတွက် ပြောင်းလဲသွားတာလားလို့ တွေးမိပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်မိရပါသေးတယ်။ ငါက သူပြောသမျှတွေ အချိန်ပြည့်နားထောင်နေရတာ မကြိုက်တာကို သူ့ကို မပြောပဲ လိမ်ညာထားလို့ ဒီလို ခံစားရတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်လေ။ ငါက ဆမ် သင်ပေးထားတဲ့အတိုင်း သူ့အပေါ် ကောင်းဖို့ ကြိုးစားနေရုံလေးပါ။ ငါ ဘာအမှားလုပ်မိမှန်းတော့ မသိတော့ပါဘူး။

ငါ့အစ်ကို ကို ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး တိုင်ပင်ကြည့်ဖို့ ဖုန်းခေါ်ခဲ့ပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့အခန်းဖော်က သူအလုပ်ရှုပ်နေတယ်လို့ဆိုတော့ ငါလည်း အစ်ကို့ကို မနှောင့်ယှက်ချင်လို့ ဘာမှမပြောတော့ပဲ ဖုန်းချလိုက်တာပေါ့။ ငါ သူ့ဆီ ငါရေးထားတဲ့ Walden စာတမ်းကိုတော့ စာတိုက်ကနေပို့ခဲ့တယ်လေ။ သူ့ရည်းစားကောင်မလေးရဲ့ အကြိုက်ဆုံးစာအုပ်ဆိုတော့ သူတို့အချိန်ရတဲ့အခါ ငါ့စာတမ်းကို ဖတ်ကြည့်ပြီး တနေ့နေ့ ငါနဲ့ ဆွေးနွေးကြည့်လို့ရတာပေါ့။ သူတို့က တွဲလာတာကြာပြီဆိုတော့ ငါနဲ့ မေရီအဲလိဇဘက်ကြားက ပြဿနာကို ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမယ်ဆိုတာ သိကောင်း သိနိုင်ပါတယ်။ သူတို့ ငါ့ပြဿနာအတွက်အဖြေမရှိလည်း ရပါတယ်လေ။ အဓိက က အစ်ကို့ရဲ့ ရည်းစားကို တခေါက်လောက်တော့ တွေ့ချင်မိခဲ့တာပါ။ တခါက အစ်ကို့ရဲ့ ဗီစီအာ တိပ်ခွေထဲမှာ သူ့ရည်းစားကို တခါတွေ့ဖူးပါတယ်။ ငါထင်ထားသလို ရင်သပ်ရှုမောအောင်လှတာတော့မဟုတ်ပေမဲ့ သူက အစ်ကိုနဲ့ လိုက်ဖက်ပါတယ်။ ငါဘာလို့ ဒီအကြောင်းတွေ မင်းကို ပြောနေမိမှန်းမသိတော့ပါဘူး။ မေရီအဲလိဇဘက် ငါ့ကို ' ဘယ်လိုလဲ' ဆိုတဲ့ မေးခွန်း မဟုတ်ပဲ ငါ့အကြောင်း တခုခု မေးခဲ့ရင် ကောင်းမှာပါပဲ။

ချစ်ခြင်းများစွာဖြင့်။
ချာလီ။ ။

ဧပြီလ ၁၈ ရက်၊ ၁၉၉၂ ခုနှစ်။
သူငယ်ချင်းလေးရေ။ ။

ငါ အမှားကြီးတခု လုပ်လိုက်မိပြီကွ။ ငါလုပ်ခဲ့တာနဲ့ပတ်သက်ပြီးလည်း အပြစ်ရှိသလို ခံစားရပါတယ်။ ပက်ထရစ်ကတော့ ငါ့ကို ခဏလောက် ဝေးဝေးမှာနေရင် ကောင်းသွားမှာပါလို့ပြောတယ်လေ။

အဲ့ဒါက ပြီးခဲ့တဲ့ တနင်္လာနေ့က စခဲ့တယ် ပြောရမယ်။ မေရီအဲလိဇဘက်က ကျောင်းကို နာမည်ကြီး ကဗျာဆရာတွေရေးထားတဲ့ every. every. cummings ဆိုတဲ့ ကဗျာစာအုပ်တအုပ် ယူလာခဲ့ တယ်လေ။ အဲ့ဒီအထဲက အမျိုးသမီးတွေရဲ့ လက်ကို ပန်းလေးတွေလို၊ မိုးရေစက်တွေလို ခိုင်းနှိုင်းပြီးရေးထားတဲ့ ကဗျာတပုဒ်ကို မေရီအဲလိဇလက်က ကြိုက်လို့ ကဗျာစာအုပ်ကို ဝယ်လာတာပေါ့။ သူဝယ်ပြီးကတည်းက ခဏခဏ ဖတ်ခဲ့ပြီး အခုတော့ ငါ့ကို အဲ့ဒီကဗျာစာအုပ်ကို ကိုယ်ပိုင် တအုပ်ထပ်ဝယ်စေချင်တယ်တဲ့လေ။ သူဝယ်ထားတဲ့ စာအုပ်မဟုတ်ပဲ သက်သက်တအုပ်ဝယ်စေချင်တာတဲ့။

နောက် ငါဝယ်ပြီးတော့ သူက သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံးကို လိုက်ပြခိုင်းတာပေါ့။ ရည်းစားတွေအနေနဲ့ ဒီလိုအရာတွေ အတူတူလုပ်တာ ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်ဆိုပေမဲ့ ငါလုံးဝ မပျော်ခဲ့ပါဘူး။ ငါ့ကို တမျိုးမထင်ပါနဲ့ဦး။ ငါ အားလုံးရှေ့မှာ ပျော်ချင်ယောင်ဆောင်ခဲ့ပါတယ်။ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ငါ တကယ် ဒေါသထွက်နေခဲ့တာပါ။ သူ့စာအုပ်လေးကို ငါ့ကိုပေးလိုက်မယ်ဆိုရင် ဒါမှမဟုတ် သူကြိုက်တဲ့ ကဗျာလေးကို လက်ရေးနဲ့ကူးပြီး ငါ့ကို ပေးခဲ့မယ်ဆိုရင် ငါဒီလောက် ဒေါသထွက်မိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါမှမဟုတ် သူငါ့ကို ဝယ်လာတဲ့ စာအုပ်ကို အားလုံးကိုပြဖို့ ဖိအားမပေးခဲ့ဘူးဆိုရင်ပေါ့။

ငါ သူ့ကို အမှန်အတိုင်းပြောဖို့ စဉ်းစားခဲ့ပေမဲ့ အချိန်ကောင်းလို့မထင်သေးလို့ မပြောဖြစ်ခဲ့ဘူးလေ။ အဲ့ဒီနေ့က ကျောင်းပြန်တော့ မေရီအဲလိဇဘက် ဖုန်းခေါ်မှာစိုးလို့ ငါအိမ်တန်းမပြန်ခဲ့ပါဘူး။ ငါ့ အမေကလည်း ဒီလိုကိစ္စတွေမှာ လိမ်ရတာ မကျွမ်းတဲ့သူပါ။ ဒါကြောင့် ငါ မြို့ထဲက ဗီဒီယိုတိပ်ခွေဆိုင်တွေကိုလျှောက်ကြည့်နေခဲ့ပါတယ်။ ဆိုင်တဆိုင်ရောက်တော့ ငါ စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ သူဝယ်ပေးထားတဲ့ ကဗျာစာအုပ်ကို ဆိုင်ပြန်သွင်းလိုက်တယ်။ ငါပိုက်ဆံလိုနေလို့မဟုတ်ပါဘူး။ သည်းမခံနိုင်တော့လို့ပါ။

ပြီးတော့ ငါအိမ်ဘက်ပြန်လျှောက်လာရင်း ငါဘုပ်ခဲ့တာသိပ်ကို ရက်စက်ပါလားလို့တွေးမိတယ်လေ။ ငါ ငိုမိတယ်ထင်ပါတယ်။ အိမ်ထဲ ဝင်လာတော့ တီဗီကြည့်နေတဲ့အစ်မကတောင် ငါ့ကို ဘာဖြစ်နေလဲ မေးရတဲ့အထိပါပဲ။ ငါလည်း သူ့ကို ငါစာအုပ်ပြန်သွင်းခဲ့တဲ့အကြောင်းပြောပြလိုက်တော့ အစ်မက ငါ့ကို ချက်ချင်းနဲ့ စာအုပ်ဆိုင်ဆီ ကားနဲ့မောင်းပို့ပြီး ကဗျာစာအုပ်ပြန်ဝယ်ပေးခဲ့ပါတယ်။ စာအုပ်ပြန်ဝယ်လိုက်မှ စိတ်နည်းနည်းပြေသွားတယ်။

ညရောက်တော့ မေရီအဲလိဇဘက်က ငါ့ကိုဖုန်းဆက်ပြီး တနေကုန်ဘယ်တွေသွားနေလဲမေးပါရော။ ငါလည်း အစ်မနဲ့အတူ မြို့ထဲက စတိုးဆိုင်သွားနေတာလို့ဆိုတော့ သူက နင့်အစ်မကို လက်ဆောင်ဝယ်ပေးတာလားလို့ မေးတယ်လေ။ သူက ဒီအတိုင်းပဲ စကားစရှာပြီး ပြောလိုက်တာထင်ပါတယ်။ နောက်တော့ သူပေးထားတဲ့ စာအုပ်အကြောင်း တသီတတန်းကြီး ပြောတော့တာပေါ့။ သူဖုန်းချသွားတော့ ငါ အစ်မဆီသွားပြီး မေရီအဲလိဇဘက်အတွက် လက်ဆောင်ဝယ်ချင်လို့ ငါ့ကို စတိုးဆိုင်ကို ကားမောင်းပို့ပေးပါလားလို့ ပြောလိုက်တယ်။ သူကတော့ နင်ကိုယ်တိုင်ပဲ မောင်းပါတဲ့။ ငါ မေရီအဲလိဇဘက်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ခံစားချက်ကို သူသိအောင် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောပြသင့်နေပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ငါ့စိတ်ထဲ အချိန်မတန်သေးဘူးလို့ ထင်နေဆဲပါ။

နောက်တနေ့ကျောင်းရောက်တော့ ငါ သူ့ကို လက်ဆောင်တခုပေးခဲ့ပါတယ်။ To Kill a Mockingbird စာအုပ်လေးပေါ့။ မေရီအဲလိဇဘက်ပြောလိုက်တာက

" နင်က ဒါတွေ ကြိုက်တာလား" တဲ့။

သူပြောတဲ့စကားက ငါ့ကို လှောင်တာမဟုတ်ဘူးလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိပေးထားရပါတယ်။သူက သူ့အကြိုက်နဲ့ ငါ့အကြိုက်ကို နှိုင်းယှဉ်နေတာမဟုတ်သလို ဝေဖန်နေတာလည်းမဟုတ်ပါဘူး။ အဲ့ဒီတော့မှ ငါလည်း ဘီလ်က ငါ့ကို အတန်းပြီးတိုင်း စာအုပ်အသစ်တွေဖတ်ခိုင်းလေ့ရှိကြောင်းနဲ့ ဒီ To Kill a Mockingbird စာအုပ်က သူ ငါ့ကိုပေးဖတ်တဲ့ ပထမဆုံး ဝတ္ထုဖြစ်တာမို့ ငါ့အတွက်တော့ အရေးကြီးတဲ့ စာအုပ်တအုပ်ပဲဆိုတာ သူ့ကို ရှင်းပြခဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့မှ သူက

" ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ နင်က သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲ" တဲ့လေ။

ပြီးတာနဲ့သူက ဒီစာအုပ်ကို လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်ထဲက ဖတ်ဖူးကြောင်း၊ ဒီစာအုပ်က လိုတာထက်ပိုအောင် ပုံကြီးချဲ့ရေးထားကြောင်းနဲ့ ဂရီဂိုရီ ပက် (Gregory Peck) နဲ့ ရောဘတ် ဂျူဘော (Robert Duvall) တို့နဲ့ အဖြူအမည်းကားရိုက်ခဲ့တဲ့အကြောင်း ဆက်ကာ ဆက်ကာ သူ့ဂသီအတိုင်း ဆက်ပြောနေတော့တာပေါ့။ ငါလည်း ဘာမှပြန်မပြောပဲ နားထောင်နေလိုက်ပါတယ်။ ငါကျောင်းပြန်တော့ မနေ့ကလိုပဲ အိမ်တန်းမပြန်ပဲနဲ့ လျှောက်သွားနေလိုက်တာ အိမ်ကို မနက် တနာရီမှ ပြန်ရောက်တယ်လေ။ အဖေကတော့ မင်း ယောကျ်ားဆန်ဆန်နဲ့ ရင်ဆိုင်ရမဲ့အချိန်ပဲလို့ ပြောပါတယ်။

ကျောင်းမှာ မေရီအဲလိဇဘက်နဲ့တွေ့တော့ ငါ့ကို ဘယ်တွေပျောက်နေလဲမေးတယ်လေ။ ငါလည်း the Big Boy စားသောက်ဆိုင်မှာ စီးကရက်သောက်ရင်း every . every. cummings ကဗျာစာအုပ်ထိုင်ဖတ်နေတာလို့ဖြေလိုက်ပါတယ်။ ဒီစာအုပ်ကိုဖတ်နေတယ်လို့ပြောရင် သူက မေးခွန်းတွေဆက်မေးမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ငါကြိုသိလို့ပါ။ တကယ်လည်းမှန်ခဲ့ပါတယ်။ သူ ငါ့ကို ဘာမှဆက်မမေးတော့ပါဘူး။

အမှန်အတိုင်းပြောရမယ်ဆိုရင် သူပြောတာတွေကို နားထောင်ရင်း ငါ အဲ့ဒီစာအုပ်ဖတ်စရာကို မလိုတော့တာပါ။ ငါဖတ်ချင်ရင်တောင် အစအဆုံးသိနေပြီးပြီလေ။

ဒီအချိန်ကတော့ ငါသူ့ကိုပြောချိန်တန်ပြီလို့ ထင်မိပါတယ်။ ငါငယ်ငယ်တုန်းက အားကစားလုပ်ရင် ငါအရမ်းဒေါသထွက်တတ်တယ်လို့ မင်းကိုပြောခဲ့ဖူးတယ်နော်။ ငါအခုလည်း အဲ့ဒီအတိုင်းကို ခံစားနေရလို့ ငါ့ကိုယ်ငါတောင် ကြောက်မိပါတယ်။

ကံကောင်းချင်တော့ အီစတာ အားလပ်ရက်က ဒီတပတ် သောကြာနေ့ကစတယ်လေ။ ငါလည်း နည်းနည်း အသက်ရှူချောင်တာပေါ့။ ဘီလ်က ငါ့ကို အားလပ်ရက်မှာဖတ်ဖို့ Hamlet စာအုပ်ပေးခဲ့ပါတယ်။ သူက ငါ့ကို စိတ်အေးအေးထားပြီး ပြဇာတ်အရေးအသားကို ဖတ်ကြည့်ပါတဲ့။ ပြဇာတ်ဆိုတော့ မင်းလည်း ဘယ်သူရေးခဲ့တယ်ဆိုတာ ခန့်မှန်းနိုင်မယ်ထင်ပါတယ်။ ဘီလ်ကတော့ ငါ့ကို ဒီပြဇာတ်ထဲက အဓိက ဇာတ်ဆောင်တွေနဲ့ တခြား ငါဖတ်ဖူးတဲ့ စာအုပ်တွေထဲက ဇာတ်ဆောင်တွေနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ပြီး တွေးစေချင်တာပါ။ သူကပြောသေးတယ်။ ဒီပြဇာတ်က လွယ်တယ် ထင်မနေနဲ့ဦးတဲ့။

မနေ့က သောကြာနေ့က ငါတို့ အီစတာ အားလပ်ရက်အတွက် အထူးအစီအစဉ်အနေနဲ့ ကပြတဲ့ The Rocky Horror Picture Show ကို သွားကြည့်ခဲ့ကြပါတယ်။ အီစတာပွဲနေ့ကပ်နေပြီဆိုတော့ လာကြည့်တဲ့လူတွေကလည်း ဝတ်စုံအဆန်းအပြားတွေနဲ့လာကြတာပေါ့။ သူတို့ကိုကြည့်ပြီး ဥပုသ်နေ့ (Ash Wednesday) တုန်းက လူတိုင်း နဖူးမှာ ပြာလေးတွေသုတ်ပြီး လာကြတာကို သတိရမိပါသေးတယ်။ အဲ့ဒီနေ့က ပြဇာတ်ကလည်း အရင်ကထက်ပိုပြီး စိတ်လှုပ်ရှားစရာပိုကောင်းနေသလိုပါပဲ။

ပြဇာတ်ပြီးတော့ ခရက်က ငါတို့အားလုံးကို သူ့တိုက်ခန်းမှာ ဝိုင်သောက်ရင်း White အယ်လ်ဘမ် နားထောင်ကြဖို့ခေါ်တယ်လေ။ ငါတို့ သီချင်းနားထောင်ပြီးတော့ ပက်ထရစ်က ' အမှန်အတိုင်းပြောမလား၊ ခိုင်းတာလုပ်မလား' ကစားနည်းဆော့ဖို့ပြောပါတယ်။ သူက ဒီကစားနည်းကို အရမ်းကြိုက်တာပေါ့။

ငါကတော့ ဘာမေးမေး ခိုင်းတာလုပ်မယ်ဆိုတာချည်းပဲ ရွေးနေခဲ့ပါတယ်။ ဒီကစားနည်းကြောင့် မေရီအဲလိဇဘက်ကို တခုခုအမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်မိမှာ စိုးလို့ပါ။ ငါတညလုံး အဆင်ပြေနေခဲ့ပါတယ်။ သူတိုခိုင်းတာလေးတွေက ' ဘီယာတခွက်လုံး တကြိုက်ထဲမော့' ဆိုတာလာက်လေးပါပဲ။ နောက်တော့ ပက်ထရစ်က ငါလုံးဝမထင်ထားတဲ့ ကိစ္စတခု လုပ်ဖို့စိန်ခေါ်ခဲ့တယ်လေ။ သူလည်း ကြိုတင်မကြံစည်ထားပဲ ပြောလိုက်တာထင်ပါတယ်။

" မင်း ဒီအခန်းထဲက အလှဆုံးမိန်းကလေးကိုရွေးပြီး နှုတ်ခမ်းကို နမ်းရဲလား"

အဲ့ဒီအချိန်တုန်းက ငါ့ကိုယ်ငါ အရိုးသားဆုံးအလုပ်ကိုလုပ်ခဲ့တယ်ထင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဆိုးဆုံး အချိန်ဖြစ်နေတာတော့ ငါသတိမထားမိလိုက်ဘူးလေ။

ငါမတ်တပ်ထရပ်လိုက်ကတည်းက အားလုံးက တိတ်ဆိတ်ပြီး ငါ့ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြတာပေါ့။ မေရီအဲလိဇဘက်က ငါ့ဘေးတင် ထိုင်နေတာကိုး။

သူတို့က ငါ ဘေးလှည့်ပြီး သူ့ကို နမ်းမယ်ထင်နေတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ငါ ဆမ့်ရှေ့မှာ ဒူးထောက်ပြီး သူ့ကို နမ်းလိုက်တော့ အားလုံးက ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ပါ။ ငါ ဆမ့်ကို နမ်းလိုက်တဲ့အနမ်းက ချစ်သူရည်းစားတယောက်ကို နမ်းတဲ့အနမ်းမျိုးမဟုတ်ပါဘူး။ သူနဲ့ငါ Rocky နဲ့ Janet သရုပ်ဆောင်တုန်းက နမ်းသလောက်လေးပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုနမ်းတယ်ဆိုတာက အရေးမကြီးပါဘူး။

ငါ ဘီယာနဲ့ ဝိုင်တွေဘယ်လောက်တောင်သောက်မိထားလဲမသိပါဘူး။ မေရီအဲလိဇဘက် တခါက သူလှလားလို့ ငါ့ကိုမေးဖူးတာတောင် ငါ့မေ့နေတာပါ။ ပက်ထရစ် ငါ့ကိုခိုင်းလို့ ငါ မေရီအဲလိဇဘက် ကိုနမ်းခဲ့မယ်ဆိုရင် ငါ ပက်ထရစ်အပေါ် လိမ်ရာကျပါလိမ့်မယ်။ ဆမ် နဲ့ မေရီအဲလိဇဘက်ကိုရောပေါ့။ ငါ အားလုံးကို လိမ်ရာ ကျနေမှာအမှန်ပါ။ ကစားနည်းလေးဆိုပေမဲ့ ငါ ထပ်ပြီး မလိမ်ချင့်တော့တာ အမှန်ပါ။

အားလုံးငြိမ်နေတာကြာတော့ ပက်ထရစ်က အခြေအနေကို ထိန်းကို တခုခုဝင်ပြောပါတယ်။

" နည်းနည်းတော့ ရှူးချင်စရာပဲကွ နော်"

မေရီအဲလိဇဘက်က ချက်ချင်းပဲ သန့်စင်ခန်းဘက်ထွက်သွားတယ်လေ။ ပက်ထရစ်က နောက်တော့ မေရီအဲလိဇဘက်က သူ ငိုတာ ဘယ်သူ့မှမမြင်စေချင်ခဲ့ဘူးလို့ ပြောပါတယ်။ ဆမ်ကတော့ သူ့နောက်လိုက်သွားတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် သူ မသွားခင် ငါ့ကို ပြောသွားတယ်။

" နင် ရှူးနေပြီလား" တဲ့။

သူ တကယ်ဒေါသထွက်သွားတာ ငါသိလိုက်ပါတယ်။ သူ့မျက်နှာကို ငါကောင်းကောင်းကြီး အကဲခတ်တတ်နေပြီလေ။ ငါ အားလုံးကို အားနာမိပါတယ်။ စိတ်ထဲမှာလည်း ငါ့ကိုငါ ရွံ့ရှာမိတယ်။ ပက်ထရစ်က ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်နေတဲ့ ငါ့ကို တိုက်ခန်းအပြင်ခေါ် ထုတ်သွားတာပေါ့။ ငါတို့အတူ လမ်းလျှောက်ဖြစ်ခဲ့ကြပါတယ်။ ငါ အထဲပြန်ဝင်ပြီး တောင်းပန်သင့်တယ်နော်လို့ပြောတော့ ပက်ထရစ်က

" ဟင့်အင်း။ ငါ ကုတ်အင်္ကျီသွားယူလိုက်ဦးမယ်။ မင်း ဒီမှာနေနော်" လို့ပြောပြီး အပြေးတပိုင်းနဲ့ တိုက်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်သွားတယ်လေ။ ငါတယောက်ထဲကျန်ခဲ့တော့မှ ငါလုပ်မိတာကို စဉ်းစားပြီး ငါ ငိုမိပါတယ်။ ငါတကိုယ်လုံးခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းပြီး တုန်နေတာပေါ့။ ပက်ထရစ်ပြန်လာတော့ ငါ အငိုတဝက်နဲ့ ပြောလိုက်တယ်။

" ငါ သွားတောင်းပန်သင့်တယ် ထင်တယ်နော်"
" ငါ့ကို ယုံစမ်းပါ။ အခုက အချိန်ကောင်းမဟုတ်သေးဘူး" လို့ ပက်ထရစ်က ခေါင်းတယမ်းယမ်းနဲ့ ပြောတယ်လေ။ ပြီးတော့

" လာပါ။ ငါ မင်းကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးမယ်" ဆိုပြီး ငါတို့ ကားမောင်းထွက်ခဲ့ကြတာပေါ့။

ကားပေါ်မှာတော့ ပက်ထရစ်ကို မေရီအဲလိဇဘက်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ပြဿနာတွေအကုန်ပြောပြဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဓါတ်ပြားခွေအကြောင်း၊ ကဗျာစာအုပ်အကြောင်းနဲ့ ငါ့ရဲ့ To Kill a Mockingbird စာအုပ်အကြောင်းရောပေါ့။ မေရီအဲလိဇဘက် ငါ့ကို ဘယ်တော့မှ
စကားဖြတ်ပြောခွင့်မပေးတာလည်းပါပါသေးတယ်။ ငါပြောတာတွေနားထောင်ပြီး ပက်ထရစ်ပြန်ပြောတာတခုကတော့

" မင်း ဂေးမဟုတ်တာ သိပ်ဆိုးတာပဲ"

သူ့စကားကြောင့် ငါနည်းနည်းတောင် ရယ်ချင်သွားပါတယ်။

" ဒါနဲ့ မင်း ဂေးဖြစ်နေရင်တောင် ငါကတွဲမှာမဟုတ်ဘူးနော်။ မင်းက တကယ့် အရုပ်ထုပ်ပဲကွ"
လို့ပြောတော့ ငါ ရယ်ချင်စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ပါဘူး။

" ငါက ဘရက်ဒ်ကို တော်တော် ဆိုးနေပြီထင်တာ၊ မင်းကပိုဆိုးနေပါ့လား" တဲ့ သူက ပြောပါသေးတယ်။

ပြီးတော့ သူက ငါ့အိမ်ပြန်တဲ့လမ်းက ဥမင်ထဲဖြတ်ပြီး ကားမောင်းနေတုန်း ကားရေဒီယိုဖွင့်လိုက်ပါတယ်။ ငါတို့လည်း စကားစပြတ်ပြီး ကိုယ်စီအတွေးလွန်နေကြတာပေါ့။

ငါ့ကို အိမ်ရှေ့မှာချပေးပြီးတော့ ပက်ထရစ်က ငါ့ကို ခဏလောက်တော့ ဒီကိစ္စတွေကနေ ဝေးဝေးမှာနေဖို့ပြောတယ်လေ။ သူ အကြောင်းထူးရင် ဖုန်းခေါ်လိုက်မယ်တဲ့။

" ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ပက်ထရစ်ရာ"
" ရပါတယ်ကွာ"

ပြီးတော့ ငါထပ်ပြောလိုက်တယ်။

" မင်းသိလား ပက်ထရစ်၊ ငါသာ ဂေးဆိုရင် မင်းကို မင်းနဲ့ တွဲမိမှာပဲကွ" လို့ပေါ့။

အဲ့ဒီတော့ ပက်ထရစ်က စပ်ဖြီးဖြီးမျက်နှာပေးနဲ့ ပြောတယ်။

" ဒါပေါ့ကွ" တဲ့လေ။ ဒီလိုနဲ့ သူလည်း ကားထဲပြန်ဝင်ပြီး မောင်းထွက်သွားတယ်။ သူ ခရက်ရဲ့ တိုက်ခန်းဆီ ပြန်သွားတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

အဲ့ဒီနေ့ညက ငါအိပ်ရာမှာ လှဲနေရင်း Billie Holiday ရဲ့ ဓါတ်ပြားကို နားထောင်မိပါသေးတယ်။ ပြီးတော့ every.every.cummings ကဗျာစာအုပ်ကိုလည်း ပထမဆုံး စဖတ်ဖြစ်ခဲ့တာပေါ့။ စာအုပ်ထဲက မိန်းမသားတွေရဲ့ လက်တွေကို ပန်းကလေးတွေလို၊ မိုးရေစက်လေးတွေလို တင်စားထားတဲ့ ကဗျာကိုဖတ်ပြီးတော့ ငါ စာအုပ်ကိုပိတ်ပြီး ပြတင်းပေါက်ကမှန်မှာ ငါ့ပုံကို ထိုင်ကြည့်ပြီး ထိုင်နေမိတယ်။

ဘာကိုမှလည်း မတွေးနေသလို ဘာကိုမှလည်း မခံစားနေပဲနဲ့ပေါ့။ သီချင်းသံတွေတောင် ငါမကြားတချက်၊ ကြားတချက်ပါပဲ။ နာရီပိုင်းလောက်ကြာသွားတယ်ထင်တယ်။

ငါ့မှာ ပြဿနာတခုခုတော့ ရှိနေပါပြီ။ ဘာပြဿနာလဲတော့ ငါလည်း မသိပါဘူးလေ။

ချစ်ခြင်းများစွာဖြင့်။
ချာလီ ။ ။

ဧပြီလ ၂၆ ရက်၊ ၁၉၉၂ ခုနှစ်။

သူငယ်ချင်းလးရေ။ ။

ဟိုတနေ့ညကတည်းက ဘယ်သူမှ ငါ့ဆီဖုန်းမဆက်ကြပါဘူး။ ငါ သူတို့ကိုလည်း အပြစ်မတင်ပါဘူးလေ။ ငါလည်း အားလပ်ရက် တခုလုံးကို Hamlet ဖတ်ပြီး ကုန်ဆုံးခဲ့ရပါတယ်။ ဘီလ်ပြောတာမှန်တယ်ကွ။ ဂတ္ထုတွေထဲက ဇာတ်ကောင်တွေနေရာကနေ စဉ်းစားကြည့်တာထက် ပြဇာတ်ထဲက ဇာတ်ကောင်နေရာကနေ ခံစားကြည့်တာက ပိုလွယ်သလိုပဲ။ ဒီစာအုပ်လေးက ငါ့ပြဿနာက ဘာလဲဆိုတာ အဖြေရှာဖို့အတွက်လည်း အကူအညီပေးတယ်လေ။ ငါလိုချင်တဲ့အဖြေမျိုးမဟုတ်ပေမဲ့ ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာက အသက်ရှင်ခဲ့တဲ့ လူတွေမှာလည်း ပြဿနာရှိတယ်ဆိုတာ သိရတာ ငါ့အတွက်တော့ နည်းနည်း အထီးကျန်တယ်လို့ မခံစားရတော့ဘူးလေ။

ငါ မေရီအဲလိဇဘက်ကို ဖုန်းခေါ်ပြီး သူပေးတဲ့ဓါတ်ပြားကို ညတိုင်းနားထောင်ပြီး every. every. cummings ကိုလည်း ညတိုင်းဖတ်ဖြစ်ပါတယ်လို့ ပြောခဲ့ပါတယ်။ သူပြောတဲ့ တခုတည်းသော စကားက

" အရမ်း နောက်ကျသွားပြီ ချာလီ" တဲ့။

ငါ သူ့အနားနေပေးခဲ့တာ ရည်းစားတယောက်အနေနဲ့ မဟုတ်ပဲ သူငယ်ချင်းတယောက်အနေနဲ့ ပါလို့ ပြောပြချင်ပေမဲ့ သူ့ခံစားချက်ကို ပိုပြီးဆွပေးသလို ဖြစ်မှာစိုးလို့ ငါ မပြောဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။

" ငါတောင်းပန်ပါတယ်"

ဆိုတဲ့ စကားက လွဲလို့ပေါ့။ ငါတကယ်လည်း သူ့အပေါ်အားနာမိပါတယ်။ သူလည်း ငါ တကယ်စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ သိမယ်ထင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါတို့ နှစ်ယောက်လုံး ပြောစရာစကားမရှိခဲ့တာ အမှန်ပါ။ မေရီအဲလိဇဘက်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ငါတကယ့်ကို နောက်ကျသွားပါပြီလေ။

ပက်ထရစ်ကတော့ ငါ့ကို ဖုန်းဆက်ခဲ့ပါသေးတယ်။ ငါပြန်သွားတော့ ဆမ့်ကို ငါနမ်းခဲ့တာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခရက်က သူနဲ့ အဆင်မပြေဖြစ်ခဲ့ကြတယ်တဲ့။ ငါ့ကို

ခဏလောက်တော့ ရှောင်နေဖို့ သူက ပြောတယ်လေ။ ငါ ပက်ထရစ်ကို ငါနဲ့အတူ တနေရာရာ ကားလျှောက်မောင်းချင်လားမေးတော့ သူက ဘရက်ဒ်ကိစ္စ နဲ့ မိသားစုကိစ္စတွေကြောင့် အလုပ်များနေတယ်လို့ပြောပါတယ်။ သူအချိန်ရရင်တော့ ဖုန်းခေါ်လိုက်မယ်ပြောပေမဲ့ အခုထိ သူ့ဆီက ဖုန်းတခါမှ မရသေးပါဘူး။

ငါမင်းကို ငါတို့မိသားစုတွေ အီစတာပွဲကျင်းပတဲ့အကြောင်းပြောပြချင်ပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းက ငါ့ရဲ့ ကျေးဇူးတော်နေ့အကြောင်းနဲ့ ခရစ်စမတ်နေ့အကြောင်း သိပြီးပြီဆိုတော့ ဒီ အီစတာကလည်း ထူးမခြားနားပါပဲလေ။

ထူးခြားတာကတော့ ငါ့အဖေ လစာတိုးရတာပါပဲ။ အမေကတော့ မရပါဘူး။ သူက အိမ်ရှင်မလေ။ အိမ်ရှင်မတွေကို အိမ်အလုပ်လုပ်လို့ လစာပေးတယ်မှမရှိတာ။ ငါ့အစ်မလည်း နောက်ဆုံးတော့ အဲ့ဒီ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တန်ခ၊ဘိုးမြှင့်စေဖို့ ဆိုတဲ့ တက်ကျမ်းတွေဖတ်တာရပ်လိုက်ပါပြီ။ သူက ရည်းစားအသစ်ရသွားတာကိုး။ ငါ့အစ်ကိုလည်း အိမ်ပြန်လာပါတယ်။ ငါပို့လိုက်တဲ့ Walden စာတမ်းကို သူ့ရည်းစားဖတ်သေးလားမေးတော့ သူနဲ့ ကယ်လီတို့လမ်းခွဲလိုက်ကြပြီတဲ့။ ကယ်လီက ငါ့အစ်ကိုနောက်တယောက်နဲ့တွဲနေတာ မိသွားတာပါ။ ဒါနဲ့ ငါလည်း အစ်ကိုရော ငါ့စာတမ်းဖတ်ဖြစ်လားမေးတော့ သူအလုပ်ရှုပ်နေလို့ မဖတ်ရသေးဘူးတဲ့လေ။ သူက ဒီအားလပ်ရက်မှာ ဖတ်မယ်လို့ပြောပေမဲ့ အခုထိတော့ သူဖတ်တာ ငါမတွေ့ရသေးပါဘူး။

အဲ့ဒီတော့ စိတ်ပြေလက်ပျောက် အဒေါ်ဟယ်လန့်အုတ်ဂူဆီသွားလည်တော့လည်း ငါ့အတွက် ဘာမှမထူးခြားခဲ့ပါဘူး။ အရင်ဆို အဒေါ်ဟယ်လန့်ဆီလာလိုက်ရင် ငါ စိတ်တွေပေါ့နေကြပါ။ ပြီးတော့ ငါ အပျော်ရွှင်ဆုံးအချိန်ကိုပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့လည်း အလုပ်မဖြစ်ပါဘူးလေ။

ဒီကိစ္စတွေကို ငါကိုယ်တိုင် လုပ်ခဲ့တာ ငါသိပါတယ်။ ငါ ဒီလိုခံစားသင့်တာလည်း နားလည်ပါတယ်။ ငါ့ကြောင့် ခံစားခဲ့ရတဲ့သူတွေကိုလည်း ငါတခုခုပြန်လုပ်ပေးချင်နေခဲ့တာ အမှန်ပါ။ ငါ့ရဲ့ စိတ်ဆရာဝန်နဲ့ တွေ့ပြီး သူပြောတဲ့ ငါ့ရဲ့ ဒေါသကြီးတဲ့စိတ်ကိုထိန်းချုပ်ဖို့နည်းလမ်းတွေ မကြားချင်တော့သလို သူငါ့ကိုပေးမဲ့ ဈေးကြီးတဲ့ ဆေးတွေလည်း မသောက်ချင်တော့ပါဘူး။ အဖေက ငါ့ဆေးတွေအတွက် ပိုက်ဆံ ပိုကုန်ရတာ ငါသိတယ်လေ။ နောက်ပြီး ဆရာဝန်နဲ့ ငါ့ရဲ့ အတိတ်အကြောင်းတွေ ဆွေးနွေးရတာလည်း ငါစိတ်ကုန်နေပါပြီ။

ဘုရားသခင်ကပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ငါ့မိဘတွေပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့ရဲ့ ပြဿနာက ဘာဆိုတာကို တဲ့တိုးပြောပြတာပဲ လိုချင်ခဲ့ပါတယ်။ ဆမ်ဖြစ်ဖြစ်၊ ငါ့အစ်မဖြစ်ဖြစ်… အရှင်းဆုံးအနေနဲ့ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့ကို သာမန်အတိုင်းဖြစ်အောင် ဘယ်လိုနေရမလဲဆိုတာ ပြောပြပေးနိုင်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။ ဒီပြဿနာတွေကို ပျောက်အောင် ကုစားပေးဖို့ပေါ့။ ငါကိုယ်တိုင်ပဲ ပြဿနာရဲ့အဖြေရှာရမယ်ဆိုလည်း ငါသဘောပေါက်ပါတယ်။ ငါ့စိတ်ဆရာဝန်ရဲ့ ပြောစကားအရဆို လေပြည်မလာခင် မုန့်တိုင်းထန်တတ်တယ်တဲ့။ ဒီမုန်တိုင်းကတော့ ငါ့အတွက် သိပ်ကို ကြီးမားလွန်းပါတယ်။

ငါ ဘယ်သူနဲ့မှ စကားမပြောရတာ တပတ်လောက်ကြာတော့ နောက်ဆုံးမှာ ငါ ဘော့

ကိုဖုန်းခေါ်ခဲ့ပါတယ်။ ငါ တခြားလူတွေကို ခေါ်ဖို့ အားနာနေလို့ပါ။ သူ့မှာ ဆေးကျန်သေးလားမေးတော့ ဆေးခြောက်နည်းနည်းတော့ရှိသေးတယ်တဲ့။ အဲ့ဒါနဲ့ ငါလည်း အီစတာပွဲတော်ကရတဲ့ မုန့်ဖိုးနဲ့ ဘော့ဆီက ဆေးခြောက်ဝယ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲ့ဒီကတည်းက ငါတယောက်ထဲ ဆေးချနေတာပေါ့။

ချစ်ခြင်းများစွာဖြင့်။
ချာလီ။ ။

အပိုင်း (၄)

ဧပြီလ ၂၉ ရက်၊ ၁၉၉၂ ခုနှစ်။

သူငယ်ချင်းလေးရေ။ ။

ငါ မင်းကို ငါ့အခြေအနေကောင်းလာပါပြီလို့ပြောချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ လိမ်ရာ ကျသွားမှာပေါ့။ ကျောင်းတွေပြန်ဖွင့်ပြီဆိုတော့ ငါ့အတွက် ပိုပြီးခက်ခဲပါတယ်။ အရင်က ငါသွားနေကျနေရာတွေကို ရှောင်ရှောင်နေရတယ်လေ။ အားလုံးကို ရှောင်နေခဲ့တာဆို ပိုမှန်မယ်ထင်တယ်။

ငါ ကျောင်းလျှောက်လမ်းကနေ လျှောက်သွားနေတဲ့ လူတွေကိုငေးကြည့်မိတယ်။ ဆရာ၊ ဆရာမတွေကိုရောပေါ့။ သူတို့က ဒီစာသင်တဲ့အလုပ်ကိုပဲ တကယ်ချစ်လို့ ဒီကျောင်းမှာရောက်နေတာလားလို့ တွေးမိတယ်လေ။ ပြီးတော့ သူတို့ အသက် ဆယ့်ငါးနှစ် အရွယ်လောက်တုန်းက ဘယ်လိုပုံရှိမလဲ ခန့်မှန်းကြည့်မိတယ်။ နောက်ပြီး ဒီလူတွေထဲမှာလည်း တယောက်ယောက်က သူတို့ကိုချစ်တဲ့သူရဲ့ အသည်းကို ခွဲဖူးမှာပဲ။ အကယ်၍များ အဲ့ဒီအသည်းခွဲခဲ့တဲ့သူတွေ တခြားကျောင်းပြောင်းသွားရင် သူတို့လည်း အသည်းခွဲခံရနိုင်ပါတယ်။ အမြဲတမ်း အသည်းကွဲဖူးတဲ့ သူပဲ ဆက်ပြီး ဖြစ်နေရမယ်လို့မှ မရှိတာ။ ပြီးတော့ ငါလည်း ဒီကျောင်းကို မတက်ဖြစ်ခဲ့ဖူးဆိုရင် ဆမ်၊ ပက်ထရစ်နဲ့ မေရီအဲလိဇဘက်တို့နဲ့ တွေ့ခဲ့ဖူးမဟုတ်ဘူးဆိုတာ တွေးမိတာပေါ့။

ငါ မင်းကိုတခုပြောရဦးမယ်။ ငါအခုတလော ရှော့ပင်းမောကို ခဏခဏ သွားတယ်လေ။ ပြီးခဲ့တဲ့ သုံး၊လေး ပတ်လောက်ကတည်းက ငါအဲ့ဒီထဲမှာပဲ လျှောက်သွားနေတာပေါ့။ လူတွေ ဘာလို့ ဒီကို လာကြသလဲဆိုတာ လိုက်ကြည့်နေတာပါ။ ဘာရယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။

တနေ့တော့ ရှော့ပင်းမောထဲမှာ ကလေးလေးတယောက် လမ်းပျောက်နေတာ ငါတွေ့တယ်ကွ။ သူ့ကို ကြည့်ရတာ အသက် လေးနှစ်လောက်တော့ရှိမယ်ထင်တယ်။ သူက အကျယ်ကြီးအော်ငိုပြီး သူ့အမေ့ကို ရှာနေတာလေ။ နောက်တော့ သူ့နားကို အသက်ခပ်ငယ်ငယ်ကောင်လေးတယောက် ရောက်လာပြီး ကလေးလေးကို မေးခွန်းတွေမေးနေတာ ငါတွေ့လိုက်ပါတယ်။ အဲ့ဒီကောင်လေးက အသက် ဆယ့်ခုနှစ် နှစ်လောက်တော့ရှိမယ်ထင်တယ်။ သူက တခြားကျောင်းမှာတက်တဲ့ပုံပါပဲ။ ငါ့ကျောင်းမှာ တခါမှ မတွေ့ဖူးဘူးလေ။ သူက ဆံပင်ရှည်ရှည်၊ သားရေ ဂျက်ကပ်ဝတ်လို့ပေါ့။ အဲ့ဒီကောင်လေးက ကလေးလေးကို သူ့နာမည်မေးတယ်လေ။ ကလေးလေးကလည်း အငိုတိတ်ပြီး ဖြေတာ ငါတွေ့လိုက်တယ်။

ခဏနေတော့ သားရေဂျက်ကပ်နဲ့ကောင်လေးက ကလေးလေးကို ခေါ်ပြီး တနေရာထွက်သွားပါတယ်။ တမိနစ်လောက်ကြာတော့ ပြန်ကြားရေးဌာနဘက်ကနေ ကြေ်ငြာသံတခုကြား လိုက်တယ်။ ကလေးလေးတယာက်ကို ရှာတွေ့ထားလို့ အမေဖြစ်သူ ပြန်ကြားရေးဌာနကို ရောက်လေရာအရပ်က လာခဲ့ပါပေါ့။ ငါလည်း ထွေထွေထူးထူး လုပ်မနေတာနဲ့ ပြန်ကြားရေးဌာနကို သွားကြည့်မိတယ်လေ။

အမေဖြစ်သူကလည်း သူ့သားလေးကို ရှာတာ ကြာနေပြီထင်ပါတယ်။ သူ အပြေးတပိုင်းနဲ့ ပြန်ကြားရေးဌာနထဲဝင်လာပြီး သူ့သားလေးကို လာရှာတာပေါ့။ သူ့သားလေးကိုတွေ့တော့ နှစ်ယောက်သားဖက်လို့ ငိုနေကြတယ်လေ။ အမေက သူ့သားလေးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဖက်လို့ပါ။ ပြီးတော့ အမေဖြစ်သူက သားရေ ဂျက်ကပ်နဲ့ကောင်လေးကို သားလေးကိုရှာပေးလို့ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ ပြောပါတယ်။ အဲ့ဒီကောင်လေး ပြန်ပြောလိုက်တာက

" နောက်ဆို ခင်ဗျားလည်း နည်းနည်းလေး သောက်ဂရုစိုက်ပေါ့ဗျာ" တဲ့။

ပြောပြီး သူက ထွက်သွားတယ်လေ။ ပြန်ကြားရေး ကောင်တာနောက်က မုတ်ဆိတ်မွေးနဲ့လူကြီးတောင် သူ့စကားကြားပြီး ကြောင်သွားတယ်။ ကလေးအမေရောပေါ့။ ကလေးလေးကတော့ နှာရည်တွေသုပ်လို့ သူ့အမေကို ပြောလိုက်တယ်။

" အာလူးကြော် စားမယ်လေ"

အဲ့ဒီတော့ အမေကလည်း ကလေးလေးကို လက်ဆွဲပြီး အစားအသောက်တန်းဆီသွားတော့တာပေါ့။ ငါလည်း သူတို့နောက်ကနေ လိုက်သွားမိပါတယ်။ ဟိုရောက်တော့ သူတို့နှစ်ယောက် အာလူးကြော်မှာစားကြတယ်လေ။ ကလေးလေးကတော့ တခစ်ခစ်နဲ့

ခရမ်းချဉ်သီးဆော့စ် တွေ တမျက်နှာလုံးပေပွလို့ပါ။ အမေဖြစ်သူကတော့ စီးကရက် တဖွာဖွာလိုက်၊ ကလေးမျက်နှာက ဆော့စ်သုတ်ပေးလိုက်နဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေပါတယ်။

ငါ ကလေးလေးရဲ့အမေကိုကြည့်ပြီး သူငယ်ငယ်တုန်းက ဘယ်လိုပုံရှိမလဲ ခန့်မှန်းကြည့်ပါတယ်။ သူက လက်ထပ်ပြီးပြီလား၊ ဒီကလေးလေးကရော မတော်တဆရခဲ့တာလား နဲ့ လားပေါင်းများစွာ ငါ့အတွေးထဲ ဝင်လာခဲ့တာပေါ့။

ငါ တခြားလူတွေကိုလည်း လိုက်ကြည့်မိပါသေးတယ်။ ရှော့ပင်းမောထဲ တယောက်ထဲထိုင်နေတဲ့ အဘိုးကြီးတွေ၊ မျက်လုံးမှာ အပြာရောင် ကာခြယ်တွေဆိုးလို့ ပါးရိုးက ခွကျကျနဲ့ မိန်းကလေးတွေ၊ ပြေးလွှားပြီးဆော့နေရတာ ပင်ပန်းနေတဲ့ကလေးတွေ၊ သူတို့ကိုကြည့်ပြီး ပိုမောနေတဲ့ အဖေတွေ၊ နောက်ထပ် တနာရီလောက်တောင် အသက်ရှင်ချင်စိတ်မရှိတော့တဲ့ ပုံတွေနဲ့ မုန့်ရောင်းကောင်တာ နောက်ကလူတွေ၊ ဖွင့်လိုက် ပိတ်လိုက် ဖြစ်နေတဲ့ စက်ကြီးတွေ နဲ့ ပြီးတော့ ပိုက်ဆံပေးလိုက် ပြန်အမ်းလိုက်လုပ်နေကြတဲ့ လူတွေ စုံလို့ပါပဲ။ သူတို့ကို ကြည့်ရတာ ပျားကလေးတွေနဲ့ တူပါတယ်။ ဟိုဟိုဒီဒီ ပြေးလွှားနေကြတာပေါ့။

အဲ့ဒီတော့ ငါလည်း လူတွေသွားတတ်တဲ့ နောက်တနေရာကိုသွားပြီး ဘာလို့ သူတို့တွေလာကြတာလဲ ဆိုတဲ့ အကြောင်းအရင်းကိုရှာချင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လည်း အဲ့ဒီလိုနေရာတွေက သိပ်မရှိပါဘူး။ ငါလည်း သူငယ်ချင်းတယောက်တောင်မပါပဲ တယောက်ထဲ ငေါင်တောင်တောင်နဲ့ ရှော့ပင်းမောထဲ လျှောက်သွားနေရတာ စိတ်ပျက်နေပါပြီ။ သူငယ်ချင်းရှိတယ်ဆိုတဲ့ ခံစားချက်ကို မသိခင်တုန်းကတော့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် တယောက်ထဲလုပ်ရတာ အဆင်ပြေပေမဲ့ အခုတော့ အဆင်မပြေတော့ဘူးလေ။ တခါတလေမှာ တချို့အရာတွေကို မသိတာပဲကောင်းပါတယ်။ သူတို့က မင်းကို စွဲလမ်းစေတာမို့ပါ။

ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်ပတ်လုံးမှာ ငါနဲ့ စကားပြောခဲ့တဲ့ တဦးတည်းသောသူက ဆူဆန်ပါပဲ။ မင်းမှတ်မိသေးလား။ မိုက်ကယ်နဲ့ အလယ်တန်းတုန်းက တွဲခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတဲ့ သွားထိန်းကြိုးနဲ့ ဆူဆန်လေ။ ငါ သူ့ကို ကျောင်းလျှောက်လမ်းထဲမှာ ငါမသိတဲ့ ကောင်လေးတွေတချို့နဲ့ ဝိုင်းကျနေတာ ငါတွေ့ခဲ့ပါတယ်။ ကောင်လေးတွေက လိင်ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်တာတွေ အပြောင်အပျက်ပြောနေကြတာကို ဆူဆန်က အားနာတဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ မသက်မသာ လိုက်ရယ်ပေးနေတာလေ။ ငါ သူ့ဆီ တည့်တည့်လျှောက်လာတာတွေ့တော့ သူ့မျက်နှာက ဖြူဖပ်ဖြူလျော် ဖြစ်သွားတာပဲ။ သူက ငါနဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ တနှစ်လောက်ထဲက အသိအကျွမ်းတွေဖြစ်တယ်ဆိုတာ သတိမရချင်နေတဲ့ပုံပါ။ သူ့ဘေးနားက ကောင်လေးတွေကို ငါက သူ့သူငယ်ချင်းဖြစ်ဖူးတယ်ဆိုတာ မသိစေချင်ဘူး ထင်ပါတယ်။ ငါသူတို့ဆီရောက်သွားတော့ ဆူဆန့်ကို ငါတခုမေးလိုက်တယ်လေ။ တခြားလူတွေကတော့ ငြိမ်ပြီးနားထောင်နေကြတယ်။

" နင် သူ့ကို လွမ်းလားဟင် "

ငါ သူ့ကို မထိခိုက်စေချင်ခဲ့ပါဘူး။ ငါ့လိုပဲ မိုက်ကယ့်ကို လွမ်းတဲ့သူရှိသေးလားပဲ သိချင်ခဲ့တာပါ။ အမှန်အတိုင်းပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ငါ အဲ့ဒီနေ့က ကျောင်းမှာ

ဆေးကွဲနေခဲ့တာလေ။ ပြီးတော့ အဲ့ဒီ မေးခွန်း မမေးပဲ မနေနိုင်ခဲ့ပါဘူး။

ဆူဆန်က လိပ်ပြာပျံ့လွင့်သွားလိုပါပဲ။ သူဘာပြန်ပြောရမလဲ စကားရှာမရဖြစ်နေပုံပါ။ ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်ကုန်လောက်ကတည်းက ငါထိ စကားတခွန်းမှ ပြောဖူးကြတာ မဟုတ်ဘူးလေ။ သူ တခြားလူတွေနဲ့ အဖွဲ့ကျနေတုန်း ငါမမေးခဲ့သင့်ဘူးထင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လည်း ဆူဆန်က အမြဲတမ်း တယောက်ထဲကို ရှိမနေတတ်တာမို့ ငါ အရဲစွန့်ပြီး မေးခဲ့တာပါ။ ငါလည်း ဒီမေးခွန်းရဲ့အဖြေကို အရမ်းသိချင်နေခဲ့တာလေ။

ပထမကတော့ သူ အရမ်းအံ့ဩသွားတယ်ထင်ခဲ့တာ။ သူ့ကို ခဏလောက် စိုက်ကြည့်နေရင်း ငါတခုသဘောပေါက်သွားပါတယ်။ မိုက်ကယ်သာ အခုအချိန်ထိ ရှိနေမယ်ဆိုရင် ဆူဆန်နဲ့ မိုက်ကယ်တို့ တွဲနေကြမှာ မဟုတ်လောက်တော့ပါဘူး။ ဆူဆန့်ကို ငါ မကောင်းပြောချင်တာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် တခါတလေမှာ အရာရာက ပြောင်းလဲတတ်တယ်လေ။ သူငယ်ချင်းတွေဆိုတာလည်း အချိန်တန်တော့ မင်းဘေးနားကနေ ထွက်သွားတတ်ကြတာပဲ။ မင်းကတော့ ဆက်ရှင်သန်နေရမှာပေါ့။

" ငါနင့်ကို နှောင့်ယှက်မိတာ တောင်းပန်ပါတယ် ဆူဆန်။ ငါ နေသိပ်မကောင်းဖြစ်နေလို့ပါ။ သွားပြီနော်" လို့ပြောပြီး ငါလည်းထွက်လာခဲ့ပါတယ်။

" အဲ့ဒီတယောက်က ငကြောင်ပဲနော်" တဲ့။ ငါ့နောက်က စကားသံတချို့ကို ကြားလိုက်ပါတယ်။ သူတို့ပြောတာလည်းမမှားပါဘူး။ ဆူဆန်တယောက် ဂင်ပြောတာလည်း မကြားလိုက်ရပါဘူးလေ။ ငါကိုယ်တိုင်လည်း ဒီရက်ပိုင်းထဲ ငကြောင်ဖြစ်နေတာကို သတိထားမိပါတယ်။

ချစ်ခြင်းများစွာဖြင့် ။
ချာလီ ။ ။

မေလ ၂ ရက်၊ ၁၉၉၂ ခုနှစ် ။
သူငယ်ချင်းလေးရေ။ ။

လွန်ခဲ့တဲ့ ရက်အနည်းငယ်တုန်းက ငါ ဘော့ဆီမှာ ဆေးခြောက်နည်းနည်းဝယ်ဖို့ သွားခဲ့ပါတယ်။ စကားမစပ် ဘော့ က ငါတို့နဲ့ကျောင်းမတူဘူးကွ။ သူက ငါသိသမျှလူတွေထဲမှာ ရုပ်ရှင်အကြည့်ဆုံးလို့ပြောရမယ်။ ရုပ်ရှင်နဲ့ပတ်သက်တာဆို အပ်ကျတာကအစ သိတဲ့လူမျိုးပေါ့။ သူ မေရီတိုင်လာမော (Mary Tyler Moore) အကြောင်းပြောလိုက်တာများ မင်းကြားရင် လန့်တောင်သွားဦးမယ်။

သူ့ရဲ့ နေထိုင်မှုပုံစံကလည်း နည်းနည်းထူးဆန်းပါတယ်။ သူက နေ့တိုင်း ပုံမှန်ရေချိုးတတ်တယ်လေ။ ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းနေတာတောင်ပေါ့။ နောက်ပြီးသူကပြောသေးတယ်။ မင်းက တယောက်ယောက်နဲ့ အတူဆေးလိပ်သောက်တဲ့အချိန်မှာ မင်းမှာ မီးခြစ်ရှိရင် တဖက်လူကို အရင် မီးညှိပေးရတယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့် မင်းက မီးခြစ်ဆံသုံးတဲ့သူဆိုရင်တော့ မင်းရဲ့ ဆေးလိပ်ကို အရင်မီးညှိသင့်တယ်တဲ့လေ။ ဒါက

ဆေးလိပ်သောက်တဲ့သူတွေအတွက် ယဉ်ကျေးမှုလို့ ဘော့က ပြောပါတယ်။ နောက်ပြီး ဆေးလိပ် သုံးယောက်စုသောက်မိရင်လည်း ကံဆိုးတယ်လို့ ပြောပါသေးတယ်။ ဒါကတော့ ဗီယက်နမ်စစ်ပွဲမှာတိုက်ခဲ့တဲ့ သူ့ဦးလေးဆီက သိခဲ့တာပေါ့။ သုံးယောက် ဆေးလိပ်စုသောက်တဲ့အခါ မီးခိုးတွေက ရန်သူတွေမြင်လောက်တဲ့အထိ ထွက်တတ်လို့ပါ။

မင်းတယောက်ထဲဖြစ်နေတဲ့အချိန် ဆေးလိပ်သောက်တယ်ဆိုပါစို့။ ဆေးလိပ်ကို မီးညှိတဲ့အခါ တဂက်တပျက်ပဲ မီးစွဲခဲ့တယ်ဆိုရင် တယောက်ယောက်က မင်းကို လွမ်းနေတာတဲ့လေ။ နောက်ပြီး မင်း လမ်းမှာ အကြွေစေ့ကောက်ရတယ်ဆိုရင် အဲ့ဒီအကြွေစေ့က ခေါင်းပြနေမှ ကံကောင်းတယ်လို့လည်း ဘော့က ပြောပါသေးတယ်။ သူက အဲ့ဒီလို ကံကောင်းတဲ့ အကြွေစေ့လေးတွေလိုက်ရှာပြီး တခြားသူကို ကံကောင်းခြင်းတွေမျှဝေရတာ ဝါသနာပါပါတယ်။ ဒါ့အပြင် သူက 'ကံ' ဆိုတာကိုလည်း ယုံတဲ့အပြင် ဖဲကစားရတာလည်း ဝါသနာကြီး ပါတယ်။

ဘော့က ဒေသကောလိပ်တခုမှာလည်း အချိန်ပိုင်းတက်နေပြီး သူ့ရဲ့ရည်မှန်းချက်က စာဖိုးမှူးတယောက်ဖြစ်လာဖို့ပါ။ သူက တဦးတည်းသောသားဆိုပေမဲ့ သူ့မိဘတွေကတော့ အမြဲအိမ်မှာ မရှိတတ်ပါဘူး။ သူငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ကြောက်မိပေမ့ဲ အခုတော့ အဆင်ပြေသွားပါပြီလို့ ဘောက ပြောပါတယ်။

ဘော့နဲ့ ပတ်သက်ပြီး သတိထားမိတာတခုကတော့ သူက ပထမဆုံးသိတဲ့အခါမှာတော့ စိတ်ဝင်စားစရာအပြည့်နဲ့ပါ။သူက ဆေးလိပ်ယောက်တဲ့စည်းကမ်းတွေ၊ ကံကောင်းတဲ့ အကြွေစေ့တွေအကြောင်းနဲ့ မေရီတိုင်လာမိုး အကြောင်းကို စေ့စေ့ပေါက်ပေါက် ပြောတတ်ပေမဲ့ အချိန်ကြာလာတဲ့အမျှ သူက ဒီအကြောင်းတွေကိုလဲ အစကပြန်ပြောတတ်တယ်လေ။ ပြီးခဲ့တဲ့ ရတ်သတ္တပတ်အတော်များများအထိ သူက ငါသိပြီးသားအကြောင်းတွေချည်း တဖန်ပြန်လည်လို့ ပြောနေတာချည်းပါပဲ။ ဒါပေမယ့် သူ့သတင်းအသစ်က ငါ့ကို အင်မတန် အံ့အားသင့်သွားစေခဲ့ပါတယ်။

ဘရက်ဒ်ရဲ့အဖေက ဘရက်ဒ်နဲ့ ပက်ထရစ်တို့ ချိန်းတွေ့နေကြတာ မိသွားတယ်တဲ့။

ဘရက်ဒ်အဖေက သူ့သားအကြောင်းသိသွားတော့ ပက်ထရစ်ရှေ့မှာပဲ သူ့ကို ရိုက်နှက်ခဲ့ပုံပါပဲ။ တော်တော်ပြင်းပြင်းထန်ထန်ဖြစ်သွားခဲ့ပုံ ရပါတယ်။ ခါးပတ်နဲ့တောင် ဆိုတော့လေ။ ပက်ထရစ်က ဆမ့်ကို သူ့ဘဝမှာ ဒီလိုရိုက်တာ တခါမီညမမြင်ဖူးဘူးတဲ့။ ဘော့က ဆမ့်ဆီက တဆင့်ကြားလာတာပါ။ ပက်ထရစ်က ဘရက်ဒ်အတွက် "တော်ပါတော့ဗျာ။ ခင်ဗျား သူ့ကို သတ်နေတာလား" လို့ ဝင်ပြောပေးချင်ခဲ့ပေမဲ့ သူလည်း ရုတ်တရက်မို့ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်နေခဲ့တာပေါ့။ ဘရက်ဒ်ကတော့ ပက်ထရစ်ကို " ထွက်သွား" လို့ အော်ထုတ်နေခဲ့ပါတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ပက်ထရစ်လည်း ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။

အဲ့ဒီကိစ္စက ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်က ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ ဘရက်ဒ်ကိုလည်း ကျောင်းမှာမတွေ့ရပါဘူး။ ကျန်တဲ့သူတွေကတော့ ဘရက်ဒ်တယောက် စစ်လေ့ကျင့်ရေးကျောင်းကို ပို့ခံလိုက်ရသလိုလိုပြောနေကြပါတယ်။ ဘယ်သူမှတော့

သေသေချာချာ မသိကြပါဘူး။ ပက်ထရစ်က ဘရက်ဒ်ဆီ ဖုန်းခေါ်ခဲ့ပေမဲ့ သူ့အဖေပဲ ဖုန်းကိုင်လို့ ပြန်ချလိုက်ရပါတယ်။

ဘော့စကားအရတော့ ပက်ထရစ်တယောက် တော်တော် လေ နေတယ်တဲ့။ ဒီစကားကြားရတာ ငါအရမ်း စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပါတယ်။ ငါ ပက်ထရစ်ကို ဖုန်းခေါ်ပြီး သူ့အနားမှာ အားပေးချင်ခဲ့ပေမဲ့ သူပြောထားတဲ့ ' ခဏလောက် ရှောင်နေပါ' ဆိုတဲ့ စကားကြောင့် မခေါ်ဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ငါ သူ့ကို အဝေးကနေ အားပေးခဲ့ပါတယ်။ သောကြာနေ့က The Rocky Horror Picture Show ကို ငါသွားခဲ့တယ်လေ။ ငါ သူတို့နဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့နေမှာစိုးလို့ ပြဇာတ်တဝက်ကျိုးလောက်မှ အထဲဝင်ခဲ့တာပါ။ ငါရှိနေလို့ သူတို့ကို အနေမခက်စေချင်ခဲ့ပါဘူး။ ပက်ထရစ် အရင်လိုပဲ Frank 'Not Furter ဇာတ်ကောင်ကို အရင်လိုပဲ သရုပ်ဆောင်နိုင်သေးလား ငါသိချင်ခဲ့ပါတယ်။

ငါ နောက်ဆုံးတန်းမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ပက်ထရစ်ထွက်လာမှာ စောင့်နေရင်း ဆမ် တယောက် Janet နေရာက သရုပ်ဆောင်တာ တွေ့လိုက်တယ်လေ။ ငါ သူ့ကို အရမ်း လွမ်းမိပါတယ်။ငါ ရှုပ်ခဲ့တဲ့အရှုပ်တွေအတွက်လည်း သူ့ကို အားနာမိတယ်။ နောက်တော့ မေရီအဲလိဇဘက်က Magenta နေရာက သရုပ်ဆောင်တာတွေ့လိုက်ပါသေးတယ်။ သူတို့ကို မြင်ရတာ ပျော်လည်းပျော်သလို ဝမ်းလည်းနည်းမိတာ အမှန်ပါ။ ခဏနေတော့ ပက်ထရစ် အခန်းရောက်လာတယ်လေ။ သူက အရင်ထက်တောင်ပိုပြီး သရုပ်ဆောင်ကောင်းနေတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ငါလည်း သူတို့အားလုံးကို မြင်ရပြီးပြီဆိုတော့ ပြဇာတ်မပြီးခင် ထွက်လာခဲ့တာပေါ့။

ငါအိမ်ပြန် ကားမောင်းလာတော့ တခါက ငါတို့ ဥမင်ကိုဖြတ်တုန်းက နားထောင်ခဲ့တဲ့ သီချင်းလေးကို နားထောင်ခဲ့ပါတယ်။ မင်းရော မှတ်မိသေးလား။ ငါတို့ကို လွတ်လပ် ပေါ့ပါးသွားစေတဲ့ သီချင်းလေးလေ။ မင်း ယုံနိုင်မှာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ငါ သူတို့နဲ့ ကားအတူမောင်းနေတယ်လို့ စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်ပြီး တကယ်တောင် စကားတွေ တယောက်ထဲ အော်ပြောခဲ့တယ်လေ။ ပက်ထရစ်ကို သရုပ်ဆောင်ကောင်းတယ်လို့ အော်ပြောခဲ့ပါတယ်။ ဆမ်ကိုလည်း ခရက်အကြောင်း မေးလိုက်သေးတယ်။ မေရီအဲလိဇဘက်ကိုတော့ ငါတောင်းပန်တဲ့အကြောင်းနဲ့ အခု every. every. cummings စာအုပ်ကို ကြိုက်နေပြီမို့လို့ သူ့ကို မေးခွန်းတွေတောင် မေးချင်သေးတယ်လို့ ပြောခဲ့တာပေါ့။ သူတို့မရှိပဲ ငါတယောက်ထဲ စကားတွေအော်ပြောနေတာ ငါ အရမ်း ဝမ်းနည်းမိပါတယ်။ နောက်ပြီး ဘေးကဖြတ်သွားတဲ့ကားတွေကလည်း ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့်လုပ်သွားတာ များနေပြီဆိုတော့ ပြဿနာ ပိုမကြီးအောင် ငါပါးစပ်ပိတ်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး ကားဆက်မောင်းလာခဲ့တာပေါ့။

အိမ်ရောက်တော့ အစ်မနဲ့ သူ့ရည်းစားအသစ်က တီဗီကြည့်နော တွေ့လိုက်ပါတယ်။ သူ့ရည်းစားအသစ်ရဲ့ နာမည်က အဲရစ်တဲ့။ သူက ဂျူနီယာကျောင်းသားလေ။ ငါလည်း သူနဲ့လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီးတော့ သူတို့ကြည့်နေတဲ့ ရုပ်ရှင်အကြောင်း မေးကြည့်ခဲ့တာပေါ့။ ဇာတ်ဆောင်ကိုသိပေမဲ့ ဒီတကားတော့ ငါမကြည့်ဖူးသေးပါဘူး။ အစ်မကပြောတယ်။

" ကားကမကောင်းပါဘူးဟာ။ နင်ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး"

" ဘာ အကြောင်းမို့လို့လဲ"
" ကားကဖြင့် ပြီးတော့မယ် ချာလီရေ"
လို့ဆိုတော့ ငါလည်း

" ငါရော အဆုံးသတ် အတူတူထိုင်ကြည့်လို့ရလား"
မေးလိုက်တာပေါ့။ဒါပေမယ့်အစ်မက

" ငါတို့ကြည့်ပြီးမှ နင်ကြည့်ပေါ့ဟာ" တဲ့။
" ငါ နင်တို့နဲ့အတူ ဇာတ်သိမ်းကြည့်ပြီးမှ အစက ပြန်ရစ်ကြည့်လို့ရော မရဘူးလား"

လို့ ငါ အထွန့်တက်လိုက်တော့ အစ်မက ရုပ်ရှင်ကိုရပ်ပြီး ပြောတယ်။

" ချာလီ၊ နင် ငါပြောတာ သဘောမပေါက်ဘူးလား"
" ဘာကိုလဲ"
" ငါတို့ နှစ်ယောက်ထဲရှိချင်တယ်လို့ ပြောနေတာလေ"
" သြော်၊ ငါတောင်းပန်ပါတယ်"

တကယ်တော့ ငါ သူ ဘာဆိုလိုလဲ သဘောပေါက်ပါတယ်။ ငါ တယောက်ယောက်နဲ့ အတူရှိနေချင်လို့ မေးခွန်းတွေ လှည့်ပတ်မေးနေခဲ့တာပါ။ သူနဲ့ သူ့ရည်းစားတို့အတူရှိနေချိန်ကို မနှောင့်ယှက်ချင်ပေမဲ့ငါ လူတွေအားလုံးကို အရမ်းလွမ်းမိနေခဲ့ပါတယ်။ ဒါမေယ့်လည်း ငါ အစ်မကို ကောင်းသောညပါလို့ပြောပြီး အပေါ်ထပ် တက်ခဲ့တယ်လေ။

ငါ ဘီလ်ပေးတဲ့ စာအုပ်အသစ်ကို စဖတ်ကြည့်ခဲ့ပါတယ်။ The Stranger တဲ့။ ဘီလ်ကတော့ ဒီစာအုပ်က ဖတ်ရလွယ်ပေမဲ့ နားလည်ရခက်တယ်တဲ့။ သူ ဘာပြောတာလဲတော့ ငါနားမလည်ပါဘူး။ စာအုပ်ကိုတော့ ငါသဘောကျပါတယ်။

ချစ်ခြင်းများစွာဖြင့်။
ချာလီ ။ ။

မေလ ၈ ရက်၊ ၁၉၉၂ ခုနှစ်။

သူငယ်ချင်းလေးရေ၊ ။

ကိစ္စတခုက မင်းမသိလိုက်ခင်မှာပဲ အခြေအနေတခုကနေ တခုကို ပြောင်းသွားတတ်တာ သိပ်ကို အံ့သြစရာကောင်းတယ်နော်။ ငါ့ကိစ္စမှာလည်း ဒီလိုပဲပေါ့။ ကိစ္စတခုဖြစ်ပြီးနောက်ပိုင်း အရာရာက အရင်ကလို ပုံမှန်အနေအထား ပြန်ရောက်သွားတယ်လေ။

တနင်္လာနေ့က ဘရက်ဒ်ကျောင်းလာခဲ့ပါတယ်။ သူက အရမ်းပြောင်းလဲသွားတဲ့ပုံပဲ။ သူ့မျက်နှာက ဒဏ်ရာတွေနဲ့တော့မဆိုင်ပါဘူး။ ဘရက်ဒ်ဆိုတာ အရင်က ကျောင်းထဲကလျှောက်လမ်းမှာ မြောက်ကြွ၊ မြောက်ကြွနဲ့ သွားလာ နေတတ်တဲ့သူပါ။ ဒီလိုပြောလိုက်မှ မင်းမြင်ယောက်ကြည့်လို့ရမယ်ထင်ပါတယ်။

တချို့လူတွေက ခေါင်းငိုက်စိုက်ချပြီး သွားတတ်ကြတယ်ကွ။ သူတို့တွေက တခြားလူတွေနဲ့ မျက်လုံးချင်းတောင် မဆိုင်ကြဘူးလေ။ ဘရက်ဒ်က အဲ့ဒီလို လုံးဝမဟုတ်ခဲ့ပါဘူး။ အခုတော့ သူက အဲ့ဒီ ခေါင်းငိုက်စိုက်နဲ့ သွားတတ်သူတွေထဲက တယောက်ဖြစ်နေပြီလေ။ ပက်ထရစ်နဲ့ ပတ်သက်လာရင် ပိုဆိုးတာပေါ့။

သူတို့နှစ်ယောက် တချောင်ချောင်မှာ တီးတိုးပြောနေကြတာ ငါ ခဏခဏ တွေ့မိပါတယ်။ ဘာပြောနေကြတာလဲ ငါမကြားရပေမဲ့ ဘရက်ဒ်က ပက်ထရစ်ကို လျစ်လျူရှုနေပုံပါပဲ။ ပက်ထရစ်ဘက်က ဒေါသထွက်ပုံပြတော့ ဘရက်ဒ်က လော့ကာကိုပိတ်ပြီး ဝေးဝေးထွက်သွားတယ်လေ။ သူတို့နှစ်ယောက် ကျောင်းမှာ စကားမပြောဖြစ်တာကတော့ အဆန်းမဟုတ်ပါဘူး။ ဘရက်ဒ်က နဂိုကတည်းက ပက်ထရစ်ကို ကျောင်းမှာ သိချင်ယောင်ဆောင်တာမှ မဟုတ်တာ။ ထူးဆန်းတာက ပက်ထရစ်ကိုယ်တိုင် ဘရက်ဒ်ဆီတည့်တည့်သွားပြီး စကားပြောတာပါ။ သူတို့တွေ့နေကြ ဂေါဖ့်ကလပ်မှာ မတွေ့ရတော့ဘူး ထင်ပါတယ်။ ဖုန်းတောင်မပြောရတော့ဘူး ဆိုတော့လေ။

အဲ့ဒီနေ့ နေ့လယ်မှာ ငါက စီးကရက်သောက်နေခဲ့ပါတယ်။ ပက်ထရစ်တယောက်ထဲဖြစ်နေတာ တွေ့လိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ကို မနှောင့်ယှက်ချင်လို့ သူ့ဆီတော့ ငါမသွားခဲ့ပါဘူး။ သူက တယောက်ထဲငိုနေတာလေ။ ပြီးတော့ သူ့ကိုကျောင်းဝန်းထဲမှာ ပြန်တွေ့တော့ ပက်ထရစ်က စိတ်နဲ့ကိုယ်နဲ့ မကပ်သလိုပါပဲ။ လူတွေက ငါ့ကို စိတ်နဲ့ကိုယ်နဲ့မကပ်ဘူးလို့ပြောနေကြပါ။ အခုတော့ ပက်ထရစ်ကို ကြည့်ပြီး သူတို့ဘာကို ဆိုလိုတယ်ဆိုတာ ငါနားလည်ပါပြီ။

ကြာသပတေးနေ့ ကျောင်းက ကန်တင်းမှာ ဆိုးဆိုးရွားရွားကိစ္စတခုဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

ငါက ကန်တင်းမှာ ထိုင်နေတုန်း ပက်ထရစ်တယောက် ဘရက်ဒ်ထိုင်နေတဲ့ စားပွဲဆီ လမ်းလျှောက်သွားတာ လှမ်းမြင်လိုက်ပါတယ်။ ဘရက်ဒ်က သူ့ရဲ့ ဘောလုံးကစားဖက်တွေနဲ့ပေါ့။ ဘရက်ဒ်က ပက်ထရစ်ကို သူ လော့ကာမှာတုန်းကလုပ်သလို အခုထိ လျစ်လျူရှုနေဆဲပါ။ ပက်ထရစ် မျက်နှာကိုကြည့်ရတာ စိတ်ဆိုးနေတဲ့ပုံပါပဲ။ ပက်ထရစ်က ဘရက်ဒ်နားကပ်ပြီး တခုခုပြောလိုက်ကာ ပြန်ထွက်သွားဖို့ပြင်တော့ ဘရက်ဒ်က သူ့ကို လှမ်းအော်လိုက်ပါတယ်။ သူ့အသံက နည်းနည်းကျယ်တော့ ဘေးနားက စားပွဲကလူတွေကပါ သူတို့စားပွဲဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြတာပေါ့။

" အခြောက်မ"

ဘရက်ဒ်ရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေက ဝိုင်းရယ်ကြပါလေရော။ ပက်ထရစ်က မယုံနိုင်သလို မျက်နှာပေးနဲ့ လှည့်လာပြီး ဘရက်ဒ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ ငါဖြင့်ယုံတောင်မယုံနိုင်ဘူး။ ပက်ထရစ်က ဘရက်ဒ်ဆီ ပြေးဝင်ပြီး မေးလိုက်တာက

" မင်း ငါ့ကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တာလဲ" တဲ့။

အိုး... ငါ ပက်ထရစ် ဒီလောက်ဒေါသထွက်တာ တခါမှ မမြင်ဘူးပါဘူး။ ဘရက်ဒ်သူငယ်ချင်းတွေကတော့ ဘရက်ဒ်ကို ဘေးနားကနေ တခုခုပြောဖို့ ဝိုင်းဖိအားပေးနေကြတာပေါ့။ ဘရက်ဒ်က ပက်ထရစ်မျက်နှာကို မော်ကြည့်ပြီး ခုနကတခေါက်ထပ်ပိုပြီး ရက်စက်တဲ့အသံနဲ့ ထပ်ပြောလိုက်တယ်။

" ငါ မင်းကို အခြောက်မလို့ ခေါ်လိုက်တာလေ"

ဘရက်ဒ်ရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကတော့ ဘေးနားကနေ စားပွဲခုံကို ထုရိုက်ပြီး အရူးလိုလုပ်နေကြပါတယ်။ အဲ့ဒီမှာ ပက်ထရစ်က မထင်မှတ်ထားတဲ့အရာ တခု လုပ်ပစ်လိုက်တော့ ကန်တင်းတခုလုံး ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ ငြိမ်ကျသွားတာ ကြောက်ဖို့တောင် ကောင်းပါတယ်။ ပက်ထရစ်က ဘရက်ဒ် ကို ထိုးလိုက်တယ်လေ။ နောက်ထပ် ငါထပ်ကြားလိုက်ရတဲ့အသံတွေကတော့ ဝေခွဲမရတဲ့ ဆူညံသံတွေပါပဲ။

အဖြစ်အပျက်တွေက မြန်ဆန်လွန်းပါတယ်။ သူတို့ ငါ့မျက်စိရှေ့တင် ထိုးကြိတ်နေကြတာ ငါ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်က ရှောင်နိန့် ရန်ဖြစ်ခဲ့တာထက်တောင် ပြင်းထန်ပါတယ်။ သူတို့ ထိုးနေတာက ရုပ်ရှင်ထဲကလို တချက်တချက် သေသေချာချာ တယောက်တချက်စီ စည်းချက်ကျကျ ထိုးတာမျိုးမဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့နှစ်ယောက် နပန်းလုံးထွေးရင်း တယောက်နဲ့တယောက် သတ်ပုတ်နေကြတာမျိုးပါ။ ဘရက်ဒ်ရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ဝင်မပါခင်အချိန်အထိ ပက်ထရစ်နဲ့ ဘရက်ဒ်က သူမသာ ကိုယ်မသာ အနေအထားပါပဲ။ ခဏနေတော့ ပက်ထရစ်ကို ဘရက်ဒ်တို့ဘက်က ငါးယောက်က ဝိုင်းသမကြတော့တာပါပဲ။

အဲ့ဒီအချိန်မှာ ငါရန်ပွဲထဲပြေးဝင်သွားပါတယ်။ ဘယ်သူ့ဘက်က ပိုအထိနာနေလဲမသိပေမဲ့ သူတို့ ပက်ထရစ်ကို ဝိုင်းထိုးနေကြတာ ငါ သည်းမခံနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ အဲ့ဒီအချိန်မှာ ငါနဲ့သိဖူးကြတဲ့လူတွေ ငါ့ကိုကြည့်ပြီး အံ့အားသင့်သွားကြမယ်ထင်တယ်။ ငါ့အစ်ကိုရှိနေရင်တော့ သူမအံ့သြလောက်ပါဘူး။ သူက ငါ့ကို ဒီလို အချိန်မှာ ဘယ်လိုတုံ့ပြန်ရမလဲ ကောင်းကောင်း သင်ထားတယ်လေ။ ငါမင်းကို ရန်ပွဲအကြောင်း ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မပြောချင်တော့ပါဘူး။ ရန်ပွဲငြိမ်သွားတော့ ဘရက်ဒ်နဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က ငါ့ကို ကြောင်ကြည့်နေတယ်လေ။ ကျန်တဲ့နှစ်ယောက်ကတော့ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ လဲနေတာပေါ့။ တယောက်က ငါ ကန်တင်းထဲက ထိုင်ခုံနဲ့ ရိုက်လိုက်တဲ့ ဒူးခေါင်းကို ပိုက်လို့၊ ကျန်တဲ့တယောက်ကတော့ ငါထိုးလိုက်တဲ့ မျက်လုံးကို အုပ်လို့ပါ။ ငါသူ့ကို မျက်လုံးထိခိုက်စေလောက်တဲ့အထိတော့ မထိုးခဲ့ပါဘူး။ ငါ သူ့တို့ကို ထိခိုက်စေချင်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူးလေ။ ပက်ထရစ်ကို ကယ်ပေးခဲ့ချင်ရုံပါ။

ပက်ထရစ်က ကြမ်းပြင်မှာလဲလျှက်ပါပဲ။ သူ့မျက်နှာက သွေးတွေနဲ့ပေကျံနေတဲ့အပြင် သူ ငိုနေတာကို ငါတွေ့လိုက်ရပါတယ်။ ငါသူ့ကိုထူပေးပြီးမှ ဘရက်ဒ်ကို ကြည့်ပြီး ငါပြောလိုက်ပါတယ်။ ငါနဲ့ ဘရက်ဒ်က အရင်က စကားတောင် နှစ်ခွန်းပြည့်အောင် ပြောဖူးတာမဟုတ်ပါဘူး။ ငါပြောလိုက်တာက

" မင်း ဒီလို နောက်တခါဘယ်တော့မှ မလုပ်မိစေနဲ့။ မဟုတ်ရင် ငါ အားလုံးကို အမှန်အတိုင်းပြောပြပစ်မယ်။ ဒါတောင် ဆက်လုပ်နေဦးမယ်ဆိုရင် မင်းကိုပါ

ကန်းအောင် ငါလုပ်ပစ်မယ်" လို့ပေါ့။

မျက်နှာကို အုပ်ပြီး ကြမ်းပြင်မှာလဲနေတဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ငါပြောလိုက်တာပါ။ သူတကယ်ပြောတာ သူနားလည်လောက်ပါတယ်။ သူဘာမှမပြောနိုင်ခင် ကျောင်းရဲ့ လုံခြုံရေးတွေရောက်လာပြီး ငါတို့ကို ကန်တင်းထဲကခွဲထုတ်ကာ ကျောင်းဆေးခန်းခေါ်သွားတယ်လေ။ ပြီးတော့မှ မစ္စတာ စမော ရဲ့ ရုံးခန်းကိုပေါ့။ ပက်ထရစ်က ရန်ပွဲကိုစခဲ့တဲ့အတွက်ကြောင့် တပတ်ကျောင်းအနားခံလိုက်ရပါတယ်။ ဘရက်ဒ်ရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကတော့ အဖွဲ့လိုက်အနိုင်ကျင့်တဲ့အတွက် တယောက်ကို သုံးရက်ထိ ကျောင်းအနားခံသွားရပါတယ်။ ဘရက်ဒ်ကတော့ မိမိကိုယ်ကို ကာကွယ်တဲ့အတွက် ကျောင်းအနားခံရတဲ့အထိတော့ အပြစ်ပေးမခံခဲ့ရပါဘူး။ ငါကလည်း ငါးယောက်တယောက်ဖြစ်နေတဲ့ သူငယ်ချင်းကို ကူညီပေးခဲ့တဲ့အတွက် ကျောင်းအနားမခံခဲ့ရပါဘူးလေ။ ဒါပေမယ့် ငါနဲ့ ဘရက်ကို မစ္စတာ စမော က အဲ့ဒီနေ့ကစပြီးတော့ တလဒဏ်ပေးခဲ့ရပါတယ်။

ဒဏ်ပေးတဲ့အတန်းက မစ္စတာ ဟဲရစ်က ငါတို့ကို သိပ်ပြီးတော့ မတင်းကျပ်ပါဘူး။ သူက ငါတို့ကို စာဖတ်ခိုင်းတာ၊ အိမ်စာလုပ်ခိုင်းတာ နဲ့ အချင်းချင်း စကားပြောခိုင်းတာတို့ပဲ လုပ်ခိုင်းပါတယ်။ မင်းက ကျောင်းအချိန်ပြီးတော့ ရုပ်ရှင်ကြည့်ရတာ ကြိုက်တယ်ဆိုရင်တော့ ဒါက အပြစ်ပေးတာလို့တောင် ခေါ်လို့မရပါဘူး။ သူတို့ပြောတဲ့ တသက်တာမှတ်တမ်းထဲမှာ မင်နီတားမယ်ဆိုတာကလည်း အလိမ်အညာသက်သက်ပဲလို့ထင်ပါတယ်။

ပထမဆုံး ဒဏ်ပေးခံရတဲ့နေ့မှာ ဘရက်ဒ်က ငါ့ဘေးမှာ လာထိုင်တယ်လေ။ သူ့ကြည့်ရတာ စိတ်ပျက်နေတဲ့ပုံပါပဲ။ ရန်ပွဲပြီးသွားတော့ ဒါက ဘယ်လောက် ရူးမိုက်လဲဆိုတာ သူသိသွားပြီထင်ပါတယ်။

" ချာလီ"
" အင်း"
" ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သူတို့ကို ဂင်တားပေးခဲ့တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"
" ရပါတယ်"

ပြီးတော့ တခြားနေရာမှာ သူသွားထိုင်တယ်လေ။ စကားစပြတ်သွားတာပေါ့။ သူပြောတာပြန်တွေးကြည့်တော့ ငါသဘောပေါက်သလို လိုပါပဲ။ တကယ်လို့များ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေကသာ ဆမ့်ကို ဝိုင်းအနိုင်ကျင့်ခဲ့ကြမယ်ဆိုရင် ငါလည်း အရမ်း ဂမ်းနည်းမိမှာပဲလေ။ ဆမ်နဲ့ ငါနဲ့ကြားမှာ ဘာသံယောဇဉ်မှ မရှိတော့ရင်တောင်ပေါ့။

အဲ့ဒီနေ့က ပြစ်ဒဏ်ပေးတဲ့အတန်းကလွတ်တော့ ဆမ်က အပြင်မှာ ငါ့ကိုစောင့်နေတယ်လေ။ သူ ငါ့ကိုတွေ့တော့ ပြုံးပြပါတယ်။ ငါတမိနစ်လောက် တကိုယ်လုံး ထုံကျင်သွားသလိုပဲ။ သူ ငါ့ကို စောင့်နေပေးတယ်ဆိုတာ ငါ မယုံနိုင်ပါဘူး။ ငါ့နောက်က ဘရက်ဒ်ပါလာတော့ သူက ဘရက်ဒ်ကို အေးတိအေးစက်နဲ့ ကြည့်တယ်လေ။
ဘရက်ဒ်ကပြောတယ်။

" သူ့ကို တောင်းပန်ပါတယ်လို့ ပြောပေးပါလား"
" ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ပြောပါလား"

တဲ့ ဆမ်က ခပ်စွာစွာပြန်ပြောလိုက်တယ်။ လရက်ဒ်လည်း သူ့ကားစီ ခေါင်း ငိုက်စိုက်ချရင်း ထွက်သွားပါတယ်။ ပြီးတော့ ဆမ်က ငါ့ဆီလျှောက်လာပြီး ငါ့ဆံပင်လေးတွေကို ဖွလို့ပြောတယ်လေ။

" နင်က နင်ဂျာများလား" တဲ့။ ငါ ခေါင်းငြိမ့်လိုပ်မိတယ် ထင်ပါတယ်။ ဆမ်က သူ့ရဲ့ ထရပ်ကားလေးကို ငါ့ကို အိမ်လိုက်ပို့ပေးခဲ့ပါတယ်။ ကားစီးရင်း လမ်းမှာ သူက ငါ့ကိုပြောတယ်။ ငါ မေရီအဲလိဇဘက်ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လုပ်ခဲ့တာကို သူတကယ်စိတ်ဆိုးခဲ့တာတဲ့။ အဲလိဇဘက်က သူ့ရဲ့ သူငယ်ချင်းဟောင်းတယောက်ဖြစ်ပြီး သူ ငါ့ကို လက်နှိပ်စက်လေးလက်ဆောင်ပေးတုန်းက စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတုန်းကတောင် မေရီအဲလိဇဘက်က ဆမ့်အနားမှာ ရှိနေပေးခဲ့တာလို့ ပြောပါတယ်။ ငါ အဲ့ဒီကိစ္စတော့ ထပ်မပြောချင်တော့ပါဘူး။

ငါ အဲ့ဒီနေ့က မေရီအဲလိဇဘက် အစား သူ့ကို နမ်းလိုက်တော့ သူတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကြား အဖုအထစ်လေးတွေရှိခဲ့တယ်လို့ ဆမ်ကပြောပါတယ်။ မေရီအဲလိဇဘက်က ငါ့ကို တကယ်သဘောကျခဲ့တယ်ထင်ပါတယ်။ ဒီအကြောင်းကြားရတော့ ငါ သူ့ကို ပိုပြီး အားနာမိတာပေါ့။ ငါက သူ ငါ့ကို အသစ်အဆန်းတွေပဲ သင်ပြပြီး ဆရာမကြီးလုပ်ချင်နေတာလို့ ထင်ထားတာလေ။ ဆမ်က ဆက်ပြောတယ်။

" ချာလီ၊ နင်က တခါတလေ တော်တော်တုံးတယ်သိလား"
" အင်း ငါ သိပါတယ်"

မေရီအဲလိဇဘက်နဲ့ သူက အခုတော့ အင်ပြေသွားကြပါပြီ။ ငါ့ကိုလည်း ပက်ထရစ်ပြောတဲ့အတိုင်း ခဏလောက်ရှောင်နေပေးလို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်တဲ့။ ငါသာ ဆက်ပြီး နှောင့်ယှက်နေခဲ့ရင် ကိစ္စတွေက ပိုရှုပ်ကုန်မှာ အသေအချာပါပဲ။

" ဒါဆို ငါတို့ သူငယ်ချင်း ပြန်ဖြစ်လို့ရလား"
" ဒါပေါ့"
" ပက်ထရစ်နဲ့ရော သူငယ်ချင်း ပြန်ဖြစ်လို့ရလား"
" အင်းပေါ့ ပက်ထရစ်နဲ့ရောပေါ့"
" ပြီးတော့ အားလုံးနဲ့ရော"
" အင်း အားလုံးနဲ့ရောပေါ့"

အဲ့ဒီစကားကြားရပြီး ဝမ်းသာလို့ ငါငိုမိပါတယ်။ ဆမ်က ငါ့ကို မငိုဖို့ပြောပြီး

" ငါ ဘရက်ဒ်ကို ဘာပြောလိုက်လဲ နင်ကြားတယ်နော်"
" အင်း နင် သူ့ကို ပက်ထရစ်ကို ကိုယ်တိုင် တောင်းပန်ဖို့ ပြောလိုက်တယ်လေ"
" နင်လည်း မေရီအဲလိဇဘက်အတွက် လုပ်ပေးရမယ်"
" ငါ ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူက ......"

" နင် ကြိုးစားခဲ့တာ ငါသိပါတယ်။ ငါနင့်ကို နောက်တခါ ထပ်ပြီး ကြိုးစားစေချင်တယ်"
" အိုကေလေ"

ဆမ်က ငါ့ကို အိမ်နားမှာ ချပေးခဲ့ပြီး ပြန်မောင်းထွက်သွားပါတယ်။ သူ ငါ့ကို မမြင်နိုင်လောက်တဲ့ အဝေးလောက်ရောက်တော့ ငါ ငိုမိသေးတယ်လေ။ သူက ငါနဲ့ သူငယ်ချင်း ပြန်ဖြစ်သွားလို့ပါ။ ဒါက ငါ့အတွက် လုံလောက်ပါပြီ။ နောက်ပြီး ငါ နောက်ထပ် ဒီလိုအရှုပ်တွေထပ်မလုပ်ဖို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကတိပေးခဲ့ပါတယ်။ ငါ တကယ်ထပ်မလုပ်တော့ပါဘူး။

အဲ့ဒီနေ့ညက ငါ The Rocky Horror Picture Show ကိုသွားတော့ နည်းနည်းတော့ စိတ်ထဲ ခိုးလိုးခုလုဖြစ်မိပါတယ်။ မေရီအဲလိဇဘက်ကို စကားပြောရမှာမို့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူနဲ့ စကားပြောရတာ အဆင်ပြေခဲ့တယ်လေ။ ငါသူ့ကို တောင်းပန်တဲ့အကြောင်းပြောပြီး သူ့အနေနဲ့ ငါ့ကို ပြောစရာရှိသေးလား မေးတော့ သူက အရင်လိုပဲ စကားကို တသီကြီးပြောပါတယ်။ ဒီတခါတော့ ငါ တကယ် အာရုံစိုက်ပြီး နားထောင်ခဲ့တာပေါ့။ ပြီးတော့ သူက ငါ့ကို သူပြောသမျှ မငြီးမငြူနားထောင်ပေးခဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်တဲ့။ နောက်တော့လည်း ငါတို့ သူငယ်ချင်းတွေ ပြန်ဖြစ်သွားခဲ့ကြပါတယ်။

အမှန်အတိုင်းပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ မေရီအဲလိဇဘက်က ခရက်ရဲ့ သူငယ်ချင်း ပီတာဆိုတဲ့သူနဲ့ တွဲနေလို့ ငါတို့ကြားက ကိစ္စကပိုပြီး အဆင်ပြေသွားတာပါ။ ပီတာက ကောလိပ်တက်နေပြီဆိုတော့ မေရီအဲလိဇဘက်က ပိုသဘောကျတာပေါ့။ ခရက်ရဲ့ တိုက်ခန်းမှာ ပါတီလုပ်တုန်းက မေရီအဲလိဇဘက်က အဲလစ်ကို သူ ပီတာနဲ့ တွဲရတာ အရင်ကထက်ပိုပြီး ပျော်တယ်လို့ ပြောနေတာ ငါ နားစွန်နားဖျား ကြားလိုက်ရပါသေးတယ်။ ပီတာက ခေါင်းမာတတ်တဲ့လူမျိုးဆိုတော့ သူနဲ့ စကားကို အချေအတင်ပြောနေကြလေ။ သူနဲ့ငါ့ရဲ့ ဆက်ဆံရေးက တဖတ်သက်ဆန်နေပေမဲ့ သူနဲ့ပီတာတို့အတွဲကတော့ လိုက်ဖက်တယ်လို့ ငါမြင်ပါတယ်။ ပီတာက ငါ့လိုမျိုး ငြိမ်နားထောင်မနေပဲ ပြောစရာရှိတာ ထပြောတတ်တာကိုး။

ဒီ လိုနဲ့ ငါ ပါတီမှာ အားလုံးနဲ့ သူငယ်ချင်းပြန်ဖြစ်သွားပြီဆိုတော့ ဝမ်းသာရပါတယ်။ ငါ ဆေးခြောက်သောက်တာရပ်ပြီး သူတို့နဲ့အတူပဲ သောက်စရာတခုခုသောက်ခဲ့တာပေါ့။ ငါလည်း ဆေးခြောက်သောက်တာ လျှော့ရပါဦးမယ်။

ငါစိတ်ထဲမှာ ခိုးလိုးခုလုဖြစ်မိတယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စက ပက်ထရစ်က Frank 'Not Furter ဇာတ်ကောင်အဖြစ် မကတော့တာပါပဲ။ သူက ဘယ်တော့မှ ထပ် မကချင်တော့ဘူးတဲ့လေ။ အဲ့ဒီတော့ သူက ငါနဲ့အတူ ပရိတ်သတ်ထဲမှာ ထိုင်ပြီး ပြဇာတ်ကြည့်နေခဲ့တာပေါ့။ သူ တညနေလုံးပြောတဲ့စကားတွေကိုလည်း ငါနားမလည်ပါဘူး။ သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာလေ။

" ချာလီ ငါတို့ သူငယ်ချင်းအုပ်စုက ဘောလုံးအသင်းနဲ့တူတယ်လို့ထင်လား။ ငါတို့နဲ့ ဘောလုံးအသင်းနဲ့မတူတဲ့အချက်ကတော့ ငါတို့ ဘယ်လို အဝတ်အစားတွေဝတ်တာလဲ နဲ့ ဘာလို့ဝတ်လဲဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်ပဲပေါ့"

"အင်း"

သူပြောတာ နားမလည်ပေမဲ့ ငါခေါင်းငြိမ့်ခဲ့ပါတယ်။ ခဏနောက် ငြိမ်နေပြီး သူက

" ငါကတော့ ဒါက သောက်ပိုတွေလို့ပဲမြင်တယ်"

သူ့ကြည့်ရတာ တကယ် စိတ်ထဲကပါပါနဲ့ ပြောနေတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ သူဒီလိုဖြစ်နေတာ ကြည့်ရတာ ငါစိတ်မကောင်းလိုက်တာ။

အဲ့ဒီညက တခြားလူတယောက်က Frank 'Not Furter နေရာက ကပြပါတယ်။ ပက်ထရစ်ပြီးရင် သူက ဒုတိယအကအကောင်းဆုံးဆိုပေမဲ့ သူ ဒီညကတာ အရမ်းကောင်းပါတယ်။ ပက်ထရစ်လောက်တော့ မကောင်းဘူးလို့ ငါထင်မိပါတယ်။

ချစ်ခြင်းများစွာဖြင့် ။
ချာလီ ။ ။

မေလ ၁၁ ရက် ၊ ၁၉၉၂ ခုနှစ် ။
သူငယ်ချင်းလေးရေ။ ။

ငါ အခုတလော ပက်ထရစ်နဲ့ အတူ အချိန်ဖြုန်းတာ များတယ်ကွ။ ငါတော့ သိပ်စကားမပြောပါဘူး။ သူပြောသမျှပဲ နားထောင်ပြီး ခေါင်းငြိမ့်နေရတာများပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီတခါ နားထောင်ရတာက မေရီအဲလိဇဘက်တုန်းကနဲ့ မတူပါဘူး။

စနေနေ့မနက်ကထင်တယ်။ ငါ အိပ်ရာထဲမှာ တွေးနေတာပေါ့။ တခါတလေ နိုးပြီးရင် ပြန်အိပ်လို့ ရပေမဲ့ တခါတလေ ဘာလို့မရတာလဲဆိုတဲ့ အကြောင်းပေါ့။ အဲ့ဒီအချိန်မှာ အမေက ငါ့တံခါးလာခေါက်တယ်လေ။

" ချာလီ သားသူငယ်ချင်း ပက်ထရစ်ဖုန်းခေါ်တယ်"

ငါလည်း အိပ်ရာထဲက အလူးအလဲထပြီး ဖုန်းသွားကိုင်ခဲ့တာပေါ့။

" ဟယ်လို"
" အဝတ်အစားလဲထားတော့။ ငါ မင်းကိုလာခေါ်နေပြီ" တဲ့။

ဒါလေးပဲပြောပြီး ဖုန်းချသွားတယ်လေ။ တကယ်တော့ ကျောင်းလည်းပိတ်ခါနီးနေပြီဆိုတော့ ငါလည်း စာမေးပွဲကိစ္စတွေနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေတာပါ။ ဒါပေမယ့် ပက်ထရစ်အသံက ပျော်နေတဲ့အသံဆိုတော့ ငါလည်း ချက်ချင်းပဲ အပြင်သွားဖို့ ပြင်ဆင်ခဲ့ပါတယ်စစ။

ဆယ်မိနစ်လောက်ကြာတော့ ပက်ထရစ်ရောက်လာတယ်လေ။ သူက သောကြာနေ့ည The Rocky Horror Picture Show ကိုလာတုန်းက အဝတ်အစားနဲ့ပါပဲ။ ကြည့်ရတာ ရေတောင်ချိုးခဲ့ပုံမပေါ်ပါဘူး။ မျက်လုံးတွေကလည်း တရေးမှ အိပ်ထားတဲ့ပုံမရှိဘူးလေ။ ကော်ဖီနဲ့ စီးကရက်တွေကြောင့်သာ မျက်စိကျယ်နေတာပေါ့။ နောက်ပြီး သူ့လက်ထဲမှာ Mini Thins ဆေးပြားလေးတွေလည်း တွေ့လိုက်ပါတယ်။ အဲ့ဒီဆေးက Quick Marks ၊ Truck Stops တို့လို ဆိုင်တွေမှာ ဝယ်လို့ရပေမဲ့ သူက တရားမဝင်တဲ့ ဆေးတမျိုးပါ။ နောက်ပြီး Mini Thins သောက်ပြီးရင် ရေအရမ်းဆာတတ်တယ်လေ။ ငါ ကားထဲ ဝင်သွားတော့ အထဲမှာ ဆေးလိပ်နံ့တွေကမွန်နေတာပဲ။ သူက ငါကားထဲ ထိုင်ထိုင်ချင်း ဆေးလိပ်လှမ်းတော့ ငါလည်း အိမ်ရှေ့မှာ မသောက်ဘူးလို့ ငြင်းလိုက်တာပေါ့။

" မင်းဆေးလိပ်သောက်တာ မင်းမိဘတွေ မသိသေးဘူးလား"
" မသိသေးဘူး။ ငါ သူတို့ကို ပြောပြသင့်လို့လား"
" မပြော သင့်ဖူးထင်တာပဲ"
ပြီးတော့ ငါတို့ အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ မောင်းထွက်တာပါတယ်။

ပထမတော့ ပက်ထရစ်က စကားသိပ်မပြောပါဘူး။ ကတ်ဆက်ထဲက လာနေတဲ့ သီချင်းလေးကို နားထောင်ရင်း မောင်းလာခဲ့တာပေါ့။ ဒုတိယသီချင်းလောက်ထင်တယ်။ငါ သူ့ကို လျှို့ဝှက်ဆန်တာ ဆော့တုန်းက ပေးထားတဲ့ တိပ်ခွေနားထောင်ဖြစ်လားလို့ မေးလိုက်ပါတယ်။ စကားအကြာကြီး မပြောပဲနေနေတာ ငါ့အတွက် စိတ်မသက်မသာဖြစ်စေတယ်လေ။

" အင်း ငါ အဲ့ဒီတိပ်ခွေကို တညလုံး နားထောင်နေတာ"

သူ ငါ့ကို ပြုံးပြပေမဲ့ အသက်မပါတဲ့ အပြုံးမှန်း ငါသိပါတယ်။ သူ စကားစဖြတ်ဖို့ သီချင်းကို ကျယ်ကျယ်ဖွင့်ပြီး ကားဆက်မောင်းသွားပါတယ်။

" ငါ မင်းကိုပြောပြရဦးမယ် ချာလီ။ ငါ အခု နေလို့ကောင်းနေတယ်ကွ။ ငါပြောတာ မင်းနားလည်လား။ ငါ့ကိုယ်ငါ လွတ်လပ်နေတယ်လို့ ခံစားရတယ်။ ငါ ဒီထက်ပိုပြီး ဟန်ဆောင်စရာမလိုတော့သလိုပဲ။ ငါက ကောလိပ်သွားတော့မှာလေ။ အဲ့ဒီမှာတော့ ဒီကနဲ့ မတူမှာကျိန်းသေတယ်ကွ။ မင်းသိလား"

" အင်းပေါ့"
" ငါကောလိပ်ရောက်ရင် ငါ့အခန်းထဲမှာ ဘာပိုစတာကပ်ရင်ကောင်းမလဲ စဉ်းစားနေတာကွ။ နောက်ပြီး ငါ့အခန်းမှာ ဆေးမသုတ်ထားတဲ့ အုတ်နံရံရှိရင်ကောင်းမယ်။ ငါက အဲ့ဒီလို နံရံပေါ်မှာ ပန်းချီဆွဲတာ ဝါသနာပါတယ်လေ။"

'ငါ သိပါတယ်' လို့တောင် ပြောဖို့အချိန်မရလိုက်လို့ ငါ ခေါင်းပဲငြိမ့်ပြလိုက်ပါတယ်။ ပက်ထရစ်က သူ့အတွေးနဲ့သူ ဆက်ပြောနေတယ်လေ။

" အဲ့ဒီမှာ အရာရာ ပြောင်းလဲနေမှာပဲကွ။ သူတို့ က ငါ့အတွက် အသစ်အဆန်းတွေချည်းပဲ ဖြစ်နေမှာ"
" ဟုတ်မှာပါ" လို့ ငါပြောလိုက်ပါတယ်။
" မင်းရော အဲ့ဒီလိုထင်တယ်ပေါ့"
" အင်း၊ ငါထင်မိပါတယ်"
" ကျေးဇူးပဲ ချာလီရာ"

ပြီးတော့ ငါတို့ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ခဲ့ပါတယ်။ ပီဇာလည်း စားခဲ့သေးတာပေါ့။ ပက်ထရစ်တယောက်ကတော့ သူနည်းနည်းပင်ပန်းလာပြီဆိုတာနဲ့ ကော်ဖီမော့လိုက် ၊ Mini Thins ဆေးပြား တစ်ပြား၊ နှစ်ပြားလောက် မျိုချလိုက်နဲ့ပါ။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ နေဝင်ခါနီးလာတော့ သူက ဘရက်ဒ်နဲ့ သူ တွေ့နေကျနေရာတွေ ငါ့ကိုလိုက်ပြတယ်လေ။ ဘာမှတော့ သူမပြောပေမဲ့ အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေပါတယ်။

နောက်ဆုံးတော့ ငါတို့ ဂေါ့ဖ်ကွင်းနားကို ရောက်လာတာပေါ့။ ငါတို့ တောင်ကုန်းနားလေးမှာ ထိုင် ပြီးတော့ နေဝင်တာ အတူတူကြည့်နေခဲ့ကြပါတယ်။ စောစောက ပက်ထရစ် မှတ်ပုံတင်အတုနဲ့ ဝင်ဝယ်လာတဲ့ ဝိုင်နီကို တယောက်တငုံစီသောက်လို့ပါ။ ပြီးတော့ ရောက်တတ်ရာရာ ပြောခဲ့ကြတာပေါ့။

" မင်း လီလီ့အကြောင်းကြားပြီးပြီလား"

လို့ ပက်ထရစ်က စမေးပါတယ်။

" ဘယ်သူပါလိမ့်"

" လီလီမေလာ လေ။ သူ့ရှေ့နာမည်အရင်းက ဘာလဲတော့ သေချာမသိဘူး။ ငါ အထက်တန်း ဒုတိယနှစ်တက်နေတုန်းက အားလုံးကတော့ သူ့ကို လီလီလို့ခေါ်တာပဲ။ "

" ငါတော့ မသိဘူးထင်တယ်"

" ဒါပေမယ့် သူ့အကြောင်း မင်းအစ်ကို မင်းကို ပြောပြဖူးမယ်ထင်တယ်။ သူက တကယ့် စံပြပဲလေ"

" ဟုတ်ရင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့"

" ကောင်းပြီလေ။ ငါပြောပြမယ်။ မင်းကြားပြီးသားဆို ငါ့ကို ပြောနော်"

" အိုကေ"

" အေး အဲ့ဒီ လီလီနဲ့ ပြဇာတ်အသင်းထဲက ခေါင်းဆောင်ဆိုတဲ့ ကောင်က ဒီကိုလာဖူးတယ်ကွ"

" ပါကာ လား"

" ဟုတ်တယ် ပါကာ ။ မင်းဘယ်လိုသိတာလဲ"

" ငါ့အစ်မက သူ့ကို ကြိတ်ကြိုက်ဖူးတယ်လေ"

"ကောင်းရောကွာ"

ငါတို့တွေ တော်တော်မူးနေပါပြီ။

" အဲ့ဒီတော့ လီလီနဲ့ ပါကာက ဒီနေရာမှာ ချိန်းတွေ့ကြတာပေါ့။ သူတို့က အရမ်းချစ်ကြတာလေ။ သူက လီလီ့ကို ပြဇာတ်ကြည့်ရင် ရတဲ့ တံဆိပ်ပြားလေးတောင် ပေးသေးတယ်"

ပက်ထရစ်က သူ့စကားသူပြန်ကြားရင်း ပါးစပ်ထဲကတောင် ဝိုင်တွေဖိတ်ကျတဲ့အထိ ရယ်နေတာပါ။

" သူတို့အတွက် သီးသန့်သီချင်းတောင် သတ်မှတ်ထားသေးတယ်။ Mr. Mister ဆိုလား အဲ့ဒီအဖွဲ့ရဲ့ Broken Wings တဲ့လေ။ သေချာတော့မသိပါဘူးကွာ"

" ဆက်ပြောပါဦး"

လို့ ငါက ဝင်ထောက်တော့ သူက ကျန်တဲ့ဝိုင်တွေကို ပြီးအောင် မျိုချပြီးမှ

" အိုကေ၊ အိုကေ ၊ သူတို့က တွဲလာတာကြာပြီကွ။ ငါ့အထင်တော့ သူတို့အရင်ကတည်းက အတူဆက်ဆံဖူးပြီးသားထင်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ ဒီကိုလာတဲ့ညက သူတို့အတွက် ထူးခြားတဲ့ညလေးလေ။ လီလီက ပျော်ပွဲစားခြင်းလေးနဲ့ မုန့်လေးတွေနဲ့။ ပါကာ က Broken Wings ဖွင့်ဖို့ Boom အသံချဲ့စက်လေးနဲ့ပေါ့ကွာ။"

ပက်ထရစ်က Broken Wings သီချင်းနာမည်ကို သူပြောတာ သူပြန်ကြားပြီး ဆယ်မိနစ်လောက် ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်နေပါသေးတယ်။

" အိုကေ၊ အိုကေ၊ ဆောရီး ဆက်ပြောပြမယ်နော်။ သူတို့ အဲ့ဒီ ပျော်ပွဲစား မုန့်လေးတွေစားပြီးတော့ အကြင်နာပေးကြပါလေရော။ သီချင်းကလည်း မတိုးမကျယ်လေးနဲ့ဖွင့်လို့ပေါ့။ နောက်ပြီး သူတို့ လိင်ဆက်ဆံဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးလိုက်တဲ့နောက်မှာ ဘာကိုသတိရသွားလဲသိလား။ ပါကာ က ကွန်ဒုံးမေ့ကျန်ခဲ့တယ်လေ။ သူတို့နှစ်ယောက်က ဒီမြက်ခင်းပေါ်မှာ လှဲနေရင်း တယောက်ကိုတယောက် ဘာမှမတတ်နိုင်ပဲ ကြည့်နေကြရတာပေါ့။ အဲ့ဒီတော့ ဘာဆက်ဖြစ်သွားလဲ မင်းသိလား"

" မသိဘူးလေ"
" သူတို့ အသားညှပ်မုန့်ထုပ်လာတဲ့ ပလတ်စတစ်အိပ်စွပ်ပြီး ဒေါ့ဂီစတိုင် လုပ်ခဲ့ကြတာကွ....."
" နိုး" တခွန်းပဲ ငါအော်လိုက်နိုင်ပါတယ်။

ပက်ထရစ်ကတော့ ဝါးလုံးကွဲအောင်ရယ်ရင်း
" ဟုတ်တယ်ကွ..." တဲ့။

" အိုး ဘုရားသခင်" လို့ပဲ ငါပြန်ပြောနိုင်တာပေါ့။
" ဟုတ်တယ်။ ဟုတ်တယ်....."

ပြီးတော့ နှစ်ယောက်သား ဗိုက်နှိပ်ပြီး ရယ်ကြပြီးနောက် ကျန်တဲ့ဝိုင်တွေ အပြတ်ဖြတ်လိုက်ပါတယ်။ အဲ့ဒီမှာ ပက်ထရစ်က ငါ့ကိုမေးတယ်။

" ဘာက ပိုပြီး ရယ်စရာကောင်းသေးလဲသိလား"
" ဘာများပါလိမ့်"
" လီလီက အထက်တန်းကျောင်းဆင်းပွဲအတွက် နှုတ်ဆက်စကားပြောရတယ်လေ။ သူ မိန့်ခွန်းပြောနေတုန်း အောက်ကလူတွေ အားလုံးက ပြုံးစိစိ နဲ့ဖြစ်နေကြတာပေါ့"

အားရပါးရ ရယ်ပြီး တော့ အသက်ဂဂရှူသွင်းလိုက်တာ တော်တော် ခံစားလို့ကောင်းတယ်ကွ။ ပက်ထရစ်နဲ့ငါ ဆက်ပြီး စကားတွေဆက်ပြောခဲ့ကြပါသေးတယ်။

အနုပညာအတန်းမှာ စွန်လုပ်တတ်တဲ့ ဘယ်ရီဆိုတဲ့ကောင်လေးရှိတယ်ကွ။ ပြီးရင် သူက ကျောင်းဆင်းပြီဆိုတာနဲ့ စွန်မှာ ဗျောက်အိုးတပ်ပြီးလွှတ်တတ်တယ်လေ။ စွန်ကလေထဲရောက်ပြီဆိုတာနဲ့ ဗျောက်အိုးက မီးပန်းတွေ ထွက်လာပြီး စွန်ကပြဲရောပေါ့။ အခုတော့ သူက လေကြောင်းထိန်းသိမ်းရေးလုပ်ငန်းမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ စာကြိုးစားနေတယ်တဲ့ ။

(ဒါက ဆမ့်ဆီက ကြားခဲ့ရတဲ့ ပက်ထရစ်ရဲ့ ဇာတ်လမ်းပါ။)

နှောက်ပြီး ရှိသမျှမုန့်ဖိုးတွေနဲ့ ပိုးသတ်ဆေးဖြန်းတဲ့ ကိရိယာတွေ ဝယ်တတ်တဲ့ ချစ်ပ် ဆိုတဲ့ကောင်လေးရှိသေးတယ်။ သူက ရက်ကွက်ထဲ ရှိသမျှ တအိမ်ဆင်း တအိမ်တက်လိုက်ပြီး ဝါသနာအရ ပိုးသတ်ဆေး အလကားလိုက်ဖြန်းပေးလေ့ရှိပါတယ်။

(ဒါက ငါ့အစ်မဆီက ကြားခဲ့တဲ့ ဇာတ်လမ်းပါ။)

ကားလ်ဘန်းစ် ဆိုတဲ့ ကောင်လေးကို အားလုံးက C.B လို့ အားလုံးက အတိုကောက်ခေါ်ကြတာပေါ့။ တနေ့တော့ အဲ့ဒီ C.B က ပါတီမှာ အမူးလွန်ပြီး အိမ်ရှင်ရဲ့ ခွေးကို ဗလက္ကာရ လုပ်ဖို့ကြိုးစားဖူးတယ်လေ။

(ဒါက ပက်ထရစ်ရဲ့ ဇာတ်လမ်းပေါ့။)

နောက်ပြီး Action Jack လို့ခေါ်တဲ့ ကောင်လေးတယောက်ရှိသေးတယ်။ သူက ဒီနာမည်ကို ပါတီပွဲမှာ လက်နဲ့အာသာဖြေနေတာ လူမိပြီးရခဲ့တာပေါ့။ သူ့အဲ့ဒီနာမည်ရပြီးတော့ လူတွေက သူ့အားကစားပွဲကို အားပေးရင် ဒီလိုအော်ကြတယ်လေ။ (အက်ရှင် ဂျက်.....ခလပ်.....ခလပ်.....ခလပ်.....အက်ရှင်ဂျက်)

(ဒီတခုက ငါ့အစ်ကိုဆီကကြားခဲ့ရတာပါ။)

ငါနဲ့ပက်ထရစ်တို့ တခြားနာမည်တွေအများကြီး ဆက်ပြောဖြစ်ခဲ့ကြပါတယ်။ လေးတန်းထဲနဲ့ ရင်သားတွေ ထွက်လာပြီး တချို့ကောင်လေးတွေကို ကိုင်ခိုင်းတယ်လို့ နာမည်ကြီးခဲ့တဲ့ စတေ့စ် ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး၊ အိမ်သာကမုတ်ထဲကို ဆိုဖာထည့်ပြီး အက်စစ်နဲ့ မျှောချဖူးတဲ့ ဗင်းဆင့်၊ ဟော့ဒေါ့ချောင်းတွေနဲ့ အာသာဖြေပြီး အရေးပေါ်ခန်းရောက်ခဲ့တဲ့ ရှီလာ စုံလို့ပါပဲ။

နောက်ပြီး ငါတွေးမိတာက ဒီလူတွေ နောက်နှစ်တွေကြာလို့ ကျောင်းသားဟောင်းတွေ့ဆုံပွဲလုပ်ခဲ့ရင် ဘယ်လိုမျက်နှာလဲ ပြန်လာကြမလဲပေါ့။ သူတို့တွေ ရှက်နေကြမလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဒီလိုနာမည်ကြီးဖို့အတွက်ပဲ ပေးဆပ်ခဲ့ရတာလားလို့တောင် တွေးမိပါသေးတယ်။

ငါတို့ ကော်ဖီတွေနဲ့ Mini Thins ဆေးတွေ အပြတ်ဖြတ်ပြီးတော့ ပက်ထရစ်ကငါ့ကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးခဲ့ပါတယ်။ ပက်ထရစ်ကပြောတယ်။

" ကျေးဇူးပါ ချာလီ"
" ရပါတယ်"
" မဟုတ်ဘူး။ ကန်တင်းက ကိစ္စကိုပြောတာ"
" ရပါတယ်ဆို"

ခဏလောက်တော့ ငါတို့ စကားစပြတ်သွားကြပါတယ်။ ပက်ထရစ် ငါ့ကို အိမ်ရှေ့နားချရပ်ပေးပြီးတော့ ငါတို့ ဖက်ပြီး နှုတ်ဆက်ကြတာပေါ့။ အဲ့ဒီမှာ ပက်ထရစ်က ငါ့ကို တင်းတင်းကြပ်ကြပ်ဖက်ထားခဲ့တယ်လေ။ ခဏနေတော့ သူ့မျက်နှာက ငါ့မျက်နှာနား တဖြည်းဖြည်း ရောက်လာပြီး ငါ့ကို နမ်းတော့တာပေါ့။ တကယ် အနမ်းမျိုးပါ။ ပြီးတော့ သူ ချက်ချင်း ပြန်ခွာလိုက်ပြီး

" ငါ တောင်းပန်ပါတယ်"
" မဟုတ်တာ ရပါတယ်"

" ငါ တကယ် တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ"
" ငါလည်း တကယ်ပြောတာ။ ငါ အဆင်ပြေပါတယ်"

အဲ့ဒီတော့မှ သူ ငါ့ကို 'ကျေးဇူးပါ' လို့ပြောပြီး ထက်ဖက်ခဲ့ပါသေးတယ်။ ပြီးတော့ ငါ့ကို ထပ်ပြီး နမ်းခဲ့တာပေါ့။ ငါ သူ့ကို မတွန်းထုတ်ပစ်ခဲ့ပါဘူး။ ငါလည်း သေချာမသိပေမဲ့ ငါ နဲ့သူ နှစ်ယောက် ကားထဲမှာ ခဏလောက် နေနေခဲ့ကြပါတယ်။

ငါတို့ နှစ်ယောက် နမ်းတာကလွဲပြီး ဘာမှ မလုပ်ခဲ့ကြပါဘူး။ နမ်းခဲ့တာကလည်း အကြာကြီးမဟုတ်ပါဘူး။ သူ့မျက်လုံးတွေ စဉ်းလာပြီး အရှင်လို ဂမ်းနည်းတဲ့အရိပ်အယောင်တွေ ပြန်ပေါ်လာတယ်လေ။ ဒီတခါတော့ သူ့ကို မျက်စိကျ်အောင်လုပ်ပေးမဲ့ ကော်ဖီရော Mini Thinsပါ မရှိတော့ဘူး မဟုတ်လား။ နောက်ပြီး သူ ငိုခဲ့တာပေါ့။ ခဏနေတော့ ငါမမေးရပဲ သူနဲ့ ဘရက်ဒ် အကြောင်းတွေ သူပြောခဲ့ပါတယ်။

ငါ သူ့ကို နားထောင်ပေးခဲ့ပါတယ်။ သူငယ်ချင်းဆိုတာ မင်းရဲ့ ပြဿနာတွေကို နားထောင်ပေးဖို့ ရှိနေတာ မဟုတ်လား။

ချစ်ခြင်းများစွာဖြင့်။
ချာလီ။ ။

မေလ ၁၇ ရက်၊ ၁၉၉၂ ခုနှစ်။
သူငယ်ချင်းလေးရေ။ ။

အဲ့ဒီညကစပြီး မနက်တိုင်း ငါ့ခေါင်းတွေကိုက်နေသလိုပဲ။ တခါတလေ အသက်ရှူရတောင် ခက်ပါတယ်။ အခုတလော ပက်ထရစ်နဲ့ ငါက အမြဲတမ်း တပူးပူး တတွဲတွဲ ဖြစ်နေတာကိုး။ ငါတို့ အရက်တွေ အရမ်းသောက်ခဲ့ကြတယ်လေ။ တကယ်တော့ ပက်ထရစ်သောက်တာပါ။ ငါက ဘေးနားက သူမပျင်းအောင် တငုံလောက် လိုက်သောက်ပေးတာပေါ့။

ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတယောက် ဒီလောက် ခံစားတာ မြင်ရတာ ခက်တယ်ကွ။ မင်း လုပ်ပေးနိုင်တာက သူတို့နဲ့ အတူရှိနေတာကလွဲရင် ဘာမှ မရှိဘူးလေ။ ငါ သူ့ကို ဒီ့ထက်ပိုပြီးမခံစားရအောင် လုပ်ပေးချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါမတတ်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ အဲ့ဒီတော့ ပက်ထရစ် ခေါ်သွားတဲ့ နေရာတိုင်းကို ငါလိုက်သွားပြီး သူ့အတွက် ရှိနေပေးခဲ့ပါတယ်။

တညတော့ ပက်ထရစ်က ငါ့ကို ယောကျ်ားချင်း စိတ်ဝင်စားတဲ့သူတွေလာလေ့ရှိတဲ့ ပန်းခြံကို ခေါ်သွားတယ်ကွ။ ပက်ထရစ်ကပြောတယ်။ မင်းကို စကားလာမပြောစေချင်ရင် တ◌ေယာက်နဲ့မှ မျက်လုံးချင်း မဆုံမိစေနဲ့တဲ့။ မျက်လုံးချင်းဆုံတာက သူတို့အတွက် တယောက်ကိုတယောက် ကြိုက်တယ်လို့ အသံတိတ်ပြောတာတဲ့လေ။ ဘယ်သူမှ စကားမပြောကြဘူးလို့လည်း ဆိုပါတယ်။ သူတို့က များသောအားဖြင့် တနေရာရာ အတူထွက်သွားကြတာပေါ့။ ခဏလောက်ကြာတော့ ပက်ထရစ်နဲ့ သူ သဘောကျတဲ့ ကောင်လေးတယောက် မျက်လုံးချင်းဆုံသွားတယ်ထင်ပါတယ်။ သူက ငါ့ကို စီးကရက်ယူဦးမလားမေးပြီး

ငါက တော်ပြီဆိုတော့ ပက်ထရစ်က အဲ့ဒီကောင်လေးဆီ လမ်းလျှောက်သွားတယ်လေ။

ငါတယောက်ထဲ ပန်းခြံထဲက ထိုင်ခုံလေးမှာ ထိုင်နေခဲ့ပါတယ်။ ဘေးဘီ တချက် တချက် ကြည့်လို့ပေါ့။ ငါမြင်တာကတော့ လူရိပ်တွေချည်းပါပဲ။ တချို့က မြက်ခင်းပေါ်မှာ၊ တချို့က သစ်ပင်နဲ့ကွယ်လို့၊ တချို့ကတော့ ဟိုဟိုဒီဒီ လမ်းလျှောက်နေကြပါတယ်။ နောက်တော့ ငါလည်း စီးကရက်သောက်ဖို့ မီးညှိတော့ ငါ့ကို လူတယောက် အသံခပ်အုပ်အုပ်နဲ့ စကားလာပြောတယ်လေ။

" စီးကရက်တလိပ်လောက် မမျှချင်ဘူးလား"
အသံပိုင်ရှင်က မေးပါတယ်။ ငါလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မီးရောင်တွေနဲ့မို့ အရိပ်တခုပဲ တွေ့လိုက်ရတာပေါ့။
" ရပါတယ်" လို့ ငါလည်း ပြန်ဖြေပြီး စီးကရက်တလိပ်လှမ်းပေးလိုက်တယ်။
သူလည်း သါ့လက်ထဲက စီးကရက် လှမ်းယူပြီးတော့ ထပ်မေးတယ်။

" မီးခြစ်လေးရော ရှိသေးလား" တဲ့။
" ရှိပါတယ်" လို့ပြောပြီး ငါလည်း သူ့အတွက် မီးခြစ်ဆံတခုကို မီးညှိပြီးကမ်းလိုက်တာပေါ့။ သူက မီးခြစ်ဆံနဲ့ စီးကရက်ကို မီးညှိလိုက်မဲ့အစား မီးခြစ်ဆံကိုင်ထားတဲ့ ငါ့လက်ကို သူ့လက်နှစ်ဖက်နဲ့ အုပ်ကိုင်ရင်း မီးမငြိမ်းအောင် ကွယ်ထားတယ်လေ။ ငါတို့ လေတိုက်နေတဲ့အခါ မီးကို လေကွယ်သလိုမျိုးပေါ့။ ဒါပေမယ့် အခုက လေမှတိုက်မနေတာ။ ငါထင်တာကတော့ သူက ငါ့လက်ကို ကိုင်ချင်လို့လုပ်တာဖြစ်ရပါမယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူမီးညှိပြီးတာတောင် လိုအပ်တာထက်ကြာအောင် လုပ်နေတာကိုး။ ဒါမှမဟုတ် မီးခြစ်ဆံရဲ့အရောင်နဲ့ ငါ့ကို သူ့မျက်နှာမြင်စေချင်တာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ သူ ဘယ်ချော ခန့်ငြားလဲ ပြဖို့ပေါ့။ ထူးဆန်းတာ တခုက ငါ သူ့အသံကို ရင်းနှီးနေသလို ခံစားရတာပါပဲ။ ဘယ်မှာကြားဖူးတာလဲတော့ ရုတ်တရက် သတိမရပါဘူး။

သူက မီးခြစ်ဆံကို မီးမှုတ်ပြီး ပြောလိုက်တယ်။
"ကျေးဇူးပါ" တဲ့။
"ရပါတယ်"

ပြီးတော့ သူက စီးကရက် တဖွာလောက်ရှိုက်ပြီးမှ
" ကိုယ် ဒီမှာ ခဏထိုင်လို့ရမလား" လို့မေးတယ်လေ။
" ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး"

သူထိုင်ချပြီးတော့ ငါနဲ့ ဟိုဟိုဒီဒီ စပြောတော့တာပဲ။ ငါလည်း အဲ့ဒီမှာ သူ့အသံကို မှတ်မိသွားတာပေါ့။ ပြီးတော့ ငါ စီးကရက် မီးညှိဖို့ပုံစံနဲ့ မီးခြစ်ပြီး သူ့မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်တော့မှ သိသွားပါတယ်။ သူ့မျက်နှာကလည်း ငါရင်းနှီးနေတဲ့အထဲကပဲ ဖြစ်နေတာလေ။ ငါဖြင့် ယုံတောင်မယုံနိုင်ဘူး။ စက္ကန့်အနည်းငယ်လောက် တွေးပြီးမှ သဘောပေါက် လိုက်တယ်။ ဒီလူက တီဗီမှာ အားကစားသတင်းကြေငြာတဲ့သူပဲဆိုတာပေါ့။

" ညလေးက သာယာတယ်နော်" တဲ့။ သူကပြောတယ်။

ငါ့မှာတော့ အခုထိ မယုံနိုင်သေးပါဘူး။ သူဆက်ပြောနေတုန်း ငါခေါင်းပဲ ငြိမ့်လိုက်နိုင်ပါတယ်။ သူပြောနေတာက ဘေ့စ်ဘောအသင်းတွေထက် ဘတ်စကတ်ဘော အသင်းတွေက စီးပွားရေးအတွက် ပိုပြီးတွက်ချေကိုက်ကြောင်း၊ ဘယ် တက္ကသိုလ်က ဘောလုံးအသင်းက အားကစားလောကမှာ ချန်ပီယံ ဖြစ်လာနိုင်ကြောင်း စုံလို့ပါပဲ။ သူ ပြောတဲ့ အထဲမှာ ငါ့အစ်ကို နာမည်တောင် ပါလိုက်သေးတော့ ငါ အံ့သြသွားတာပေါ့။

ငါ အံ့အားသင့်နေရင်းနဲ့ မေးလိုက်တဲ့ မေးခွန်းက

" အဲ့ဒီတော့ တီဗီပေါ်မှာ အလုပ်လုပ်ရတာ ဘယ်လိုနေလဲ" တဲ့လေ။

ငါမေးလိုက်တာ မှားသွားတယ်ထင်ပါတယ်။ သူ ချက်ချင်းပဲ ထထွက်သွားတယ်လေ။ ငါ့အစ်ကိုရော တနေ့ နာမည်ကြီး ကစားသမားဖြစ်လာနိုင်လာ မမေးလိုက်ရတာ နာတယ်ကွာ။

နောက်တညတော့ ပက်ထရစ်က ငါ့ကို ပေါ့ပါး (Popper) ဆေးဝယ်တဲ့ဆီခေါ်သွားခဲ့ပါတယ်။ ပေါ့ပါးဆိုတာ ရှူရတဲ့ မူးယစ်ဆေးတမျိုးပေါ့။ သူ့ကို ကာမစိတ်ကြွစေဖို့ အသုံးပြုတာများပါတယ်။ ဆေးရောင်းတဲ့ကောင်တာက လူကြီးကတော့ ပေါ့ပါး မရှိပေမဲ့ သူတို့မှာ ပိုကောင်းတာရှိတယ်တဲ့လေ။ ပက်ထရစ်လည်း အဲ့ဒါကိုဝယ်ခဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့ သူနဲ့ငါ တရှိုက်လောက်ရှူကြည့်ကြပါသေးတယ်။ ဆေးပြင်းချက်ကတော့ ငါဖြင့် ရင်ဘတ်ကြီးပေါက်ကွဲထွက်သွားမလား ထင်တဲ့အထိပါပဲ။

ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ပက်ထရစ်က ငါ့ကို ငါမသိသေးတဲ့ နေရာတွေ အများကြီးဆီခေါ်သွားခဲ့တာပေါ့။ သူ့ကြောင့်မှမဟုတ်ရင် ငါဒီလိုနေရာတွေ ဘယ်တော့မှ ရောက်ဖူးမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ပန်းခဲ့အပြင်၊ မြို့ထဲက ကာရာအိုကေဆိုင်၊ အက ကလပ်နဲ့ အားကစားစင်တာတခုက အိမ်သာတွေရော အစုံပါပဲ။ ပက်ထရစ်က အဲ့ဒီနေရာတွေမှာ သူကြိုက်တဲ့ ကောင်လေးတွေနဲ့ တခါတလေ ဒိတ်တတ်ပါတယ်။ သူ ဘာတွေတွေးနေလဲတော့ ငါလည်း သေချာမသိပါဘူး။

သူ တယောက်ယောက်နဲ့ ဒိတ်တဲ့ညတိုင်း အဆုံးမှာတော့ သူ ဝမ်းနည်းနေတတ်ပါတယ်။ သူက ငါ ဒီညအရမ်းလွတ်လပ်နေတယ်၊ ဒီညက ငါ့အတွက် ဖူးစာရှင်ရှာရမဲ့နေ့ပဲလို့ ပြောတတ်ပေမဲ့ အဆုံးမှာတော့ ဒုံရင်းက ဒုံရင်းပါပဲလေ။ သူ ဘရက်ဒ်ကို လွမ်းနေတာပါ။ တခါတလေ ငါ မမေးရပဲနဲ့ ဘရက်အကြောင်း ပြောရင် ပြောနေတတ်တယ်လေ။ ဒီလိုပန်းခြံတွေထဲမှာ တွေ့တဲ့ကောင်လေးတွေက သူ့အတွက် ဘရက်ဒ်ကိုမေ့ဖို့အထိ မစွမ်းနိုင်ဘူး ထင်ပါတယ်။

ဒီနေ့ည သူ ငါ့ကို အိမ်ကို စောစော ပြန်ပို့ခဲ့ပါတယ်။ ငါတို့စောစောက ပန်းခြံသွားခဲ့တာပေါ့။ မထင်မှတ်ထားတာပဲ တွေ့လိုက်ရတာက ပန်းခြံထဲမှာ ဘရက်ဒ်ကရောက်နှင့်နေတယ်လေ။ သူက ကောင်လေးတယောက်နဲ့ အလုပ်တွေရှုပ်နေလို့ ငါတို့ရောက်လာတာတောင် သတိမထားမိပါဘူး။ ပက်ထရစ်က ဘာမှတော့မပြောပေမဲ့ ချက်ချင်းပဲ ကားဆီပြန်လာပြီး ငါတို့

ပြန်မောင်းထွက်လာခဲ့ကြပါတယ်။ သူ ကားမောင်းနေရင်းနဲ့ ကားပါကြ ဝိုင်ပုလင်းကိုတောင် လွှင့်ပစ်လိုက်ပါသေးတယ်။ ဝိုင်ပုလင်း လမ်းပေါ်ကိုကျပြီး ကွဲသွားတဲ့အသံလေးက အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့မောင်းလာတဲ့ ကားရဲ့အသံအောက်မှာ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့တာပေါ့။ ဒီတခါတော့ သူငါ့ကို အရင်ညတွေလို မနမ်းတော့ပါဘူး။ သူ့ သူငယ်ချင်း အဖြစ်ရှိနေပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ပြောပြီး ကားပြန်မောင်းထွက်သွားတယ်လေ။

ချစ်ခြင်းများစွာဖြင့် ။
ချာလီ။ ။

မေလ ၂၁ ရက်၊ ၁၉၉၂ ခုနှစ်။
သူငယ်ချင်းလေးရေ။ ။

ဒီ စာသင်နှစ်က နောက်ထပ် တလကျော်လောက်ပဲ ကျန်တော့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ့အစ်မ၊ ပက်ထရစ်နဲ့ ဆမ်တို့လို စီနီယာတွေအတွက်ကတော့ ကျောင်းပြီးဖို့ ရက်သတ္တပတ်အနည်းငယ်ပဲ လိုတော့တာပေါ့။ ပြီးရင် သူတို့က ကျောင်းနှုတ်ဆက်ကပွဲတွေ၊ အထက်တန်းကျောင်းဆင်းပွဲတွေနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေတော့မှာပါ။

မေရီအဲလိဇဘက်က သူ့ရဲ့ရည်းစားအသစ် ပီတာနဲ့ ကပွဲလာမှာပါ။ ငါ့အစ်မက အဲရစ်ကိုခေါ်လာမှာပေါ့။ ခရက်က ဒီတခါတော့ ဆမ့်ကို ကပွဲအတူသွားဖို့ ကတိပေးခဲ့ပါတယ်။ ပက်ထရစ်ကတော့ အဲလစ်နဲ့ သွားမယ်ထင်တာပဲ။ သူတို့က ဇိမ်ခံကားကြီးတွေငှားလို့ အဆင်သင့်ပြင်ထားကြတာပေါ့။ ငါ့အစ်မကတော့ သူ့ရည်းစားရဲ့ ဘျူးဝစ် (Buick) ကားလေးနဲ့ သွားမှာတဲ့လေ။

ဘီလ်တယောက်ကတော့ သူ့ရဲ့ စာသင်နှစ်ကုန်တော့မှာမို့ ငါတို့ကို လွမ်းနေတော့မဲ့ပုံပါပဲ။ သူက နယူးယောက်ကို ပြောင်းပြီး ပြဇာတ်ရေးဖြစ်မယ်လို့ ငါ့ကို ပြောဖူးပါတယ်။ အခုတော့ သူက နယူးယောက်ကို ပြောင်းဖို့ သိပ်မသေချာတော့လို့ နောက်နှစ် ဒီကျောင်းမှာပဲ ပြဇာတ်ဌာနမှာ စာသင်ရင်ကောင်းမလားလို့ တွေးနေတယ်လို့ ပြောတယ်လေ။ သူက ကလေးတွေကို စာသင်ရတာ သိပ်ဝါသနာပါတဲ့သူပါ။

သူ ဒီဆုံးဖြတ်ချက်ချဖို့ အချိန်ယူပြီး စဉ်းစားနေရတယ်ထင်တယ်။ ငါ့ကိုတောင် The Stranger စာအုပ်ပြီးတော့ ထပ်ဖတ်ဖို့ မပေးဖြစ်ဘူးလေ။ ဒါပေမယ့် သူက ငါ့ကို ရုပ်ရှင်တွေကြည့်ပြီး အဲ့ဒီရုပ်ရှင်တွေအကြောင်း စာတမ်းရေးကြည့်ဖို့တော့ အကြံပေးပါတယ်။ သူပြောတဲ့ ရုပ်ရှင်တွေက The Graduate၊ Harold and Maude ၊ My Life as a Dog (ဒီကားက စာတန်းထိုးနဲ့ပါ။)၊ Dead Poet Society နဲ့ The Unbelievable Truth တို့ပါ။ ငါလည်း သူပြောတဲ့ ရုပ်ရှင်တွေ အားလုံးကို တနေ့ထဲထိုင်ကြည့်ခဲ့ပါတယ်။ တော်တော်လေးလည်း ကြည့်လို့ကောင်းတယ်လေ။

ငါ ရုပ်ရှင်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရေးခဲ့တဲ့ စာစီစာကုံးတွေရဲ့ အရေးအသားက အရင်စာစီစာကုံးတွေရဲ့ အရေးအသားနဲ့ သိပ် ထူးမခြားနားပါပဲ။ ဘီလ် ငါ့ကို ဖတ်ခိုင်းတဲ့ ကြည့်ခိုင်းတဲ့ စာအုပ်နဲ့ ရုပ်ရှင်တွေကလည်း တူသလိုလိုရှိတာကိုး။

Naked Lunch စာအုပ်အတွက် ရေးတဲ့ စာစီစာကုံးက လွဲလို့ပေါ့။

နောက်ပြီး သူပြောပါသေးတယ်။ သူ အဲ့ဒီ Naked Lunch စာအုပ် ငါ့ကို ပေးခဲ့တဲ့အကြောင်းအရင်းက သူနဲ့ သူ့◌ကောင်မလေး တို့ ကွာပြဲခဲ့တဲ့အတွက်ကြောင့်ပါတဲ့။ အဲ့ဒါကြောင့် ငါတို့ On the Road စာအုပ် အကြောင်း ဆွေးနွေးတဲ့ နေ့တုန်းက သူ စိတ်မကောင်းတဲ့ ပုံပေါက်နေတာကိုး။ ဘီလ်က ငါ့ကို သူ့ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စကို ထုတ်ပြောပြီး စိတ်ရှုပ်စေခဲ့ရင် တောင်းပန်ပါတယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ငါ့အတွက်တော့ သူ့အကြောင်း ကဘာမှ ထွေထွေထူးထူးတော့ မခံစားရပါဘူးလေ။ ငါ့ရဲ့ ဆရာ၊ ဆရာမတွေကလည်း လူထဲက လုပ်ဆိုတာ ကြားသိရတာတော့ ငါ့အတွက် နည်းနည်း ထူးဆန်းပါတယ်။ ဘီလ်လို ငါ့ကို သူငယ်ချင်းလိုပေါင်းတဲ့ ဆရာ့မှာတောင် ပြဿနာတွေရှိသေးပါလား။ ကံကောင်းတာတခုက သူနဲ့ သူ့ကောင်မလေးတို့ ကအခုတော့ ပြန်အဆင်ပြေသွားကြပြီမို့ အတူတောင် နေနေကြပါပြီ။ သူကတော့ ငါ့ကို အဲ့ဒီလို ပြောခဲ့တာပါပဲ။

အဲ့ဒီတော့ ဘီလ်က ငါ့ကို ဒီစာသင်နှစ်ရဲ့ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ဖတ်ဖို့ The Fountainhead စာအုပ် ပေးခဲ့ပါတယ်။ ဒီတအုပ်ကတော့ အထူကြီးပေါ့လေ။ သူ ငါ့ကို အဲ့ဒီစာအုပ်ပေးတုန်းက ပြောခဲ့တာလေး အမှတ်ရသေးတယ်။

" ဒီစာအုပ်ဖတ်တဲ့အခါမှာ ဇာတ်လမ်းအတိုင်းမျောမသွားမိစေနဲ့။ မင်းရဲ့ အသိဉာဏ်နဲ့ သေချာ ဆင်ခြင်ပြီး သုံးသပ်ကြည့်ပါ" တဲ့။

တခါတလေ ဘီလ်က ငါ အသက် ဆယ့်ခြောက်နှစ်ပဲရှိသေးတာ မေ့နေပုံရတယ်။ သူ ငါ့ကို အရွယ်ရောက်နေတဲ့သူတယောက်လို ဆက်ဆံပေးတာတော့ ငါသဘောကျပါတယ်။

ငါ စာအုပ်ကိုတော့ မဖတ်ဖြစ်သေးပါဘူး။ ပက်ထရစ်နဲ့ အခုတလော လျှောက်သွားနေတာများတော့ တခြားအတန်းတွေ ပျက်ထားတာကို ပြန်ဖြည့်တက်နေရတယ်လေ။ ဒါပေမယ့် ငါအခုရက်ပိုင်း သေချာ ပြန်ဖြည့်တက်လိုက်မယ်ဆိုရင်တော့ နှစ်ကုန်စာမေးပွဲရလဒ်မှာ ငါ အဆင့် A တွေချည်းပဲ ရလောက်ပါတယ်။ ငါ သင်္ချာစာမေးပွဲမှာ A အဆင့်ကပြုတ်တောမလို ဖြစ်ခဲ့တာ သတိရပါသေးတယ်။ မစ္စတာ ကာလိုက ငါ့ကို အတန်းထဲမှာ ဒီညီမျှခြင်းက ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ ခဏခဏ မေးမနေနဲ့လို့ပြောပြီး နောက်ပိုင်းမှာပေါ့။ ငါက ဒီ ညီမျှခြင်းက ဒီပုစ္ဆာအတွက် ဘာကြောင့်သင့်တော်သလဲဆိုတာ သိချင်ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမယ့် ငါ သင်္ချာစာမေးပွဲမှာ အမှတ်ကောင်းကောင်းရခဲ့ပါတယ်။ ညီမျှခြင်းတွေအကြောင်း နားမလည်ပေမဲ့ပေါ့လေ။

ငါ ဒါတွေ မင်းဆီရေးနေတာ အထက်တန်း နောက်တနှစ်တက်ရမှာတွေးပြီး ကြောက်နေမိလို့ထင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီနေ့တော့ ငါ နေလို့ကောင်းနေတာ အမှန်ပဲကွ။ ရယ်တော့ ရယ်ရသား။

စကားမစပ် ပက်ထရစ်က ဟိုနေ့ည ဘရက်ဒ်ကို ပန်းခြံမှာတွေ့ပြီးကတည်းက အရက်သောက်တာ ရပ်လိုက်ပါတယ်။ သူအခုတော့ နည်းနည်း ပြန်ပြီး သက်သာလာပြီထင်တာပဲ။ သူ အခုတော့ ကျောင်းဆင်းဘွဲ့ယူပြီး ကောလိပ်သွားချင်လှပြီ လို့ပြောပါတယ်။ နောက်ပြီး ငါ ဘရက်ဒ်ကို တွေ့ခဲ့တဲ့ည ပြီးနောက်တနေ့ တနင်္လာမှာတော့ သူ့ကို ပြစ်ဒဏ်ပေးတဲ့အတန်းမှာ တွေ့ခဲ့ပါသေးတယ်။ သူကတော့ အရင်ကလို ခေါင်းငိုက်စိုက်နဲ့ပေါ့။

ချစ်ခြင်းများစွာဖြင့်။
ချာလီ။ ။

မေလ ၂၇ ရက်၊ ၁၉၉၂ ခုနှစ် ။
သူငယ်ချင်းလေးရေ။ ။

ငါပြီးခဲ့တဲ့ ရက်ပိုင်းကတည်းက The Fountainhead စာအုပ်ကို စဖတ်ကြည့်နေတယ်ကွ။ ဒီစာအုပ်က တကယ့်ကို ဖတ်လို့ကောင်းတဲ့ စာအုပ်တအုပ်ပါပဲ။ စာအုပ် အဖုံးမှာရေးထားတာကတော့ စာရေးဆရာမက ရုရှားမှာမွေးဖွားခဲ့ပြီး အမေရိက ကို ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့ပါတယ်တဲ့။ သူ အင်္ဂလိပ်စကားကို တခွန်း နှစ်ခွန်းလောက်သာ ပြောတတ်ခဲ့ပေမဲ့ သူ့ရဲ့ရည်မှန်းချက်က တနေ့မှာ အတော်ဆုံးစာရေးဆရာဖြစ်ချင်ခဲ့တာပေါ့။ ငါလည်း သူ့ကို အားကျလွန်းလို့ ငါကိုယ်တိုင်တောင် စာရေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါသေးတယ်။

" အီရန် မက်အာသာ ဆိုတဲ့ နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းတဲ့ လူငယ်လေးဟာ မျက်မှန်ထူကြီးတွေ တပ်ပြီး အားစိုက်ကာ ကြည့်တတ်ပါသတဲ့။ "

ဒါက ငါကိုယ်တိုင်ရေးခဲ့တဲ့ ပထမဆုံး စာကြောင်းပေါ့။ ပြဿနာက နောက်တကြောင်း ဘာရေးချင်လဲ မသိတော့တာပါပဲ။ နောက်ပြီး ငါ့အခန်းကို သုံးကြိမ်လောက် သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီးတာတောင် ခေါင်းထဲ ဘာမှထွက်မလာတော့

ငါလည်း စိတ်တိုလာပြီး အီရန့်ကို ခဏနောက် ဘေးဖယ်ထားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။

ပြီးခဲ့တဲ့ တပတ်လုံး ငါ့အတွက် စာရေးဖို့၊ စာဖတ်ဖို့နဲ့ တွေးနေဖို့ အချိန်အလုံအလောက်ရှိခဲ့ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါသိတဲ့သူတွေ အားလုံးက ကျောင်းဆင်းကပွဲအတွက်နဲ့ ကောလိပ်မသွားခင်လုပ်ရမဲ့အရာတွေအတွက် အလုပ်များနေလို့ပါပဲ။ နောက်တပတ်သောကြာနေ့က သူတို့အတွက် ကျောင်းနောက်ဆုံးနေ့ပေါ့။ ကပွဲကိုတော့ ပိတ်ရက်မှာကျင်းပမယ်လို့ ငါထင်နေပေမဲ့ သူတို့က လာမဲ့ အင်္ဂါနေ့မှာ ကျင်းပကြဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြပါတယ်။ ဆမ်ကပြောတယ်။ တကယ်လို့ ကျောင်းတိုင်းက တရက်ထဲစုပြီး ကျောင်းဆင်းပွဲလုပ်ရင် ငါတို့အတွက် ဂတ်စုံငှားဖို့နေရာမရှိပဲနေမှာပေါ့တဲ့။ နောက်ပြီး စားသောက်ဆိုင်တွေမှာလည်း လူတွေပုံနေမယ်လို့ ပြောပါသေးတယ်။ ဪ ဒါကြောင့် သူတို့ အင်္ဂါနေ့မှာ ကျင်းပကြတာကိုး။ တနင်္ဂနွေနေ့မှာတော့ သူတို့အတွက် ကျောင်းဆင်းဘွဲ့ပေးအပ်ပွဲ အခမ်းအနား ကျင်းပကြမှာပေါ့။ သူတို့အားလုံး စိတ်လှုပ်ရှားတာ ကြည့်ရတာ စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းပါတယ်။ ငါလည်း ကျောင်းဆင်းတဲ့အထဲမှာ ပါရင် ကောင်းမှာပဲလို့ တွေးမိတာပေါ့။

ငါလည်း ကောလိပ်သွားရတဲ့အခါ ဘယ်လိုခံသားရမလဲ သိချင်မိတယ်။ ဟိုမှာတော့ အခန်းဖော်နဲ့အတူနေရပြီး ကိုယ့်ခေါင်းလျှော်ရည် ကိုယ်ဝယ်သုံးရမှာတော့ သေချာပါတယ်။ နောက်ထပ် သုံးနှစ်ကြာလို့ ဆမ်နဲ့ ကောလိပ်ကျောင်းကပွဲသွားရရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲလို့ ငါတွေးမိပါသေးတယ်။ အဲ့ဒီနေ့က သောကြာနေ့ဖြစ်ရင်ကောင်းမှာပဲ။ ငါသာ အဲ့ဒီကျောင်းဆင်းပွဲမှာ နှုတ်ဆက်စကားပြောရမဲ့သူဖြစ်ခဲ့ရင် ငါ ဘာပြောဖြစ်မလဲလို့တောင် စဉ်းစားမိပါတယ်။ ဘီလ်သာ ပြဇာတ်ရေးဖို့ နယူးယောက်မသွားဖြစ်ရင် ကောင်းမှာပဲ။ ဒါပေမယ့်လည်း သူက ဘယ်နေရာရာရောက်ရောက် ငါ့အတွက် အကူအညီ ပေးလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ပြီးသားပါ။ သူက ဆရာကောင်းတယောက်ပဲလေ။

The Fountainhead စာအုပ်က တော်တော် ကောင်းတာပဲကွ။ ငါ ဘီလ်ပြောသလို စာအုပ်ရဲ့ဇာတ်ကြောင်းမှာ မျောလိုက်မသွားဖို့ ကြိုးစားနေပါတယ်။

ချစ်ခြင်းများစွာဖြင့် ။
ချာလီ။ ။

ဇွန်လ ၂ ရက်၊ ၁၉၉၂ ခုနှစ်။

သူငယ်ချင်းလေးရေ။ ။

မင်း စီနီယာကျောင်းသားတွေကို နှုတ်ဆက်တဲ့အနေနဲ့ အပျော်အပြက်စကြတာ ကြားဖူးလား။ င့်အစ်မကတော့ ဒါက ကျောင်းတိုင်းရဲ့ ရိုးရာပဲလို့ ပြောတယ်လေ။ ဒီနှစ်တော့ ကျောင်းဆင်းမဲ့ စီနီယာတွေအတွက် ဒီလိုစီစဉ်ထားတယ်လေ။ သူတို့က Kool- Aid တံဆိပ်နဲ့ စပျစ်ဖျော်ရည်ဗူး ခြောက်ထောင်ကို ကျောင်းက

ရေကူးကန်ထဲထည့်ထားမှာတဲ့။ ဘယ်သူက ဒီလိုအကြံမျိုးတွေးမိတယ်တော့ ငါလည်း မသိပါဘူး။ ရေကူးကန်ထဲ ဖျော်ရည်ထည့်တဲ့ကိစ္စကတော့ ငါတွေးနိုင်တာထက်ကျော်သွားပြီဆိုရပါမယ်။ ငါကတော့ ကိုယ်ကာယ အတန်းမရှိတော့တာပဲ ဝမ်းသာပါတယ်။

ဒီ သောကြာနေ့ကတော့ ငါရဲ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ငါ့အစ်မတို့အတွက် နောက်ဆုံးကျောင်းတက်ရက်ပါပဲ။ သူတို့ကတော့ ကျောင်းကပွဲနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောနေကြတာ ပါးစပ်ကကို မချတော့ပါဘူး။ မေရီအဲလိဇလက်လို ကပွဲဆိုတာ ဟာသပဲလို့ ထင်တဲ့သူတောင် ဒီကပွဲက သူ့အတွက် ဘယ်လောက်တောင် ရှယ်ဖို့ကောင်းလဲဆိုတာ ပြောနေတာ ပါးစပ်မစေ့ဘူးလေ။ ငါ့အထင်တော့ သူတို့ စိတ်လှုပ်ရှားနေကြတယ် ထင်ပါတယ်။

သိပ်မကြာခင်မှာပဲ သူတို့တွေ ဘယ်ကောလိပ်သွားရမလဲဆိုတဲ့ အကြောင်းကြားစာတွေ ရခဲ့တာပေါ့။ ပက်ထရစ်ကတော့ ဝါရှင်တန် (Washington) က တက္ကသိုလ်တခုမှာ ဝင်ခွင့်ရပါတယ်။ သူက ဂီတပိုင်းလေ့လာချင်ခဲ့တာဆိုတော့အတိုင်းထက်အလွန်ပဲပေါ့။ နောက်ပြီး ပက်ထရစ်က တနေ့ သူ ဓါတ်ပြားထုတ်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီတခုမှာ အလုပ်လုပ်ချင်တယ်လို့လည်း ဆိုဖူးပါတယ်။ သူလုပ်ချင်တာက အဓိကတော့ တီးဝိုင်းအသစ်လေးတွေကို ပြုးထောင်ပေးတဲ့သူ ဖြစ်ချင်ခဲ့တာပါ။ ဆမ်က နောက်ဆုံးတော့ သူကြိုက်တဲ့ကောလိပ်ကို နွေရာသီထဲက သွားတက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။ သူကြိုက်တဲ့ ကောလိပ်တဲ့။ ငါ ဒီစကားလေးကို သဘောကျလိုက်တာ။

တကယ်တော့ ဆမ်က ကောလိပ်နှစ်ခုတက်ဖို့ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါတယ်။ သူကြိုက်တဲ့ကောလိပ်တခုရယ် Safety School ရယ်ပေါ့။ Safety School က ဆောင်းရာသီမှ စတက်ရမှာဆိုပေမဲ့ သူကြိုက်တဲ့ တက္ကသိုလ်ကို တက်ဖို့ကတော့ အခုလာမဲ့ နွေရာသီထဲက ကြိုပြီး ပြင်ဆင်ထားဖို့လိုအပ်တယ်လေ။ ငါ့အစ်ကိုနဲ့ တမြို့ထဲပေါ့။ ဆမ့်ရဲ့ကျောင်းကလည်း ပန် ပြည်နယ်မှာရှိတာဆိုတော့ ငါ အစ်ကို့ဆီအလည်သွားတဲ့အခါ ဆမ့်ဆီကိုလည်း ဝင်နိုင်ပြီလေ။ ဆမ် သွားတော့မဲ့အကြောင်းကို မတွေးချင်ပေမဲ့ တကယ်လို့များ သူနဲ့ ငါ့အစ်ကိုတို့ တွဲဖြစ်သွားရင်ဆိုတဲ့ အတွေးက ငါ့ကို စိတ်မသက်မသာဖြစ်စေပါတယ်။ ဒါက တော်တော် တုံးတဲ့အတွေးပဲ။ ဆမ်နဲ့ ငါ့အစ်ကိုနဲ့က ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ တွဲစရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး။ နောက်ပြီး အခု ဆမ်က ခရက် နဲ့ တွဲနေတာဆိုတော့ ငါဒီလိုတွေးနေတာ ရပ်တနးက ရပ်သင့်ပါတယ်လေ။

ငါ့အစ်မကတော့ ဆာရာလောရင့်စ် (Sarah Lawrence) လို့ခေါ်တဲ့ စာပေနဲ့အနုပညာကောလိပ်တခုမှာ ဝင်ခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။ အဲ့ဒီကောလိပ်က ငွေကြေးအကုန်အကျများပေမဲ့ သူက Rotary Club ဒါမှမဟုတ် Moose Lodge တို့လို အဖွဲ့အစည်းတခုကနေ ပညာသင်ဆုရခဲ့တော့ သူ့အတွက်စိတ်မပူရတော့ပါဘူး။ ငါကတော့ သူ့ကို ပညာသင်ဆုပေးတဲ့ အဖွဲ့အစည်းကို ကျေးဇူးတင်မိပါတယ်။ နောက်ပြီး ငါ့အစ်မက သူ့အထက်တန်းကျောင်းနောက်ဆုံးနှစ် ရလဒ်မှာ အဆင့် B ရတယ်လေ။ အဲ့ဒီတော့ သူက ဒီနှစ်ရဲ့ နှုတ်ဆက်မိန့်ခွန်းပြောရမဲ့ ကျောင်းသူအဖြစ် ရွေးချယ်ခံခဲ့ရတာပေါ့။ သူ့ရဲ့ အရင်ရည်းစားပြဿနာတွေနဲ့ ကြုံတဲ့ကြားထဲက အခုဆို အဆင့် B ရအောင် သူဖြေနိုင်တာ ငါအံ့ဩလို့မဆုံးပါဘူး။

မေရီအဲလိဇဘက်က ဘာကလေ (Berkeley) မှာ ကျောင်းဆက်တက်မယ်လို့ ကြားလိုက်ပါတယ်။ အဲလစ်ကတော့ နယူးယောက်တက္ကသိုလ်မှာ ရုပ်ရှင်အကြောင်း လေ့လာဖို့ ရွေးချယ်ခဲ့တာပေါ့။ ငါ အဲလစ်တယောက် ရုပ်ရှင်ဝါသနာပါတယ်ဆိုတာ မသိခဲ့ပါဘူး။ သူက အခုဆို ဖြိတိသျှသားတွေလို 'Flim' လို့ခေါ် နေတတ်ပါပြီ။

ငါလည်း ဒီကြားထဲမှာ The Fountainhead စာအုပ်ကို အပြီးသတ်ထိ ဖတ်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီစာအုပ်ဖတ်ရတဲ့ အတွေ့အကြုံက တကယ့်ကို အကောင်းဆုံးလို့ ခံစားရပေမဲ့ ငါ့ရဲ့ ခံစားချက်ကို ဖော်ထုတ်ပြဖို့ စာဘယ်လိုရေးရမလဲဆိုတာကတော့ ခေါင်းရှုပ်စရာပါ။ သူက ငါဖတ်နေကျ ဆယ်ကျော်သက်တယောက်ဖတ်ရမဲ့ စာအုပ်မျိုးမဟုတ်ဘူးလေ။ နောက်ပြီး ငါက ဒီစာအုပ်ကိုလည်း The Stranger ဒါမှမဟုတ် Naked Lunch တို့လိုမျိုး အတွေးအခေါ် ပိုင်း များများပါတဲ့ စာအုပ်လို့ ထင်ထားပေမဲ့ အထင်နဲ့ အမြင် တထပ်ထဲမကျခဲ့ဘူးလေ။ သူ့ကို ဖတ်ရတဲ့ ခံစားချက်က မင်းက စာအုပ်ထဲမှာရေးထားတဲ့အတိုင်းလိုက်တွေးနေစရာမလိုပဲ မင်းကိုယ်တိုင် စာအုပ်ထဲက ဇာတ်ကောင်တကောင်လို ခံစားပြီး ဖတ်ကြည့်မှ စာရေးသူရဲ့ အာဘော်ကို မိမဲ့စာအုပ်ပါ။ ဘီလ်မှာခဲ့တဲ့အတိုင်း ငါ့စိတ်ကူးတွေကို ငါ လွတ်လပ်ခွင့်ပေးလိုက်ပြီ ထင်ပါတယ်။ ငါ သေချာတော့ မပြောတတ်ပါဘူး။

စာအုပ်ထဲက တခန်းကို ငါသတိရပါသေးတယ်။ ဗိသုကာပညာရှင်နဲ့ သူ့ရဲ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း သတင်းစာတိုက် သူဌေးတို့ လှေအတူတူစီးကြတော့ သတင်းစာတိုက် သူဌေးက ဗိသုကာပညာရှင်ကို ပြောပါတယ်။ မင်းက အတော် သွေးအေးတဲ့လူပဲတဲ့။ ဒီတော့ ဗိသုကာ ပညာရှင်က ပြန်ပြောတယ်။ အခုနေ့များ ဒီ လှေမြုပ်သွားပြီး အသက်ကယ်လှေကို တယောက်ပဲ စီးလို့ရမယ်ဆိုရင် ငါ့ကိုယ့်ငါ အသေသာခံလိုက်မယ် တဲ့လေ။ သူက ဒီလိုလေးပြောတာပေါ့။

" ငါ မင်းအတွက် သေပေးလိုက်မယ်။ မင်းအတွက်တော့ ဘယ်တော့မှ အသက်မရှင်ဘူး"

အဲ့ဒီလို စကားပြောနဲ့ အတွေးအခေါ်လေးတွေပေါ့။ ဒီစာအုပ်က ပြောချင်တဲ့အတွေးအခေါ်က လူတိုင်းလူတိုင်းဟာ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ ဘဝတခု ရအောင် အရင် တည်ဆောက်ပြီးမှ တခြားလူတယောက်နဲ့ မျှဝေသင့်တယ်လို့ ပြောတယ်လို့ ငါထင်ပါတယ်။ ဒါက လူတွေပြောတဲ့ 'လူမှုပတ်ဝန်းကျင်မှာ လူဝင်ဆံ့အောင် နေထိုင်ပါ' ဆိုတာများလို့တောင် ငါတွေးမိသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ဆမ့်အတွက် အသက်ရှင်နေပေးရမယ်ဆို ငါနေပေးဖြစ်ခဲ့မှာပါ။ သူ မလိုချင်တဲ့အခါမှာတော့ ငါတို့က အနည်းဆုံး သူငယ်ချင်းအဆင့်ထက် ပိုခဲ့တယ်ဆိုတာက ငါ့ကို ပျော်ရွှင်စေမယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ်။

ငါ့စိတ်ရောဂါဆရာဝန်ကို စာအုပ်အကြောင်း ပြောပါဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဘီလ်၊ ပက်ထရစ်နဲ့ ဆမ့်အကြောင်းလည်း ပါတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် သူက ငါ့ကို ငယ်ငယ်တုန်းကအကြောင်းပဲ ဆက်တွေးဖို့ ဖိအားပေးတယ်လေ။ ငါ သူ့ကို ပြောနေကြ အကြောင်းတွေကိုပဲ ထပ်ပြောခိုင်းတာမျိုးပါ။ သူကတော့ ငါ့ကို ဒါက အရေးကြီးတယ်လို့ ပြောတာပဲ။ သူပြောတာ မှန်၊ မမှန် အချိန်က စကားပြောသွားမှာပါလေ။

ငါ ဒီထက်ပိုပြီး စာရေးချင်ပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် လာမဲ့ ကြာသပတေးနေ့မှာ သင်္ချာ နောက်ဆုံးစာမေးပွဲရှိသေးတာမို့ ငါ နားမလည်ခဲ့တဲ့ ညီမျှခြင်းတွေနဲ့ ပုံသေနည်းတွေ ကျက်ရပါဦးမယ်။ ငါ့ကို ကံကောင်းပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးကြပါဦး။

ချစ်ခြင်းများစွာဖြင့်။
ချာလီ။ ။

ဇွန်လ ၅ရက်၊ ၁၉၉၂ ခုနှစ်။
သူငယ်ချင်းလေးရေ။ ။

ငါတို့ အတူတူပြေးခဲ့တဲ့အကြောင်း မင်းကို ပြောပြရပါဦးမယ်။ အဲ့ဒီနေ့ညနေက နေဝင်ချိန်ကြီးကလည်း လှလို့ပေါ့ကွာ။ မင်းမှတ်မိသေးလား။ ပက်ထရစ်နဲ့ ငါ ဝိုင်သောက်ပြီး တညလုံးရယ်ခဲ့ကြတဲ့ တောင်ကုန်းလေးလေ။ အဲ့ဒီတောင်ကုန်းလေးဆီ ပြေးမတက်ခင် လွန်ခဲ့တဲ့ နာရီအနည်းငယ်တုန်းကတော့ ဆမ်၊ ပက်ထရစ်နဲ့ ငါချစ်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေအားလုံးအတွက် ကျောင်းနောက်ဆုံးနေ့ကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရပါတယ်။ သူတို့ပျော်နေတာ မြင်ရတာ ငါလည်း ဝမ်းသာပါတယ်။ ငါ့အစ်မဆို ငါ့ကို ကျောင်းလျှောက်လမ်းမှာတွေ့တာ ပျော်လွန်းလို့ ဖက်ပြီးနှုတ်ဆက်သွားသေးတယ်လေ။ နေရာတိုင်းမှာလဲ ' ဂုဏ်ယူပါတယ် ' ဆိုတဲ့စကားက ဆူညံလို့ပါပဲ။ ခဏနေတော့ ဆမ်၊ ပက်ထရစ်နဲ့ ငါတို့ သုံးယောက်လုံး the Big Boy မှာ စီးကရက်သွားသောက်ခဲ့ကြပါတယ်။ ပြီးတော့မှ ငါတို့ the Rocky Horror မှာ ပွဲမတိုင်ခင်အထိ အချိန်ဖြုန်းရင်း လမ်းလျှောက်ခဲ့ကြတာပေါ့။ ငါတို့ အနာဂါတ်မှာ အရေးကြီးမယ်ထင်တဲ့ ကိစ္စတွေပြောနေကြတာ မှတ်မိပါသေးတယ်။ ပက်ထရစ်က ရုတ်တရက်ဆိုသလိုပဲ နေဝင်ချိန်ကို ကြည့်ဖို့ တောင်ကုန်းလေးဆီ ပြေးတက်သွားတော့ ဆမ်က သူ့နောက်အပြေးလိုက်သွားတယ်လေ။ သူတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ အရိပ်လေးနှစ်ခု ပြေးနေတာ ကြည့်ပြီး ငါပြုံးမိပါတယ်။ ပြီးတော့ ငါလည်း သူတို့နောက် ပြေးလိုက်ခဲ့တာပေါ့။ အရာရာက အစွမ်းကုန် လှပနေခဲ့ကြပါတယ်။

အဲ့ဒီညက The Rocky Horror Picture Show မှာ ပက်ထရစ်က Frank 'Not Furter ဇာတ်ကောင်ကို နောက်ဆုံးတ◌ေခါက် အနေနဲ့ သရုပ်ဆောင်ခဲ့ပါတယ်။ သူ ကမယ်ဆိုတော့ အားလုံးကလည်း ပျော်လို့ပေါ့။ သူ ဒီည ကတာ အရင်ကဖူးတယတွေထက် ပိုကောင်းတယ်လို့ ငါမြင်ပါတယ်။ ဒါမှမဟုတ် ငါ ဘက်လိုက်ပြီးပြောနေတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူဒီနေ့ကတဲ့ ပုံရိပ်တွေကို ငါဘယ်တော့မှ မေ့နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ အထူးသဖြင့် နောက်ဆုံး သီချင်းလေးပေါ့

ရုပ်ရှင်ထဲမှာတော့ တင်ကာရီ (Tim Curry)က နောက်ဆုံးသီချင်း 'I'm Going Home' ကို မျက်ရည်လည်ရွဲနဲ့ ဆိုခဲ့ပေမဲ့ ပက်ထရစ် ဒီညဆိုနေတာက ပြုံးပျော်နေတာပါပဲ။ သူ့အနာဂါတ်အတွက် တွေးနေပုံရပါတယ်။

ငါ တကယ်တော့ ငါ့အစ်မနဲ့ သူ့ရည်းစားကိုတောင် ဒီပွဲကိုလာကြည့်ဖို့ ပြောခဲ့တာပါ။ သူ ဒီပွဲကို စကြည့်ဖြစ်တဲ့အချိန်ကတည်းက သူ့ကို လာကြည့်ဖို့ ခေါ်နေခဲ့ပေမဲ့ သူက တခါမှ မလာခဲ့ဘူးလေ။ ဒီတခါတော့ သူ သေချာပေါက်လာခဲ့ပါတယ်။ ဒီပွဲလေးမှာ

ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ထုံးတမ်းလေး တခုတော့ ရှိတယ်ကွ။ အဲ့ဒါက ပထမဆုံးလာတဲ့လူတွေဆိုရင် ပွဲမစခင် တခုခုကပြရတာမျိုး လုပ်ပြရတယ်လေ။ ငါ အစ်မနဲ့ သူ့ရည်းစားကို တော့ ဒီအကြောင်းမပြောထားခဲ့ပါဘူး။ သူနဲ့ သူ့ရည်းစားနှစ်ယောက် စင်ပေါ်တက်ပြီး Time Wrap သီချင်းနဲ့ အကပြိုင်တာကို မြင်ရပါဦးမယ်။

ဒါပေမယ့်လည်း အကပြိုင်ပွဲရှုံးတဲ့သူတွေက အဝတ်ရုပ်ကြီးနဲ့ လိင်ဆက်ဆံနေဟန် ဟာသ လုပ်ပြရမှာဆိုတော့ ငါလည်း အချိန်နီးမှ အစ်မနဲ့ သူ့ရည်းစားကို Time Wrap သီချင်းနဲ့ ဘယ်လိုကရမလဲဆိုတာ မြန်မြန် သင်ပေးလိုက်ပါသေးတယ်။ ငါ့အစ်မ Time Wrap နဲ့ ကနေတာကို မြင်ချင်ပေမဲ့ သူတို့ရှုံးသွားရင် အဝတ်ရုပ်ကြီးနဲ့ လုပ်ပြနေရမှာကို ငါမမြင်ချင်ဘူးလေ။

ပွဲပြီးတော့ အစ်မကို ခရက် ရဲ့ ပါတီလိုက်ချင်လားမေးတော့ သူက သူ့သူငယ်ချင်းတယောက်ရဲ့ ပါတီကိုပဲ သွားတော့မယ်တဲ့။ အနည်းဆုံးတော့ သူ ငါကြည့်စေချင်တဲ့ ပွဲကို လာကြည့်ပါတယ်လေ။ နောက်ပြီး မပြန်ခင် သူက ငါ့ကိုဖက်ပြီး နှုတ်ဆက်သွားသေးတယ်။ တနေ့ထဲနဲ့ နှစ်ခါတောင်ဆိုတော့ ငါ အံ့သြသွားတာ အမှန်ပါ။ ငါ အစ်မကို တကယ်ချစ်ပါတယ်။ သူ စိတ်ကောင်းဝင်နေတဲ့ အချိန်မှာပေါ့။

အဲ့ဒီညက ခရက်ရဲ့ ပါတီကလည်း အကောင်းဆုံးထဲက အကောင်းဆုံးလို့ပြောလို့ရပါတယ်။ ပီတာနဲ့ ခရက်က ငါတို့အားလုံးကို ရှန့်ပိန်နဲ့ ဂုဏ်ပြုတယ်လေ။ ငါတို့တွေ စကားတွေပြောကြ၊ အတူတူကကြ တာပေါ့။ မေရီအဲလိဇဘက်က ပီတာနဲ့ အကြင်နာပေးနေတာ ငါတွေ့လိုက်ပါတယ်။ ဆမ်ကလည်း ခရက်နဲ့ အကြင်နာပေးနေတာပေါ့။ သူ့ကြည့်ရတာ ပျော်နေပုံပါပဲ။ ပက်ထရစ်နဲ့ အဲလစ်တို့ နှစ်ယောက်ကတော့ သူတို့အနာဂါတ်ကို တွေးနေကြတယ်ထင်ပါတယ်။ တပြုံးပြုံးနဲ့ စကားပြောနေကြတယ်လေ။

ခရက်မှာ အကောင်းစား သီချင်းခွေတွေရှိတယ်ကွ။ ငါကတော့ ရှန့်ပိန် ပုလင်းကိုကိုင်ပြီး စီဒီစက်နားကနေကို မခွာနိုင်တော့ပါဘူး။ သူတို့ရဲ့ စိတ်အခြေအနေနဲ့ လိုက်မဲ့ သီချင်းခွေလေး ငါဖွင့်ပေးခဲ့ပါတယ်။ သူတို့ ပင်ပန်းနေတဲ့ပုံပေါက်တဲ့အခါ သီချင်း ခပ်မြူးမြူးလေးထိုးပြီး သူတို့တွေ စကားထိုင်ပြောနေကြတဲ့အခါမှာတော့ သီချင်းအေးအေးလေးဖွင့်လို့ ငါတယောက်ထဲ အလုပ်ရှုပ်နေခဲ့တာပေါ့။ သူတို့နဲ့ ငါ စကားအများကြီး မပြောဖြစ်ခဲ့ကြပေမဲ့ ပါတီအတွက် တခုခုလုပ်ပေးနေခဲ့ရတာကိုပဲ ငါ ဝမ်းသာပါတယ်

ပါတီပြီးတော့ အားလုံးက ငါ့ကို သီချင်းလေးတွေကောင်းတယ်လို့ ချီးကျူးကြတယ်လေ။ ခရက်က ငါ့ကို သူ ကျောင်းတဖက်နဲ့ မော်ဒယ်လုပ်သလို အချိန်ပိုင်း ဒီဂျေသမားလုပ်ကြည့်ပါလားတဲ့။ သူပြောတဲ့အကြံက တကယ်ကောင်းတာပဲ။ အချိန်ပိုင်းလုပ်ပြီး ပိုက်ဆံစုထားမယ်ဆိုရင် ငါလည်း ပညာသင်ဆုကို မမျှော်မှန်းပဲ ကောလိပ်ကို အေးအေးဆေးဆေး သွားနိုင်မှာပါ။

ဒါပေမယ့် ငါ့အစ်ကို ဟိုတလာက အိမ်ကိုဖုန်းဆက်ပြီး သူက တကယ့် ပရော်ဖက်ရှင်နယ်ကျကျ ဘောလုံးကစားရတော့မယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ဒါဆို

ငါလည်း ကောလိပ်သွားဖို့ ပိုက်ဆံကို စိတ်မပူရတော့ဘူးပေါ့။ သူက ငါ့ကို ထောက်ပံ့ပေးမယ်လို့ ဆိုတာကိုး။ ငါ့အစ်ကို ကို ငါလွမ်းမိပါတယ်။ သူက ငါ့အစ်မရဲ့ ကျောင်းဆင်းပွဲနေ့မှာ အိမ်ကို ပြန်လာမယ်လို့တော့ ပြောထားတယ်လေ။

ချစ်ခြင်းများစွာဖြင့်။
ချာလီ ။ ။

ဇွန်လ ၉ ရက်၊ ၁၉၉၂ ခုနှစ်။
သူငယ်ချင်းလေးရေ။ ။

ဒီနေ့ကတော့ ကပွဲညရောက်လာခဲ့ပြီပေါ့။ မနေ့က ငါ့သူငယ်ချင်းတွေရော ငါ့အစ်မပါ ဒီနေ့ပြီးရင် ကျောင်းမှာမရှိတော့ဘူးဆိုတဲ့အတွေးက ငါ့ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်စေခဲ့ပါတယ်။

နေ့လည်စာ စားချိန်က အဆိုးဆုံးလို့ပြောရမယ်။ မေရီအဲလိဇဘက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါ့ကို အားလုံး စိတ်ဆိုးနေတဲ့အချိန်ကို သတိရမိတယ်။ အဲ့ဒီတုန်းကလိုပဲ ငါ အခုတယောက်ထဲ ဖြစ်နေခဲ့တာလေ။ အမေက ငါ့အကြိုက် အသားညှပ်ပေါင်မုန့်လုပ်ပေးလိုက်တာပေါ့။ သူက ငါဘယ်လောက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမလဲ သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ လုံးဝမစားနိုင်ခဲ့ပါဘူး။

ကျောင်းရဲ့ လျှောက်လမ်းတောင် အရင်လို မဟုတ်တော့ဘူးလို့ ခံစားမိတယ်။ ကျောင်းသားကြီးတွေကလည်း သူတို့က အခု စီနီယာဖြစ်လာတော့မှာဆိုတော့ အရင်ကနဲ့ မတူတော့ပါဘူး။ သူတို့အတွက် သီးသန့် တီရှပ်လေးတွေတောင် ဆင်တူဝတ်ထားကြတာ ငါတို့နဲ့ အရမ်းကွာခြားသွားသလိုပဲ ခံစားရတယ်လေ။ ဘယ်သူက ဒီလို တီရှပ်ဝတ်ဖို့ အကြံရလဲ ငါလမသိပါဘူး။

ငါ တွေးမိနေတာတခုကတော့ နောက်နှစ်ပတ်အတွင်း ဆမ်က ပန်ပြည်နယ်က သူ့ရဲ့ နွေရာသီကျောင်းကို သွားရတော့မဲ့အကြောင်းပါပဲ။ မေရီအဲလိဇဘက်ကလည်း သူ့ရည်းစား ပီတာနဲ့အလုပ်ရှုပ်နေပါတယ်။ ငါ့အစ်မလည်း သူ့ရည်းစားအသစ်နဲ့အလုပ်ရှုပ်နေမှာ အသေအချာပါပဲ။ အဲလစ်နဲ့ ငါကလည်း အဖွဲ့ထဲမှာ သိပ်ပြီး ရင်းနှီးတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေမဟုတ်ပါဘူး။ ပက်ထရစ်ကတော့ ငါနဲ့တွေ့ဖြစ်ဦးမှာပါ။ ဒါပေမယ့် အခု သူက အရင်လို ဝမ်းနည်းနေတာမဟုတ်တော့ဘူးဆိုတော့ ငါနဲ့ အတူ အချိန်ဖြုန်းမနေချင်မှာ ငါစိုးရိမ်မိပါတယ်။ ငါ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဒီလိုမတွေးသင့်ပေမဲ့ တခါတလေတော့ ငါက အတွေးလွန်နေကြလေ။ အဲ့ဒီတော့ ငါနဲ့ စကားပြောပေးမဲ့ တယောက်တည်းသော သူက ငါ့ရဲ့ စိတ်ဆရာဝန်ပဲပေါ့။ သူနဲ့တော့ အမှန်ဆို ငါ စကားမပြောချင်သေးပါဘူး။ သူက ငါ့ကို ငါ ပြောဖူးတဲ့အတိုင်း ငယ်ငယ်ကအကြောင်းတွေကိုပဲ ဆက်တိုက်မေးနေတာလေ။ ထူးဆန်းတာက သူ ခိုင်းသလို ငါ အတိတ်အကြောင်း ပြန်တွေးလိုက်တိုင်း ငါ့စိတ်ထဲ တခုခုထူးဆန်းနေသလို ခံစားမိတာပါပဲ။

ငါ့မှာ ကျောင်းမပိတ်ခင် ဖြေစရာစာမေးပွဲတွေအတွက် စာကျက်နေရလို့ ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်တွေးနေဖို့ အချိန်မရတာကိုပဲ ငါ ဝမ်းသာမိပါတယ်။

ဒီညတော့ ကျောင်းဆင်းမဲ့သူတွေအတွက် အပျော်ဆုံးညဖြစ်မှာ သေချာပါတယ်။ ငါ့အစ်မရဲ့ ရည်းစားက သူ့ရဲ့ ဘျူးဝစ် ကားလေးနဲ့ အစ်မကို လာကြိုပါတယ်။ သူဝတ်ထားတဲ့ ဝတ်စုံက မျက်လှည့်ဆရာလို ကုတ်အရှည်ကိုမှ ဖဲပြားလည်စည်းနဲ့ ခါးစည်းပါ တွဲပြီး အစ်မရဲ့ ဝတ်စုံနဲ့လိုက်အောင် ဝတ်ထားတာ သူ့ကြည့်ရတာ မသက်မသာရှိလိုက်တာ။ ငါ့အစ်မက မဲနယ်ရောင် ရင်ပြတ် ဂါဝန်အင်္ကျီနဲ့ပါ။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ရတာ ငါဖတ်ဖူးတဲ့ မဂ္ဂဇင်းတွေထဲက ပုံတွေလိုပါပဲ။ ငါအခု ဒါတွေ မတွေးသင့်သေးပါဘူးလေ။

အစ်မရဲ့ ရည်းစားက သူ့ကို လှတယ်လို့ ထင်ပါစေလို့ပဲ ငါမျှော်လင့်ပါတယ်။ ခရက်ကလည်း လူကြီးတယောက်လိုလုပ်မနေပဲ ဆမ့်ကို ဒီည ပျော်အောင် ထားဖို့လည်း ငါမျှော်လင့်မိပါသေးတယ်။ မေရီအဲလီဇဘက်နဲ့ ပီတာအတွက် ရော အတူတူပါပဲ။ ဘရက်ဒ်နဲ့ ပက်ထရစ်တို့ ပြန်အဆင်ပြေသွားကြပြီး ဒီည ကပွဲမှာအတူတူ ကကြရင်ကောင်းမှာပဲ။ နောက်ပြီး မင်းကိုပြောရဦးမယ်။ မင်း ဘရက်ဒ်ရဲ့ ရည်းစား ပန်းပွားမယ် နန်စီ့ကို မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား။ အဲ့ဒီနန်စီ့ကို အဲလစ်က တိတ်တခိုး ကြိုက်နေတာလေ။ အဲလစ်က မိန်းမချင်းကြိုက်တတ်တယ်ဆိုတာ ငါ သိတာမကြာသေးပါဘူး။ သူတို့ နှစ်ယောက်လည်း ဒီည အဆင်ပြေရင် ကောင်းမှာပဲ လို့ ငါ စဉ်းစားမိပါတယ်။ ဒီဂျေ သမားကလည်း ပြီးခဲ့တဲ့ သောကြာနေ့က ငါဖွင့်ခဲ့သလို သီချင်းကောင်းလေးတွေပဲ ရွေးဖွင့်ခဲ့ရင် အကောင်းဆုံးဖြစ်မှာပါ။ ဒီည သူတို့အားလုံး ဓါတ်ပုံလှလှလေးတွေ ရိုက်နိုင်ပြီး ဘယ်သူမှ ကားမတော်တဆမှုတွေလည်း မဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ ငါဆုတောင်းပါတယ်။

ဒါ ကပွဲညနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါ့ရဲ့ ဆန္ဒအမှန်ပါ။

ချစ်ခြင်းများစွာဖြင့် ။
ချာလီ ။ ။

ဇွန်လ ၁၀ ရက်၊ ၁၉၉၂ ခုနှစ်။
သူငယ်ချင်းလေးရေ။ ။

ငါ ကျောင်းကနေပြန်လာတော့ ငါ့အစ်မက မနေ့က ပါတီအရှိန်နဲ့ အိပ်နေတုန်းပါပဲ။ ငါ ပက်ထရစ်နဲ့ ဆမ် တို့ဆီ လှမ်းဖုန်းခေါ်တော့ သူတို့လည်း အိပ်နေကြတုန်းတဲ့လေ။ ဆမ်နဲ့ ပက်ထရစ်မှာ ကြိုးမဲ့ တယ်လီဖုန်း ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့က အမြဲတမ်း အားကုန်နေတတ်တာမို့ အိမ်ဖုန်းကိုဆက်လိုက်တော့ သူတို့အမေက ဖုန်းကိုင်ပါတယ်။ ရယ်ဖို့တော့ကောင်းတယ်။ ဆမ့်ရဲ့ အမေအသံက Peanuts ကာတွန်းကားထဲက အမေအသံ အတိုင်းပါပဲ။

ဒီနေ့ ငါ စာမေးပွဲနှစ်ခုဖြေခဲ့ရပါတယ်။ ဘိုင်အိုစာမေးပွဲကိုတော့ ငါ သေချာဖြေနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ နောက်တခုက ဘီလ့်အတန်းက စာမေးပွဲပါ။ The Great Gatsby စာအုပ်အကြောင်းဖြေခဲ့ရတာပေါ့။ ဘီလ် ငါ့ကို ဒီစာအုပ်ဖတ်ထားခိုင်းခဲ့တာ ကြာပြီဆိုတော့ ပြန်မှတ်မိအောင်လုပ်ရတာ နည်းနည်းတော့ ခက်ပါတယ်။

ငါ အဖြေလွှာအပ်နေတုန်း သူ့ကို The Fountainhead နဲ့ ပတ်သက်ပြီး စာတမ်းရေးဖို့

လိုဦးမလားလို့ မေးလိုက်ပါသေးတယ်။ သူ ငါ့ကို စာမရေးခိုင်းတာ ကြာနေခဲ့ပါပြီ။ ဒါပေမယ့် သူက ငါ့မှာလည်း ဒီအပတ်ထဲ နောက်ဆုံးစာမေးပွဲတွေ ဖြေစရာရှိနေတာမို့ မရေးပါနဲ့တော့တ့ ။ နောက်ပြီး သူက ငါ့ကို စနေနေ့နေ့လည် မှာ လာလည်ဖို့ ဖိတ်ခဲ့ပါတယ်။

အဲ့ဒီတော့ ငါလည်း သောကြာနေ့ Rocky Horror ပွဲသွားကြည့်မယ်၊ စနေနေ့ ဘီလ့်အိမ်သွားလည်မယ်၊ တနင်္ဂနွေနေ့ မှာတော့ ငါတို့ တမိသားစုလုံး ကျောင်းဆင်းပွဲ သွားအားပေးကြမယ်လို့ အစီအစဉ်ဆွဲခဲ့တာပေါ့ ။ ပြီးရင်တော့ ဆမ်နဲ့ ပက်ထရစ်တို့ဆီ သွားဖြစ်မှာပါ။ နောက်တော့ ငါ ကျောင်းနှစ်ရက်လောက် ဆက်တက်ရပါဦးမယ်။ ငါတို့ နောက်ဆုံးစာမေးပွဲတွေပြီးသွားပေမဲ့ တခြား လှုပ်ရှားမှုတွေကျန်သေးတယ်တဲ့လေ။ ငါတော့ ဒီလိုကြားခဲ့တာပါပဲ။

ငါ ဒီလိုကြိုတွေးနေရတာက နောက်ဆို ကျောင်းမှာ ငါ အရမ်း အထီးကျန်နေမှာ ကြိုသိလို့ပါ။ ဒီအကြောင်း မင်းကို ပြောပြီးမှန်းလည်း သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ့အတွက် ဒီအသိကြီးက တနေ့ထက်တနေ့ ပိုပြီးဆိုးဆိုးလာတာတော့ ဝန်ခံရပါမယ်။ မနက်ဖြန်တော့ သမိုင်းနဲ့ စာစီစာရိုက်ဘာသာတွေအတွက် နောက်ဆုံးစာမေးပွဲဖြေဖို့ရှိပါတယ်။ နောက်ပြီး သောကြာနေ့မှာတော့ ကိုယ်ကာယ နဲ့ Shop အတန်းအတွက် ဖြေရမှာပေါ့။ ငါ အစက ကိုယ်ကာယ အတန်းနဲ့ Shop အတန်းအတွက် စာမေးပွဲစစ်မယ်တောင် မထင်ထားခဲ့ပါဘူး။ မစ္စတာ ကယ်ဟန်က ငါ့တို့ကို အတန်းထဲမှာ ဓါတ်ပြား နားထောင်ခိုင်းဦးမယ်ထင်ပါတယ်။ သူက ငါတို့ကို ဖွင့်ပြနေကြလေ။ ဒီတခါတော့ ပက်ထရစ် တယောက် လိုက်မဆိုနိုင်တော့ဘူးပေါ့။ စကားမစပ် ငါ သင်္ချာနောက်ဆုံးစာမေးပွဲမှာ အမှတ်ကောင်းကောင်း ရခဲ့တယ်လေ။

ချစ်ခြင်းများစွာဖြင့်။
ချာလီ။ ။

ဇွန်လ ၁၃ ရက်၊ ၁၉၉၂ ခုနှစ် ။
သူငယ်ချင်းလေးရေ။ ။

ငါ အခုပဲ ဘီလ့်အိမ်ကနေ ပြန်လာတာကွ။ ဒီနေ့မနက်က မနေ့ညအကြောင်း ရေးဖို့ စိတ်ကူးထားပေမဲ့ ငါ ဘီလ့်ဆီကို အရင်သွားခဲ့ပါတယ်။

မနေ့ညက ဆမ်နဲ့ ခရက်တို့ နှစ်ယောက် ပြတ်သွားကြတယ်ကွ။ သူတို့ ရိုက်ထားတဲ့ ဗီဒီယိုထဲကနေ ငါကြည့်လိုက်ရတာပါ။ ဗီဒီယိုထဲမှာ ငါ အားလုံးကို တွေ့လိုက်ပါတယ်။ ဆမ်က အရမ်းလှနေသလို ပက်ထရစ်ကလည်း ခန့်ခန့်ငြားငြားပါပဲ။ မေရီအဲလိဇဘက်၊ အဲလစ်နဲ့ ပီတာတို့လည်း ကြည့်ကောင်းနေတာပေါ့။ ထူးဆန်းတာတခုကတော့ အဲလစ်က ချိုင်းပြတ် ကြိုးပျောက်အင်္ကျီနဲ့ မိန်းမဆန်ဆန် ဝတ်ထားတာပါပဲ။ သူက ပုံမှန်ဆို ယောကျ်ားလေးဆန်ဆန်ပဲ ဝတ်တတ်တာကိုး။ သူက ကပွဲအတွက် စိတ်လှုပ်ရှားနေတယ်လေ။ ခရက်က ကပွဲကို ဝတ်စုံပြည့်ဝတ်လာရမဲ့အစား ပုံမှန်ဝတ်စုံကိုပဲ နက်တိုင်နဲ့လာခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီအဝတ်အစားက သူနဲ့ ဆမ်တို့ ပြတ်ခဲ့ရတဲ့ အကြောင်းအရင်း မဟုတ်ပါဘူး။

ကပွဲက သူတို့အတွက် တကယ့်ကို တော်တော်ပျော်စရာကောင်းပုံ ပေါ်ပါတယ်။ သူတို့ငှားလာတဲ့ ဇိမ်ခံကားကြီးကလည်း အကောင်းစားကြီးပါ။ သူတို့ ကားပေါ်ရောက်တော့ ကားမောင်းတဲ့ ဒရိုင်ဘာဆီက ဆေးခြောက်တဖွာ နှစ်ဖွာလောက် အားလုံးက တောင်းသောက်ကြတာလည်း တွေ့လိုက်ပါသေးတယ်။ ဒရိုင်ဘာကြီး နာမည်က ဘီလီ ဆိုလားပဲ။ ကပွဲထဲမှာ အဆိုးဆုံးကတော့ တီးဝိုင်းလို့ဆိုရမယ်။ သူတို့က The Gypsies of the Allegheny ဆိုတဲ့ တီးဝိုင်းကို ငှားခဲ့တယ်လေ။ ပက်ထရစ်နဲ့ ဘရက်ဒ်ကတော့ တယောက်နဲ့ တယောက်တောင် စေ့စေ့ မကြည့်ကြပါဘူး။ ဆမ်ကတော့ ပက်ထရစ်က ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ အဆင်ပြေပါတယ်လို့ ပြောပါတယ်။

ကျောင်းကပွဲပြီးတော့ ကျောင်းသားေတွချည်း သက်သက်လုပ်တဲ့ ကပွဲကို ငါ့အစ်မနဲ့ သူ့ရည်းစားက ဆက်သွားခဲ့ကြပါသေးတယ်။ အဲ့ဒီကပွဲကတော့ မြို့ထဲက နာမည်ကြီး ကလပ်တခုမှာပါ။ အစ်မကတော့ ကလပ်ထဲက ဒီဂျေရဲ့ သီချင်းနဲ့ ကရတာက ကျောင်းမှာ The Gypsies of the Allegheny ရဲ့ သီချင်းနဲ့ ကရတာထက် အဆပေါင်းများစွာ သာပါတယ်တဲ့။ ကလပ်ထဲမှာ လူပြက်တွေရော စုံလို့ပါပဲ။ လူတိုင်းက အရက်တွေသောက်ပြီး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ကနေကြတယ်လေ။ မိဘတွေကလည်း သူတို့ကလေးတွေလျှောက်သွားနေတာထက်စာရင် ဒီလို တနေရာထဲမှာ ရှိနေတာကို စိတ်ချကြပုံရပါတယ်။

ပါတီပြီးချိန် မနက် ၇နာရီလောက်ကျတော့ အားလုံးက the Big Boy မှာ မနက်စာ စားကြပါတယ်။ ငါ ပက်ထရစ်ကို ပါတီအကြောင်းမေးတော့ သူက အရမ်းပျော်ဖို့ကောင်းတယ်တဲ့။ ခရက်က သူတို့ သူငယ်ချင်းတဖွဲ့လုံးအတွက် ဟိုတယ်မှာ အခန်းငှားပေးခဲ့တယ်ဆိုတာတောင် သူငါ့ကို ပြောပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ဆမ်နဲ့ ခရက်ပဲ အဲ့ဒီကို သွားခဲ့တယ်တဲ့လေ။ ဆမ်က ကလပ်ထဲက ကျောင်းသားတွေ သီးသန့်ကျင်းပတဲ့ ကပွဲကိုသွားချင်ခဲ့ပေမဲ့ ခရက်က သူ ဟိုတယ်ခန်းအတွက် ပိုက်ဆံပေးထားခဲ့ရတာမို့ သူတို့နှစ်ယောက် သွားခဲ့ရတာပါ။ အဲ့ဒီကိစ္စနဲ့ သူတို့ ရန်ဖြစ်ခဲ့ကြပေမဲ့လည်း ဒါကလည်း ဆမ်နဲ့ခရက် တို့ ပြတ်တဲ့ အကြောင်းအရင်း မဟုတ်သေးပါဘူး။

တကယ့်ကိစ္စက မနေ့က ငါတို့ Rocky Horror ပွဲကြည့်ပြီး ခရက်တို့အိမ် အဝင်မှာ ဖြစ်တာပါ။ ငါပြောခဲ့သလိုပဲ မေရီအဲလိဇဘက်ရဲ့ ရည်းစား ပီတာက သူ့အပေါ်ကောင်းသလို ငါတို့အတွက်လည်း သူငယ်ချင်းကောင်းတယောက်ဆိုတာ အသေအချာပါပဲ။ သူ့ကြောင့်ပဲ ဆမ်က ခရက်ရဲ့ နောက်ကြောင်းတွေသိခဲ့ရတာလေ။ ငါ့အထင်တော့ ပီတာက မေရီအဲလိဇဘက်ကနေတဆင့် ဆမ့်အကြောင်းကို သိပြီး သနားလို့ ဒီအကြောင်းတွေ ပြောပြခဲ့တာ ဖြစ်ရပါမယ်။ သူ့ဆီက ဒီလိုစကားတွေ ကြားရလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်သူမှ မတွေးမိခဲ့ကြတာ အမှန်ပါ။

တကယ်တော့ ခရက်က ဆမ့်နောက်ကွယ်မှာ တချိန်လုံး ဖောက်ပြန်နေခဲ့တာကွ။ ငါပြောတဲ့ ဖောက်ပြန်တယ်ဆိုတာက တခါလောက် အမူးလွန်ပြီး မိန်းကလေးတယောက်နဲ့ အတူအိပ်ခဲ့တာမျိုးကို ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူက မိန်းကလေးတွေအများကြီးနဲ့ ဆမ့်အပေါ် ဖောက်ပြန်ခဲ့တာပါ။ နောက်ပြီး သူက သူ့လုပ်ရပ်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ပုံတောင် မပေါ်ဘူးလေ။

ပီတာ ငါတို့သူငယ်ချင်းအုပ်စုထဲစရောက်တုန်းက ဘာမှမပြောခဲ့တာ သူက

မေရီအဲလိဇဘက်အပြင် တယောက်နဲ့မှ မရင်းနှီးသေးလို့ ဖြစ်ရပါမယ်။ သူ နဲ့ ဆမ်က မရင်းနှီးသေးဘူးလေ။ သူက ဆမ့်ကို ခရက်ရဲ့ နံပါတ်စဉ်ထဲက ခပ်တုံးတုံးကောင်မလေးတယောက်လို့ပဲ မြင်ခဲ့တာပါ။ ခရက်ကလည်း သူ့ကို ဆမ့်အကြောင်း အဲ့ဒီအတိုင်းပဲ ပြောခဲ့တာတဲ့လေ။

ဒါပေမယ့် ပီတာက ဆမ်နဲ့ ရင်းနှီးပြီး သူ့အကြောင်းသိလာတော့ ခရက်ကို ရပ်တန်းက ရပ်ပြီး အမှန်တိုင်း ပြောဖို့ ဖိအားပေးခဲ့ပါတယ်။ ဆမ်က ခပ်တုံးတုံး အထက်တန်းကျောင်းသူလေးတယောက်ပဲ မဟုတ်ဘူးလေ။ ခရက်က သူပြောပါမယ်လို့ ပီတာ့ကို ကတိပေးခဲ့ပေမဲ့ အခုထိကို မပြောခဲ့ပါဘူး။ သူက အမြဲတမ်း ဆင်ခြေတွေပေးပြီး ရှောင်တိမ်းနေခဲ့တာပေါ့။ သူ့မှာ အမြဲတမ်း အကြောင်းပြချက်တွေ ရှိတတ်တယ်လေ။

" သူ့ ကပွဲ ကို ငါမဖျက်ဆီးချင်ဘူးကွ"
" သူ့ ကျောင်းဆင်းပွဲကို ငါမဖျက်ဆီးချင်ဘူးကွ"
" သူ့ ရှိုးကို ငါ မဖျက်ဆီးချင်ဘူးကွ"
စလို့ စလို့ပေါ့။

နောက်ဆုံးတော့မှ ခရက်က သူ ဆမ့်ကို ဘယ်တော့မှ ဖွင့်မပြောတော့ဘူးလို့ ပြောလာတာပေါ့။ ဆမ်ကလည်း မကြာခင် ကောလိပ်သွားတော့မှာဆိုတော့ သူနဲ့ဆမ့်ရဲ့ ဇာတ်လမ်းက အနေးနဲ့အမြန်ဆိုသလို ပြတ်သွားမှာပဲလို့ ခရက်က ပြောပါတယ်။ သူက ဆမ် ကောလိပ်ရောက်တဲ့အခါ သူကြိုက်တဲ့ ကောင်လေးတယောက်နဲ့ တွဲဖြစ်မှာပဲ လို့ ထင်နေတာပါ။ သူက အမြဲတမ်း သူ့ကိုယ့်သူ မိန်းမကြမ်း ကျေတဲ့သူလို့ ဟန်ဆောင်တတ်တယ်လေ။ အဲ့ဒါကြောင့် ခရက်က ဆမ့်ကို မနာကျင်စေချင်လို့ ဒီအတိုင်းပဲ ထားလိုက်တော့မယ်လို့ ပီတာ့ကို ပြောခဲ့ပါတယ်။

ပီတာရဲ့ စကားအရတော့ သူလည်း ခရက်က မှားနေမှန်းသိပေမဲ့ ဆမ့်ကို မနာကျင်စေချင်လို့ မျက်စိမှိတ်နေခဲ့ပါတယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့် မနေ့က ငါတို့ Rocky Horror Show ကြည့်ပြီးတော့ ခရက်က ပီတာ့ကို သူ့ ကပွဲနေ့လည်ခင်းတုန်းက နောက်ထပ် ကောင်မလေးတယောက်နဲ့ ထပ်ပြီး အီစီကလီလုပ်ခဲ့တာကို ပြောပြခဲ့တယ်လေ။ အဲ့ဒီမှာ ပီတာက ခရက်ကို ဆမ့်ဆီ သူ့လုပ်ခဲ့သမျှကို ဝန်ခံဖို့ ပြောခဲ့တာပေါ့။ ခရက်မပြောခဲ့ရင် သူကိုယ်တိုင်ပြောပစ်မယ်လို့တောင် သတိပေးခဲ့ပါသေးတယ်။ ခရက်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဆမ့်ကို ဘာမှမပြောခဲ့ပေမဲ့ ပီတာကလည်း ဒါက သူ့ကိစ္စမဟုတ်ဘူးဆိုပြီး ဖာသိဖာသာ နေခဲ့ပါသေးတယ်။ ဆမ်တယောက် မေရီအဲလိဇဘက်ကို ခရက်က သူ့ရဲ့ ဖူးစာရှင်ပဲထင်တယ်လို့ ပြောနေတာ ပီတာ နားစွန်နားဖျား မကြားခင် အထိပေါ့။ ဆမ်က သူကောလိပ်ရောက်သွားတာတောင် ခရက်နဲ့ ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ဆက်ပြီးတွဲနေမယ်လို့ မေရီအဲလိဇဘက်ကို ပြောနေတာလေ။ ပီတာက ဆမ့်စကားကြားပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားခဲ့ရပါတယ်။

" မင်း အခုချက်ချင်း ဆမ့်ကို ဝန်မခံရင် ငါကိုယ်တိုင် ပြောရလိမ့်မယ်" ဆိုပြီး ပီတာက ခရက်ကို ပြောခဲ့တာပေါ့။

အဲ့ဒီတော့မှ ခရက်က ဆမ့်ကို လက်ဆွဲပြီး အိပ်ခန်းထဲ ခေါ်သွားတယ်လေ။ ခဏနေတော့ ဆမ်က စိတ်နဲ့ ကိုယ်နဲ့ မကပ်ပဲ မျက်နှာ မသာမယာနဲ့ ပြန်ထွက်လာတာ ငါတွေ့လိုက်တယ်။ ခရက်ကတော့ သူ့အနောက်ထွက်မလိုက်လာပါဘူး။ ငါကတော့ ဒါက အဆိုးဆုံးပဲလို့ထင်တယ်။ ခရက်နဲ့ ဆမ်တို့ ပြန်ပြီး အဆင်ပြေဖို့ ငါလည်း ဆန္ဒမရှိပေမဲ့ သူ ဆမ့်နောက်ကို ပြေးလိုက်ပြီး အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့် ရှင်းပြသင့်တယ်လို့ ထင်မိပါတယ်။

ငါ သိလိုက်တာကတော့ ဆမ် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတယ်ဆိုတာပါပဲ။ မေရီအဲလိဇဘက်နဲ့ အဲလစ်တို့က ဆမ့်နောက်လိုက်သွားတော့ ငါလည်း ထလိုက်သွားဖို့ လုပ်ခဲ့ပေမဲ့ ပက်ထရစ်က ငါ့လက်ကိုဆွဲထားပြီး ဒီမှာပဲ နေဖို့ ပြောပါတယ်။ သူက ပြဿနာရဲ့အကြောင်းအရင်းကို သိချင်နေခဲ့တာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဆမ့်ကို မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အတူနေဖို့ အချိန်ပေးချင်ခဲ့တာလားတော့ ငါလည်း သေချာ နားမလည်ပါဘူး။

ငါ ဆမ့်နောက် လိုက်မသွားမိခဲ့တာ တခုတော့ကောင်းပါတယ်။ ခရက်နဲ့ ပီတာတို့က အကြီးအကျယ် ပြဿနာတက်ခဲ့ကြေပမဲ့ ငါတို့ ရှိနေလို့ ထိုးကြကြိတ်ကြတဲ့အထိ မဖြစ်ခဲ့ကြတာပါ။ သူတို့တယောက်နဲ့တယောက် အော်ဟစ်ပြောဆိုနေကြရင်းနဲ့ ငါအခု မင်းကို ရေးနေတဲ့ အကြောင်းတွေ ကြားခဲ့ရတာပေါ့။

ခရက်က ပြောတယ်။
" လဲသေလိုက် ပီတာ၊ မင်း လဲသေလိုက်တော့" တဲ့။

ပီတာကလည်း

" မင်း သောက်ပြဿနာရှုပ်ခဲ့တာကို ငါ့ကို လာပြီး အပြစ်တင်မနေနဲ့ကွ။ သူ့ရဲ့ ကပွဲနေ့မှာတောင် မင်းမို့ လုပ်ရက်တယ်။ မင်းက လူယုတ်မာပဲ။ ကြားလား၊ သောက် လူယုတ်မာရဲ့"
လို့ ပြောနေကြတာ စုံလို့ပါပဲ။

အဲ့ဒီထက်ပိုပြီး လက်ပါတဲ့အထိဖြစ်လာတော့ ပက်ထရစ်က သူတို့ကြားဝင်ပြီး ငါ့အကူအညီနဲ့အတူ ပီတာ့ကို တိုက်ခန်းအပြင်ခေါ်ထုတ်သွားခဲ့ရပါတယ်။ ငါတို့ အပြင်ရောက်တော့ မိန်းကလေးတွေက ပြန်သွားကြပါပြီ။ ပီတာက ခရက်ကို စိတ်ဆိုးနေသေးတော့ ပေါက်ကွဲပြီး အခု ငါရေးနေတဲ့ သူ့အကြောင်းတွေ ငါ့တို့ကို ဖွင့်ဟခဲ့တာပေါ့။ နောက်ဆုံးတော့ ငါတို့တွေ ပီတာကို သူ့အိမ်လိုက်ပို့ပေးခဲ့ကြပါတယ်။ ပြီးတော့ ပီတာက မေရီအဲလိဇဘက်ကို သူက ဘယ်သူနဲ့မှ မဖောက်ပြန်နေပါဘူးဆိုတာ သိအောင် ပြောခိုင်းသေးတယ်။ သူက ဟို လူယုတ်မာနဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်နေလို့ ဝါးလုံးရှည်နဲ့ သိမ်းပြီး အရိုက်ခံရမှာ စိုးနေတာလေ။

ငါတို့လည်း မေရီအဲလိဇဘက်ကို ပြန်ပြောပေးပါ့မယ်လို့ ကတိပေးပြီး ပြန်လာခဲ့ကြတာပေါ့။ ပီတာ့ဆီက ငါတို့ ဖြစ်ခဲ့သမျှ အကြောင်းစုံကြားခဲ့ရပေမဲ့ ခရက်က ဆမ့်ကို ဘယ်အတိုင်းအတာအထိပြောပြခဲ့လဲတော့ မခန့်မှန်းတတ်ပါဘူး။ ဆမ်တယောက် သူနဲ့ ဝေးဝေးမှာ နေချင်သွားလောက်တဲ့အထိ

အတိုင်းအတာလောက် ပြောပြခဲ့တာ ဖြစ်ရပါမယ်။ သူသာ အစအဆုံးသိခဲ့ရင် ဘယ်လောက်တောင် ခရက်ကို မုန်းလိုက်မလဲ။ ငါ သူ့ကို အမှန်အတိုင်း ပြောပြသင့်လားဆိုတာ စဉ်းစားမရပါဘူး။

နောက်တော့ ပက်ထရစ်နဲ့ငါက ဆမ် အကြောင်းစုံကို ခရက်ဆီက မသိရမချင်း ဘာမှမပြောဖို့ ကတိထားခဲ့ကြပါတယ်။ ဆမ် ခရက်ကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်တဲ့အထိပေါ့။ ငါတော့ ဆမ်သူ့ကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်ပါစေနဲ့လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။ ငါတို့ ဆမ်ရှိနေလောက်မဲ့ နေရာတွေဆီ ကားပတ်မောင်းပြီး ရှာခဲ့ကြပေမဲ့ ဘယ်မှာမှ မတွေ့ခဲ့ပါဘူး။ ပက်ထရစ်ကတော့ သူတို့လည်း ဆမ် စိတ်ပြေတဲ့အထိ ကားလျှောက်မောင်းနေတာ ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ပြီးတော့ ပက်ထရစ်က ငါ့ကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးပြီး တခုခု အကြောင်းထူးရင် ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်လေ။

မနေ့ညက ငါ အိပ်ယာထဲမှာ ဟိုဟိုဒီဒီလျှောက်တွေးနေရင်း တခုခုကို သဘောပေါက်လိုက်ပါတယ်။ အရေးကြီးတဲ့ တခုခုပေါ့။ ဆမ်နဲ့ ခရက်တို့ ပြတ်သွားတဲ့ ကိစ္စကို ငါမပျော်ဘူးဆိုတဲ့ အမှန်တရားပါပဲ။ ငါ လုံးဝ ဝမ်းမသာခဲ့ပါဘူး။ ငါက ဆမ် ငါ့ကို တနေ့တော့ ပြန်ကြိုက်လိမ့်မယ်ဆို ဘယ်တော့မှ တွေးထားခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ တကယ် သတိထားမိတာက သူနာကျင်သွားရတာကိုပါပဲ။ နောက်ပြီး ငါ သူ့ကို တကယ်ချစ်နေမိနေမှန်း ထပ်သိလိုက်ရပါတယ်။ သူ့ကို မပိုင်ဆိုင်ရတာက ငါ့အတွက် ပြဿနာမဟုတ်ခဲ့ပါဘူး။

နောက်တနေ့တော့ ဘီလ့်အိမ်ကို ငါ စိတ်ထဲ လေးလေးကြီးနဲ့ သွားခဲ့ရတာပေါ့။ ငါ့ဆီ ပက်ထရစ်က တမနက်လုံး ဖုန်းမဆက်ခဲ့ဘူးလေ။ ငါ ဆမ့်ကို စိတ်ပူပါတယ်။ အဲ့ဒါကြောင့် သူတို့ဆီ ငါ ဖုန်းစခေါ်ခဲ့ပေမဲ့လည်း ဘယ်သူမှ ဖုန်းမကိုင်ခဲ့ကြပါဘူး။

ဘီလ့်ကို ဝတ်စုံပြည့်နဲ့မဟုတ်ပဲ ကြည့်ရတာ နည်းနည်းထူးဆန်းပါတယ်။ သူက သူတက်ခဲ့တဲ့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းက တီရှပ်လေးဝတ်လို့ပါ။ သူ့ကောင်မလေးကတော့ ကြိုးသိုင်းဖိနပ်လေး စီးလို့ ပန်းပွင့်ပုံအင်္ကျီပွပွယောင်းယောင်း ဝတ်ကာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပါပဲ။ သူက လက်မောင်းထိအောင် ရှည်တဲ့ဆံပင်တွေနဲ့လေ။ ငါ ဘီလ့်အတွက် ဝမ်းသာမိပါတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်က သိပ်ကို ပျော်ရွှင်နေတဲ့ စုံတွဲလို့ ငါ မြင်မိပါတယ်။

သူတို့ အိမ်က ပရိဘောဂများများစားစား မရှိပေမဲ့ သက်သောင့်သက်သာရှိပါတယ်။ သူတို့မှာ စာအုပ်တွေ အများကြီးရှိတော့ ငါလည်း နာရီဝက်လောက် သူတို့ကို စာအုပ်တွေ အကြောင်းမေးခဲ့ပါသေးတယ်။ နောက်ပြီး နံရံပေါ်မှာ ဘီလ်နဲ့ သူ့ရည်းစားရဲ့ တက္ကသိုလ်က ပုံလေး လည်း ချိတ်ထားတာပေါ့။ ဘီလ်က ဆံပင်အရှည်နဲ့လေ။

ဘီလ်နဲ့ သူ့ရည်းစားတို့ နေ့လည်စာပြင်နေတုန်း ငါလည်း ဂျင်းဘီယာသောက်ရင်း သူတို့နှစ်ယောက် အတွဲညီညီနဲ့ အလုပ်လုပ်နေကြတာကို စောင့်ကြည့်နေခဲ့တာပေါ့။ နေ့လည်စာက သတ်သတ်လွတ် စပါကတ်တီဟင်းပွဲပါ။ ဘီလ်ရဲ့ ရည်းစားက သတ်သတ်လွတ်သမားဆိုတော့ ဘီလ်လည်း အခုတော့ သတ်သတ်လွတ်သမားဖြစ်နေပါပြီ။ သူတို့ စားတဲ့တခုတည်းသော အသားဖြစ်တဲ့ ဂက်ဆားနယ်ခြောက်လေးတွေတော့ အသုပ်ထဲမှာ ထည့်ပြီး စားလေ့ရှိကြပါတယ်။

သူတို့မှာ Jazz သီချင်းကောင်းကောင်းတွေလည်း နားထောင်ကြတယ်ကွ။ နေ့လည်စာစားနေတုန်း သူတို့ ကဖွင့်ထားကြတယ်လေ။ ခဏနေတော့ သူတို့ ဝိုင်ဖြူတပုလင်းဖောက်သောက်ပြီး ငါ့ကိုတော့ ဂျင်းဘီယာထပ် ပေးခဲ့ပါတယ်။ ငါတို့ စကားတွေ အများကြီး ပြောဖြစ်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဘီလ်က ငါ့ကို The Fountainhead စာအုပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီးမေးတော့ ငါလည်း သူပြောသလို ငါဖတ်ဖြစ်တာ ဟုတ်မဟုတ် သိရအောင် သေချာ ပြန်ပြောပြဖြစ်သေးတယ်။

ပြီးတော့ သူက ငါ့ရဲ့ အထက်တန်း ပထမနှစ်အတွေ့အကြုံကိုမေးပါတယ်။ ငါလည်း သူပြောဖူးတဲ့ လူမှုပတ်ဝန်းကျင်မှာဝင်ဆံ့အောင် ငါနေခဲ့တဲ့ အတွေ့အကြုံတွေ အပါအဝင် ငါ့ရဲ့ အထက်တန်း အတွေ့အကြုံ တချို့ကို ပြောပြဖြစ်ခဲ့တာပေါ့။ နောက်တော့ ငါ ဆမ့်ကို ချစ်မိနေတဲ့အကြောင်းနဲ့ ငါ သူ့ကိုချစ်မိနေတဲ့ အကြောင်း သဘောပေါက်သွားတာကို The Fountainhead ရေးတဲ့ စာရေးဆရာမဆို ဘယ်လိုများ ရေးဖြစ်မလဲ သိချင်တယ်လို့ အရွှန်းဖောက်ခဲ့ပါသေးတယ်။

ငါ စကားပြောတာပြီးတော့မှ ဘီလ်က တမိနစ်လောက် ငြိမ်နေပြီး တခုခု မှာချင်တဲ့ မျက်နှာပေးနဲ့ ပြောတယ်။

" ချာလီ...ဆရာ မင်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"
" ဘာလို့လဲ ဆရာ"
" ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းကို ဒီစာသင်နှစ်မှာ သင်ပေးခဲ့ရတာ ငါ့အတွက် ပျော်စရာအကောင်းဖြစ်ခဲ့လို့ပေါ့ကွ"
" ဟုတ်ကဲ့.... ကျွန်တော်လည်း ဆရာနဲ့ သင်ကြားခွင့်ရခဲ့တာ ဂမ်းသာပါတယ် ဆရာ"

ငါ ဒီ့ထက်ပိုပြီး ဘာပြောရမလဲ မသိခဲ့ပါဘူး။ ဘီလ်က ခဏလောက်ငြိမ်နေပါတယ်။ ပြီးတော့မှ ငါ့အဖေ တခုခု အတည်ပြောချင်တဲ့ အသံမျိုးနဲ့

" ချာလီ .... ဆရာ ဘာလို့ မင်းကို စာအုပ်တွေဖတ်ဖို့ ပေးခဲ့တာလဲသိလား"
ငါ ခေါင်းခါခဲ့ပါတယ်။ သူ့မျက်လုံးထဲက အကြည့်တွေက ငါ့ကို ခဏလောက် ငြိမ်သွားစေတယ်လေ။

" ချာလီ ... မင်းက အရမ်းတော်တာ မင်းသိလား"

သူအတည်ပြောနေမှန်းသိပေမဲ့ ငါ ဒီတခါလည်း ခေါင်းခါလိုက်မိပြန်ပါတယ်။

" ချာလီ မင်းက ဆရာသိကျွမ်းဖူးတဲ့လူတွေထဲက ပါရမီပါတဲ့ လူတယောက်ပဲကွ။ လူတွေဆိုတာ အတန်းထဲက ကျောင်းသားတွေကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ ဆရာ့

တဘဝလုံးမှာ တွေ့ဖူး ကြုံဖူးခဲ့တဲ့ လူတွေကို ပြောတာ။ အဲ့ဒါကြောင့် ဆရာ မင်းကို စာအုပ်တွေဖတ်ဖို့ ပေးခဲ့တာပေါ့ကွာ။ မင်းရော ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိထားမိရဲ့လားလို့ ဆရာသိချင်နေခဲ့တာလေ"

" ကျွန်တော်....ကျွန်တော် မသိပါဘူး ဆရာ"

ငါ့ကိုယ်ငါ ထူးဆန်းနေတယ်လို့ခံစားရတယ်။ သူ ဘာလို့ ငါ့ကို ပါရမီပါတယ်လို့ ပြောရတာလဲ ငါမသိပါဘူး။ ငါလုပ်ခဲ့တာဆိုလို့ သူရေးခိုင်းခဲ့တဲ့ စာစီစာကုံးတွေ ရေးခဲ့တာပဲ ရှိပါတယ်။

"ချာလီ မင်းကို တမျိုးမမြင်စေချင်ဘူး။ဆရာက မင်းမှာ ဘယ်လောက် အစွမ်းအစရှိတတယ်ဆိုတာ ပြောချင်တာပါ။ မင်းက သူများတွေနဲ့မတူဘဲ ထူးခြားတယ်ဆိုတာ ဆရာက မင်းကို သိစေချင်ရုံပါ"

ဒီတခါ ထူးထူးဆန်းဆန်း မခံစားရတော့ပါဘူး။ ငါ သူ့စကားတွေကြောင့် ငိုချင်မိပါတယ်။ သူ့ရည်စားကလည်း ဘီလ်ပြောတဲ့စကားတွေကြောင့် မျက်ရည်တွေ ဝဲလို့ပါ။

" ကဲ အခုတော့ ကျောင်းလည်း ပိတ်တော့မယ်ဆိုတော့ ငါလည်း မင်းရဲ့ ဆရာမဟုတ်တော့ဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့် ချာလီ မင်း တခုခုလိုတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ စာအုပ်တွေဖတ်ချင်တာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆရာ မင်းအတွက် ရှိနေတယ်ဆိုတာ သိထားနော်။ ဆရာ မင်းကို သူငယ်ချင်းတယောက်အနေနဲ့ ယူဆတယ်ဆိုတာ မင်းကို သိစေချင်တယ်။ "

ငါနည်းနည်းတောင် ငိုလိုက်မိတယ် ထင်ပါတယ်။ ဘီလ့်ရည်းစားလည်း ဟိုဘက်လှည့်ပြီး တရှိုက်ရှိုက် ငိုနေသံကြားလိုက်တယ်လေ။ ဘီလ်ကတော့ မျက်နှာတည်တည်နဲ့ပါပဲ။ ငါသူ့ကို ဖက်ပြီး နှုတ်ဆက်ချင်ခဲ့ပါတယ်။ ငါ့မိသားစုတွေ၊ ဆမ်နဲ့ ပက်ထရစ်တို့ကလွဲရင် ဒါ သူစိမ်းတယောက်ကို ဖက်ချင်မိတဲ့ ဆန္ဒဖြစ်မိတာ ပထမဆုံးလို့ပြောရပါမယ်။ ငါတို့တွေ ဘာပြောရမှန်းမသိပဲ ခဏလောက် ငြိမ်နေခဲ့ကြတာပေါ့။

နောက်ဆုံးတော့ ငါကပဲ စပြီး ပြောလိုက်ပါတယ်။
" ဆရာက ကျွန်တော့်အတွက် အကောင်းဆုံး ဆရာတယောက်ပါပဲ"
လို့ဆိုတော့ သူက
" ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ" တဲ့။

ဘီလ်က ငါ့ကို အမြဲတမ်း ငါ့ပုံစံအတိုင်းနေခွင့်ပေးခဲ့ပါတယ်။ ငါအခု မျက်ရည်ကျနေတာကိုတောင် သူက မသိချင်ဟန်ဆောင်ပေးပြီး ငါ မသက်မသာဖြစ်အောင် မေးခွန်းတွေ မေးမနေဘူးလေ။ ဒါကြောင့်လည်း ငါသူ့ကို သဘောကျတာ ဖြစ်ရပါမယ်။

မိနစ်ပိုင်းလောက်ကြာတော့မှ ငါ ပြန်ဖို့အချိန်ကျလာတယ်လေ။ ငါ ပြန်ရမယ်၊ နေရမယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ ဆုံးဖြတ်နေတာမဟုတ်ပေမဲ့ ငါ ဒီလို အချိန်တန်ရင်

အရာရာက ဖြစ်လာရတယ်ဆိုတဲ့ သဘောတရားကိုတော့ သဘောကျတာ အမှန်ပါ။

သူတို့ နှစ်ယောက်လုံး ငါ့ကို တံခါးဝထိလိုက်ပို့ကြပါတယ်။ ဘီလ့်ရဲ့ရည်းစားက ငါ့ကို ဖက်ပြီးတောင်နှုတ်ဆက်ပါသေးတယ်။ သူနဲ့ငါသိတာ ဒီမနက်မှ ဆိုပေမဲ့ သူက သိပ်ကို ဖော်ရွေလွန်းတဲ့ သူပါ။ ဘီလ်က ငါ့ကို လူကြီးတယောက်လို လက်ဆွဲပြီး နှုတ်ဆက်ခဲ့တယ်လေ။ ဒါပေမယ့်လည်း ငါသူ့ကို မပြန်ခင် ဖက်ပြီး နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်။

ငါ အိမ်ကိုပြန်လာတဲ့တလျှောက်လုံး သူပြောခဲ့တဲ့ 'ငါက ထူးခြားတဲ့ကလေး' ပဲဆိုတဲ့ စကားလုံးကို ပြန်ကြားယောင်ကြည့်တော့ ငါ တခုသွားသတိရလိုက်ပါတယ်။ ဒီလိုစကားမျိုး ငါ့ကို အဒေါ်ဟယ်လန်က ပြောဖူးတယ်လေ။ ဒီစကားလေးပြန်ကြားရတာ ဘီလ်ကို ကျေးဇူးတင်မိပါတယ်။ တခါတလေ ငါက မေ့တတ်တာကိုး။ ငါ့အနေနဲ့တော့ လူတိုင်းက သူ့တို့ကိုယ်ပိုင် ပုံစံလေးနဲ့ပဲ ထူးခြားနေတယ်လို့ ထင်မိတာတော့ အမှန်ပါ။ ငါ တကယ် ဒီလိုပဲ တွေးမိပါတယ်။

ငါ့အစ်ကိုက အစ်မရဲ့ ကျောင်းဆင်းပွဲကို မှီအောင် ဒီည အိမ်ကိုပြန်ရောက်လာတာပေါ့။ ပက်ထရစ်က ငါ့ကို အခုထိ ဖုန်းမခေါ်သေးပါဘူး။ ငါ သူတို့အိမ်ကို ဖုန်းခါကြည့်တော့လည်း ဘယ်သူမှ မကိုင်ခဲ့ပါဘူးလေ။ အဲ့ဒီတော့ ငါ သူတို့အတွက် လက်ဆောင်ဝယ်ပေးဖို့ တယောက်ထဲ ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ ဆမ့်ကို စိတ်ပူနေရတာနဲ့ ငါလည်း လက်ဆောင်ဝယ်ဖို့ မေ့နေခဲ့တာလေ။

ချစ်ခြင်းများစွာဖြင့်။
ချာလီ။ ။

ဂျွန်လ ၁၆ ရက်၊ ၁၉၉၂ ခုနှစ်။
သူငယ်ချင်းလေးရေ ။ ။

ဒီနေ့က ငါတို့ ကျောင်းတက်ရတဲ့နောက်ဆုံးနေ့ပါပဲ။ ငါလည်း ဒီနေ့တော့ အိမ်ကို ကျောင်းဘတ်စ်ကားနဲ့ပဲ လိုက်လာခဲ့ပါတယ်။ မိုးတော်ကလည်း ရွာလို့ပေါ့။ ငါမင်းကို ငါ ကားစီးတဲ့အကြောင်းပြောရဦးမယ်ကွ။ ငါက ကျောင်းဘတ်စ်ကားစီးတဲ့အခါအမြဲတမ်း အလယ်လောက်မှာ ထိုင်တတ်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ စာကြွမ်းပိုးတွေက အရှေ့နားမှာထိုင်တတ်ကြပြီး လူဆိုးတွေအဖွဲ့မှာ အနောက်မှာ နေရာကျတတ်တယ်လို့ ငါကြားဖူးနေလို့ပါပဲ။ ငါက သူတို့ နှစ်ဖွဲ့လုံးထဲမှာ မပါချင်တဲ့သူဆိုတော့ ငါ့အတွက် ကျောင်းဘတ်စ်ကားစီးရတာ အမြဲတမ်း စိတ်ထဲ သက်သောင့်သက်သာမရှိလှပါဘူး။

ဒါပေမယ့် ဒီနေ့တော့ ငါအရှေ့တန်းကခုံမှာ ပြတင်းပေါက်ကို မှီလို့ ထိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ငါ့ခြေထောက်ကို ဘေးခုံပေါ်တင်လို့ပေါ့။ ငါ ဒီလိုထိုင်နေတော့ အနောက်မှာ ထိုင်နေတဲ့ ကျောင်းသားတွေကိုလည်း လှမ်းကြည့်လို့ရတာပေါ့။ ငါတို့ ကျောင်းဘတ်စ်ကားမှာ နောက်မှီခုံအမြင့်ကြီး တွေမပါတာ ကံကောင်းတယ်ဆိုရပါမယ်။

ငါသတိထားမိတာတခုကတော့ ကျောင်းသားတွေအားလုံးက အရင်နဲ့မတူ

တော့တာပါပဲ။ ငါတို့ ငယ်ငယ်တုန်းကဆို ကျောင်းနောက်ဆုံးနေ့ပြန်ကြပြီဆို တကားလုံး သီချင်းတွေဆိုလေ့ရှိကြတယ်လေ။ ငါတို့ဆိုနေကြသီချင်းက Pink Floyd ရဲ့ Another Brick in the Wall,Part II ဆိုတဲ့ သီချင်းလေးပေါ့။ နောက်ထပ်တပုဒ်ရှိပါသေးတယ်။ သူ့ သီချင်းစာသားက ဒီလိုကွ။

' ခဲတံတွေ ကိုင်စရာမလို၊ စာအုပ်ကိုင်စရာမလို ၊ ဆရာမတွေရဲ့ ရုပ်ဆိုးဆိုးကြီးလည်း ကြည့်စရာမလိုတော့ဘူး။.... ဆရာမ ခေါင်းလောင်းတီးပြီဆိုတာနဲ့ စာအုပ်တွေ ပစ်ချပြီး သေအောင် ပြေးကြမယ်...'

ဆိုတဲ့ သီချင်းလေးပေါ့။အဲ့ဒီအပိုဒ်လေးဆိုပြီးရင် ငါတို့ကို ဒရိုင်ဘာကြီး ဆူမှာလားလို့ ကြောက်ကြောက်နဲ့ ကြည့်ကြပါသေးတယ်။ ဒီလိုမျိုး သီချင်းတွေဆိုရင် ငါတို့မိဘနဲ့ ပြန်တိုင်ပြောမှာ သေအောင် ကြောက်ခဲ့ကြတာလေ။ တကယ်တော့ ဘတ်စ်ဒရိုင်ဘာကြီးက ငါတို့ ဆိုတာကိုတောင် ဂရုမစိုက်အားပါဘူး။ သူက အလုပ်ပြီးရင် အိမ်ပြန်ဖို့ကိုပဲ စိတ်ထဲရှိတာပါ။ ဒါမှမဟုတ် သူနေ့လည်ထဲက ခိုးသောက်နေတဲ့ ပုလင်းကို အပြတ်ဖြတ်ပစ်ဖို့ပေါ့။

အစ်ကိုက စနေနေ့ညမှာ အိမ်ကို ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။ သူက ငါကားပေါ်မှာ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ လူတွေထက်တောင် ပိုပြီး ပြောင်းလဲနေတယ်လေ။ သူက မုတ်ဆိတ်မွေးတောင် ထားတတ်နေပြီကိုး။ ငါ သူ့အတွက် ဂမ်းသာမိပါတယ်။ အစ်ကို က အခုဆိုရင် အရင်ကထက်ပိုပြီး ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးနဲ့ အလိုက်သိတတ်လာနယ်လို့ ငါထင်မိပါတယ်။ ငါတို့ တမိသားစုလုံး ညစာစားရင်းနဲ့ သူ့ကို အားလုံးက ကောလိပ်အကြောင်းတွေ ဝိုင်းမေးကြတာပေါ့။ အဖေကတော့ ဘောလုံးအကြောင်းပဲ အဓိက မေးတာပေါ့။ အမေက သင်ခန်းစာတွေလိုက်နိုင်ရဲ့လား မေးသလို ငါကတော့ သူကြားခဲ့ရတဲ့ ဟာသလေးတွေအကြောင်း မေးခဲ့ပါသေးတယ်။ ငါ့အစ်မက အခုတော့ ကောလိပ်အကြောင်း စိတ်ဝင်တစားနဲ့ စေ့စေ့ပေါက်ပေါက် မေးတတ်နေပြီလေ။ သူက ကောလိပ်မှာ အသစ်ရောက်လာတဲ့သူတွေကို နှိပ်ကွပ်တတ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားကိုကြားပြီး စိတ်ပူနေတဲ့ပုံပါပဲ။ ငါကတော့ အဲ့ဒီလို ပါးစပ်ရာဇဝင်တွေ မယုံတတ်ပါဘူး။

ငါက အစ်ကိုကြီးကို သူ့အကြောင်းတွေ အများကြီး ပြောစေချင်ခဲ့ပေမဲ့ ထူးထူးဆန်းဆန်းပဲ သူက ငါ့တို့ဘာတွေလုပ်နေလဲ သိချင်နေခဲ့တာပေါ့။ သူက အရင်ဆို ဘောလုံးပွဲအကြောင်း နဲ့ ကောလိပ်အကြောင်းကို ရေထွက်ခမန်းပြောတတ်တဲ့သူလေ။ အခုတော့ သူက အစ်မကိုတောင် ကျောင်းဆင်းပွဲနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မေးခွန်းတွေတောင် မေးလို့ပါ။

အဲ့ဒီတော့ ငါတို့ စကားပြောနေရင်း ဟိုတညက ပန်းခြံထဲမှာ တွေ့ခဲ့တဲ့ သတင်းကြေငြာသူရဲ့ စကားကို သတိရလိုက်ပါတယ်။ ငါ့အစ်ကိုက မကြာခင် ပရော်ဖက်ရှင်နယ် အနေနဲ့ ဘောလုံးကစားရတော့မယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်းလေ။ ငါလည်း သူတို့ကို ပြောပြခဲ့တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်သွားလဲ မင်းသိလား။

ငါ့အဖေကမေးတယ်။
" ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး။ မင်းက ဘယ်လိုသိတာလဲ"

ငါ့အစ်ကိုကတော့ အံ့အားသင့်နေတဲ့ အသံနဲ့
" ဟင် တကယ်လား"

" ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ သူ ကိုယ်တိုင် စကားပြောခဲ့တာ"

အစ်ကို ကဆက်မေးတယ်။
" သူ ငါ့အကြောင်း တကယ်ပဲ အကောင်း ပြောခဲ့တာပေါ့လေ"

အဖေကတော့
" ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့လိုလူတွေ သတိထားမိတာ သားအတွက် ကောင်းတာပေါ့ကွာ" တဲ့။

"သူ ဘာပြောခဲ့လဲ ပြောပါဦးကွ" ဆိုပြီး အစ်ကိုက ဆက်ပြီး မေးနေပါသေးတယ်။
" သူက ကောလိပ်မှာ ဘောလုံးအသင်းတွေက စာဘက်လည်း အာရုံစိုက်ရတော့ ပိုပြီး ဖိအားပိုများလေ့ရှိကြတယ်တဲ့"

အစ်ကို ကခေါင်းတငြိမ့်ငြိမ့်နဲ့ပေါ့။

" ဒါပေမယ့် သူတို့က အလားအလားရှိတဲ့ အသင်းတွေပါတဲ့။ နောက်ပြီး သူတို့က မကြာခင် ပန်ပြည်နယ်က ဘောလုံးအသင်းတွေကို လက်သပ်မွေးတော့မယ်လို့ပြောပြီး အစ်ကို့အကြောင်း ဆက်ပြောတာပဲ"

အဖေက ထပ်မေးတယ်။
" သားက ဒါတွေ ဘယ်လိုသိလာတာလဲ"
" ကျွန်တော် သူနဲ့ စကားပြောခဲ့တာလေ"

အဲ့ဒီမှာ အစ်ကို ထပ်မေးတာက

" တကယ်လား။ မင်း ဘယ်တုန်းက စကားပြောခဲ့တာလဲ"

"လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပတ်လောက်ကပေါ့"

ုငါ ဒီလိုဖြေပြီးမှ ငါ သူ့ကို ဘယ်လို တွေ့ခဲ့တာလဲဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်ကို သတိရသွားတော့ ချွေးပြန်လာပါတယ်။ သူက ငါ့ကို ပန်းခြံထဲမှာ ဆေးလိပ်တောင်းသောက်ခဲ့တာလေ။ အမှန်ဆို သူက ငါ့ကို လာပြီး အီစီကလီလာလုပ်ခဲ့တာဆိုတော့ သူတို့မေးလာရင် ဘယ်လို အကြောင်းပြချက်ပေးရမလဲ စဉ်းစားရတော့တာပေါ့။

အကြောင်းပြချက် စဉ်းစားနေတုန်းမှာပဲ အမေက

" သားက သူနဲ့ ဘယ်မှာတွေ့ခဲ့တာလဲ" တဲ့။

အဲ့ဒီမှာ ခဏလောက် တခန်းလုံး အပ်ကျသံကြားရတဲ့အထိ ငြိမ်သွားတော့တာပါပဲ။ အားလုံးက ငါဖြေမဲ့ အဖြေကို အာရုံစိုက်ပြီးနားထောင်နေကြတယ်လေ။ ငါလည်း သူ့ကို ဘယ်မှာတွေ့ခဲ့လဲ စဉ်းစားနေယောင်ဆောင်ပြီး အကြောင်းပြချက်တခုကို အသည်းအသန် ရှာနေခဲ့ရပါတယ်။ ငါ့ ခေါင်းထဲမှာ အတွေးတွေ စုံနေတာပဲ။

' ဟုတ်ပြီ...သူ ကျောင်းကိုလာပြီး ငါတို့အတန်းထဲကလူတွေနဲ့ နေ့လည်စာ စားခဲ့တယ်....မဟုတ်သေးဘူး....ငါ့အစ်မက ငါလိမ်နေတာ သိသွားမှာပေါ့..... ငါ သူနဲ့ the Big Boy မှာ တွေ့ခဲ့တယ်လို့ ပြောရင်ကောင်းမလား.....မဖြစ်သေးပါဘူး.... အဖေက ငါ့ကို တခြားလူကို သွားရှုပ်ရမလားလို့ ပြောနေဦးမယ်.....သူ သတင်းမှာ ကြေငြာသွားတယ်လို့ပြောရင်ရော..... ဒါပေမယ့် ငါ သူတို့ကို ကိုယ်တိုင်စကားပြောခဲ့တာလို့ ပြောပြီးပြီလေ.... ဘယ်လို ပြောရင် ကောင်းမလဲ.....'

" ပန်းခြံထဲမှာ။ ကျွန်တော် ပက်ထရစ်နဲ့ ပတ်ခြံကို သွားခဲ့တာပါ" လို့ ငါပြောလိုက်တော့ အဖေက ချက်ချင်းပဲ

" သူ့မိသားစုနဲ့ ရှိနေတာလား။ မင်း တို့ သူ့ကို သွားပြီး အနှောင့်အယှက် ပေးခဲ့ကြသေးလား" လို့မေးတယ်လေ။

" သူက တယောက်ထဲရှိနေတာပါ"

ဒီမှာပဲ မေးခွန်းက အဆက်ပြတ်သွားလို့ တော်ပါသေးတယ်။ ငါ ဆက်တောင် မလိမ်လိုက်ရဘူးလေ။ ပြီးတော့ ငါ့အမေက ငါတို့ ပျော်နေ့အချိန်တိုင်းမှာ သူ မေးေလ့ရှိတဲ့ မေးခွန်းလေးထမေးတယ်လေ။

" ကဲ ဘယ်သူ ရေခဲမုန့် စားကြဦးမလဲ"

အားလုံးက စားမယ်ပြောပေမဲ့ ငါ့အစ်မကတော့ စိတ်နဲ့ကိုယ်နဲ့မကပ်ပါဘူး။ သူအခုထိ ကောလိပ်အကြောင်း စိတ်ပူနေတုန်း ထင်ပါတယ်။

နောက် တနေ့မနက်အထိလဲ ငါ ပက်ထရစ်ဆီက ဘာသတင်းမှ မကြားရသေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့်လည်း နေ့လည် ကျောင်းဆင်းပွဲရောက်ရင် သူတို့နဲ့ တွေ့ရမှာမို့လို့ ငါ စိတ်အေးအေးပဲ နေလိုက်ပါတယ်။ ငါတို့ မိဘတွေဘက်က အမျိုးတွေနဲ့ ဂမ်းကွဲ ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေအားလုံးလည်း မနက် ဆယ်နာရီလောက်မှာ အိမ်ကို ရောက်လာကြတယ်လေ။ အမေနဲ့ အဖေ့ရဲ့ မိသားစုတွေက တဖက်နဲ့ တဖက် သဘောမကျကြပေမဲ့ ငါတို့နဲ့ ဂမ်းကွဲ ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေကတော့ အတိုင်အဖောက် အညီဆုံးပါ။ ငါတို့ အချင်းချင်း သိပ်မသိကြသေးတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

ငါတို့ တမိသားစုလုံး အမျိုးတွေပါစုလို့ ကျောင်းဆင်းပွဲမသွားခင် အတူတူ နေ့လည်စာ စားခဲ့ကြပါတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်က ငါ့အစ်ကို ကေျာင်းဆင်းပွဲတုန်းက သွားကြသလိုပါပဲ။ တခြားလူကြီးတွေက ရှန်ပိန်ဖောက်သောက်ကြပေမဲ့ ငါ့အမေကတော့ သူ့အဖေ ငါ့အဘိုးကို ပန်းသီးဖျော်ရည်ပဲ သောက်ခိုင်းခဲ့ပါတယ်။ မင်း မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား။ အဘိုးက သူမူးလာပြီဆို လူလည်ခေါင်မှာ

အပိုတွေလုပ်နေကြလေ။ အဘိုးက မနှစ်ကပြောခဲ့တဲ့ စကားပဲ ထပ်ပြောတယ်။

" ဒီရှန်ပိန်က သိပ်ကို အရသာရှိတာပဲ"

သူက ဘီယာသောက်နေကျလူဆိုတော့ ရှန်ပိန်ရဲ့အရသာ မသိတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ တခါတလေတော့ အလိုးက ဝီစကီလည်း သောက်တတ်ပါတယ်။

ဆယ့်နှစ်နာရီခွဲလောက်ကြတော့ ငါတို့အားလုံး နေ့လည်စာ စားလို့ပြီးပါပြီ။ လူကြီးေတွက ရှန်ပိန်ကြောင်း နည်းနည်းမူးနေပြီမို့လို့ ဂမ်းကွဲ အစ်ကိုတွေပဲ အားလုံးကို ကျောင်းဆင်းပွဲ ကားမောင်းပို့ပေးခဲ့ရပါတယ်။ ငါ့အဖေကတော့ သူ ဗီဒီယိုတိပ်ခွေဆိုင်က ငှားလာတဲ့ ကင်မရာလေးနဲ့ အိမ်ကထွက်ကတည်းက ဗီဒီယိုရိုက်ရင်း အလုပ်ရှုပ်နေခဲ့တယ်လေ။

" တစ်နှစ်မှ သုံးခေါက်လောက် လိုတာကို ဘာလို့ပိုက်ဆံအကုန်ခံပြီး ကင်မရာဝယ်ရမှာလဲ" လို့လည်း ပွစိပွစိ ပြောနေသေးတာပါ။

အမျိုးတွေက ငါတို့ဆီက လမ်းမကျွမ်းတာကြောင့် သူတို့ လမ်းမမှားရလေအောင် အဖေ၊ အမေ၊ အစ်မ ၊ အစ်ကို နဲ့ ငါတို့က အိမ်ကထွက်တဲ ကားတစင်းစီပေါ်မှာလိုက် စီးသွားရတာပေါ့။ ငါက အိုဟိုင်းယိုးက ဂမ်းကွဲ ညီအစ်ကိုတွေနဲ့ အတူ ကားစီးခဲ့ရပါတယ်။ သူတို့က ကားပေါ်မှာ ဆေးခြောက် တဆစ်လောက် ထုတ်ပြီး တယောက်တဖွာစီ ငုံနေသေးတယ်လေ။ ငါကတော့ သူတို့နဲ့အတူ လိုက်မသောက်ခဲ့ပါဘူး။ အဲ့ဒီတော့ အရင်အတိုင်းပဲ သူတို့ရဲ့ တုံ့ပြန်စကားက

" ချာလီ မင်းက ငကြောက်ပဲ" တဲ့လေ။

ခဏနေတော့ ကားတွေအားလုံး ကျောင်းဝန်းထဲက ကားပါကင်ဆီရောက်လာခဲ့ပါတယ်။ နောက်ပြီး ဘေးကားထဲမှာတော့ အစ်မက ဂမ်းကွဲအစ်ကို မိုက်ခ်် ကို တလမ်းလုံး ကားတံခါးဖွင့်စီးလာလို့ အော်ဟစ် ကြိမ်းမောင်းနေတာပေါ့။ အစ်မက တမနက်လုံး သူ့ဆံပင်ကို သေချာသနေခဲ့တော့ သူဘယ်လိုခံစားရမလဲ ငါနားလည်ပါတယ်။

ဂမ်းကွဲ အစ်ကို မိုက်ခ်ကတော့
" ငါ စီးကရက် သောက်နေလို့ပါဟာ" တဲ့။
" နင် ဆယ်မိနစ်လောက်တောင် မစောင့်နိုင်တော့ဘူးလား" လို့ အစ်မက ပြန်မေးတော့ မိုက်ခ်ကလည်း

" ရေဒီယိုက သီချင်းကောင်းလေး လာနေတုန်းမို့ပါဟာ" တဲ့လေ။

ခဏနေတော့ အဖေကလည်း ကင်မရာတလုံးနဲ့ အမေ့နားကမခွာသလို အစ်ကိုကလည်း ကျောင်းဆင်းမဲ့အထဲက ကောင်မလေးတယောက်နဲ့ စကားလက်ဆုံကြနေတာ ငါတွေ့လိုက်ပါတယ်။ အစ်မကတော့ အမေ့ဆီပြေးပြီး 'အရေးပေါ်အိတ်' နှိုက်နေတာပေါ့။ အမေ့ရဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်က ငါတို့ဘာလိုလို

အမြဲရှိတတ်တယ်လေ။ ဒါကြောင့် ငါ ငယ်ငယ်ကတည်းက အမေ့ပိုက်ဆံအိတ်ကို 'အရေးပေါ်အိတ်' လို့ ခေါ်ခဲ့တာပေါ့။ ငါတို့ တမိသားစုလုံးလိုသမျှ အမေပိုက်ဆံအိတ်ထဲ အကုန်ရှိနေတာ တခါတလေ ငါ အံ့ဩမိပါတယ်။ သူဘယ်လိုများ ဒီပစ္စည်းတွေအားလုံး ထည့်လာခဲ့ပါလိမ့်။

အစ်မလည်း ပြင်ဆင်ပြီးတော့ ဘွဲ့ယူဖို့တန်းစီနေတဲ့ ကျောင်းသားတန်းထဲ ပြေးဝင်သွားတာပေါ့။ နောက်ပြီး ငါတို့လည်း ပွဲကြည့်စင်မှာ နေရာယူလိုက်ကြပါတယ်။ အဖေက သူ့သမီးကို ဗီဒီယိုရိုက်ဖို့ အာရုံများနေတော့ အမေက ငါနဲ့ အစ်ကို့ကြားမှာ ထိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ပြဿနာက ငါ့အဘိုးပါပဲ။ သူက ပွဲကြည့်ပရိတ်သတ်တွေကိုကြည့်ပြီး လူမည်းတွေနဲ့ လူဖြူတွေ ဘယ်လောက်တောင် ရောနှောနေကြသလဲလို့ စုတ်တသပ်သပ်နဲ့ ပြောနေတော့ အမေက အားလုံးကို အားနာလို့ အဘိုးကို ပါးစပ်ပိတ်ခိုင်းနေရတယ်လေ။

အဘိုးကို ပြောလို့မနိုင်တော့ အမေက ငါပြောခဲ့တဲ့ အစ်ကို့ရဲ့ ဘောလုံးအသင်း အကြောင်း ပြောပြလိုက်တာပေါ့။ အဲ့ဒီမှာ အဘိုးက ပါးစပ်ပိတ်ပြီး သူ့မြေးကို ခေါ်မေးတော့တာပါပဲ။ အစ်ကို့ကိုဆို အဘိုးက သိပ်ချစ်တာလေ။ အမေက တကယ်ပါးနပ်တဲ့ လူတယောက်ပါပဲ။ ဒီလိုနဲ့ အစ်ကိုနဲ့ အဘိုးတို့ စကားပြောပြီးတော့ အဘိုးက အရင်လို ဆက်ပြောတာပါပဲ။

" ဘုရားသခင် ကြည့်စမ်းပါဦး။ လူမဲတွေ၊ လူညိုတွေ စုံလို့ပါလား....."

" အဘိုး၊ ကျွန်တော်ပြောတာနားထောင်။ အဘိုး ဒီလို ထပ်ပြောမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် အခုချက်ချင်းပဲ အဘိုးကို အိမ်ပြန်ပို့လိုက်တော့မှာနော်။ အဲ့ဒါဆို အဘိုးလည်း အဘိုးမြေးပြောမဲ့ မိန့်ခွန်းကို ကြားရတော့မှာမဟုတ်ဘူး" လို့ ငါ့အစ်ကို က စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ ထပြောပါလေရော ။ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ အစ်ကို က အားကိုးရပါတယ်။

" ဟုတ်လား။ မင်း ငါ့ကို အိမ်ပြန်ပို့ရင် မင်းလည်း မိန့်ခွန်းနားထောင်ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူးပေါ့။ မင်းတယောက်ထဲ လူလည်မှတ်နေလား" တဲ့။ အဘိုးက ပြန်ချေပပါတယ်။ အဘိုးကလည်း အချဉ်မဟုတ်တာ အသေအချာပါပဲ။

"ဒါပေမယ့် အဖေက ဗီဒီယိုရိုက်နေတယ်လေ။ ကျွန်တော်က အိမ်မှာ ပြန်ကြည့်လို့ရတယ်။ အဘိုးကတော့ တသက်လုံး ကြည့်လို့ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး"

အဲ့ဒီစကား ကြားတော့မှ အဘိုးက သူ့ကို ထူးဆန်းတဲ့ အပြုံးပြုံးပြပါတယ်။ မအီမသာနဲ့ အရှုံးပေးလိုက်ရလို့ အချိုသပ်တဲ့ အပြုံးမျိုးပါ။ အဘိုးက သူ့မြေးမိန့်ခွန်းမကြည့်ရမှာစိုးလို့ အစ်ကို့ကို စကားလမ်းကြောင်းလွှဲပြီး ဘောလုံးအသင်းအကြောင်း ပြန်မေးခဲ့တယ်လေ။ သူ အရင်ကမေးနေကြလို ' မင်း အသင်းထဲ လူမည်းတွေရော ပါလား' တောင် မမေးတော့ပါဘူး။ ဒီနှစ်က အစ်ကိုရှိနေလို့ တော်သေးတယ် ပြောရမယ်။ မနှစ်က အစ်ကိုက အောက်မှာ ဘွဲ့ယူနေတုန်း ငါတို့က ပွဲကြည့်စင်မှာ အဘိုးကို ထိန်းနေရတာ တကယ့်ကို သေချင်စော်တောင်နံမိပါတယ်။

သူတို့ ဘောလုံးအကြောင်းပြောနေတုန်း ငါ ဘွဲ့ဦးထုပ်တွေကြားထဲက ပက်ထရစ်နဲ့ ဆမ့်ကို ရှာမိပါသေးတယ်။ သီချင်းဖွင့်လိုက်တော့ သူတို့တွေက တရွေ့ရွေ့နဲ့ ထိုင်ခုံတွေဆီ ချီတက်လာတယ်လေ။ အဲ့ဒီတော့မှ ငါ ဆမ့်ကို ပက်ထရစ်နောက်မှာ မတ်တပ်ရပ်နေတာ တွေ့လိုက်တာပေါ့။ သူ့ကို တွေ့လိုက်ရတာ ငါ အရမ်း စိတ်အေးသွားရပါတယ်။ ငါ ပွဲကြည့်စင်ကနေ ဆမ်ပျော်နေလား၊ ဂမ်းနည်းနေလားတော့ လှမ်းမမြင်ရပါဘူး။

ကျောင်းသားတွေ အားလုံးနေရာယူပြီးတော့ သီချင်းသံကိုရပ်လိုက်ပြီး မစ္စတာ စမောက စင်ပေါ်မှာ ဒီနှစ်အတွက် ကျောင်းသားတွေဘယ်လောက်ကြိုးစားခဲ့ကြကြောင်း စသဖြင့် မိန့်ခွန်းပြောပါတယ်။ သူက ကျောင်းအတွက် အဖက်ဖက်က ပံ့ပိုးပေးခဲ့တဲ့သူတွေအကြောင်းလည်း မိန့်ခွန်းထဲမှာ ထည့်ထားပါသေးတယ်။ သူ အုပ်ချုပ်နေတဲ့ကာလမှာ ကျောင်းအတွက် လုပ်ပေးခဲ့တဲ့ ကိစ္စတွေနဲ့ Community Day Bake Sale ကနေ ကျောင်းအတွက် ကွန်ပျူတာတွေ လှူဒါန်းခဲ့တဲ့ အကြောင်းရော စုံလို့ပေါ့။ နောက်ပြီး သူက အတန်းခေါင်းဆောင်ကို မိတ်ဆက်ပေးခဲ့ပြီး အတန်းခေါင်းဆောင်က ဆက်ပြီး မိန့်ခွန်းပြောခဲ့တယ်လေ။ အတန်းခေါင်းဆောင်က ဘာလုပ်ရလဲ ငါမသိပေမဲ့ ဒီကောင်မလေးကတော့ စကားတော်တော် အပြောကောင်းပါတယ်။

ခဏနေတော့ ကျောင်းရဲ့ထုံးစံအတိုင်း အတေယ်ဆုံးကျောင်းသား ငါးယောက်က အလှည့်ကျ မိန့်ခွန်းပြောကြပါတယ်။ ငါ့အစ်မကတော့ အတန်းထဲမှာ ဒုတိယရတာမို့ သူက လေးယောက်မြောက် နေရာကနေ မိန့်ခွန်းပြောခွင့်ရခဲ့တယ်လေ။ နှုတ်ဆက် မိန့်ခွန်းပြောရမဲ့ ကျောင်းသားကတော့ နောက်ဆုံးမှပေါ့။ သူတို့အားလုံး မိန့်ခွန်းပြောပြီးတော့မှ မစ္စတာ စမောနဲ့ ဒုကျောင်းအုပ် က စင်ပေါ်မှာ ကျောင်းသားတယောက်ချင်းစီကို အထက်တန်းအောင်ဘွဲ့လက်မှတ်ပေးအပ်ချီးမြှင့်ခဲ့ပါတယ်။ ငါ လည်း ရုတ်တရက် ပက်ထရစ်က အဲ့ဒီ ဒုကျောင်းအုပ်က ဂေးလို့ ပြောဖူးတာကို သွားသတိရပါသေးတယ်။

မိန့်ခွန်းတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါ့အမြင် ပြောရရင်တော့ ပထမဆုံးကျောင်းသား သုံးယောက်ရဲ့ မိန့်ခွန်းက သူတို့ရဲ့ အနာဂတ်တွေနဲ့ ပေါ့ပ်သီချင်းထဲက စာသားလေးတွေရောစပ်လို့ ပြောသွားကြတာချည်းပါပဲ။ တယောက်ပြီး တယောက် မိန့်ခွန်းပြောပြီးတိုင်း ငါ့အမေက စိတ်တွေလှုပ်ရှားပြီး ငါနဲ့ အစ်ကို့ရဲ့လက်ကို ဖြစ်ညှစ်နေခဲ့ပါတယ်။ သူက သူ့သမီးရဲ့ မိန့်ခွန်းရောက်တဲ့အထိတောင် စောင့်နိုင်ပံုမပေါ်တော့ပါဘူး။

ငါ့အစ်မနာမည်ကိုကြေငြာလိုက်တော့ အမေက လက်ခုပ်ကို အားနဲ့မာန်နဲ့ တီးပြီးတော့ကို အားပေးခဲ့တယ်လေ။ အစ်မ တယောက် စင်ပေါ်မှာ မိန့်ခွန်းပြောခွင့်ရတာ တကယ်တော့ ငါဂမ်းသာမိပါတယ်။ ငါ့အစ်ကို ကျောင်းဆင်းတုန်းက ဆို သူက အဆင့် နှစ်ရာနှစ်ဆယ့်သုံးယောက်မြောက်အနေနဲ့ အောင်ခဲ့တာဆိုတော့ အခုလို စင်ပေါ်တက်ခွင့် မရခဲ့ပါဘူး။ ငါ ကိုယ့်ဖက်ကိုယ်ယက်တယ်ပဲပြောရမလား။ အစ်မက သူ့ရဲ့ စကားထဲမှာ ပေါ့ပ်သီချင်းထဲက စာသားတကြောင်းထည့်ပြောတာ ကြားလိုက်တော့ တကယ့်ကို အဓိပ္ပါယ်ရှိတယ်လို့ ငါ ခံစားမိပါတယ်။ငါ အစ်ကို့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူကလည်း ငါ့ကို ပြန်လှမ်းကြည့်ပါတယ်။ အမေကတော့ ငါတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ

တိုးတိုးလေး ဝမ်းသာလုံးဆို့ပြီး မျက်ရည်ကျနေတာပေါ့။ သူက ငါတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး မျက်ရည်တွေထိန်းလို့ကို မရတော့ပါဘူး။ ငါတို့နှစ်ယောက်လည်း အမေ့ရဲ့ ပုခုံးတဖက်စီကို မှီလို့ ဖက်ထားလိုက်ကြပါတယ်။ အမေကတော့ တရှုံ့ရှုံ့နဲ့ပေါ့။ အမေက ငါ့တို့ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီးတော့ ' ငါ့သားလေးတွေ' လို့ တိုးတိုးလေး ရေရွတ်နေတာ ငါ ကြားလိုက်တာပေါ့။ ဘယ်လောက်ပဲ ကလေးဆန်တယ်ပြောပြော ငါ အမေ့ကို သိပ်ချစ်ပါတယ်။ နောက်တစ်နှစ် ငါ့မွေးနေ့ရောက်ခဲ့ရင် ငါ အမေ့ကို လက်ဆောင်ဝယ်ပေးပါဦးမယ်။ များသောအားဖြင့် မွေးနေ့ရှင်က လက်ဆောင်တွေရပေမဲ့လို့ အမေဖြစ်သူတွေက လက်ဆောင်တခုမှ မရတတ်ဘူးလေ။ ငါ့အလှည့်ကျရင်တော့ အမေ့ကို ငါ့မွေးနေ့မှာ ရှိနေပေးတဲ့အတွက် လက်ဆောင်ဝယ်ပေးချင်မိပါတယ်။

အစ်မ မိန့်ခွန်းပြောပြီးတော့ ငါတို့အားလုံး တကွင်းလုံးဟိန်းအောင် အားပေးပြီး လက်ခုပ်တီးခဲ့ကြတယ်လေ။ အဲ့ဒီအထဲမှာ ဘယ်သူက အကျယ်ဆုံးလဲ သိလား။ ငါ့ အဘိုးပေါ့။

နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်မိန့်ခွန်းပြောသွားတဲ့ ကောင်မလေးက ဘာပြောသွားလဲ ငါသေချာမမှတ်မိတော့ပါဘူး။ သူ Henry David Thoreau ရဲ့ စကားလေးတခွန်း ထည့်ပြောသွားတာပဲ သိပါတယ်။

ခဏနေတော့မှ မစ္စတာ စမောက စင်ပေါ်တင်ပြီး တယောက်ချင်းစီကို နာမည်တွေအားလုံးကြေငြာပြီးမှ လက်ခုပ်တီးကြပါလို့ မေတ္တာရပ်ခံပြီး ဘွဲ့လက်မှတ်ပေးအပ်ခဲ့ပါတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်ကလည်း သူ ဒီလိုမေတ္တာရပ်ခံခဲ့ပေမဲ့ ပရိတ်သတ်တွေက နာမည်တခု ကြေငြာပြီးတိုင်း လက်ခုပ် လက်ဝါးတီးပြီး အားပေးကြတာပါပဲ။

အစ်မ ဘွဲ့လက်မှတ် တက်ယူတာတွေ့တော့ အမေက ထပ်ငိုခဲ့ပါသေးတယ်။ နောက်တော့ ငါ မေရီအဲလိဇဘက် ကိုတွေ့လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ အဲလစ်၊ နောက်ပြီး ပက်ထရစ်နဲ့ ဆမ် အားလုံးကိုပါပဲ။ အဲ့ဒီနေ့က တော်တော်လေး သာတဲ့နေ့လေး တစ်နေ့ပါ။ ဘရက်ဒ်တယောက်တောင် အရင်လို မဟုတ်ပဲ တက်တက်ကြွကြွနဲ့လေ။

အားလုံးပြီးတော့ အစ်မနဲ့ ကားပါကင်မှာ ပြန်ဆုံခဲ့ကြပါတယ်။ သူ့ကို အဘိုးက ပထမဆုံး ပြေးဖက်ခဲ့တာပေါ့။ သူက သူ့မြေးမအတွက် ဂုဏ်ယူလို့မဆုံး ဖြစ်နေတာပါ။ လူတိုင်းကလည်း အစ်မကို စင်ပေါ်မှာ စကားပြောကောင်းတယ်လို့ ချီးကျူးကြတယ်လေ။ ခဏနေတော့ အဖေက ကင်မရာကို အောင်နိုင်သူကြီးတယောက်လို ပုခုံးမှာ ထမ်းလို့ ကားပါကင်ဘက်ကို လမ်းလျှောက်လာခဲ့ပါတယ်။ နောက်ပြီး အစ်မနဲ့ အဖေတို့ ဖက်နေကြတာ အကြာဆုံးပဲလို့ ငါထင်မိပါတယ်။ ငါ ဆမ်နဲ့ ပက်ထရစ်ကို တွေ့လိုတွေ့ငြား ရှာကြည့်ခဲ့ပေမဲ့ သူတို့ရဲ့ အရိပ်အယောင်တောင် မတွေ့ခဲ့ပါဘူး။

ကျောင်းဆင်းပွဲကနေ အိမ်အပြန်မှာ အိုဟိုင်းယိုးက ဝမ်းကွဲညီအစ်ကိုတွေက ဆေးလိပ်နောက်ထပ်တလိပ်သောက်ခဲ့ကြပါသေးတယ်။ ဒီတခါတော့ ငါလည်း သူတို့နဲ့အတူ တဖွာလောက် ဝင်ရှိုက်ခဲ့တာပေါ့။ ဒါပေမယ့်လည်း သူတို့တွေက ငါ့ကို ငကြောက်လို့ ခေါ်နေဆဲပါပဲ။ သူတို့ရဲ့ ငါ့အတွက် ချစ်စနိုးနာမည်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်လေ။

ငါတို့ အိမ်ရောက်တော့ အိုဟိုင်းယိုးက ဝမ်းကွဲညီအစ်ကိုတွေက ဘားဆီ တန်းသွားခဲ့ကြပါတယ်။ ဒီလို ကျောင်းဆင်းပွဲမှာ သောက်တာက သူတို့အတွက် လွတ်လပ်ခွင့်လို့ပြောလို့ရတယ်လေ။ မနှစ်က အစ်ကိုကြီးရဲ့ ကျောင်းဆင်းပွဲတုန်းကလည်း ဒီလိုပါပဲ။ ငါ့ရဲ့ ကျောင်းဆင်းပွဲရောက်ရင်ရော သူတို့တွေ ဒီလိုဆက်လုပ်နေဦးမလား တွေးမိသေးတယ်။ ဒါပေမယ့်လည်း ငါ့အတွက် အထက်တန်းကျောင်းပြီးဖို့ အဝေးကြီး လိုပါသေးတယ်လေ။

အစ်မကတော့ အိမ်က ပါတီမှာ သူ့အတွက် လက်ဆောင်တွေ ဖွင့်နေခဲ့တာပေါ့။ ချက်လက်မှတ်တွေ၊ ဆွယ်တာတွေနဲ့ ဒေါ်လာ ငါးဆယ်တန်လေးများ တွေ့လိုက်ရင် သူ့အပြုံးက နားရွက် တက်ချိတ်တော့မဲ့ အထိပါပဲ။ ငါတို့မိသားစုရော အမျိုးတွေရောက မချမ်းသာကြပေမဲ့ ဒီလိုပွဲလမ်းအတွက်တော့ လုံလောက်အောင် စုထားတတ်ကြပါတယ်။ အနည်းဆုံးတော့ ဒီတစ်ရက်လုံး ငါတို့က ချမ်းသာသလို ဟန်ဆောင်လို့ရတာပေါ့။

အစ်မကို ပိုက်ဆံရော ဆွယ်တာပါ ဘာမှ မပေးခဲ့တဲ့သူကတော့ ငါနဲ့ ငါ့အစ်ကိုပါပဲ။ အစ်ကိုက သူ့ကို တနေ့တော့ ကောလိပ်မသွားခင် လိုအပ်တာတွေ လိုက်ဝယ်ပေးမယ်လို့ ကတိပေးခဲ့ပါတယ်။ငါကတော့ သူ့အတွက် အိမ်ပုံထွင်းထားတဲ့ အလှကျောက်တုံးလေး လက်ဆောင်ပေးခဲ့တာပေါ့။ ငါ သူ့ကို ကောလိပ်ရောက်သွားပေမဲ့ အိမ်ကိုရောက်နေသလို ခံစားချက်မျိုးရစေမဲ့ လက်ဆောင်ပေးချင်ခဲ့တာလို့ပြောတော့ သူက ငါ့ကို နမ်းပြီး ငါ့လက်ဆောင်ကို သဘောကျပါတယ်လို့ ပြောပါတယ်။

ငါ ဒီပါတီမှာ အပျော်ဆုံးအချိန်ကတော့ ငါ့အမေက ငါ့ဆီဖုန်းလာနေတယ်လို့ ပြောလိုက်တဲ့ အချိန်ပါပဲ။ ငါ ဖုန်းကိုင်လိုက်ပါတယ်။

" ဟဲလို"
" ချာလီလား"
"ဆမ် မဟုတ်လား"

" နင် ဘယ်အချိန်လာမှာလဲ" လို့ သူကမေးတော့ ငါလည်း " အခုလာခဲ့မှာပေါ့" လို့ဖြေလိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဖေက ဝီစကီသောက်နေရင်း နဲ့ ငါဖုန်းပြောနေတာ နားစွန်နားဖျားကြားပြီး လှမ်းပြောတယ်။

" သား မင်းအဘိုး ပြန်တဲ့အထိ အိမ်မှာ နေရမယ်နော်။ ကြားလား" တဲ့။

" ဆမ် ငါ အမျိုးတွေ ပြန်တဲ့အထိ ငါ အိမ်မှာ နေရဦးမယ်"
" ကောင်းပြီလေ၊ ငါတို့ ဒီမှာ ခုနှစ်နာရီထိရှိနေမယ်။ ငါတို့ အပြင်သွားခဲ့ရင် နင့်ဆီ ဖုန်းပြန်ဆက်လိုက်မယ်နော်" လို့ ဆမ်က ပြန်ဖြေခဲ့ပါတယ်။ သူ့အသံလေးက ပျော်ရွှင်နေတဲ့ပုံပါ။

"အိုကေ ဆမ် ဂုဏ်ယူပါတယ်နော်"
" ကျေးဇူးပါ ချာလီ ဒါဆို ငါဖုန်းချလိုက်ပြီနော်"
" အင်း"
ငါလည်း ဖုန်းချလိုက်ပါတယ်။

အဲ့ဒီဖုန်းချလိုက်တဲ့ အချိန်ထဲက ငါ့အမျိုးတွေ ဘယ်တော့ ပြန်မလဲစောင့်ရတာ ငါဖြင့် ပစ်တောင်လဲချင်တဲ့ အထိပါပဲ။ သူတို့ပြောနေသမျှနားထောင်ရတာ၊ သူတို့အတူ ဓါတ်ပုံတွေအတူကြည့်နေရတာ၊ 'ချာလီ မင်း ဒီလောက် ကြီးလာရင်' ဆိုပြီး ပြောလိုက်တိုင်းမှာ ကမ္ဘာပေါ်က ရှိရှိသမျှနာရီတွေ ငါ့အတွက် အကုန် ရပ်သွားသလိုကို ခံစားရပါတယ်။ သူတို့ပြောတဲ့ အကြောင်းတွေ နားမထောင်ချင်လို့မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ ဆမ့်ကို အရမ်းသွားတွေ့ချင်ခဲ့တာပါ။

ကိုးနာရီခွဲလောက်ရောက်တော့ အားလုံးက ဗိုက်တွေတင်းနေကြသလို တချို့ကလည်း မူးပြဲနေကြပါပြီ။ ကိုးနာရီ လေးဆယ့်ငါးလောက်ကျတော့ ပြန်ဖို့အတွက် အချင်းချင်း ဖက်ကြ၊ နှုတ်ဆက်ကြတာပေါ့။ ကိုးနာရီ ငါးဆယ်လောက်မှာတော့ ငါတို့ခြံထဲက ကားတွေလည်း အသီးသီး ထွက်သွားကြပြီလေ။ အဲ့ဒီတော့မှ အဖေက သူ့ကားသော့နဲ့ ဒေါ်လာ နှစ်ဆယ်ကမ်းပေးရင်း ပြောတယ်။

" အတူတူရှိနေပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

သူက ငါ့ကို တခုခု လုပ်ပေးလို့ ဘောက်ဆူးပေးတဲ့ပုံမျိုးနဲ့ ပြောတာဆိုပေမဲ့ သူ့မျက်လုံးတွေထဲကနေ သူတကယ်ပြောနေမှန်း ငါသဘောပေါက်လိုက်ပါတယ်။ ဆမ်က သူတို့ မြို့ထဲက ကပွဲရုံတခုမှာ ရှိနေမယ်လို့ပြောတယ်လေ။ ငါလည်း အားလုံးအတွက် လက်ဆောင်တွေကို ကားထဲ စုထည့်ပြီး ကပွဲရုံဆီ မောင်းထွက်လာခဲ့တာပေါ့။

ငါ့အိမ်ကနေ မြို့ထဲကိုမောင်းတဲ့အခါ ဥမင်တခုကို ဖြတ်ပြီးမောင်းရပါတယ်။ အဲ့ဒီဥမင်က ညမီးရောင်လေးနဲ့ဆိုရင် သိပ်ကို လှတာပဲ။ ဥမင်ထဲ ဝင်ခါနီး တောင်တန်းတွေနဲ့ ကာရံထားတဲ့ လမ်းလေးကို ဖြတ်မောင်းလာရတာပေါ့။ ဥမင်ထဲ ရောက်ပြီဆို ကားထဲက ရေဒီယိုကို ကျယ်ကျယ်ဖွင့်ပြီး ငါ့မျက်နှာကို တိုက်ခတ်လာတဲ့ လေညှင်းလေးကို ခံစားရတာ ငါ အရမ်းသဘောကျတာပဲ။

ဘယ်သူမှလည်း ငါ့ကို မကြားနိုင်တော့ ငါ့အတွက်တော့ နိဗ္ဗာန်လေးတခုလို့တောင် ပြောလို့ရတယ်။ ဥမင်အလယ်လောက်ရောက်လို့ရှိရင် တဖက်ကို ဘယ်တော့များမှရောက်မလဲဆို ငါတွေးမိပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လည်း ငါ သတိမထားလိုက်ချိန်မှာပဲ ဥမင်တဖက်ဆီ ကားလေးကရောက်လာတယ်လေ။ အပြင်ပြန်ရောက်တော့ ရေဒီယိုလေးကလည်း အစွမ်းကုန် အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ အော်မြည်နေတာပေါ့။ အပြင်ဘက်က လေတွေက ပိုပြီးအေးတယ်လို့ ဆိုရမယ်။ ရှေ့နားက တံတားလေးကို ဖြတ်ပြီးရင် မြို့ထဲရောက်ပါပြီ။ မြို့ထဲရောက်ပြီဆိုတာနဲ့ ငါ့ကားလေးလည်း မီး ရောင်စုံတွေကြားမှာ နစ်မြုပ်သွားခဲ့တာပေါ့။ ဒီလို ဥမင်ကို ဖြတ်ပြီးမောင်းလာရတာကို ငါဘယ်တော့မှ ငြီးငွေ့မယ် မထင်ပါဘူး။

ငါ ကလပ်ထဲမှာ နာရီဝက်လောက် လိုက်ရှာလိုက်တော့ မေရီအဲလိဇဘက်နဲ့ ပီတာကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ သူတို့က ပီတာ ဝယ်လာတဲ့ စကော့ချ်နဲ့ ဆိုဒါကို ရောသောက်နေကြလေ။ ငါလည်း မေရီအဲလိဇဘက်ကို ဂုဏ်ယူပါတယ် လို့ပြောပြီး တခြားသူတွေကိုမေးတော့ အဲလစ်က မိန်းကလေးသန့်စင်ခန်းထဲမှာ ဆေးမှုးနေတယ်လို့ ပြောတယ်လေ။ ဆမ်နဲ့ ပက်ထရစ်ကတော့ တနေရာရာမှာ ကနေကြမှာပေါ့တဲ့။ ငါလည်း မေရီအဲလိဇဘက်တို့ အတွဲနဲ့ ခဏထိုင်နေရင်း သူတို့နှစ်ယောက် ဒီမိုကရေစီအကြောင်း ငြင်းခုံနေတာကို နားထောင်နေခဲ့ပါတယ်။ ဆမ့်ကို ငါတွေ့ချင်လိုက်တာ။ ငါ့နားမှာရှိတဲ့ အချိန်တွေတောင် နှေးသွားသလားလို့ ထင်မိပါတယ်။

သီချင်း သုံးပုဒ်လောက် ပြီးတော့မှ ဆမ်နဲ့ ပက်ထရစ်က ချွေး တရွှဲရွှဲနဲ့ လူအုပ်ကြားထဲက ပြေးထွက်လာတယ်လေ။

" ချာလီ"

ငါလည်း ချက်ချင်း မတ်တပ်ထရပ်လိုက်ပြီး ငါတို့သုံးယောက် တသက်လုံးမတွေ့ခဲ့ရတဲ့လူတွေလို အကြာကြီး ဖက်နေခဲ့ကြတာပေါ့။ ဒီလိုကိစ္စတွေ ကြုံတွေ့ပြီးတဲ့နောက်မှာ သူတို့ကို ပြန်တွေ့ရတာ ငါ အရမ်းဝမ်းသာမိပါတယ်။ ခဏနေတော့ ပက်ထရစ်က မေရီအဲလိဇဘက်နဲ့ ပီတာရဲ့ ပေါင်ပေါ်မှာ လှဲအိပ်ရင်း မေရီအဲလိဇဘက် လက်ထဲက အရက်ခွက်ကို လုသောက်လိုက်တယ်လေ။ မေရီအဲလိဇဘက်က သူ့ကို " ဟေး အရူးကောင်" တဲ့။ ပက်ထရစ်က အခုနောက်ပိုင်း အရက်သိပ်မသောက်ဖြစ်တော့ပေမဲ့ ဒီညတော့ အပြတ်ကဲနေပုံပါပဲ။

အဲ့ဒီအချိန်မှာ ဆမ်က ငါ့လက်ကို ကိုင်ပြီးပြောတယ်။ " ဒီသီချင်းက ငါ့အကြိုက်ပဲ" တဲ့။ သူငါ့ကို ကဖို့ လူအုပ်ကြားထဲ ခေါ်သွားတယ်လေ။ သီချင်းက မြူးမြူးလေးဆိုတော့ ငါ့အကြိုက်မဟုတ်ပေမဲ့ ဆမ်က ငါနဲ့ ကနေခဲ့ပါတယ်။ ခဏနေတော့ သီချင်းအေးအေးလေး အလှည့်ရောက်လာတော့ သူနဲ့ငါ အကြည့်ချင်း ဆုံခဲ့ကြပါတယ်။ သူက ငါ့လက်လေးကို ကိုင်လို့ ရှေ့တိုးနောက်ဆုတ်နဲ့ ကနေတယ်လေ။ ငါက အကတော့မတော်ပေမဲ့ ဟိုယိမ်းဒီယိမ်းတော့ လုပ်တတ်လို့ တော်ပါသေးတယ်။

သူက ငါ့နားကပ်လာပြီး ပြောတယ်။ သူ့ပါးစပ်က ဗော့ကာအနံ့တောင် ရလိုပါတယ်။ " ငါ နင့်ကို နေ့လည်က ကားပါကင် မှာ ရှာနေသေးတယ်"

" ငါလည်း နင့်ကို ရှာခဲ့ပါတယ်"

ခဏနေတော့ သူနဲ့ငါ နှစ်ယောက်သား သီချင်းပြီးတဲ့အထိ ဖက်ထားရင်း ဆက်ကနေကြတာပေါ့။ ဒီအချိန်လေးမှာ ခဏလောက် နာရီတွေ ရပ်သွားရင်ကောင်းမှာပဲ။ သူ့ကို အကြာကြီး ဖက်ထားချင်မိပါတယ်။

ကလပ်ကနေပြန်လာတော့ ငါတို့အားလုံး ပီတာ့တိုက်ခန်းဆီ လိုက်လာခဲ့ကြတယ်လေ။ ငါလည်း အားလုံးကို ကျောင်းဆင်းပွဲအတွက် လက်ဆောင်ပေးခဲ့တာပေါ့။ ငါ အဲလစ်ကို သူ့အကြိုက် Night of the Living Dead ရုပ်ရှင်စာအုပ်လေး လက်ဆောင်ပေးခဲ့ပါတယ်။ မေရီအဲလိဇဘက် ကိုတော့ My Life as a Dog စာတန်းထိုး ရုပ်ရှင်ကားလေးပေါ့။ သူက အဲ့ဒီလို စာတန်းထိုးရုပ်ရှင်တွေကို နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ကြည့်တတ်တာကိုး။ ပြီးတော့ ငါ ပက်ထရစ်နဲ့ ဆမ့်ကို လက်ဆောင်ပေးခဲ့ပါတယ်။ အမှန်တိုင်းပြောရရင် ငါ သူတို့အတွက် သေသေချာချာတောင် ထုပ်ပိုးခဲ့တာပါ။ ပက်ထရစ်က လက်ဆောင်ရရချင်း စက္ကူတွေကို ဆုတ်ဖြဲပြီး ဖွင့်ကြည့်ခဲ့ပေမဲ့ ဆမ်ကတော့ တိပ်တခုချင်းစီကို ခွာရင်း ဖြည်းဖြည်းချင်းစီ ဖွင့်နေခဲ့ပါတယ်။

ပက်ထရစ်အတွက် ငါပေးခဲ့တာက On the Road, Naked Lunch, The Stranger, This Side of Paradise, Peter Pan နဲ့ A Separate Peace စာအုပ်တွေပါ။ ဆမ်အတွက်ကတော့ To Kill A Mockingbird, The Catcher In The Rye, The Great Gatsby, Hamlet, Walden နဲ့ The Fountainhead စာအုပ်တွေပေါ့။

စာအုပ်တွေရဲ့အောက်မှာ ဆမ်ပေးထားတဲ့ လက်နှိပ်စက်လေးနဲ့ ရိုက်ထားတဲ့ ကတ်လေးပါပါသေးတယ်။ ကတ်ထဲမှာတော့ ဆမ်နဲ့ပက်ထရစ်က ကမ္ဘာပေါ်မှာ ငါ သဘောအကျဆုံး လူနှစ်ယောက်ဖြစ်တာမို့ ငါ သဘောအကျဆုံး စာအုပ်လေးတွေ ရှိစေချင်တယ်လို့ ရေးထားတာပါ။ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ငါ့ရဲ့ ကတ်လေးကိုဖတ်ပြီး ငါ့ကို မော့ကြည့်တယ်လေ။ ငါတို့အားလုံး ဘယ်သူမှ ပြုံးတာ၊ ငိုတာမလုပ်ပဲ ခဏလောက် တိတ်ဆိတ်နေခဲ့ကြပါတယ်။ ငါတို့ကြားက သူငယ်ချင်းဆက်ဆံရေးဟာ အင်မတန်နဲ့ကို ရိုးသားဖြူစင်ပြီး ပွင့်လင်းတယ်လေ။

" ကတ်ထဲမှာ ဘာတွေရေးထားတာလဲ"
မေရီအဲလိဇဘက်က မေးတော့ ပက်ထရစ်က
" ငါ ပြောပြလိုက်ရမလား ချာလီ" တဲ့။

ငါ့ခွက်ထဲကို ဝိုင်သွားဖြည့်နေတုန်း သူတို့ ငါ့ကတ်အကြောင်းကို အချင်းချင်းပြောနေကြတာ နားစွန်နားဖျား ကြားလိုက်ပါတယ်။ ငါ ဧည့်ခန်းထဲ ပြန်ရောက်လာတော့ သူတို့ အားလုံးကို ငါပြောလိုက်တယ်။

" ငါ မင်းတို့အားလုံးကို လွမ်းနေတော့မှာပဲ။ မင်းတို့ ကောလိပ်မှာ ပျော်ကြပါစေလို့ ငါဆုတောင်းပါတယ်"

ပြီးတော့ ငါလည်း သူတို့အားလုံး ငါနဲ့အတူမရှိတော့မှာကို သတိရပြီး ငါ ငိုမိပါတယ်။ ပီတာကတော့ ငါ့ကိုကြောင်တောင်တောင်ကောင်လေးလို့ ထင်နေတော့မှာပဲ။

ဆမ်က ငါ့ကို လက်ဆွဲပြီး မီးဖိုချောင်ထဲ ခေါ်သွားတယ်လေ။ သူက ငါ့ကို " အဆင်ပြေသွားမှာပါ" တဲ့။ ငါ နည်းနည်း စိတ်ငြိမ်သွားတော့မှ ဆမ်က ပြောတယ်။

" ချာလီ ငါ နောက်အပတ်ထဲ ကောလိပ်သွားတော့မှာ နင်သိတယ်မလား"
" အင်း ငါသိပါတယ်"
" ထပ် မငိုနဲ့တော့နော်"
" အိုကေ"
" ငါ နင့်ကို ဂရုစိုက်ပြီး နားထောင်စေချင်တယ်"
" အင်းပါ"
" ငါ ကောလိပ်ကို တစ်ယောက်ထဲသွားတက်ရမှာကြောက်နေတယ်ဟ"
" ဟုတ်လား"
ဆမ်က ဒီလိုမျိုး ကြောက်တတ်လိမ့်မယ်လို့ ငါမထင်ခဲ့ပါဘူး။
" အင်း၊ နင်ဒီမှာ တယောက်ထဲ ကျန်ခဲ့မှာကြောက်သလို ငါလည်းကြောက်တတ်တာပေါ့ဟ"
" အိုကေ"
" အဲ့ဒီတော့ ငါပြောတာ နားထောင်။ ကောလိပ်မှာ ငါ အရမ်းမွန်းကြပ်လာတဲ့အချိန်တွေရှိလာခဲ့ရင် ငါ နင့်ကို ဖုန်းခေါ်မယ်။ နင်လည်း ဒီမှာ မွန်းကြပ်စရာ ကိစ္စတွေနဲ့ ကြုံလာရင် ငါ့ကို ဖုန်းခေါ်ရမယ် ဟုတ်ပြီလား"

" ငါတို့ စာအပြန်အလှန် ရေးလို့ရောရလား"
" ဒါပေါ့"
လို့ ဆမ်က ဖြေပါတယ်။

ပြီးတော့ ငါ မထိန်းနိုင်ပဲ ငိုမိပါတယ်။ ဆမ်က တကယ့်ကို စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ ဆက်ပြောတယ်လေ။

" ချာလီ ငါက ဒီနွေရာသီကုန်မှ ပြန်လာလို့ရမှာဟ။ ငါမသွားခင်လေး နင်နဲ့အတူတူပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေချင်တယ် ဟုတ်ပြီလား"

ငါခေါင်းငြိမ့်ပြလိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ငါတို့ ဧည့်ခန်းထဲပြန်လာပြီး သီချင်းနားထောင်နေခဲ့တာပေါ့။ ပီတာ့ရဲ့ တိုက်ခန်းက ခရက်ရဲ့ တိုက်ခန်းတယ်ပိုကောင်းတယ် ပြောရမယ်ကွ။ ပီတာ့မှာ သီချင်းကောင်းတွေ တော်တော်များများ ရှိတယ်လေ။ ဒီလိုနဲ့ မနက် တစ်နာရီလောက်ရောက်တော့ ငါတခုသွားသတိရလိုက်တယ်။

" အိုး ဘုရားရေ"
" ချာလီ ဘာဖြစ်လို့လဲ"
" မနက်ဖြန် ငါကျောင်းတက်ရဦးမယ်"
သူတို့တွေ ငါပြောတာ ကြားပြီး ရယ်လိုက်ကြတာမှ ခွက်ထိုးခွက်လန်ပါပဲ။

ပီတာက ငါ့ကို မီးဖိုချောင်ထဲခေါ်သွားပြီး ကော်ဖီဖျော်တိုက်ခဲ့ပါတယ်။ ငါလည်း မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်နဲ့ ကော်ဖီ ရစ်ခွက်လောက် မော့လိုက်တာပေါ့။ ငါ အိမ်ကို ကားပြန်မောင်းရဦးမှာလေ။ ပြဿနာကတော့ ငါ အိမ်ပြန်ရောက်လာတော့

မျက်စိကြောင်နေတာပါပဲ။ ငါလည်း အိပ်ရာပေါ်မှာ လှဲနေရင်း ဟိုတွေးဒီတွေး လျှောက်တွေးနေခဲ့တယ်လေ။ မနက်ဖြန် ကျောင်းရောက်တော့ အိပ်ငိုက်တော့တာပေါ့။ ကံကောင်းတာတခုက ဒီနေ့ကျောင်းမှာ ငါတို့ကို ရုပ်ရှင်အပိုင်းလေးတွေ ပြခဲ့တာပါပဲ။ ငါ တချိန်လုံးအိပ်နေတာ ဘယ်သူမှ သတိမထားမိကြဘူးလေ။

ဒီနေ့တော့ ငါ ဆမ်နဲ့ ပက်ထရစ်တို့ကို သွားမတွေ့ခဲ့ရပါဘူး။ ဆမ်နဲ့ ပက်ထရစ်က သူတို့မိဘတွေနဲ့အတူ ဆမ် ကောလိပ်မသွားခင် ညစာအတူသွားစားနေခဲ့ကြတာပါ။ ငါ့အစ်ကိုကလည်း ကျောင်းဆင်းပွဲနေ့က သူတွေ့ခဲ့တဲ့ကောင်မလေးနဲ့ ချိန်းတွေ့နေတယ်လေ။ အစ်မကတော့ အရင်အတိုင်းပဲ သူ့ရည်းစား ကိစ္စနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေတာပေါ့။ အမေနဲ့ အဖေကတော့ ကျောင်းဆင်းပွဲနေ့တုန်းက လုပ်ပေးခဲ့တဲ့ ပါတီပွဲကိစ္စတွေကြောင့် အခုထိ ပင်ပန်းနေတုန်းပါပဲ။

ဒီနေ့ကျောင်းမှာ ငါတို့ကို ကျောင်းသားတွေအချင်းချင်း စကားပြောခိုင်းတယ်လေ။ ငါကတော့ ဆူဇန်ကလွဲလို့ ဘယ်သူနဲ့မှ မရင်းနှီးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူကလည်း ဟိုတခါ ငါသူ့ကို လျှောက်လမ်းမှာ စကားသွားပြောပြီးကတည်းက ငါ့ကို ရှောင်နေတာ ကြာပါပြီ။ အဲ့ဒီတော့ ငါ့အတွက် လူစိမ်းတွေနဲ့ ရင်းနှီးချင်ဟန်ဆောင်ပြီး စကားပြောရတာ မသက်မသာဖြစ်မိပါတယ်။ နောက်ထပ် အတန်းတစ်တန်းက ဘီလ့်ရဲ့ အတန်းဆိုတော့ ဘီလ်နဲ့တော့ ငါစကားပြောဖြစ်ခဲ့တယ်လေ။ အတန်းပြီးတော့ သူ့ကို နှုတ်ဆက်စကားပြောရတာ ငါ ဝမ်းနည်းမိပါတယ်။ ဘီလ်ကတော့ ငါတို့ ထပ်တွေ့ကြဦးမှာပါတဲ့။ နောက်ပြီး သူ့ကို စကားပြောချင်တာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ စာအုပ်ငှားချင်တာပဲဖြစ်ဖြစ် အချိန်မရွေး သူ့ဆီလာခဲ့ပါလို့ ပြောပါတယ်။

ဘီလ်အတန်းပြီးလို့ ငါအပြင်ထွက်လာတော့ လီယိုနာ့ဒ် ဆိုတဲ့ သွားခေါ်ခေါ်နဲ့ ကောင်လေးက ငါ့ကို 'ငဖား' လို့တောင်ခေါ်သွားပါသေးတယ်။ ငါ သူ့ကို စိတ်မဆိုးပါဘူး။ ငါနဲ့ ဘီလ်က တကယ့်ကို ရင်းနှီးကြတယ်ဆိုတာ သူမှမသိတာပဲ။

ငါတို့ ဆေးလိပ်ထိုင်သောက်နေကြနေရာမှာပဲ ငါ နေ့လည်စာထိုင်စားခဲ့ပါတယ်။ ခဏနေဆေးလိပ်သောက်ဖို့ မီးညှိနေတုန်း ဘယ်သူများ ငါ့ဆီ ဆေးလိပ်တလိပ်လောက် လာတောင်းဦးမလဲလို့ မျှော်နေမိသေးတယ်။ အခုတော့ ငါ ဒီကျောင်းမှာ တစ်ယောက်ထဲ ဖြစ်နေပြီလေ။

နောက်ဆုံးအချိန်ပြီးတော့ ကျောင်းသားတွေအားလုံးက ပျော်လွန်းလို့ အော်ဟစ်ဆူညံနေတာပါပဲ။ တချို့ကလည်း နွေရာသီဘာလုပ်မယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းတွေအော်ပြောကြသလို တချို့ကလည်း လော့ကာထဲက စာရွက်တွေအားလုံးကို လျှောက်လမ်းမှာ ကြဲပြီး ကစားနေကြပါတယ်။ လျှောက်လမ်းတလျှောက်လုံး စာရွက်တွေ ဖွေးဖွေးကိုလှုပ်လို့ပေါ့။ ငါ လည်း ငါ့ရဲ့လော့ကာဆီလျှောက်သွားတော့ ငါနဲ့ တစ်နှစ်လုံး လော့ကာချင်း ကပ်ရပ်သုံးတဲ့ ပိန်ပိန်နဲ့ကောင်လေးကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ သူနဲ့ ငါ ဒီတစ်နှစ်လုံး စကားမပေပြာဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ အဲ့ဒီတော့ ငါလည်း စကားစရင်း ကောင်းမလာ စဉ်းစားရင်းနဲ့ လည်ချောင်းရှင်းပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို မိတ်ဆက်လိုက်တယ်။

" ဟေး ငါနာမည်က ချာလီပါ"
သူက " ငါ သိပါတယ်" လို့ပြောပြီး သူ့လမ်းသူ ဆက်လျှောက်သွားတယ်လေ။

ငါလည်း လော့ကာဖွင့်ပြီး စာအုပ်အဟောင်းတွေအားလုံးကို ကျောပိုးအိတ်ထဲ ထိုးထည့်လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ စာရွက်တွေ ဖွေးဖွေးလှုပ်နေတဲ့ လျှောက်လမ်းကနေ အပြင်ထွက်လာခဲ့တာပေါ့။ အိမ်ရောက်တော့ ငါ မင်းဆီ ဒီစာရေးခဲ့ပါတယ်။

ကျောင်းပိတ်သွားတာ ငါဝမ်းသာပါတယ်။ သူငယ်ချင်းတေွအားလုံး ကောလိပ်မသွားခင် ငါ သူတို့နဲ့အတူတူ အချိန်ကုန်ချင်မိတယ်လေ။ အဓိက ဆမ်နဲ့ပေါ့။

စကားမစပ် ငါ ဒီနှစ်ကုန်စာမေးပွဲမှာ အဆင့် A တွေချည်း ရခဲ့ပါတယ်။ အမေကတော့ ငါ့ရဲ့ အကဲဖြတ်ကတ်ပြားကို ရေခဲသေတ္တာပေါ်မှာ ကပ်ရင်း တပြုံးပြုံးနဲ့ ကြည့်နေတာပေါ့။

ချစ်ခြင်းများစွာဖြင့်။
ချာလီ။ ။

ဇွန်လ ၂၂ ရက်၊ ၁၉၉၂ ခုနှစ်။

သူငယ်ချင်းလေးရေ။ ။

ဆမ် ကောလိပ်မသွားခင် ညက ငါ့အတွက် အရာရာကို ပြောင်းလဲသွားစေတယ်လို့ ပြောရမလားပဲ။ ဆမ်ကတော့ မနက်ဖြန်ဆို ငါတို့န့ဲခွဲပြီးသွားရတော့မှာမို့ ပစ္စည်းတွေဝယ်ရ၊ ထုပ်ရပိုးရနဲ့ ဗျာများနေခဲ့ပါတယ်။

သူ့မိဘတွေနဲ့ နေ့လည်စာအတူစားရ၊ ကောလိပ်အတွက် လိုအပ်တာတွေဝယ်ရ နဲ့ ဒီကြားထဲ ငါတို့နဲ့လဲ အတူ အချိန်ဖြုန်းရတာတွေ ပေါင်းပြီး ဆမ်က စိတ်ဖိစီးနေခဲ့တာပေါ့။ ငါတို့ ဝိုင်းထဲ ကောက်လာပြီဆို သူက အမူးသောက်လိုက်ပြီးတော့မှ ဒါမှမဟုတ် ဆေးလိပ် တစ်လိပ်လောက် သောက်ပြီးတော့မှပဲ စကားကောင်းကောင်း ပြောနိုင်ပါတယ်။

နောက်ပြီး ဆမ်က ခရက်နဲ့ နေ့လည်စာအတူ စားခဲ့ကြပါသေးတယ်။ ဆမ့်စကားအရတော့ သူကောလိပ်မသွားခင် ဒီက အရှုပ်တွေ အကုန်လုံးကို ဖြတ်ပစ်ချင်ပါတယ်တဲ့။ ခရက်ကလည်း ဆမ့်ကို သူနဲ့ ပြတ်သွားတာ ဆမ့်အတွက် ကောင်းတယ်လို့ ဝန်ခံခဲ့တယ်လေ။ ခရက်က ဆမ့်ကို သူက ထူးခြားတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို့ ပြောပါတယ်။သူ့ကို ကောလိပ်မှာ အဆင်ပြေပါစေလို့လည်း ပြောခဲ့တယ်လေ။ ခရက်တစ်ယောက် ဒီလိုပြောင်းလဲသွားတာ ငါ့အတွက်တော့ အထူးအဆန်းပါပဲ။ အကောင်းဆုံးကတော့ ဆမ်က ခရက် သူနဲ့တွဲနေတုန်းမှာ ဖောက်ပြန်ခဲ့တဲ့သူက ဘယ်သူလဲဆိုတာ မမေးခဲ့တာလို့ ငါထင်မိပါတယ်။ သူ့ ဝမ်းနည်းမှာကို ငါမမြင်ချင်တော့ပါဘူး။ သူ အခု ဝမ်းနည်းနေရပေမဲ့ အချိန်က သူ့ကို ကုစားပေးသွားမယ်လို့ ငါယုံကြည်ပါတယ်။

ဆမ်မသွားခင်ညက ငါတို့သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး ဆမ်နဲ့ပက်ထရစ်ရဲ့ အိမ်မှာ ရှိနေခဲ့တာပေါ့။ ဘော့၊ အဲလစ်၊ မေရီအဲလိဇဘက်တို့နဲ့ အတူ ငါ ဒီအိမ်ကို ပထမဆုံးလာလည်တုန်းက လျှို့ဝှက်ဆန်တာ ကစားနည်းဆော့ခဲ့တဲ့အခန်းမှာ ထိုင်နေခဲ့ကြရင်း အတိတ်က အကြောင်းတွေ ပြန်ပြောနေခဲ့ကြပါတယ်။

" နင်တို့ ပက်ထရစ် ဒီလို ကပြခဲ့တာကို မှတ်မိသေးလား.....ဒါမှမဟုတ် ဘော့ ချာလီကို ကိတ်မုန့်ကျွေးတဲ့ညကို မှတ်မိသေးလား......ချာလီလုပ်ခဲ့တာ.....မေရီအဲလိဇဘက်.......အဲလစ်......ဆမ်........"

ဆိုပြီး အမှတ်တရတွေ ပြန်ပြောနေကြတာပေါ့။ အခုတော့ အမှတ်တမဲ့တွေကနေ အမှတ်တရတွေ ဖြစ်လာခဲ့ပြီလေ။ အားလုံးက ငါတို့အတူပျော်ခဲ့ရတဲ့ အချိန်လေးတွေအကြောင်းကို တယောက်စီဆက်ပြောနေခဲ့ကြပါတယ်။ အားလုံးပျော်နေကြတော့ ဆမ် မနက်ဖြန် ကောလိပ်သွားရတော့မယ်ဆိုတာတောင် နည်းနည်းမေ့သွားတယ်။

ခဏလောက်ကြာတော့ ဘော့၊ မေရီအဲလိဇဘက်နဲ့ အဲလစ်တို့ ပြန်သွားခဲ့ကြပါတယ်။ သူတို့က မနက်ဖြန်မှ ဆမ်မသွားခင် တစ်ခေါက်ထပ်လာခဲ့ပါမယ်တဲ့။ ပက်ထရစ်၊ ဆမ်နဲ့ ငါပဲ ကျန်ခဲ့တာပေါ့။ ငါတို့ အမှတ်တရတွေကလွဲလို့ တခြား အကြောင်းတွေ ဘာမှမပြောပဲ အတူတူ အကြာကြီး ထိုင်နေခဲ့ကြပါတယ်။

" ချာလီ ပထမဆုံး ငါတို့နဲ့ ဘောလုံးပွဲမှာ တွေ့တာ မှတ်မိသေးလား.....ချာလီ ကျောင်းသားဟောင်းကပွဲတုန်းက ဒေဗ့်ရဲ့ ကားတာယာကို လေလျှော့ခဲ့တာ မှတ်မိသေးလား.....ပြီးတော့ ဟိုကဗျာလေးရော.....သီချင်းတိပ်ခွေလေးရော......Punk Rocky မဂ္ဂဇင်းကို သူ့ကြောင့် ကာလာနဲ့ထုတ်နိုင်ခဲ့တာလေ......ငါတို့ ဥမင်ထဲဖြတ်ပြီး ကားမောင်းတဲ့အချိန်လေး မှတ်မိကြသေးလား......"

အမှတ်တရတွေ အများကြီး ထိုင်ပြောဖြစ်ခဲ့တာပေါ့။

စကားတွေအများကြီးပြောပြီးတော့ ငါတို့ သုံးယောက် အတွေးကိုယ်စီနဲ့ ငြိမ်နေခဲ့ကြပါတယ်။ ငါကတော့ ပက်ထရစ်ရယ်၊ ဆမ်ရယ် ငါရယ် သုံးယောက်သား လမ်းလျှောက်ခဲ့တဲ့ အချိန်လေးအကြောင်းကို တွေးနေတာပေါ့။ ငါတို့ ဘယ်ကနေပြန်လာတာ၊ ဘယ်ကို သွားနေတာလဲတော့ မမှတ်မိပါဘူး။ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားထဲကနေ အတူတူလမ်းလျှောက်နေတာကိုက ငါ့အတွက် ပထမဆုံး ဒီနေရာမှာ ငါရှိနေတာ ပျော်တယ်ဆိုတဲ့ ခံစားချက်လေး ရခဲ့တာကို အမှတ်ရမိပါတယ်။

နောက်ဆုံးတော့ ပက်ထရစ်ကစပြီး

" ငါ ပင်ပန်းနေပြီ။ သွားအိပ်တော့မယ်" လို့ပြောရင်း ဆမ်နဲ့ ငါ့ဆံပင်ကို လက်နဲ့ ထိုးဖွကာ နှုတ်ဆက်ပြီး သူ့အခန်းထဲ ဝင်သွားပါတယ်။
ဆမ်က ငါ့ဘက်ကို လှည့်ပြီးမေးတယ်။

" ချာလီ ငါမနက်ဖြန်သွားဖို့အတွက် ထုပ်ပိုးရမှာတွေရှိသေးတယ်။ နင် ငါ့ကို

ကူညီပေးပါလား" တဲ့။
ငါလည်း ခေါင်းငြိမ့်ပြလိုက်ပြီး ဆမ်ရဲ့ အခန်းထဲကို လိုက်သွားပါတယ်။

သူ့အခန်းက ငါပထမဆုံး ဆမ့်ဆီက အကြင်နာရခဲ့တဲ့ နေ့ကနဲ့ မတူတော့ဘူးလေ။ ဓါတ်ပုံတွေလည်းမရှိတော့သလို၊ ဗီရိုထဲမှာလည်း အဝတ်အစားတွေက မရှိတော့ဘူးလေ။ ပစ္စည်းတွေအားလုံးက အိပ်ရာပေါ်မှာ စုပုံတင်ထားတာတွေ့တော့ ငါ မငိုမိအောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိပေးမိပါတယ်။ ဆမ့်အတွက် နဂိုထဲကမှ စိတ်ဖိစီးစရာတွေများနေတာ၊ ငါ့ကြောင့်တော့ ထပ်ပြီး စိတ်မညစ်စေချင်ဘူးလေ။

ငါ သူ ထုပ်ပိုးနေတာကိုပဲ ထိုင်ကြည့်နေခဲ့တာပေါ့။ သူ့ရဲ့ မျက်နှာလေးကို မှတ်မိနိုင်သမျှ လိုက်ကြည့်နေခဲ့ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ ဆံပင်ရှည်ကြီးတွေ၊ လက်ကောက်ဝတ် သွယ်သွယ်လေးတွေနဲ့ မျက်လုံးစိမ်းလေးတွေကိုပေါ့။ အဓိက အရေးကြီးဆုံးကတော့ သူ့ရဲ့ အသံလေးပါပဲ။

ဆမ်က ငါ့ကို မပျင်းအောင် စကားတွေ တတွတ်တွတ် ပြောနေတယ်လေ။ သူတို့ မနေ့က သူ့မိဘတွေနဲ့ သွားခဲ့တဲ့ခရီးအကြောင်းတွေ၊ ကောလိပ်မှာ ဘယ်လိုစာသင်လဲ သိချင်မိတဲ့ အကြောင်းတွေ နဲ့ သူ့အတွက် ဘာမေဂျာ လေ့လာရမလဲဆိုတဲ့ အကြောင်းတွေ စုံလို့ပါပဲ။ ဆမ်က သူကောလိပ်မှာ အသင်းအဖွဲ့တွေထဲ မဝင်ချင်ပေမဲ့ ကောလိပ် ဘောလုံးအသင်းတွေရဲ့ ပွဲစဉ်တွေတော့ ကြည့်ချင်တယ်လို့ ပြောပါတယ်။ သူ စကားပြောရင်းနဲ့ သူ့အသံထဲမှာ ဝမ်းနည်းသံတွေ ပါလာတာ ငါသတိထားမိပါတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ သူက ငါ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး မေးပါလေရော။

" ငါ ခရက်နဲ့ ပြတ်တော့ နင် ငါ့ကို ဘာလို့ တွဲဖို့ မပြောခဲ့တာလဲ"
သူ့မေးခွန်းကိုဖြေဖို့ ငါ့မှာ အဖြေမရှိခဲ့ပါဘူး။ ငါ ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ ဖြစ်နေတုန်း သူက ဆက်ပြောတယ်လေ။

" မေရီအဲလိဇဘက်နဲ့ ပြဿနာတက်ပြီးနောက်ပိုင်း..... ငါတို့ ကလပ်မှာ အတူတူ ကပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းတောင်..... နင် ငါ့ကို တွဲဖို့ တခါမှ မပြောဖူးဘူးနော်" တဲ့။

ငါ ဆမ်ရှေ့မှာ အာစေးသွင်းခံထားရသလို ဘာတခုမှမပြောနိုင်ပဲ ကြောင်ကြည့်နေခဲ့ပါတယ်။

"ကောင်းပြီလေ ချာလီ။ ငါ နင့်ကို တခုမေးမယ်။ ငါနဲ့ ခရက်နဲ့ ပြတ်သွားတုန်းက နင် ငါ့နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာတွေတွေးနေခဲ့တာလဲ"

ဆမ့်ကို ကြည့်ရတာ ငါ့အဖြေကို စောင့်နေတဲ့ပုံပါ။

" ငါ အများကြီးတွေးခဲ့တာပေါ့။ ခရက်နဲ့ နင်ပြတ်သွားတဲ့ ကိစ္စထက် ငါ နင်စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာကို ပိုပြီးစိတ်ပူနေခဲ့တာပါ။ နင်ပျော်ရွှင်နေရင် ငါလည်းပျော်တယ်။ အမှန်ဆို ငါကိုယ်တိုင်လည်း နင့်ကို ချစ်နေတာ သိတာ သိပ်မကြာသေးပါဘူး။ နင်က ငါ့ကို နင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး အဲ့ဒီလို မတွေးဖို့

ပြောခဲ့တယ်လေ"

သူ အိပ်ရာပေါ်ကနေဆင်းလာပြီး ငါ့ဘေးနားမှာ လာထိုင်တယ်လေ။ ပြီးတော့ ညင်ညင်သာသာလေးပြောတယ်။
" ချာလီ နင်မသိခဲ့ဘူးလား။ နင်က သိပ်ကို သဘောကောင်းတဲ့သူပါ။ နင်က သူများတွေအတွက် အမြဲတမ်း နားထောင်ပေးခဲ့ပြီး သူတို့ အတွက် မှီခိုနိုင်မဲ့ ပုခုံးတဖက်အဖြစ် ရှိနေပေးခဲ့တယ်လေ။ ဒါပေမယ့် တခါတလေမှာ တချို့က နင်ပေးနိုင်တဲ့ ပုခုံးတဖက်ထက်ပိုပြီး လိုအပ်တယ်ဟ။ နင်က တနေရာမှာ ထိုင်နေပြီး သူများတွေအတွက် နင်လုပ်ပေးခဲ့တာကို အချစ်လို့တွေးနေလို့မရဘူး။ နင့်ဘက်က သူတို့ကို ချစ်နေတယ် ဆိုတာကို သက်သေပြဖို့လိုတယ်ဟ"

" ငါ ဘယ်လို သက်သေပြရမှာလဲ"
ငါ ခြောက်သွေ့နေတဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေနဲ့ ပြန်မေးလိုက်တာပေါ့။

" မပြောတတ်ဘူးလေ။ သူတို့နဲ့ အတူတူ သီချင်းလေးတွေလာတဲ့အခါ တွဲကပေးတာ ၊ နင်ကြိုက်နေတဲ့သူကို ဖွင့်ပြောတာ၊ လူတွေကို နင် ဘာလိုအပ်လဲ ၊ ဘာလိုချင်လဲဆိုတာ မြုံမနေဘဲ ဖွင့်ပြောတာ မျိုးပေါ့။ နင် ကလပ်ထဲမှာ ငါနဲ့ကနေတုန်းက နင် ငါ့ကို မနမ်းချင်ဘူးလား"

" အင်း ငါ နင့်ကို နမ်းချင်ခဲ့တာပေါ့"
"ဒါဖြင့်ရင် နင်ဘာလို့ မနမ်းခဲ့တာလဲ"
" နင် ငါ့ကို ပြန်နမ်းချင်လိမ့်မယ်လို့ မထင်လို့ပေါ့"
" နင် ဘာလို့ အဲ့ဒီလို ထင်ရတာလဲ"
" နင် ပြောခဲ့တဲ့ စကားကြောင့်ပေါ့"
" လွန်ခဲ့တဲ့ ကိုးလလောက်က ငါပြောခဲ့တဲ့စကားကြောင့်လား။ ငါ့အပေါ် ဒီလို မတွေးဖို့ ပြောခဲ့တဲ့အကြောင်းကြောင့်ပေါ့လေ"

ငါ ခေါင်းငြိမ့်ပြခဲ့ပါတယ်။

" ချာလီ ငါ နင့်ကို မေရီအဲလိဇဘက်ကို လှတယ်လို့မပြောမိစေဖို့၊ သူ့ကို မေးခွန်းတွေမေးပေးဖို့၊ သူစကားပြောတဲ့အခါ စကားဖြတ်မပြောဖို့ ပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ အခုကြည့်စမ်း။ သူ က ငါပြောတာတွေနဲ့ တခြားစီလုပ်တဲ့ ပီတာနဲ့ ပျော်နေတယ်လေ။ အဲ့ဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲသိလား။ ပီတာက ငါခုနကပြောခဲ့တဲ့အရာတွေ လုပ်ရဲတယ်လေ။ သူက သူကြိုက်တဲ့သူကို ဖွင့်ပြောဖို့ သတ္တိရှိတယ်"

"ဒါပေမယ့် ငါမှ အဲလိဇဘက်ကို မကြိုက်တာ"
" ချာလီ နင် ငါပြောတာ နားမလည်ဘူး ဖြစ်နေပြီ။ ငါပြောချင်တာက နင်ကိုက ပြဿနာဖြစ်နေတာ။ နင် မေရီအဲလိဇဘက်ကို တကယ်ချစ်ခဲ့တယ်ဆိုရင်တောင် နင်က အရင်လို အေးတိအေးစက်နဲ့ သူများတွေကို နင့်ခံစားချက်ကို ထုတ်မပြောပဲ နေခဲ့ဦးမှာပဲ။ နင် ပက်ထရစ်ကို ဝိုင်းရိုက်ကြတုန်းက ကူညီပေးခဲ့တယ်နော်။ ပက်ထရစ် သူ့ကိုယ်သူ ဖျက်ဆီးနေတုန်းကရော နင် ဘာလုပ်ပေးခဲ့လဲ။ သူ ပန်းခြံတွေထဲလျှောက်သွားနေတော့ နင် သူငယ်ချင်းတယောက်အနေနဲ့

တားခဲ့လား။ သူ နင့်ကို နမ်းတုန်းကရော နင် တားခဲ့လား။ နင်ကရော သူ့ကို နမ်းချင်ခဲ့လို့လား"

ငါ ခေါင်းခါခဲ့တယ်လေ။ ငါ ပက်ထရစ်ကို မနမ်းစေချင်ခဲ့ပါဘူး။

" ဒါဆို ဘာလို့ သူ့ကို ခွင့်ပြုပေးခဲ့တာလဲ"
" ငါက သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ သူ့အနား ရှိနေပေးခဲ့တာပါ"
လို့ငါပြောလိုက်ပါတယ်။

" ဒါပေမယ့် နင့်လုပ်ရပ်က မှားနေတယ် ချာလီ။ နင်က သူ့အတွက် သူငယ်ချင်းအစစ်အမှန် ဖြစ်မနေပေးခဲ့ဘူး။ သူငယ်ချင်းဆိုတာ အချင်းချင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနဲ့ နင် မကြိုက်တာကို မကြိုက်ဘူးလို့ ပြောရတယ်"

ငါ ခဏလောက် တိတ်ပြီး တွေးနေမိတယ်။ ကြမ်းပြင်ဆီကို စိုက်ကြည့်လို့လေ။ ဆမ်ပြောတာ မှန်ပါတယ်။

" ချာလီ လွန်ခဲ့တဲ့ ကိုးလက ငါနင့်ကို ငါနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခံစားချက်တွေမထားဖို့ပြောခဲ့တာ ဒါကြောင့်ပဲ။ ခရက်ကြောင့်လည်းမဟုတ်ဘူး။ နင့်ကို မကြိုက်လို့လည်းမဟုတ်ဘူး။ ငါက တယောက်ယောက်ရဲ့ ကြိတ်ကြိုက်နေရတဲ့သူ မဖြစ်ချင်ဘူးလေ။ တယောက်ယောက်က ငါ့ကို ချစ်နေတယ်ဆိုရင်လည်း ငါ့ရဲ့ ပုံစံအစစ်အမှန်ကို ပဲ ချစ်စေချင်တယ်။ သူတို့ကိုလည်း မြိုသိပ်မထားဘဲ ငါ့ကို ချစ်နေတာကို ဖွင့်ပြောစေချင်တယ်လေ။ ငါ့အနားမှာရှိနေတဲ့အခါ သူတို့ရဲ့ခံစားချက်အစစ်နဲ့ ရှိနေတာပဲ ငါလိုချင်တယ်။ တခုခု ငါမကြိုက်တာရှိရင် ငါကိုယ်တိုင်ထုတ်ပြောပြီး ပြင်ခိုင်းမှာပေါ့ "

သူ စကားတွေပြောရင်း မျက်ရည်တွေကျလာပါတယ်။

" ခရက်ကို ငါ့ပုံစံအစစ်အမှန်ကို ပြဖို့ခွင့်မပြုခဲ့တဲ့အတွက် ငါစိတ်ဆိုးခဲ့တာ နင်သိလား။ ခရက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကောင်းတဲ့အချက်က သူက ငါ့ပုံစံ အစစ်အမှန်ပြသည်ဖြစ်စေ၊ မပြသည်ဖြစ်စေ ဂရုမစိုက်ခဲ့တာပဲ။ ငါ သူနဲ့ စတွဲတုန်းကတော့ ငါမဟုတ်တဲ့သူ တစ်ယောက်လို ဟန်ဆောင်ပြီး နေခဲ့တာပေါ့ ။ နောက်ပိုင်း ဒါက သိပ်ကို ရှုံးမိုက်တယ်ဆိုတာ ငါသဘောပေါက်လာလို့ ငါ အတတ်နိုင်ဆုံး ငါ့ပုံစံအစစ်အမှန်အတိုင်း နေခဲ့တယ်လေ။ ငါ့ပုံစံအစစ်အမှန်ကို သူမချစ်ပေးနိုင်လည်း ငါဂရုမစိုက်ခဲ့ဘူး"

ငါ ဆမ့်ကို မော့ကြည့်တော့ သူမျက်ရည်တွေသုတ်နေတာ တွေ့လိုက်ရတယ်လေ။ ပြီးတော့ သူဆက်ပြောတယ်။

" မနက်ဖြန်ဆို ငါ ထွက်သွားရတော့မယ်။ နောက်ပြီး ငါ ခရက်နဲ့ ကိစ္စလိုမျိုး ဘယ်တော့မှ ပြန်အဖြစ်မခံတော့ဘူး။ ငါ့ပုံစံအစစ်အမှန်အတိုင်းပဲ နေတော့မယ်လို့ ငါဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ အခုတော့ ငါနင်နဲ့ ရှိနေတဲ့အချိန်လေးမှာ နင် ငါ့အပေါ် ဘယ်လိုခံစားချက်ရှိတယ်၊ နင်ဘာလိုချင်တယ်၊ နင် ဘာလိုအပ်တယ်ဆိုတာ ငါ့ကို အမှန်အတိုင်း ပြောစေချင်တယ်"

ဆမ်က သူပြောစရာရှိတာပြောပြီး ငါပြန်ပြောမဲ့ အဖြေ ကိုစောင့်နေတာပေါ့။ သူ့စကားအရဆိုရင် ငါ တကယ်လုပ်ချင်တာကို လုပ်သင့်ပါတယ်။ ငါ တယောက်ထဲ ထပ်ပြီး တွေးနေစရာမလိုတော့ပါဘူး။ ငါ လုပ်ချင်တဲ့အရာတွေ သူမကြိုက်ရင် သူ ငါ့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ထုတ်ပြောမှာပေါ့။ သူက ငါ့ဘေးနားက ထထွက်ဖို့ ပြင်နေတုန်း ငါ သူ့ကို နမ်းလိုက်ပါတော့တယ်။

သူလည်း ငါ့ကို ပြန်နမ်းတယ်လေ။ ငါတို့နှစ်ယောက် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ အချိန်အတော်ကြာ အနမ်းမိုးတွ ရွာနေခဲ့ပါတယ်။ သူ့နှုတ်ခမ်းလေးက အနမ်းတွေဟာ သိပ်ကို နူးညံ့တာပဲ။ အရာရာက သိပ်ကို တိတ်ဆိတ်ပြီး ငြိမ်းချမ်းနေတာပေါ့။ ငါတို့ ကုတင်ပေါ်က သူမထုပ်ပိုးရသေးတဲ့ အဝတ်တွေအပေါ်မှာ ဆက်ပြီး အနမ်းတွေဖလှယ်ခဲ့ကြပါတယ်။ ငါတို့ တယောက်နဲ့ တယောက်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို မက်မက်မောမော ကိုင်တွယ်ခဲ့ကြတယ်လေ။ ပြီးတော့ ငါတို့ အဝတ်တွေ အောက်ကနေကတဆင့် ခဏာနေတော့ အဝတ်အစားတွေ မရှိတော့ဘူးပေါ့။ ဆမ်က သိပ်ကို လှတာပဲ။ သူက ငါ့လက်ကို ကိုင်ပြီး သူ့ခန္ဓာကိုယ် အနှံ့ကို ထိတွေ့ခွင့်ပေးခဲ့ပါတယ်။ ငါ့ကိုယ်ငါတောင် မယုံနိုင်ဘူး။ အဲ့ဒီအချိန်မှာ အားလုံးက အဆင်ပြေနေသေးပါတယ်။ ဆမ်ရဲ့ လက်က ငါ့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့ကို ထိတွေ့ပြီး ငါ့ဘောင်းဘီထဲ မရောက်ခင်မှာပေါ့။ သူ့လက် ငါ့ဘောင်းဘီထဲ ရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ ငါ ဆမ့်ကို ရပ်ဖို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

" ဘာဖြစ်လို့လဲ ချာလီ။ နင် နာသွားလို့လား" လို့ သူကမေးပါတယ်။ ငါ ခေါင်းခါပြလိုက်တာပေါ့။ သူ့ရဲ့အထိအတွေ့ကို ငါကြိုက်ပေမဲ့ ဘာလို့ သူ့ကို ရပ်ခိုင်းလိုက်တာလဲတော့ ငါ မစဉ်းစားတတ်ပါဘူး။
ဆမ်က ဆက်ပြောတယ်။

"ငါတောင်းပန်ပါတယ်။ ငါ အဲ့ဒီလိုလုပ်ဖို့ မရည်ရွယ်ခဲ့ပါဘူး"

" မဟုတ်ပါဘူး။ ဆမ် အဲ့ဒီလို မတွေးပါနဲ့"
" ဒါပေမယ့် ငါ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတယ်"
" ဆမ် ကျေးဇူးပြုပြီး စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့။ ငါအဆင်ပြေပါတယ်" လို့ပြောနေပေမဲ့ ငါ့စိတ်ထဲမှာတော့ ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေမိတယ်လေ။

" နင် အဆင်သင့်မဖြစ်သေးတာလား" လို့ တမ်က မေးပါတယ်။
ငါလည်း ခေါင်းငြိမ့်လိုက်တယ်လေ။ ဒါပေမယ့် ငါ အဆင်သင့်မဖြစ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ့စိတ်ထဲမှာ အတိတ်က ငါမေ့ထားချင်တဲ့ ခံစားချက်တွေ ပေါ်လာတာပါ။ ငါ သေသေချာချာတေယ့ မမှတ်မိသေးပါဘူး။

" ချာလီ နင် အဆင့်သင့်မဖြစ်သေးလည်း ရပါတယ်။ နင် အိမ်ပြန်ချင်လား"

ဆမ်က ငါ့အပေါ် တကယ် နားလည်ပေးတဲ့သူပါ။ ငါလည်း ခေါင်းငြိမ့်လိုက်တော့ ငါတို့နှစ်ယောက် အဝတ်အစားတွေ ပြန်ဝတ်ပြီး အောက်ကို ပြန်ဆင်းလာခဲ့ပါတယ်။ ငါ့ကိုယ်ငါ ဒီလို မရင့်ကျက်တဲ့သူတစ်ယောက်လို့ ပြုမူနေတာ ငါမုန်းပါတယ်။ ငါ ဆမ့်ကို တကယ်ချစ်တယ်လေ။ ပြီးတော့ အခုလို သူနဲ့ အတူရှိနေခွင့်ကို ရခဲ့ပေမဲ့ ငါဘာလို့ ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ရတာလဲ။ ငါ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိတာပေါ့။

သူ ငါ့ကို အိမ်အပြင်ထိလိုက်ပို့ရင်း

" ငါ နင့်ကို ကားမောင်းပို့ပေးရမလား" မေးတယ်လေ။ ငါ အဖေ့ကားယူလာပေမဲ့ ငါ့ပုံစံက ကားမောင်းဖို့ အဆင်ပြေမဲ့ပုံ မဟုတ်တာ သူ သတိထားမိပါတယ်။

" ရပါတယ် ဆမ်"
" ချာလီ ငါနင့်ကို ဒီပုံစံနဲ့ ကားမမောင်းစေချင်ဘူး"
" ငါ တောင်းပန်ပါတယ်။ ငါ လမ်းလျှောက်သွားလိုက်မယ်" လို့ ငါပြောလိုက်တော့ ဆမ်က
" အခု မနက် နှစ်နာရီတောင် ရှိနေပြီလေ။ ငါကိုယ်တိုင်ပဲ နင့်ကို ကားမောင်းပို့ပေးမယ်"

ပြောပြီး အိမ်ထဲဝင်ကာ သော့သွားယူပါတယ်။ ငါကတော့ သူတို့အိမ်ရဲ့ ဆင်ဝင်အောက်မှာ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ မတ်တပ်ရပ်နေခဲ့တာပေါ့။ ငါ သေသာ သေလိုက်ချင်ပါတော့တယ်။

" ချာလီ နင့်မျက်နှာက ဖြူဖပ်ဖြူရော်နဲ့။ နင် ရေသောက်ချင်လား"
" မသိဘူး။ ငါ မသိတော့ဘူး"

ပြောရင်းဆိုရင်းနဲ့ ငါ ငိုမိသွားတယ်လေ။

"လာဦး။ နင် ခုံပေါ်မှာ ခဏလောက် ထိုင်လိုက်ဦး'

သူက ငါ့ကို ခုံပေါ်မှာ ထိုင်ခိုင်းပြီး မီးဖိုချောင်ထဲ ပြေးဝင်သွားပါတယ်။ ခဏနေတော့ တဘက်တစ်ထည်ကို ရေစွတ်ပြီး ငါ့နဖူးပေါ်တင်ပေးထားတာပေါ့။ ဆမ် ငါ့ကို

အရမ်းစိတ်ပူနေခဲ့တာပါ။

"ဒီနေ့ နင် ဒီမှာပဲ အိပ်လိုက် ဟုတ်ပြီလား"
"အင်း"
" စိတ်ကိုလျှော့ချလိုက်၊ အသက် ပြင်းပြင်းရှူနော်"

သူခိုင်းတဲ့အတိုင်း ငါလုပ်ခဲ့တာပေါ့။ ငါ အိပ်မပျော်သွားခင်လေး သူ့ကို တခုပြောလိုက်တယ်။

" ငါ ထပ်ပြီး မလုပ်နိုင်တော့ဘူး။ ငါ တောင်းပန်ပါတယ်"

ဆမ်က ငါဘာပြောလဲ သေချာမသိပေမဲ့ " ရပါတယ် ချာလီ။ အိပ်ပျော်အောင် အိပ်လိုက်နော်" လို့ ပြောပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ငါ ဒီစကားတွေ ဆမ့်ကို ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တခြားတယောက်ကိုပေါ့။

ငါ အိပ်ပျော်သွားတော့ ဒီလိုအိပ်မက်မက်တယ်လေ။ အိပ်မက်ထဲမှာ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ အစ်မရယ် ငါရယ်က အဒေါ်ဟယ်လန်နဲ့အတူတူ တီဗီကြည့်နေခဲ့ကြတာပေါ့။ အရာရာက ရုပ်ရှင်ထဲက အတိုင်းပဲ။ အသံတွေက လည်း ဟိန်းလို့ပါ။ ငါတွေ့လိုက်တာ တခုက အဒေါ်ဟယ်လန်က ခုနက ဆမ်လုပ်သလိုပဲ ငါ့ကို လုပ်နေခဲ့တာပါပဲ။ အဲ့ဒီမှာ အိပ်မက်က လန့်နိုးလာတာပေါ့။ ငါ့ကိုယ်ငါ ဘာတွေဖြစ်နေမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး။ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်တော့ ဆမ်နဲ့ ပက်ထရစ်က ငါ့ကို အပေါ်က မိုးပြီး ကြည့်နေကြတယ်လေ။ ပက်ထရစ်က ငါ့ကို မနက်စာစားတော့မလားတဲ့။ ငါ ခေါင်းငြိမ့်လိုက်မိတယ် ထင်ပါတယ်။ ဆမ်ကတော့ အခုထိ ငါ့မျက်နှာ တကြည့်ကြည့်နဲ့ စိုးရိမ်နေတုန်းပါပဲ။ ပက်ထရစ်ကတော့ အရင်လို အေးအေးဆေးဆေးပေါ့။ ငါတို့ ဆမ်နဲ့ ပက်ထရစ်တို့ရဲ့ မိဘတွေနဲ့အတူ ဂက်ဆားနယ်ခြောက်နဲ့ ကြက်ဥကြော်စားခဲ့ကြပါတယ်။ ငါ ဘာလို့ ဒီမနက်စာအကြောင်း ရေးနေမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး။ ဒါက အရေးကြီးတာမှ မဟုတ်တာ။ ခဏနေတော့ သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံး တဖွဲဖွဲရောက်လာတာပေါ့။ ဆမ်ရဲ့ အမေက သူ့သမီးရဲ့ ပစ္စည်း ပစ္စယတွေ စစ်နေတုန်း ငါတို့ ဆမ်နဲ့အတူ ကားဆီ လျှောက်လာခဲ့ကြပါတယ်။ ပက်ထရစ်က ဆမ့်ရဲ့ ထရပ်ကားလေးထဲက ဒရိုင်ဘာနေရာမှာ ဂင်ထိုင်ပြီး သုံးလေးရက်နေရင် ပြန်တွေ့မယ်လို့တောင် စနေပါသေးတယ်။ ဆမ်လည်း ငါတို့အားလုံးကို ဖက်ပြီး နှုတ်ဆက်နေခဲ့တယ်လေ။ ဆမ်က ဒီနွေအကုန်မှာ ခဏပြန်လာဦးမှာဆိုတော့ သူ့ရဲ့ နှုတ်ဆက်စကားက 'နှုတ်ဆက်ပါတယ်' ဆိုတာထက် ' မကြာခင် ပြန်တွေ့ကြမယ်' ဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးပါ။

ငါကနောက်ဆုံးပေါ့။ ဆမ်က ငါ့ဆီလျှောက်လာပြီး အကြာကြီးဖက်ထားတယ်လေ။ ပြီးတော့မှ မနေ့ညက ငါအဆင်သင့်မဖြစ်သေးတာ သူ့အတွက် အဆင်ပြေပါတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းနဲ့ သူမရှိတုန်း ငါ့ကိုယ်ငါ ဂရုစိုက်ဖို့ ငါ့ကို နားနားကပ်ပြီး တိုးတိုးလေးမှာသွားပါတယ်။

ငါကတော့ " နင်က ငါ့ရဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းပါ" လို့ပဲ ပြန်ပြောလိုက်နိုင်တာပေါ့။

သူက ငါ့ကို ပြုံးပြပြီး ပါးကို နမ်းသွားတယ်လေ။ အဲ့ဒီအချိန်လေးက မနေ့ညက ငါခံစားလိုက်ရတဲ့ ခံစားချက်ကြီး ခဏလောက်ပျောက်သွားသလိုပါပဲ။ ငါ ငိုတောင်မငိုခဲ့ပါဘူး။ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ငါ ဘာကိုခံစားရမယ်ဆိုတာတောင် မသိတော့တာပါ။

နောက်ဆုံးတော့ ဆမ်က ကားပေါ်တက်သွားပြီး ပက်ထရစ်က အင်ဂျင်စနှိုးလိုက်ပါတော့တယ်။ ရေဒီယိုလေးက သီချင်းကောင်းလေးလာနေသလို အားလုံးကလည်း ပြုံးလို့ လက်ပြပြီးနှုတ်ဆက်နေကြတယ်လေ။ ငါလည်း ပြုံးနေပေမဲ့ ငါ့စိတ်တွေက ဒီမှာမရှိတော့ပါဘူး။

ဆမ့်ကားလေးထွက်သွားတော့မှ ငါ့စိတ်တွေထဲ ညက ခံစားချက်ကြီး ပြန်ဝင်လာတာပေါ့။ ဒီတခါတော့ အရင်တုန်းကထက် ပိုဆိုးပါတယ်။ မေရီအဲလိဇဘက်တို့ကလည်း မျက်ရည်ကျလို့ ကားလေးမြင်ကွင်းထဲက ပျောက်တဲ့အထိ ရပ်ကြည့်နေပြီးတော့မှ သူတို့က ငါ့ကို the Big Boy ကို လိုက်ခဲ့ဦးမလား မေးတယ်လေ။ ငါ မလိုက်ဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ ငါ အိမ်ကို ပြန်ဖို့ လိုပါတယ်။ ဟုတ်တယ်။

" နင် အဆင်ပြေရဲ့လား ချာလီ" မေရီအဲလိဇဘက်က မေးတာပေါ့။ သူ့မျက်နှာက စိုးရိမ်နေတဲ့ ပုံကို ကြည့်ရတာ ငါတော်တော် အခြေအနေ ဆိုးနေတဲ့ပုံပါပဲ။

"ငါ အဆင်ပြေပါတယ်။ ငါ ပင်ပန်းနေလို့ပါ"

ငါ ကားထဲ ဝင်ပြီး အိမ်ကိုမောင်းထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ ကားပေါ်မှာ ကားမောင်းနေတုန်း ငါ ရေဒီယိုက သီချင်းတွေ ကြားနေရပေမဲ့ ရေဒီယိုက ပိတ်ထားတာ ငါသတိမထားပါဘူး။ အိမ်ကိုရောက်လာတော့ ငါ ရုတ်တရက် အိမ်ရှေ့မှာ ကားကို တံခါးဖွင့်လျှက်ကြီး ထားခဲ့မှန်း သတိရလိုက်ပေမဲ့ ငါ ပြန်သွားပြီး မပိတ်ပဲ တီဗီထားတဲ့ အခန်းဆီ ပြေးသွားခဲ့တယ်လေ။ ငါ တီဗီဖန်သားပြင်ပေါ်မှာ ရုပ်ပုံတွေ မြင်နေရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တီဗီက မဖွင့်ထားတာတော့ ငါမသိလိုက်ပါဘူး။

ငါ ဘာတွေဖြစ်နေလဲ ငါမသိတော့ပါဘူး။ ငါလုပ်နိုင်တာ တစ်ခုတည်းသောအရာက စာရေးနေတာပါပဲ။ ဆမ်ကလည်းမရှိတော့သလို ပက်ထရစ်ကလည်း အိမ်မှာ သုံးလေးရက်လောက် မရှိလောက်ပါဘူး။ နောက်ပြီး ငါ ဘယ်သူနဲ့မှ စကားမပြောနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ငါ့အစ်ကို၊ မိဘတွေ၊ အစ်မနဲ့ မေရီအဲလိဇဘက် တို့ကိုရောပေါ့။ အဒေါ် ဟယ်လန်ကိုတော့ ငါ ပြောနိုင်ခဲ့လောက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူက ဆုံးသွားခဲ့ပြီလေ။ သူ အသက်ရှင်နေရင်တောင်မှ ငါ သူနဲ့ စကားပြောဖြစ်တော့မယ် မထင်ပါဘူး။ မနေ့ညက ငါအိပ်မက်ခဲ့တဲ့ အကြောင်းအရာတွေက အမှန်တွေဆိုတာ ငါ တဖြည်းဖြည်း မှတ်မိလာပြီလေ။ အခုမှ ငါ့စိတ်ဆရာဝန်ရဲ့ မေးခွန်းတွေနဲ့ ငါ့စိတ်ထဲက အဖြေတွေ တွဲမိပါတော့တယ်။

ငါ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ မသိတော့ပါဘူး။ တခြားလူတွေမှာ ငါ့ထက်ဆိုးတဲ့ ပြဿနာတွေရှိမယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်။ ငါ့ခေါင်းထဲကို အဓိပ္ပါယ်မရှိတဲ့ အတွေးတွေ ဝင်ရောက်လာခဲ့တယ်လေ။ ရှော့ပင်းမောထဲမှာ သူ့အမေနဲ့ အာလူးကြော်စားနေတဲ့ ကောင်လေးက ငါ့အစ်မကို ပါးရိုက်လိုက်တယ်လို့ ငါတွေးမိနေခဲ့ပါတယ်။ ငါ

ဒီလိုဆက်မတွေးမိအောင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လုပ်လိုက်ချင်ပေမဲ့ ငါ့အတွေးတွေကို လုံးဝ ရပ်လို့ကို မရခဲ့ပါဘူး။ ငါ့ခေါင်းထဲမှာ ပုံရိပ်တွေ မြင်နေရပြန်ပါတယ်။ ငါ မွန်းကြပ်လိုက်တာ။ ငါတောင်းပန်ပါတယ်။ ဒီစာကို ငါ ဒီမှာပဲ ရပ်လိုက်ရပါတော့မယ်။

ဒါပေမယ့် ပထမဆုံး မင်းက ငါပြောသမျှနားထောင်ပေးပြီးတော့ အခွင့်အရေးရတာတောင် ဘယ်သူနဲ့မှ လိုက်အိပ်နေမဲ့သူ မဟုတ်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ချင်ပါတယ်။ နောက်ပြီး ငါ ဘယ်သူလဲဆိုတာမသိတာတောင် ငါ့ရဲ့စာတွေကိုပြီးအောင် ဖတ်ပေးခဲ့တဲ့အတွက်လည်း ကျေးဇူးတင်လို့ မဆုံးပါဘူး။ ငါ ဒီ လျှို့ဝှက်ချက်လေးတွေကို ထိန်းသိမ်းပေးရမှာမို့လို့ ငါဘယ်သူလဲ မပြောနိုင်တာတော့ ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မင်း ငါပြောတာတွေတော့ သေချာပေါက် ယုံကြည်လို့ရတာ အမှန်ပါ။ မိုက်ကယ် ဆုံးသွားပြီးတော့ ငါ့ရဲ့ခံစားချက်တွေက အမှန်တွေချည်းပါပဲ။ မင်းက ဘယ်သူလဲဆိုတာ ငါမသိပေမဲ့ မင်းက ငါ့လို ကလေးတစ်ယောက်ဆီကနေ စာလေးတွေရတာကို စိတ်ထဲခုမနေမဲ့ လူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်မယ်လို့ ငါ ယုံကြည်ပါတယ်။ နောက်ပြီး မင်းက ငါ့ရဲ့စာလေးတွေက ဒိုင်ယာရီတခုထက် ပိုပြီး အဓိပ္ပါယ်ရှိမယ်လို့လည်း ထင်တဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါစေလို့ ငါမျှော်လင့်မိတယ်လေ။ မင်းရဲ့ အချိန်တွေကို ဖြုန်းခဲ့မိရင် ငါတောင်းပန်ပါတယ်။ ငါ့ရဲ့စာလေးတွေကို ဖတ်ပေးခဲ့တဲ့အတွက်လည်း ကျေးဇူးတင်ပြီးတော့ မင်းဘဝမှာ ကောင်းတဲ့ ကိစ္စတွေနဲ့ပဲ ကြုံတွေ့ရပါစေလို့ ငါဆုတောင်းလိုက်တယ်နော်။ မင်းက ဘဝမှာ ကောင်းမွန်တဲ့ လူတွေနဲ့ တွေ့ဆုံကြုံကြိုက်ရဖို့ ထိုက်တန်တယ်လေ။ ဒါဆို ငါဒီမှာပဲ စာကို ရပ်လိုက်ပြီနော်။ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်။

ချစ်ခြင်းများစွာဖြင့်။
ချာလီ။ ။

နိဂုံး

ဩဂုတ်လ ၂၃ ရက်၊ ၁၉၉၂ ခုနှစ်။
သူငယ်ချင်းလေးရေ။ ။

ငါ ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်လလုံး ဆေးရုံတက်နေခဲ့တာကွ။ သူတို့မနေ့ကပဲ ငါ့ကို ဆေးရုံဆင်းခွင့် ပေးလိုက်တာလေ။ ဆရာဝန်ပြောစကားအရတော့ အမေနဲ့ အဖေက ငါ့ကို တီဗီကြည့်တဲ့အခန်းထဲမှာ ကိုယ်တုံးလုံးချွတ်ကြီးနဲ့ ဖွင့်မထားတဲ့ တီဗီကို ထိုင်ကြည့်နေတာ တွေ့ခဲ့ရတာတဲ့။ သူတို့ ငါ့ကို ခေါ်လို့လည်း မရသလို ငါက မျက်တောင်တချက်မှ မခတ်ခဲ့ဘူးတဲ့လေ။ အဖေက ငါ့ကို ပါးကို ပုတ်ပြီး နှိုးတာတောင် ငါ ဒီအတိုင်းပဲ တီဗီကို ကြည့်ပြီး ကြောင်နေခဲ့တာပါ။ ဒီလိုနဲ့ ငါ ဆေးရုံရောက်လာခဲ့ရတာပေါ့။ ငါ့မိဘတွေက အဒေါ်ဟယ်လန် ဆုံးသွားတုန်းက ငါတက်ခဲ့တဲ့ ဆေးရုံဆီ ငါ့ကို ခေါ်လာခဲ့တယ်လေ။ ငါက တစ်ပတ်လုံး စကားတခွန်းမှမပြောသလို ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ မမှတ်မိခဲ့ဘူးတဲ့။ ပက်ထရစ် က ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်ပတ်ထဲ ငါ့ဆီ လာလည်ခဲ့ပေမဲ့ ငါသူ့ကို မမှတ်မိဘူးလို့ ပြောကြပါတယ်။ ပြန်တွေးရမှာတောင် ကြောက်မိတယ်။

ငါ ဆေးရုံဆီမရောက်ခင် မှတ်မိတာတခုကတော့ ငါ စာတိုက်ပုံးထဲ စာထည့်နေခဲ့တာပါပဲ။ နောက်တခါ ပြန်သတိရလာတော့ ငါက စိတ်ဆရာဝန်ရဲ့ ရုံးခန်းထဲမှာထိုင်နေတယ်လေ။ ပြီးတော့ အဒေါ်ဟယ်လန့်အကြောင်းကို သတိရပြီး ငါ ငိုခဲ့ပါတယ်။ ငါ့ရဲ့ စိတ်ဆရာဝန် က သိပ်ကို သဘောကောင်းတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးပါပဲ။ သူက ငါ့ကို မေးခွန်းတွေ စမေးခဲ့တာပေါ့။ ငါလည်း သေချာ ပြန်ဖြေနိုင်ခဲ့ပါတယ်။

ငါနဲ့ ဆရာဝန်ကြားက မေးခွန်းတွေတော့ ငါမပြောချင်တော့ပါဘူး။ ငါပြောနိုင်တာတခုကတော့ ငါ ဆမ်မသွားခင်ညက မက်ခဲ့တဲ့ အိပ်မက်တွေက တကယ်ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာပါပဲ။ တကယ်တော့ အဲ့ဒီ အိပ်မက်ထဲကလို အဖြစ်အပျက်က စနေနေ့ အဒေါ်ဟယ်လန် ကလေးထိန်းတိုင်း ဖြစ်နေကြဆိုတာ ငါ မှတ်မိလာခဲ့ပါတယ်။ ငါတို့ အတူ စနေနေ့ဆို တီဗီကြည့်နေကြလေ။

ဆေးရုံကို ရောက်ရောက်ချင်း ရက်သတ္တပတ်တွေကတော့ ငါ့အတွက် ခက်ခဲခဲ့ပါတယ်။ ငါ စိတ်မကောင်းဆုံး အပိုင်းကတော့ ဆရာဝန်ရုံးခန်းထဲမှာ အမေနဲ့ အဖေ့ကို အဒေါ်ဟယ်လန် ငါ့အပေါ် လုပ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စကိုပြောပြခဲ့တဲ့အချိန်ပါပဲ။ အမေ ဒီလောက် ငိုတာ ငါတခါမှ မမြင်ဖူးပါဘူး။ အဖေ ဒီလောက် စိတ်ဆိုးတာကိုရောပေါ့။ ဒီကိစ္စတွေ ဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ သူတို့မသိခဲ့တဲ့အတွက် ငါ့ကို အားနာနေကြတာလေ။

ဒါပေမယ့် ဆရာဝန်က ငါ့ကို အဒေါ်ဟယ်လန်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စတွေနဲ့ မိသားစု၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စတွေအတွက် တော်တော်လေး အကူအညီပေးခဲ့တယ်လေ။ ဒီလို အရာတွေကို မေ့ဖျောက်နိုင်ဖို့အတွက် အဆင့်ဆင့် ကြိုးစားရပေမဲ့ သူက ငါ့ကို အကောင်းဆုံး ကူညီနိုင်ခဲ့ပါတယ်။

ဆေးရုံမှာ ငါ့ဆီကို ဧည့်သည်တွေ လာလည်တဲ့အခါ ငါ ဝမ်းသာမိပါတယ်။ အစ်ကိုရော အမရော တစ်မိသားစုလုံးက ငါ့ဆီ ခဏခဏ လာလည်ကြပါတယ်။ အစ်ကိုကတော့ သူ ဘောလုံးကစားပွဲမရှိတဲ့ အချိန်တွေမှာပေါ့။ သူမလာဖြစ်ရင်လည်း အမေနဲ့အတူ ငါ့အတွက် ကတ်လေးတွေ ထည့်ပေးလိုက်တတ်တယ်လေ။ သူ နောက်ဆုံးပို့ပေးတဲ့ ကတ်မှာ သူက ငါ့ရဲ့ Walden စာတမ်းကို ဖတ်ပြီးပြီဖြစ်တဲ့အကြောင်းနဲ့ သူ အရမ်းသဘောကျကြောင်း ရေးထားပါတယ်။ သူ သဘောကျတဲ့အတွက်လည်း ငါဝမ်းသာပါတယ်လေ။ ပက်ထရစ်ကတော့ အရင်အတိုင်းပါပဲ။ ဆေးရုံမှာ ငါ့ကိုလာကြည့်တာတောင် သူများတွေလို မေးခွန်းတွေစုမေးမနေဘဲ ပြောင်ချော်ချော်နဲ့ ဟာသတွေပြောနေတတ်ပါတယ်။ သူက ဆမ့်ဆီက ငါ့အတွက် စာတစ်စောင်တောင် ယူလာသေးတယ်။ဆမ်က သူ ဒီ ဩဂုတ် အကုန်မှာ အိမ်ပြန်လာမှာမို့ ငါ့ကို နေကောင်းအောင်နေပါတဲ့။ ငါတို့အတူ ဥမင်ထဲမှာ ကားလျှောက်မောင်းကြမယ်တဲ့လေ။ ဒီတစ်ခါ ငါ့ကို သူအရင်ကစီးခဲ့သလိုမျိုး အနောက်ခန်းကနေ မတ်တပ်ရပ်စီးခွင့်ပေးမယ်လို့ သူကရေးထားတာပါ။ ငါလည်း အဲ့ဒီလို စီးချင်နေခဲ့တာ ကြာပါပြီ။

နောက်ပြီး ငါ အဘိုးဆီကနဲ့ အဘွားလေး ဆီကလဲ နေကောင်းလားမေးတဲ့စာ ရခဲ့ပါတယ်။ အဘွားနဲ့ အဘိုးလေး ဖီးလ် ဆီကရောပေါ့။ အဒေါ် ရေဗက္ကာက ငါ့ဆီ ပန်းစည်းနဲ့ အိုဟိုင်းယိုး က ဝမ်းကွဲညီအစ်ကို မောင်နှမတွေ စုပြီး လက်မှတ်ထိုးထားတဲ့ ကတ်လေး ပို့ပေးခဲ့ပါသေးတယ်။ သူတို့

ငါ့အကြောင်းတွေးနေတာ သိရတာ ငါ ပျော်ပါတယ်။ ငါ့ကိုပက်ထရစ် မေရီအဲလိဇဘက်၊ ဘော့၊ အဲလစ်တို့နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးတုန်းက ရခဲ့တဲ့ ပျော်ရွှင်မှုမျိုးပါပဲ။ ပီတာနဲ့ ခရက်တောင် သူငယ်ချင်းတွေ ပြန်ဖြစ်သွားကြပြီတဲ့လေ။ မေရီအဲလိဇဘက်နဲ့ တခြားသူငယ်ချင်းတွေလည်း ငါ့ဆီ လာခဲ့ကြတာပေါ့။ မေရီအဲလိဇဘက်က သူများတွေပြန်သွားတာတောင် ငါနဲ့ စကားတွေ အကြာကြီး ပြောခဲ့ပါတယ်။ သူ Berkeley မသွားခင် စကားပြောခွင့် ရခဲ့တဲ့ အတွက် ငါ ဝမ်းသာပါတယ်။ ဘီလ်နဲ့ သူ့ရည်းစားက လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပတ်လောက်က ငါ့ဆီ ရောက်လာခဲ့ပြီး သူတို့ ဒီ နိုဝင်ဘာမှာ လက်ထပ်ကြတော့မယ်တဲ့။ ငါ့ကို ဆက်ဆက်နေကောင်းအောင် နေပြီး သူတို့ မင်္ဂလာပွဲကို လာဖို့ ဖိတ်ခဲ့တယ်လေ။

အစ်ကိုနဲ့ အစ်မ တစ်ခါ ငါ့ဆီလာလည်တော့ အဒေါ်ဟယ်လန့်အကြောင်း ငါ့ကို မေးကြတယ်လေ။ သူတို့က ငါကြုံတွေ့သလို မကြုံတွေ့ခဲ့ရပါဘူး။ ငါ အကြောင်းစုံပြောပြလိုက်တော့ အစ်ကိုက စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေသလို အစ်မကတော့ အဒေါ်ဟယ်လန့်ကို ဒေါသထွက်နေခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လည်း သူက သေသွားပြီမဟုတ်လား။ငါ့အထင်တော့ ဘယ်သူကမှ ဘယ်သူ့ကို မုန်းနေဖို့ မလိုလောက်တော့ပါဘူး။

အစ်ကိုနဲ့ အစ်မကို ကြည့်ပြီး တစ်နေ့ကျရင် သူတို့လည်း ဦးလေးနဲ့ အဒေါ်ဖြစ်လာမှာကို တွေးမိပါတယ်။ ငါလည်း ဦးလေးတစ်ယောက်ဖြစ်လာမှာပေါ့။ အမေနဲ့ အဒေါ် ဟယ်လန်တို့လိုပါပဲ။

နောက်ပြီး ငါတို့တွေ အရင်ကလိုပဲ ဘာမှအဓိပ္ပါယ်မရှိတဲ့ ရန်တွေဖြစ်ကြဦးမှာပါ။ ဒါက မိသားစုဘဝရဲ့ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းလို့ ငါယုံကြည်တယ်လေ။ ငါ စဉ်းစားကြည့်ဖူးတယ်။ အကယ်၍များ ငါ့အဘိုးက အမေ့ကို မရိုက်ခဲ့ဘူးဆိုရင် အမေက အခုလို အနေအေးတဲ့သူ ဖြစ်လာနိုင်ပါ့မလားဆိုတာပေါ့ ။ အကယ်၍များ အဖေနဲ့ အမေ လက်မထပ်ဖြစ်ခဲ့ရင် ငါတို့လည်း မမွေးလာနိုင်တော့ဘူးလေ။ ဒါပေမယ့် ငါ အခု အသက်ရှင်ရတာကို ကျေးဇူးတင်မိသလို ဝမ်းလည်းသာပါတယ်။ အမေကလည်း အဖေနဲ့ လက်ထပ်ပြီး မိသားစုဘဝတစ်ခု တည်ဆောက်ခဲ့ရတာကို ကျေနပ်တယ်လေ။

ငါ အဒေါ်ဟယ်လန့်ရဲ့ လုပ်ရပ်ကို တတ်နိုင်သလောက် လျှော့တွေးပါသေးတယ်။ အဒေါ်ဟယ်လန့်ကိုသာ ငါအပြစ်တင်ခဲ့ရင် သူ့ရဲ့ ရိုက်တတ်တဲ့ အဖေကိုလည်း အပြစ်တင်ရပါမယ်။ နောက်ပြီးတော့ သူ ငယ်ငယ်တုန်းက သူ့ကို မြူစ်ခဲ့တဲ့ မိသားစုရဲ့ မိတ်ဆွေဆိုတဲ့သူကိုရောပေါ့။ ပြီးတော့ ဘုရားသခင်ကိုလည်း လက်ပိုက်ကြည့်ျုနခဲ့တဲ့အတွက် အပြစ်တင်ရပါဦးမယ်။ တကယ်တော့ အဒေါ် ဟယ်လန်ကလည်း ငါ့လို သားကောင်ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ တစ်ခါတစ်လေမှာ သားကောင်ဖြစ်ဖူးပြီး အထိနာခဲ့တဲ့ သူတွေက နောက်တစ်ခါ မဖြစ်အောင် သတိထားရင်း သူတို့ကိုယ်တိုင် မုဆိုးဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်လာတတ်ကြတယ်လေ။ ဒီတော့ ဒီကိစ္စမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်တင်လို့ မရဘူးဆိုတာ ငါသဘောပေါက်လာပါတယ်။

ငါ့အပေါ် အဒေါ်ဟယ်လန်လုပ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စကို ပြန်မှတ်မိပြီး နောက်မှာတော့ ငါ အဒေါ်ဟယ်လန့်လို တနေ့ဖြစ်မလာဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်လေ။ နောက်ပြီး ဆရာဝန်ကလည်း ငါ့ကို အရက်သမားအဖေနဲ့ အတူနေခဲ့ရတဲ့ ညီအစ်ကို

နှစ်ယောက်ရဲ့ ပုံပြင်ကိုလည်း ပြောပြခဲ့ပါသေးတယ်။ ညီအစ်ကို တစ်ယောက်က အရက်လုံးဝမသောက်တဲ့ လက်သမားဖြစ်လာခဲ့ပြီး ကျန်တဲ့တစ်ယောက်က တော့ သူ့အဖေအတိုင်း ယစ်ထုပ်ကြီးဖြစ်လာခဲ့တယ်လေ။ သူတို့က ပထမ တစ်ယောက်ကိုမေးတော့ သူက အရက်က သူ့အဖေရဲ့ဘဝကို ဘယ်လိုပြောင်းလဲစေခဲ့လဲဆိုတာ သိခဲ့လို့ အရက်ကို ထိတောင် မထိခဲ့ဘူးဆိုပေမဲ့ ဒုတိယတစ်ယောက်ကတော့ သူ့အဖေကိုကြည့်ပြီး အရက်ဘယ်လိုသောက်ရလဲဆိုတာ သင်ယူခဲ့တာပါတဲ့။ အဲ့ဒီတော့ ငါတို့ကလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘယ်လိုရှင်သန်နေထိုင်မလဲဆိုတာ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ သက်ရောက်မှုက အရေးပါတယ်ဆိုပေမဲ့ အဓိကကတော့ ကိုယ့်ရဲ့ရွေးချယ်မှုလို့ပဲထင်တယ်။ ငါတို့ ဘယ်နေရာကနေ လာခဲ့တာလဲဆိုတာ ရွေးချယ်လို့မရပေမဲ့ ငါတို့ ဘယ်ကို သွားမလဲဆိုတာတော့ ကြိုးစားပြီး ရွေးချယ် လို့ရပါသေးတယ်။ ငါတို့တွေ ပျော်ရွှင်နိုင်ပါသေးတယ်။

ငါသာ တချိန်ချိန် ကလေးတွေရှိလာခဲ့ရင် ငါ့ရဲ့ ကလေးတွေ အစားမစားချင်လို့ ဂျီကျတဲ့အခါ ငါ ဘယ်တော့မှ တရုတ်မှာ လူသန်းပေါင်းများစွာ ငတ်ပြတ်နေတာ မင်းတို့က စောဒက တက်ရဲသေးလားဆိုတဲ့ စကားကို ဘယ်တော့မှ ပြောမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ငါပြောလိုက်လို့ သူတို့ရဲ့ ခံစားချက်ကို ပြောင်းလဲနိုင်မှာမှ မဟုတ်တာ။ တစ်ခါတစ်လေ ငါတို့က အရာရာကို လိုက်ပြင်နေဖို့မစွမ်းတဲ့အခါ အရှိကိုအရှိအတိုင်းပဲ လက်ခံရမယ်လေ။

အစ်မကတော့ ငါ့ကိုပြောတယ်။ ငါ ဒီလို ခံစားနေရတာကို သိပြီး သူ ကောလိပ်သွားရမှာ နောက်ဆံတင်းတယ်တဲ့။ သူဘာလို့ ဒီလိုခံစားရလဲတော့ ငါလည်း မသိပါဘူး။ ငါ့အတွက်ကတော့ ဒီအခြေအနေက အကောင်းဆုံးပဲလို့ ထင်တယ်။ အခုဆို ငါက အရင်လို အတိတ်ကို မသိစိတ်က လိုက်ပြီး ဖုံးကွယ်နေစရာမလိုပဲ နေနိုင်ပြီလေ။ ငါကတော့ ငါတို့အမြင်မတူတာလို့ပဲထင်ပါတယ်။ ဆမ်က ပြောဖူးတယ်။ လူတွေက တခြားသူတွေလို မခံစားရမချင်း သူတို့ရဲ့ခံစားချက် အစစ်အမှန်ကို မသိနိုင်ကြဘူးတဲ့။

ငါ မနေ့က ဆေးရုံကဆင်းခဲ့ပါတယ်။ အမေက ငါ့ကို အိမ်ပြန်ခေါ်လာတုန်း ဗိုက်ဆာသေးလားမေးတယ်လေ။ ငါက ဆာတယ်ဆိုတော့ သူက ငါ့ကို ဘာစားချင်လဲတဲ့။ ငါ ငယ်ငယ်တုန်းကလို အမေနဲ့ McDonald မှာ အတူတူသွားစားချင်တယ်လို့ ပြောခဲ့ပါတယ်။ အမေနဲ့အတူ ငယ်ငယ်ကလို အာလူးကြော်အတူတူ စားရတာ ငါ ပျော်မိပါတယ်။ အိမ်ရောက်တော့လည်း ငါတို့အရင်တုန်းကလို မိသားစု စုံစုံညီညီ ညစာစားခဲ့ကြတာပေါ့။ သူတို့ ငါ့အတွက် ရှိနေပေးတာကို ငါကျေးဇူးတင်မိပါတယ်။ ငါ ဆေးရုံကဆင်းတာ မကြာသေးပေမဲ့ သူတို့က ငါ အရင်ထဲက အိမ်မှာ ရှိနေခဲ့သလိုပဲ နွေးနွေးထွေးထွေးနဲ့ ပုံမှန်အတိုင်းပဲ ပြောဆိုဆက်ဆံကြတယ်လေ။ ဒီအချိန်မှာ ငါလိုနေတာလည်း ဒါပါပဲ။

ဒီနေ့ ငါ့အဖေ အလုပ်သွားတော့ အမေက ငါနဲ့ အစ်မကို ကောလိပ်အတွက် ပစ္စည်းတွေဝယ်ဖို့ ခေါ်သွားခဲ့တာပေါ့။ အစ်မက မကြာခင် ကောလိပ်သွားရတော့မှာပါ။ ငါ အိမ်ပြန်ရောက်လာတော့ ပက်ထရစ်ဆီဖုန်းခေါ်ခဲ့ပါတယ်။ သူက ဒီအချိန်လောက်ဆို ဆမ်ပြန်ရောက်နေပြီလို့ ငါ့ကို နောက်ဆုံးတစ်ခေါက်လာလည်တုန်းက ပြောထားတယ်လေ။ ငါ

မျှော်လင့်ထားတဲ့ အတိုင်း ဆမ်က ဖုန်းကိုင်ခဲ့ပါတယ်။ သူ့အသံလေးပြန်ကြားရတာ ငါ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ။

ခဏနေတော့ ပက်ထရစ်နဲ့ ဆမ်က ထရပ်ကားလေးနဲ့ ငါ့ကိုလာခေါ်ကြပါတယ်။ ငါတို့ the Big Boy မှာ အရင်လိုပဲ စကားတွေပြောကြတာပေါ့။ ဆမ်က သူ့ရဲ့ ကောလိပ်က စိတ်ဝင်စားစရာအကြောင်းတွေပြောပြသလို ငါလည်း ဆေးရုံမှာနေခဲ့တဲ့အကြောင်းတွေ ပြောပြဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ပက်ထရစ်ကတော့ ငါတို့ စိတ်မကောင်းမဖြစ်အောင် ဟာသတွေပြောလို့ပါ။ ငါတို့ the Big Boy ကနေပြန်တော့ ဆမ့်ရဲ့ ထရပ်ကားလေးနဲ့ ငါ့ကို ကတိပေးထားတဲ့ အတိုင်း ဥမင်လမ်းလေးဆီ ကားမောင်းထွက်ခဲ့ကြတယ်လေ။

ဥမင်နားရောက်ခါနီးတော့ ဆမ်က ကားကိုရပ်ပေးပါတယ်။ ပက်ထရစ်က ရေဒီယိုလေးဖွင့်နေချိန်မှာ ငါလည်း ကားအနောက်တွဲဆီ နေရာ ပြောင်းခဲ့တာပေါ့။ ပက်ထရစ်က ငါ ကြားအောင် ကျယ်ကျယ်ဖွင့်ပေးတယ်လေ။ ငါ ကားအနောက်တွဲထဲမှာ မတ်တပ်ရပ်စီးရင်း ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်လုံးမှာ လူတွေ ငါ့ကို ပြောခဲ့တဲ့ အကြောင်းတွေ ပြန်ကြားယောင်မိပါတယ်။ ငါက ထူးခြားတယ်ဆိုတဲ့ ဘီလ်ရဲ့စကား၊ ငါ့အစ်မပြောခဲ့တဲ့ သူကလည်းငါ့ကို ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ စကား၊ အဖေ၊ အမေနဲ့ အစ်ကို့ရဲ့စကားတွေအားလုံးပါပဲ။ ပက်ထရစ်က ငါ့ကို သူငယ်ချင်းကိုခေါ်ခဲ့တာတွေ၊ ဆမ်က ငါ့ကို ငါ့ရဲ့ခံစားချက်တွေကို မြိုသိပ်မထားဖို့ ပြောတာတွေလည်း တွေးမိပါတယ်။ မိသားစုနဲ့ သူငယ်ချင်းရှိတာ သိပ်ကို ကောင်းတာပဲလို့ ငါတွေးမိတယ်လေ။

ငါတို့ ဥမင်ထဲဖြတ်တာတော့ ငါ့ရဲ့မျက်နှာလေးကို တိုက်ခတ်လာတဲ့လေညင်းလေးကို ငါခံစားနေခဲ့ပါတယ်။ ငါတောင်မရည်ရွယ်ပဲ မျက်ရည်တွေကျရင်း ပြုံးမိပါတယ်။ ငါ့ကို မွေးနေ့တိုင်း လက်ဆောင် နှစ်ခုဝယ်ပေးတဲ့ အဒေါ်ဟယ်လန်ကို ငါသိပ်ချစ်ပါတယ်။ နောက်တစ်ခါ ငါ့မွေးနေ့ရောက်လာရင် အမေ့အတွက် လက်ဆောင်တစ်ခု ငါဝယ်ပေးမဲ့ အကြောင်းလည်း တွေးမိပါတယ်။ နောက်ပြီး အစ်ကို၊ အစ်မ၊ ဆမ် ၊ ပက်ထရစ်နဲ့ အားလုံးကို ပျော်ရွှင်နိုင်ပါစေလို့ ငါ မျှော်လင့်နေခဲ့ပါတယ်။

ငါ ဒီတခါငိုမိတာကတော့ ဥမင်ထဲမှာ ကားစီးနေတဲ့ ငါက တကယ့် ငါအစစ်အမှန် ဖြစ်နေလို့ပါပဲ။ ငါ ဘာမှမတွေးနေသလို၊ ဘာကိုမှလည်း ကြိုမတွက်ထားတော့ပါဘူး။ ပစ္စုပ္ပန်အချိန်လေးမှာပဲ ငါပျော်နေတတ်ပြီလေ။ ဒီအသိလေးက ငါ့ကို လွတ်လပ် ပေါ့ပါးစေပါတယ်။

မနက်ဖြန် ငါ အထက်တန်းကျောင်း ဒုတိယနှစ် စတက်ရပါတော့မယ်။ မင်း ယုံမလားတော့ မသိဘူး။ ငါ အရင်လို မကြောက်တော့ဘူးကွ။ ငါ ဒီတစ်ခါတော့ လူမှုပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဝင်ဆံ့အောင် ကြိုးစားနေမှာမို့လို့ စာတွေရေးဖို့ အချိန်မးရပါ့ဦးမလားတောင် မသိပါဘူး။

အဲ့ဒီတော့ ဒီစာလေးက ငါ့ရဲ့ နောက်ဆုံး စာကလေးတစ်စောင် ဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ငါ့အတွက် အရာရာက အဆင်ပြေနေတယ်ဆိုတာ မင်း သတိရပေးပါ။ အဆင်မပြေတာတွေရှိခဲ့ရင်တောင် ငါ မထွက်ပြေးပဲ ရင်ဆိုင်တော့မှာလေ။ မကြာခင်

အရာရာက ပြန်ပြီး အဆင်ပြေသွားမှာပါပဲ။

မင်းလည်း အရာရာ အဆင်ပြေအောင် လုပ်နိုင်မယ်လို့ ငါ ယုံကြည်ပါတယ်။

ချစ်ခြင်းများစွာဖြင့် ။
ချာလီ ။ ။

စတီဖင် ချဗော့စကီ (Stephen Chbosky)

ဘာသာပြန်သူ … ဒင်နီယယ်